

Edison Jins

VÀNG DƯƠNG

ôm lấy em

Tiểu Trang Chu

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

VÀNG DƯƠNG ÔM LẤY EM

Tiểu Trang Chu

dtv-ebook.com

Chương 1

Đầu tháng Tám năm 2018, ngày hè nắng chói chang, tiếng ve râm ran rền vang cả khung trời.

Bệnh viện thành phố Thanh, phòng hội nghị.

Nửa trước là một nhóm người trung niên, nửa sau là một nhóm khác, có cả nam lẫn nữ tầm hơn hai mươi tuổi, trên tay mỗi người đều có một cây bút và một quyển sổ, còn phía trên bục giảng là một vị giáo sư khá lớn tuổi.

Trong lúc nghiêm túc ghi chép, mọi người vẫn không kiềm chế được phải liếc nhìn cô gái trẻ ngồi chung với nhóm người trung niên.

Có lẽ cô chỉ khoảng hai sáu, hai bảy tuổi, nhưng cách ăn vận lại rất chừng chặc, cô khoác áo blouse trắng, trên cổ đeo ống nghe, ngón tay thon dài trắng trẻo nhẹ nhàng xoay xoay cây bút. Gương mặt xinh đẹp, mái tóc rẽ ngôi giữa bồng bênh, đôi mắt đào hoa tiêu chuẩn, long lanh như ngậm nước, mỗi một nét trên gương mặt đều như một tác phẩm nghệ thuật.

Không phải ai khác, đích thị là người được nâng niu nhất bệnh viện - Bùi Tinh.

Ánh nhìn quá lộ liễu, muốn xem nhẹ cũng khó.

Bùi Tinh không nhin được, khẽ bật cười.

Đúng lúc giáo sư giảng xong một phần, nghe thấy cô cười, không những không mắng mà còn đặt bút xuống bàn rồi hỏi: "Có chuyện gì mà vui thế?"

Đám thanh niên thấy thế thì không khỏi há hốc miệng ngạc nhiên.

Trên bục giảng là giáo sư Ôn - người có biệt danh Lão ma đầu, học trò của ông không ai không sợ ông cả, nhưng lúc này, Bùi Tinh lại cười trong giờ của ông, vậy mà ông chẳng hề nổi giận, thậm chí còn cười hỏi cô có chuyện gì vui!

Mọi người cảm thấy ông không chỉ đơn giản là một Lão ma đầu, mà còn là một Lão ma đầu tiêu chuẩn kép.

So với phản ứng của nhóm ở phía sau, thì tốp người trung niên lại không như vậy. Từ lâu họ đã biết giáo sư Ôn rất quý Bùi Tinh, quý đến nỗi một suất duy nhất ra nước ngoài bồi dưỡng của cả thành phố ông cũng để dành cho cô.

Phản ứng như vậy, bọn họ thấy nhiều rồi.

Đầu ngón tay trắng nõn của Bùi Tinh giữ cây bút lại, cô nhìn giáo sư Ôn và mỉm cười, "Không ạ, tại thấy hôm nay có nhiều các em trẻ đẹp đến thôi ạ."

Lời vừa thốt ra, đám thanh niên kia ngay lập tức đỏ mặt. Chị gái này... vừa đẹp vừa khéo miệng...

Chẳng trách giáo sư Ôn thích chị ấy.

Có điều, trong lòng họ lại rất rõ, địa vị của Bùi Tinh ở giới y học vẫn thuộc tốp đầu, suy cho cùng thì cũng là một người vô cùng có năng lực. Đây mới là lý do giáo sư Ôn yêu quý cô, bởi Bùi Tinh là một ngôi sao mới của giới y học, là nhân tài mới xuất hiện của khoa phẫu thuật tim mạch.

"Hà?", giáo sư Ôn cười, "Thầy còn tưởng con vui như thế là vì sắp được thay mặt bệnh viện đến Thang Khê giao lưu chứ."

Bùi Tinh nghe thấy chuyện này thì nhướn mày, hào phóng thừa nhận.

"Chứ còn gì nữa, con vui đến nỗi hai đêm liền không ngủ được cơ mà."

Lời vừa dứt, cả phòng hội nghị vốn yên tĩnh bỗng xôn xao tiếng cười.

Giáo sư Ôn cười mắng cô hai câu, sau đó mới chính thức giới thiệu đám thanh niên.

Là thực tập sinh vừa mới tới, chẳng trách lại ngây ngô như vậy.

Mọi người lục tục đi ra, Bùi Tinh nán lại, đẩy những chiếc ghế lộn xộn mọi người để lại vào đúng chỗ. Giáo sư Ôn vừa quay vào đã nhìn thấy cảnh tượng này, ông đứng ở cửa, cười hì hì trêu cô: "Giá mà con trai thầy phấn đấu sớm một chút mà đẻ ra thằng cháu thầy sớm vài năm, thì thầy có thể đến nhà con xin cưới rồi, tác hợp cho con với thằng cháu nội thầy."

"Thầy.", Bùi Tinh đẩy nốt cái ghế cuối cùng, "Năm nay Tiểu Trí mười tám tuổi, con hai lần, nhưng mà tục ngữ đã nói rồi đấy còn gì, gái hơn trai nhà đầy lộc, thế này đi... con chờ em nó hai năm nữa, cũng không nhiều lắm."

"Thôi thôi thôi.", giáo sư Ôn nói, "Ông cô lại chả vác chổi đánh chết tôi ấy chứ."

Bùi Tinh cười không đáp gì.

Trước khi đi, giáo sư Ôn nói: "Chúc con đi vui vẻ nhé, lần này đi Thang Khê, tranh thủ tìm một con rùa vàng về rồi cưới nhanh đi."

Mắt phải của Bùi Tinh bỗng giãn giãn.

Cô sức nhớ, ông thầy nhà mình không chỉ đơn giản là Lão ma đầu, mà còn có một biệt danh khác - "Miệng khai quang".

Một khi mở miệng, bất kể ông nói chuyện gì, thì cũng đều chuẩn xác.

...

Sáng sớm ngày hôm sau, Bùi Tinh lẳng lặng lên về nhà, nhân lúc bố mẹ còn đang ngủ say liền xách vali bỏ đi.

Cô không lái xe mà bắt taxi đi đến trạm trung chuyển.

Tuy là buổi sáng, nhưng trạm xe vẫn kín người, dù sao cũng là kì nghỉ hè, người đi du lịch rất nhiều.

Cô tìm được ô bán vé, trình chứng minh thư của mình ra.

Người bán vé hỏi hai lần liền: "Đi Thang Khê à?"

Bùi Tinh gật đầu.

Phản ứng của người bán vé chẳng lạ chút nào, vì nói đến Thang Khê thì nơi này có chút kỳ lạ. Nơi ấy như có một đường ranh giới phân chia bắc nam. Phía nam là khu phố tập trung các nhà nghỉ* và các quán ăn vặt, lúc nào cũng đông người tụ tập. Còn phía bắc thì chỉ có một bệnh viện, bệnh viện chuyên phục hồi chức năng.

*Kiểu nhà nghỉ mà tác giả nhắc đến là dạng Bed&Breakfast, quy mô nhỏ chỉ có phòng và phục vụ thêm bữa sáng chứ không có đầy đủ các dịch vụ khác. Khu Thang Khê này được miêu tả giống giống như ở phố cổ Hà Nội vậy.

Lần này cô lấy việc công để làm việc tư, bề ngoài thì là đến bệnh viện Quảng An giao lưu, nhưng trên thực tế là đi du lịch, thoải mái ăn chơi, tận hưởng kiếp thần tiên ngăn ngủi.

Vừa mua vé xong một lúc thì xe đã tới.

Kiểm vé xong, cô lên xe. Chuyển xe đi qua rất nhiều nơi, cuối cùng, tới năm giờ chiều, khi chân trời chỉ còn một vệt sáng nhờ nhờ thì xe đến Thang Khê.

Vừa xuống xe, di động loáng lên một thông báo cuối cùng rồi hoàn toàn tắt máy.

Tối hôm qua cô ngủ ở bệnh viện cả đêm, nghĩ đến việc được đi chơi, cô quên luôn chuyện phải sạc điện thoại, sáng đi vội lại quên không lấy dây sạc. Bùi Tinh than khẽ một tiếng rồi lẳng lẳng bỏ điện thoại vào túi.

Cũng may trước khi tới cô đã tìm hiểu nên biết phải đi phía nào để đến khu có nhà nghỉ.

Bắt taxi địa phương, trước khi sắc trời thẫm lại, cô đến được khu phố tập nập.

Vừa xuống xe, một cảm giác mới lạ nơi đất khách ập thẳng tới.

Thị trấn nhỏ nhưng bản sắc riêng được thể hiện rất rõ, thẳng tắp một dãy, đủ các kiểu trang hoàng rực rỡ, Bùi Tinh kéo vali chậm rãi đi dọc theo con phố.

Đón gió đêm, thoải mái vô cùng.

Nhưng rất nhanh chóng, cô phải thu lại những nhận xét đó.

Nguyên nhân là vì, cô đã hỏi thăm nguyên cả dãy phố, mà tất cả đều đã kín phòng.

Bùi Tinh đứng dưới tàng cây, tay kéo vali, một tay khác cầm di động, ánh mắt lẳng lẳng đưa về căn nhà cuối cùng.

Đánh cược vào nhà này xem, rốt cuộc là đã kín phòng hay chưa đây?

Cô xoay người, đánh giá căn nhà một lượt. Cánh cổng gỗ sơn màu đỏ thẫm, bên cạnh là một cây Catalpa*, bông hoa đỏ nhạt như tán ô rũ xuống góc cổng.

Đèn đường được bật sáng, sắc trời tối dần, người đi lại trên đường cũng ngày một nhiều.

Cũng may Bùi Tinh có một gương mặt người gặp người thích, thế nên có một người dân bản địa lại gần hỏi: "Chị gái, chị muốn ở đây à?"

Bùi Tinh khẽ cười, lễ phép trả lời: "Phải, mấy nhà phía trước đều đã kín phòng rồi."

"À...", người nọ cười, "Chị gái à, ông chủ nhà này đến đây được hơn một năm rồi, nhưng mà nhà họ chưa bao giờ đón khách cả. Thật ra chủ nhà rất tốt, nhưng mà em thấy nếu chị muốn ở đây thì hơi khó đấy."

Bùi Tinh hơi há miệng, dường như có chút ngỡ ngàng.

Người kia nói xong liền bị gọi đi làm việc.

Bùi Tinh hết cách, không có chỗ ở, cô chỉ có thể đánh liều đến gõ cửa.

Một người đàn ông có phần mập mạp ra mở cửa, trong lòng còn đang bế một bé trai.

Thấy cô, người đó lễ phép hỏi: "Chào cô, xin hỏi có việc gì vậy?"

Bùi Tinh mím môi, thật cẩn thận đáp, "Chào anh, tôi muốn... Xin hỏi chỗ anh có cho thuê phòng trọ không? Tôi đã hỏi thử mấy nhà ở phía trước nhưng đều có người thuê rồi..."

Thang Khê là một thị trấn an toàn, cô không quá lo lắng về vấn đề an ninh.

"À...", người đàn ông đã hiểu, "Bây giờ khách du lịch quá nhiều, hết phòng cũng là bình thường, nhưng mà chuyện ở nhà này không do tôi quyết định."

Bùi Tinh thuyết phục mãi, người nọ mới đáp, "Thế này đi, để tôi giúp cô vào hỏi chủ nhà nhé."

Bùi Tinh nói tiếng cảm ơn, người đàn ông sợ Bùi Tinh đợi chán nên bảo đứa nhỏ ở lại chơi cùng cô.

Thằng bé nghịch ngợm, dẫn Bùi Tinh vào thẳng sân trước.

Vừa bước vào đã nghe thấy một chất giọng khàn khàn, như là đang hát.

Cô ngoảnh sang nhìn thì thấy một người đàn ông ngồi trên một cái ghế cao, trong lòng ôm một cây đàn ghi-ta, góc cạnh gương mặt chìm trong bóng tối.

Bùi Tinh không khỏi nhìn thêm vài lần, càng ngày, cô càng nghe rõ giọng hát của anh ta.

"Lấp lánh lấp lánh ngôi sao nhỏ... Khắp bầu trời đều là..."*

*Twinkle twinkle little star bản Trung

"Chị tiên nữ, chị xinh thật đấy.", thằng bé ôm một cái ghế lại cho Bùi Tinh ngồi.

Cô mỉm cười nhận lấy, lúc nói chuyện phiếm với thằng bé, cô lại đưa mắt nhìn về phía căn phòng kia.

Trống không, người kia không còn ở đó nữa.

Cô thu tầm mắt lại, nhìn xung quanh một lượt, bài trí rất ấm áp.

Người đàn ông mập mạp đi vào sân sau.

Nơi đó có một người đàn ông, mặc nguyên một cây đồ đen, ngồi chìm trong bóng tối, chỉ để lộ ra cẳng chân rắn chắc với đám lông rậm rạp, riêng dáng ngồi đã toát ra vẻ nam tính chết người. Mượn ánh sáng hắt ra từ trong nhà, người đàn ông chỉnh lại dây đàn, mí mắt hơi sụp xuống, cái nhú mày khe khẽ thoáng vẻ lạnh lùng, góc cạnh gương mặt hoàn hảo. Tổng thể mà nói, anh ta rất tuấn tú nhưng có chút lạnh lùng, xem ra không phải là người hiền hòa.

Người đàn ông mập mạp tiến vào, "Này!" một tiếng, "Sơ đội*, ngoài kia có người xin ở trọ."

*Sơ đội = Đội trưởng Sơ, gọi thế này cho thân mật nhé.

Người đàn ông lúc này mới để ý có người ở bên cạnh, anh ta ngẩng đầu, liếc người kia một cái, hiếm có mấy người mí lót mà lại đẹp trai đến vậy.

Người đàn ông hờ hững nói một câu, giọng nói khàn khàn bất bình thường, "Đã bảo rồi, đừng gọi tôi là Sơ đội."

Người đàn ông mập mạp cười hi hi rồi nói, "Rồi, rồi, rồi, em đến báo với anh là ngoài kia có người muốn thuê phòng."

Người đàn ông lại cúi đầu xuống, hàng mi khẽ rũ, ngón tay thon dài thông dong khảy dây đàn, "Đình!" một tiếng, cây đàn ghi-ta lại về âm thanh cũ, rồi anh mới hờ hững nói: "Không cho thuê."

Người đàn ông mập mạp: "Đừng mà, một cô gái lang thang không an toàn, mà lại còn quá là xinh nữa, trông cứ như tiên nữ ấy."

Người đàn ông kia: "Có là Thất tiên nữ hạ phàm cũng chẳng phải chuyện của ông đây."

"..."

"Thế... Bỏ mặc một cô gái ở ngoài thật à? Xung quanh đều hết chỗ rồi."

Người đàn ông dứt khoát không đáp lời nào, vẻ mặt lãnh đạm hiện rõ mấy chữ to đùng: Liên quan quái gì đến ông đây!

Người đàn ông mập mạp cự nự một lát rồi đành phải thỏa hiệp: "Thôi được rồi, thì không cho thuê nữa, nhưng mà em không tiện trả lời đâu, anh... ra ngoài với em nhé?"

Dù sao thì đây cũng là chỗ của anh. Anh gật đầu, cùng đi ra ngoài.

Bùi Tinh đứng ở sân, từ miệng thằng bé mới biết được ông chủ của nhà này là bố nuôi cả của thằng bé, tính tình không mấy dễ gần.

Bùi Tinh cười, thằng bé tuy nói ghét bỏ, nhưng ánh mắt thì lại không giấu được tình cảm của nó với ông bố nuôi kia.

Trẻ con không giỏi giấu tâm sự.

Bùi Tinh móc từ trong túi ra một viên kẹo Đại Bạch Thỏ, ngồi xổm xuống đưa cho thằng bé và dịu giọng nói: "Cho em này."

Thằng bé còn chưa kịp nhận lấy thì một bóng dáng cao lớn xuất hiện ở cửa, cái bóng đổ xuống phủ lên cả Bùi Tinh như thể bao chặt lấy cô vậy.

Mà đồng thời, trên đỉnh đầu Bùi Tinh vang lên một giọng nói lạnh lùng.

"Không phải bố đã bảo là không được ăn kẹo người lạ cho à?"

Tiếng nói trầm thấp, khàn một cách kỳ lạ.

Giữa tối muện nghe có chút đáng sợ.

Lần đầu tiên cô nghe thấy giọng nói như thế này nên không khỏi hoảng hốt. Cô là bác sĩ, đương nhiên biết kiểu giọng nói này là do dây thanh quản bị tổn thương, có điều, cô vẫn không dám chắc người này là bẩm sinh đã thế hay do bị thương nữa.

Bùi Tinh thấy cái bóng kia khẽ động, cô lập tức nhìn về bên phải của mình, đập vào mắt là đôi chân rắn chắc, lông chân hơi nhiều, chậm rãi hướng lên trên thì thấy cả bộ đồ màu đen, bờ vai rộng, bộ quần áo cỡ lớn nhưng lại rất vừa vặn với anh.

Liếc tiếp lên tới cần cổ, cô tinh mắt phát hiện ra một vết sẹo mảnh, xem ra là dây thanh quản bị tổn thương rồi. Thấy yết hầu anh nhấp nhô, cô lại nhìn tiếp lên trên, hàm góc cạnh, trên bờ môi mỏng là sống mũi thẳng tắp, cuối cùng là đôi mắt mí lót, đuôi mắt hơi xếch lên trên.

Các nét dần dung hợp lại sau đó từ từ phóng đại.

Trong phút chốc, Bùi Tinh tròn mắt, gương mặt non nớt kia và gương mặt lạnh lùng lúc này dần dần nhập làm một trong đầu cô.

Vào lúc cô bản thân ngẩng đầu lên, thì người kia đã xoay người, trước khi đi còn bỏ lại một câu.

"Cho cô ấy ở."

* Hoa Catalpa:

VÀNG DƯƠNG ÔM LẤY EM

Tiểu Trang Chu

dtv-ebook.com

Chương 2

Ánh trăng bàng bạc, dù là tối muộn, nhưng tiếng ve mùa hè vẫn râm ran không ngừng, ồn ào đến phát phiền.

Sân trước không bật đèn, cả khoảng sân tối đen như mực, chỉ có thể mượn chút ánh sáng le lói từ bóng đèn ngoài đường hắt vào. Thấy anh ngày càng đi sâu vào trong, cái nhú mày của Bùi Tinh cũng ngày càng sâu.

Cô gọi anh: "Sơ Húc?..."

Bóng hình cao lớn kia hình như thoáng khựng lại giữa bóng đêm, nhưng rồi lại chìm vào một góc trong đại sảnh. Tiếng bước chân có chút gấp gáp, anh đi tới trước một căn phòng, mở cửa ra, rồi đóng lại ngay.

Tiếng đóng cửa khe khẽ, trong nháy mắt lại là một bầu không khí yên tĩnh.

Người đàn ông mập mạp thu tầm mắt từ phía căn phòng đó rồi tần ngần nhìn sang Bùi Tinh, mãi một lúc lâu sau mới hỏi: "Cô... quen... lão đại... của tôi à?"

Bùi Tinh không trả lời.

Quen! Từ lúc mặc quần thụng đít, họ đã quen nhau rồi, chỉ có điều, từ tám năm trước, họ chẳng còn liên lạc với nhau nữa.

Bùi Tinh không ngờ lại gặp anh ở đây, càng không ngờ anh lại thay đổi nhiều đến vậy.

Người đàn ông mập mạp tên Trần Tư, vô cùng nhiệt tình. Anh ta tình mắt nhận ra sự khác thường giữa lão đại với Bùi Tinh, vì thế liền xách luôn vali của Bùi Tinh đi vào trong, vừa đi vừa giải thích: "Vừa nãy không phải cố ý để cô đợi lâu đâu, không biết cô với lão đại...", Trần Tư ngừng một lát, không dám hỏi xem hai người họ quen biết nhau ra sao.

Thế nhưng Bùi Tinh lại nghe ra, cô tóm một góc ba lô, nhẹ giọng nói: "Có gì đâu, quen nhau, từ nhỏ là bạn chơi cùng."

À, ra là bạn chơi cùng.

Trần Tư xấu hổ cười một cái, vừa nãy anh ta nhìn thoáng qua còn tưởng là bạn trai bạn gái cũ, lúc hai người đó gặp nhau, bầu không khí quá mức khác thường.

Trần Tư xách vali lên tầng hai.

Đền tầng hai vụt sáng, cô mới thấy rõ cách trang hoàng xung quanh khá tùy ý, đơn giản, nhưng lại rất phóng khoáng. Cô liếc nhìn mấy bức ảnh chụp hải đảo treo trên bức tường xám trắng. Nhưng không đợi cô xem lâu, Trần Tư đã đặt vali xuống trước cửa một căn phòng rồi nói: "Vào đi, phòng này này."

Bùi Tinh "À!" một tiếng, tầm mắt lướt từ bức ảnh sang chỗ Trần Tư đứng. Cô đi vào, đánh giá qua một lượt. Căn phòng đón sáng rất tốt, giường lớn, bên cạnh còn có một chiếc ghế tatami*, hai người nằm cũng vừa.

*Một dạng ghế sofa bệt, không có chân

Trần Tư đặt vali vào trong rồi xin phép rời đi, nói thẳng bé đến giờ uống sữa rồi.

Bùi Tinh vốn định gọi điện thoại cho mẹ, nhưng chợt nhớ ra điện thoại hết pin, mà đen đui hơn là còn không mang dây sạc. Màn hình tối thui,

phản chiếu hình ảnh của cô và bóng đèn trên trần nhà. Cô vốn định đứng lên nhưng bỗng khựng lại, rồi lại ngồi xuống giường.

Cô nhớ lại khoảnh khắc nhìn thấy Sơ Húc.

Tám năm nay, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh. Năm 2010, cô có nghe bố mẹ nói anh đã thi đỗ vào trường quân đội, phải nhập trường luôn, nhưng lại không biết hiện giờ anh đang ở Thang Khê.

Anh ở Thang Khê làm gì?

Còn cổ họng của anh nữa?

Vốn định có một chút kích động muốn hỏi anh, nhưng trong đầu bỗng hiện lên một hình ảnh, là khi cô vừa mới từ nghĩa trang về đại viện, bố mẹ nói với cô, Sơ Húc vừa đi rồi.

Ánh mắt Bùi Tinh tối sầm lại, cô bật cười tự giễu.

"Mặc xác anh ta."

Từ khoảnh khắc anh đi vào tám năm trước, Bùi Tinh đã nghĩ sẽ không bao giờ gặp lại anh nữa, cũng sẽ không thêm chơi trò "mặt nóng dán móng lạnh*" làm gì.

*Ý là một người thì quá nhiệt tình, trong khi người kia thì cứ hờ hững

Trần Tư đổ cho thẳng bé ngủ xong liền tức tốc chạy đến căn phòng trong góc tầng một.

Phòng không bật đèn, người đàn ông ở trong đang hút thuốc, đầu ngón tay to đầy vết chai mân mê điều thuốc, giữa hai đầu ngón tay là đốm lửa đỏ rực, cả căn phòng ngập trong sự nặng nề. Anh khẽ rít một hơi, rồi từ từ nhả ra một vòng khói trắng. Vòng khói tan đi nhanh chóng, lảng vảng xung

quanh, vây lấy gương mặt lạnh lùng giữa bóng đêm. Hình ảnh có phần đáng sợ nhưng lại khiến người ta phải tò mò nhìn thêm mấy lần.

Trần Tư vừa tiến vào đã nhìn thấy cảnh đó, anh ta lập tức xông đến, giật lấy điều thuốc dờ từ tay người kia rồi ném xuống đất, giẫm thật mạnh lên.

Thuốc tắt.

Trong phòng vẫn còn mùi thuốc lá nhàn nhạt chưa đi hết.

"Anh không muốn sống nữa à?", Trần Tư hơi tức giận, "Không nghe bác sĩ dặn à? Thế nào mà lại hút thuốc hả?"

Người đàn ông kia không nói chuyện, yết hầu nhấp nhô vài lần rồi cắn cổ căng lên, sau đó buông thông bàn tay đang chống ở đầu gối xuống, cả người chìm trong lòng chiếc sofa.

Trên đỉnh đầu là một bóng đèn, anh không bật.

Đến bây giờ đầu óc anh vẫn quay cuồng, không nghĩ ra được gì cả.

Sao Bùi Tinh lại đến?

Có phải cô đến tìm anh hay không? Nghĩ thế, anh lại tự phủ định... Không có khả năng.

Từ năm rời đi đến nay, anh chưa từng liên lạc với bất kỳ ai trong số họ cả.

Suy nghĩ vừa lướt qua, Sơ Húc liền nâng bàn tay to dày lên che mặt, căn phòng vắng lặng chợt vang lên tiếng than khe khẽ của anh.

Trần Tư tức mà không xả ra được, trông thấy thế, anh ta không tức nổi nữa, "Chep!" một tiếng rồi hỏi: "Anh sao thế, có tâm sự à?"

Người đàn ông không trả lời, gương mặt hiện lên thứ biểu cảm không biết tên, hàm dưới căng chặt, vừa nhìn đã biết là tâm trạng không bình thường.

Trần Tư không để ý nữa, anh ta xoay người lấy mấy viên thuốc từ trong lọ ra, đưa cho Sơ Húc, vừa làm vừa nói: "Biết anh lâu không về nhà rồi, nhưng anh cũng không thể vừa thấy bạn chơi cùng hồi bé một cái là trốn tiệt đi, còn giống thằng đàn ông đâu cơ chứ."

Sơ Húc lạnh lùng nhú mào, khàn giọng nói: "Bạn cùng chơi gì cơ?"

Trần Tư thấy anh chịu nói chuyện thì đi thẳng vào vấn đề: "Lại còn vờ vịt, cô ấy nói hai người quen nhau, là bạn chơi cùng từ bé mà."

Người đàn ông này giờ còn đang ủ rũ chìm mình trên sofa, lúc nghe thấy lời đó, dường như tâm trạng tốt hơn hẳn, anh bật cười thành tiếng, đôi mắt sắc lạnh thoáng hiện lên ý cười.

Trần Tư bị bộ dạng khác thường này của anh làm cho rụt cổ lại, đây là lần đầu tiên trong nửa năm qua anh ta thấy anh cười.

Bằng giác quan thứ sáu của đàn ông, Trần Tư cảm thấy người ở tầng trên không hề đơn giản.

Không chỉ đơn giản là bạn chơi cùng.

Đi theo anh cũng được một thời gian, Trần Tư không dám nói chắc một trăm phần trăm, nhưng cũng phải được bảy tám mươi phần trăm, tuy hai người chạm mặt không quá hai phút, nhưng cảm xúc của Sơ Đội tối hôm nay đã bị người ở tầng trên khuấy đảo. Anh ta cứ cảm giác bầu không khí giữa hai người họ rất lạ. Giả sử là thanh mai trúc mã, cùng nhau trưởng thành, lâu ngày không gặp đáng ra phải trò chuyện vui vẻ mới đúng chứ? Nhưng hai người này rõ ràng đang tránh né nhau. Bùi Tinh thì anh ta không rõ lắm, nhưng lão đại thì chắc chắn là đang trốn tránh.

Trần Tư suy luận vô cùng tập trung.

Vào lúc này, người đàn ông ngồi trên sofa ngậm một viên kẹo thông họng, hình như anh khẽ hừ một tiếng rồi cất giọng khàn khàn, "Chỉ là bạn chơi cùng ư?"

Trần Tư trừng mắt, bắt được hai chữ "chỉ là", anh ta đã nói rồi mà!

Không đơn giản!

Trần Tư vội vàng quay qua nhìn.

Người đàn ông kia vẫn ngồi trên sofa, đầu lưỡi đá đá viên kẹo thông họng, cái mát lạnh chảy từ miệng xuống cổ họng, anh trầm mặc không nói gì.

Thấy anh lại về nguyên dáng vẻ quen thuộc, Trần Tư đành phải chặn sự tò mò lại để không hỏi anh nữa.

Dường như Sơ Húc đang đắm chìm trong hồi ức, một cánh tay khoác lên thành ghế, một tay khác thì gõ nhịp xuống hộp kẹo thông họng để trên đùi, một lúc lâu mà vẫn không nói gì.

Trần Tư nhìn anh, rồi lại nhìn ra cửa.

Anh ta cảm thấy tâm trạng của lão đại lại đi xuống rồi.

Đúng là tâm trạng Sơ Húc có phần nặng nề thật, cho đến giờ anh vẫn chưa thể tiếp nhận được sự xuất hiện của Bùi Tinh, có lẽ là không thể tiếp nhận được.

Một lát sau, không biết nghĩ tới điều gì, Sơ Húc bỗng cảm thấy cổ họng nghẹn ứ, là cái cảm giác chua xót dâng lên cổ họng rồi xông thẳng tới khoang mũi.

...

Cuối cùng, Bùi Tinh vẫn mở cửa ra. Cô đi xuống tầng một, định tìm ai đó mượn tạm dây sạc.

Đại sảnh tầng một vô cùng trống trải, ở giữa có một quầy bar nhỏ, không bật đèn, tối đen như mực nhưng lại không quá đáng sợ, có lẽ là nhờ ánh sáng của mấy bóng đèn nhấp nháy ở bên ngoài.

Cô đang định bước tiếp vào bên trong thì chợt nghe thấy một tràng tiếng bước chân từ cửa truyền tới, Bùi Tinh ngoảnh lại theo bản năng, ngoài cửa xuất hiện một người đàn ông, mặc bộ quần áo thể thao, đầu đội mũ.

Bùi Tinh sợ tới mức giật mình một cái, cảm giác như tim gần vọt ra khỏi cổ họng. Cô nuốt nước miếng, không trùng hợp đến thế chứ, vừa mới ngày đầu tiên đã gặp trộm ư?

Có vẻ người kia thấy Bùi Tinh thì cũng hơi giật mình.

Thấy dáng vẻ đó của người kia, Bùi Tinh bỗng nhiên không còn sợ nữa. Cô sẵn giọng, ý để cho hai người kia để ý đến, cô lớn tiếng hỏi: "Anh là ai?"

Ở trong phòng, nghe thấy tiếng bước chân rất khẽ, Sơ Húc nhú mào, rồi bỗng nghe thấy một tiếng chất vấn: "Anh là ai?"

Giọng nói này có thể nào thì anh vẫn nhớ rõ.

Sơ Húc đứng dậy, đi nhanh ra ngoài. Trần Tư cũng theo sau.

Bùi Tinh nghe thấy tiếng mở cửa thì đoán ngay là Sơ Húc, cô bất giác ngoảnh mặt lại nhìn.

Trong bóng đêm, cô không thấy rõ gương mặt anh, anh cũng không thấy rõ gương mặt cô, cho đến khi...

"Tạch" một tiếng, Trần Tư bật đèn lên.

Như là đêm tối bỗng dưng hóa ban ngày, cô không chịu được phải chớp mắt mấy cái, mà mấy cái chớp mắt này lại càng làm cho cô nhìn rõ hơn.

Cô có thể thấy rõ mồn một đám râu xanh đen mới mọc ở cằm người đàn ông kia, thêm cả đôi môi đang mím chặt nữa.

Vẫn là gương mặt đó.

Không thay đổi, mà lại hình như có thay đổi.

Anh của hiện giờ chừng chắc hơn thưở niên thiếu, đôi mí lót hơi sâu hơn một chút, ánh mắt như đã trải qua đủ sự xoay vần nhưng không hề suy sút, mà lại khiến anh càng đậm chất đàn ông hơn.

Đây là lần đầu tiên sau tám năm hai người chính thức đối diện, trong mắt đầy những vẻ hỗn độn mà chẳng thể nói rõ là cảm xúc gì.

"Ôn Hành.", đứng bên cạnh hai người, Trần Tư bỗng lên tiếng.

Giọng nói này vang lên thật đúng lúc, khiến Bùi Tinh thu lại tầm mắt, mà cũng khiến Sơ Húc lảng lạng cặp mi, yết hầu trợn lên trợn xuống.

Trần Tư lại "ngủi" được cái sự không bình thường kia, anh ta nhanh chóng tóm lấy Ôn Hành - người vừa bị nhận nhầm là ăn trộm đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: "Đi, đi, đi nào, để anh đây dẫn cậu đi ăn BBQ."

Bọn họ đi rồi, đại sảnh lại yên tĩnh.

Bạn bè cũ gặp lại thì có lòng hỏi thăm nhau.

Người yêu cũ gặp lại không đỏ mặt thì sẽ đỏ mắt.

Nhưng, họ đều không như thế.

Phụ công Trần Tư cố ý dành ra không gian riêng, Bùi Tinh không muốn ôn chuyện cũ, mà càng không muốn ôn chuyện cũ với người trước mặt.

Khoảnh khắc bước ra khỏi phòng và nhìn thấy cô, Sơ Húc tiêu hóa hết sự khó có thể chấp nhận được vào lúc vừa gặp lại, huống chi anh còn có chuyện muốn hỏi cô, anh gọi: "Tinh ..."

VÀNG DƯƠNG ÔM LẤY EM

Tiểu Trang Chu

dtv-ebook.com

Chương 3

Bảy rưỡi, sắc đen thẫm cả bầu trời.

Ôn Hành và Trần Tư ngồi ở quán nướng ven đường, vừa uống rượu vừa lật mấy xiên que, than nóng hun cho cả hai mồ hôi nhễ nhại, may là đang ở ngoài trời, nếu không thì sẽ ngột ngạt kinh khủng. Trên chiếc bàn chân thấp đặt mấy que nướng với mấy chai bia đã mở rồi.

"Ôn Hành.", mới uống được hai hớp đã chuẩn choáng, Trần Tư mang chuyện mình tò mò cả tối hôm nay ra nói, anh ta tóm lấy tay Ôn Hành và hỏi: "Cậu nói xem, có phải là Sơ đội bung hoa đào không?"

Ôn Hành có một gương mặt non choẹt, vậy mà lúc nhậu thì chẳng rén chút nào, hai má hơi đỏ, cậu ta hỏi ngược lại: "Anh ấy từng bung hoa đào à?"

"Không phải, không phải ý đấy. Cô gái vừa nãy, cậu có quen không?", Trần Tư hỏi.

Ôn Hành nhú mày, "Không nhìn rõ."

"Thấy bảo là bạn chơi cùng hồi bé của Sơ đội.", Trần Tư ợ một cái: "Tên là Bùi Tinh."

"Cậu nói gì cơ?", Ôn Hành lớn tiếng hỏi, đôi mắt trợn trừng, hiển nhiên là đang vô cùng kinh hãi, "Cậu nói, cô ấy tên là Bùi Tinh á?", cậu ta lại hỏi.

Lần này đến lượt Trần Tư bị dọa, anh ta gật đầu, hai mắt dờ ra, thân mình thì mập mạp, trông đến là buồn cười.

Ôn Hành gãi đầu, không nói gì.

Trần Tư thúc giục: "Mau nói đi."

Ôn Hành uống một ngụm bia, cắn một miếng đùi gà rồi nói ngắn gọn: "Cũng không có gì, chỉ là ngày trước học chung cấp Ba, cũng có biết.", cậu ta ngừng một lát rồi bổ sung: "Học cấp Ba cùng tôi, nhưng mà từ nhỏ đã quen lão đại rồi, cũng có thể coi là thanh mai trúc mã. Mà á, Bùi Tinh còn từng theo đuổi lão đại cơ, suốt ba năm cấp Ba, cả trường đều biết cô ấy theo đuổi lão đại."

Tròng mắt của Trần Tư như sắp rơi ra đến nơi. Vãi chưởng! Quá vãi chưởng!

"Rồi thế nào nữa?"

Ôn Hành gãi đầu, "Có nhớ đâu, cũng tám năm rồi, chỉ nhớ là lão đại đối xử với cô ấy cũng đặc biệt lắm. Nhưng mà hồi đấy người theo đuổi lão đại cả đồng ra, tôi chẳng để ý mấy."

Trần Tư sợ ngây người, ngón tay giơ thành hình dấu tích*, "Tám năm? Tám năm!"

...

Bùi Tinh từng theo đuổi Sơ Húc, theo đuổi suốt ba năm cấp Ba, chưa từng đứt đoạn.

Rất nhiều người đều biết, cả bạn anh lẫn bạn cô đều biết.

Hai người họ cùng sống trong một đại viện, sáu hộ gia đình, có sáu đứa trẻ, năm đứa con trai, một đứa con gái, cùng nhau lớn lên. Có đến năm

người con trai, nhưng Bùi Tinh lại chỉ thích Sơ Húc.

Mà những người biết cô thích anh thì cũng biết Sơ Húc không thích cô.

Nhưng khi đó, cô thiếu nữ Bùi Tinh lại cứ thích chàng trai Sơ Húc một cách điên cuồng, Sơ Húc làm gì cô cũng thấy tốt, trái tim thiếu nữ mới lớn luôn luôn chỉ vì một câu nói hay một ánh mắt vui vẻ của Sơ Húc mà bị giày vò nguyên một ngày.

Giờ ngẫm lại thấy cũng đúng thế thật.

...

Bùi Tinh đi vòng qua Sơ Húc để về phòng. Trên tường có treo một cái đồng hồ, cô liếc nhìn, đã hơn bảy rưỡi, cô không muốn hỏi mượn Sơ Húc, vì thế quyết định đeo ba lô lên rồi đi ra khỏi cửa.

Lúc đi xuống lầu, vừa hay gặp phải Sơ Húc đang đi lên.

Bùi Tinh vẫn định sẽ đi vòng qua anh, giống như ban nãy.

Nhưng Sơ Húc ngay lập tức cất giọng khàn khàn: "Đi đâu?"

Không có lời dạo đầu, một câu hỏi thẳng đuột khiến Bùi Tinh ngẩn người. Một lát sau, bình tĩnh lại, cô không thèm để ý đến anh nữa mà đi luôn xuống dưới.

Thang Khê vào đêm rất đông người, nhưng không quá chật chội.

Bùi Tinh không có tâm trạng đi dạo, rốt cuộc cũng tìm được một cửa hàng di động, cô đi vào hỏi thăm: "Ông chủ, có dây sạc không?"

Ông chủ nhìn thấy chiếc di động trên tay cô thì lắc đầu.

"Không có, vừa bán chiếc cuối cùng xong."

Sự thật chứng minh, không có đen nhất mà chỉ có đen hơn, cô không tìm được cửa hàng điện thoại nào khác.

Bùi Tinh hơi bực bội, nhất là phía sau còn có Sơ Húc bám đuôi. Tên kia đúng là âm hồn bất tán, đi theo cô cả tối rồi.

Từ lúc cô ra khỏi cửa hàng là anh đã đuổi kịp, nhưng lại chẳng nói lấy một câu.

Bùi Tinh ôm nguyên một bụng tức, cô xoay người gào lên với Sơ Húc: "Anh có thấy phiền hay không hả, đi theo tôi làm gì?"

Trước kia cô cực kỳ muốn anh đi theo, nhưng lần nào cũng là cô đi theo anh, mà anh còn chẳng thèm ngoảnh đầu lại, như thế biết chắc chắn là cô sẽ không bỏ đi đâu vậy.

Trên đường có rất nhiều người, giọng nói của Bùi Tinh không quá lớn, nhưng vẫn thu hút ánh nhìn của mấy người xung quanh. Họ đều nghĩ đây là màn cãi cọ của một cặp tình nhân, vì thế chỉ liếc một cái rồi lại quay đầu đi.

Thế nhưng Bùi Tinh vẫn cảm thấy hơi mất mặt.

Sơ Húc nhún vai, tiếng nói khàn khàn cất lên: "Không đi theo em, trùng hợp mà thôi."

Cả con phố rộng thênh thang, trùng hợp đi vào một đường, Bùi Tinh lờm một cái đầy khinh bỉ rồi xoay người bỏ đi.

Sơ Húc hỏi từ đằng sau: "Em muốn mua dây sặc à?"

Bùi Tinh bực tức "ừm" một tiếng.

Sơ Húc: "Anh biết một cửa hàng đấy, đi, anh đưa em đi."

Không đi cũng không được, gần chín rưỡi rồi, cô mà còn không gọi điện cho bố mẹ thì họ sẽ lo lắng. Bùi Tinh không từ chối, "ừm" một tiếng nữa rồi đi theo sau.

Quả nhiên Sơ Húc quen đường quen nẻo, chẳng mấy chốc đã dẫn cô đến được một cửa hàng nhỏ trong một con ngõ hẻo lánh. Con ngõ cổ xưa, trên tường bùn đất loang lổ, có mảng còn bong ra, khe gãy một cái mà đã rụng cả đồng đất bụi.

"Làm gì đấy?", mãi không thấy cô theo kịp, Sơ Húc hỏi.

Bùi Tinh vỗ vỗ lớp bụi trên tay, không đáp lại anh.

Hai người đi ra khỏi con ngõ, vòng và vòng vào mất một lúc.

Sơ Húc đưa cô đến một quán đồ nướng.

Bùi Tinh đưa mắt nhìn, bực tức hỏi: "Làm gì?"

Sơ Húc không trả lời, chỉ đi vào tự nhiên xách ghế ra rồi ngồi xuống, ánh mắt nhìn thẳng vào cô, "Tâm sự."

Vẫn là không thể tránh được.

Bùi Tinh cũng đối, ngồi đối diện anh gọi rất nhiều đồ.

Hình như ông chủ có quen biết Sơ Húc, anh ta lại gần chào: "Anh Húc."

Trông ông chủ quán còn hơn Sơ Húc rất nhiều tuổi.

Bùi Tinh không lấy làm kinh ngạc. Trước kia, hồi còn đi học, Sơ Húc mới học lớp Mười, nhưng đám trên lớp Mười hai hẳn cứ nhìn thấy anh là lại tự giác "Em chào anh Húc". Hiện giờ, với Bùi Tinh, cảnh tượng này chỉ như là thay đổi sang một địa điểm khác, và Sơ Húc thì là đại ca ở chốn này mà thôi.

Bùi Tinh gọi rất nhiều món, mà ông chủ thì cứ hờn hờ đi làm. Sơ Húc đứng dậy, đi tới khu cạnh quầy thu ngân.

Bùi Tinh ngó qua, anh đang chọn đồ uống, dưới thân là chiếc quần đùi đen làm lộ ra cẳng chân dài, bắp chân rắn chắc, lông chân rậm rạp. Cô thấy có không ít những ánh mắt như có như không của các cô gái đang lướt quanh anh.

Cô thu tầm mắt lại, vừa lúc Sơ Húc đưa cho cô một chai trà lạnh, còn mình thì uống nước khoáng.

Hai người mặt đối mặt, đồ nướng vẫn chưa làm xong.

Sơ Húc ngả người ra sau, tựa lưng vào thành ghế, cảm hơi hếch lên, "Sao lại đến đây?"

Bùi Tinh học anh ngả lưng ra sau, "Việc công, việc tư, có cả."

Sơ Húc: "Việc tư là gì?"

Bùi Tinh: "Không thể báo cáo."

Sơ Húc không so đo, anh lại hỏi: "Còn việc công?"

Bùi Tinh lừ mắt xem thường, không buồn giấu giếm, "Bệnh viện phục hồi chức năng Quảng An."

Bàn tay cầm chai nước khoáng của Sơ Húc thoáng siết chặt lại, anh nhíu mày hỏi: "Đến đây làm gì?"

Bùi Tinh vội vàng giơ tay ra hiệu dừng, "Dừng! Tôi không định sẽ nói nhiều như vậy."

Sơ Húc nhếch khóe miệng, bị cô chọc cười, anh gật đầu, "Được rồi."

Lúc này, ông chủ bưng mấy xiên đã nướng xong ra. Bùi Tinh ngửi thấy mùi thơm thì không hề khách sáo, cầm lên ăn luôn.

Sơ Húc uống một ngụm nước cho nhuận họng, anh hỏi: "Em không hỏi anh à?"

Bùi Tinh vừa nhai nắm kim châm vừa nói: "Không có hứng thú."

Sơ Húc cụp mi, "ừm" một tiếng.

Ngay bên cạnh quán nướng có một ca sĩ hát nhạc dân ca.

Bài ca dân dã vang lên...

"Anh bạn à, anh bạn ơi"

"Tôi - anh đã lâu không gặp"

"Mọi thứ vẫn ổn chứ?"

"Ngày ngày trông mong."

...

Sơ Húc ngoảnh sang nhìn, còn Bùi Tinh thì vẫn vui đầu ăn đồ nướng.

Anh bỗng nhếch miệng nở nụ cười tự giễu.

Đống đồ nướng đã ăn xong.

Bùi Tinh đứng dậy chuẩn bị thanh toán thì Sơ Húc đã đi trước cô một bước, anh đưa cho ông chủ hai tờ đỏ.

Ông chủ cười hì hì: "Anh Húc, thôi, em mà còn lấy tiền của anh ư?"

Giọng Sơ Húc nghèn nghẹt, "Mở cửa hàng là để làm ăn, tôi ăn không uống không làm sao được, nhận lấy đi."

Bỗng nhiên Bùi Tinh nhận ra, tối nay anh chẳng ăn một xiên đồ nướng nào cả, tất cả đều là cô ăn, nghĩ thế, cô bèn nói: "Để tôi trả cho."

Sơ Húc hí hí mắt, sắc mặt không quá tốt.

Ông chủ xua tay, thức thời đáp: "Sao được, sao được, lấy của cô cũng như là lấy của anh Húc mà."

Lời vừa dứt, sắc mặt Sơ Húc hình như dịu đi. Bên ngoài có người gọi đồ nướng, ông chủ hỉ hả xoay người rời đi. Sơ Húc đặt tờ tiền ở dưới cái cốc nhựa rồi nói: "Đi thôi."

Sắc trời đen thẫm, bầu không khí ở thị trấn nhỏ rất thoáng đãng, sao cũng nhiều.

Bùi Tinh đi trên đường, chệch phía sau là Sơ Húc.

Có lẽ là trên đường tập nập muôn kiểu người, gần như ai cũng có bạn đồng hành, cũng có lẽ do người ăn no thường hay tìm chuyện gì đó làm cho bớt nhàm chán, bỗng nhiên cô hỏi: "Sao ông chủ đấy không nhận tiền của anh?"

Sơ Húc không ngờ cô sẽ hỏi như vậy, bàn tay dứt trong túi quần vô thức siết lại, anh hỏi: "Chẳng phải đã nói là không có hứng thú sao?"

Anh đứng dưới ánh đèn đường, áo đen, quần đen, trong quầng sáng nhàn nhạt, bóng dáng anh hiện ra càng rõ ràng hơn, trên gương mặt lạnh lùng lại đang thấp thoáng một nụ cười ý nhị.

Hình như anh vẫn không thay đổi, trước kia cũng thế, lúc thấy cô tâm khẩu bất nhất, anh rất thích dùng ánh mắt trêu chọc này nhìn cô, mà không

còn nghi ngờ gì nữa, ánh mắt đó sẽ khiến cô cháy rụi.

Chẳng thể phủ nhận rằng anh quá đẹp trai, không uổng phí cô dùng cả thanh xuân để thích anh.

Bùi Tinh thu tầm mắt lại, khoe miệng nhếch lên: "Thích nói hay không thì tùy, ai thèm chứ."

Đi trước vài bước, Bùi Tinh đẩy cổng ra. Một bóng đèn nhấp nháy ngoài cửa bỗng tắt ngấm, Bùi Tinh ngoảnh sang nhìn, một lúc sau lại thu tầm mắt về.

Cô đi vòng qua chiếc bình đá, hướng vào trong đại sảnh, lúc đang định lên tầng hai thì chợt nghe thấy Sơ Húc "Này!" một tiếng.

Bùi Tinh đứng ở bậc thang thứ hai mới cao ngang tầm anh, cô quay đầu lại nhìn.

Giọng nói của Sơ Húc dường như càng trở nên khàn hơn, "Là vì anh giúp anh ta giải quyết một chuyện phiền toái."

Bùi Tinh khó hiểu: "Gì cơ?"

"À!", cô đã hiểu.

Sơ Húc giúp ông chủ giải quyết một chuyện phiền toái, thế nên anh ta mới không nhận tiền của anh.

...

Đến đêm, Trần Tư mới về, say khướt khờn khướt. Anh ta mở cửa phòng trà ra, quả nhiên Sơ Húc đang ở đây.

Trần Tư uống say thì chuyện gì cũng dám nói, anh ta tóm lấy tay Sơ Húc rồi thề thào: "Em bảo này lão đại, anh cả đêm chết dí ở đây, không đi tìm

cái người ở trên tầng à?"

Sơ Húc không nói gì, vẫn ngả người trên sofa.

Trần Tư ợ một cái, Ôn Hành kinh quá liền đẩy anh ta ra rồi nói với Sơ Húc: "Lão đại, em lên tắm đây."

Sơ Húc gật đầu.

Trần Tư lảo đảo đi đến chỗ cách Sơ Húc không xa, anh ta nói: "Anh cũng đừng có mà nhần tâm quá, tim con người cũng là thịt, ngày xưa lúc đi học anh từ chối cô ấy thì thôi đi, tám năm sau cô ấy còn chạy đến đây tìm anh đây này. Anh nói xem, anh có cảm động không?"

Ánh mắt lạnh lùng của Sơ Húc bắn ngay về phía Trần Tư, anh gằn giọng hỏi: "Mẹ kiếp, ai nói với cậu?"

Trần Tư say mèm lại nói tiếp: "Tám năm đấy... Anh ngẫm lại xem... Còn thích anh... Anh... Ợ... anh không... không cân nhắc...thật à?"

Mùi rượu trên người Trần Tư quá gay mũi, hỏi cũng không thành câu. Sơ Húc nghiêng mặt đi, đúng lúc này thì nhìn thấy con khỉ nhồi bông, trên đầu có một ngôi sao.

Anh nghĩ tới lời Trần Tư vừa nói: "Anh cũng đừng nhần tâm quá."

Người nhần tâm không phải anh, cũng không phải cô.

Là người khác.

Ngẫm nghĩ lại, rồi lại nhớ tới câu nói kia, "Tám năm sau cô ấy còn chạy tới đây tìm anh..."

Cô tìm anh?

"Ha", Sơ Húc cười lạnh một tiếng.

"Nghĩ hay quá đấy.", anh khàn giọng nói.

Anh đã từng thấy ánh mắt cô ngập tràn hình ảnh anh, thế nên anh biết rõ, hiện tại, trong mắt cô đã không còn anh nữa rồi.

VÀNG DƯƠNG ÔM LẤY EM

Tiểu Trang Chu

dtv-ebook.com

Chương 4

"Cốc cốc cốc", tiếng gõ cửa vang lên.

Bùi Tinh ngồi xếp bằng trên giường, đang bận sạc điện thoại nên không ngẩng đầu, "Ai đấy?"

"Anh đây.", giọng nói khàn đặc như vậy, không xưng tên cũng biết là ai.

"Anh đến làm gì?"

"Đưa chăn ga cho em."

"Tôi có rồi."

"Cái này của anh vừa đẹp vừa sạch hơn.", người ở ngoài dừng một chút rồi lại nói tiếp, "Có họa tiết."

Bùi Tinh nghe vậy thì liếc tấm ga trải giường dưới thân, trắng tinh, đúng là mang phong cách của khách sạn. Cô không từ chối, đi ra mở cửa.

Hắn là Sơ Húc vừa tắm xong, trên người mặc chiếc áo phông màu xám nhạt, quần thể thao đen, mái tóc ướt đầm, thoang thoang mùi sữa tắm.

Bùi Tinh thu lại tầm mắt rồi giơ tay đón lấy đồng chăn ga trên tay anh, nói xong câu "Cảm ơn", cô rút tay về, đóng cửa một cách dứt khoát.

Không biết có phải cô bị ảo giác hay không, nhưng cô cứ thấy Sơ Húc hơi nhướng mày.

Trước kia có một lần bố mẹ Bùi Tinh ra ngoài, để một mình cô ở nhà. Chăn phơi dưới sân đại viện, bỗng nhiên trời lại đổ mưa, Bùi Tinh còn nhỏ nên không dám chạy xuống, cuối cùng vẫn là Sơ Húc cất hộ.

Tại sao cô lại nhớ tới chuyện này? Là vì, chăn rút rồi nhưng Bùi Tinh lại không biết trải giường, lồng chăn, cuối cùng Sơ Húc phải làm hộ nốt.

Bây giờ, cô vẫn không biết.

Bùi Tinh nhìn ra cửa, lại nhìn tay mình, cự nự hơn mười phút, không quá ôm hi vọng, cô mở cửa, vẫn thấy Sơ Húc còn đứng ở đó, lưng dựa vào tường, một chân chống đất, một chân khác đạp lên tường, tay phải buông thõng tùy ý kẹp một điều thuốc, khói trắng vẫn vít xung quanh.

Thấy cô ra, dường như anh đã đoán được trước, anh rụi tắt điều thuốc, ném vào thùng rác rồi ngẩng đầu híp mắt nhìn cô, khóe miệng thấp thoáng ý cười, biết rõ mà còn hỏi: "Không biết làm à?"

Bùi Tinh ghét nhất cái vẻ "tiểu nhân đặc chí" này của anh, nhưng cô vẫn đành phải "Ừm" một tiếng.

Sơ Húc cười, vừa đi vào vừa nói: "Không biết thì cứ nói thẳng, lại chẳng phải anh sẽ không giúp em, em nói xem có đúng không? Bạn chơi cùng!"

Bùi Tinh: "...". Cái kiểu độc mồm thích bóc mẽ người khác này vẫn không hề thay đổi.

Sơ Húc thay ga gối rất nhanh, y như một người đàn ông nội trợ thành thục, động tác nào cũng liên mạch dứt khoát.

Bùi Tinh có phần xấu hổ, cô là con gái đấy.

Anh thay xong, Bùi Tinh cúi đầu nhìn, họa tiết trên chăn đệm là hình ngôi sao.

Bùi Tinh bối rối nghiêng đầu, đúng lúc di động trên tủ đầu giường đổ chuông.

Người gọi: Cọp cái.

Sơ Húc vô tình liếc mắt một cái, trong không khí có mùi thuốc lá nhàn nhạt, anh khàn giọng nói: "Mẹ em gọi em kìa."

Mặt Bùi Tinh đỏ ửng lên, cô rút dây sạc, cuống quýt đáp rất chi "lạy ông tôi ở bụi này", "Nói linh tinh cái gì đấy, không phải mẹ tôi."

Sơ Húc khẽ cong môi. Bùi Tinh cách anh rất gần, cô có thể nghe thấy tiếng cười khe khẽ phát ra từ cổ họng anh.

Bùi Tinh nguýt một cái vẻ khinh thường, tay không để ý lại ấn vào nút nghe.

Cuộc gọi vừa được kết nối, "cọp cái" ở đầu bên kia không phụ cái danh xưng này, rống lên như sư tử Hà Đông: "Chị đang ở đâu? Sao vẫn chưa về?"

Bùi Tinh: "Đi nghỉ phép, du lịch!"

Mẹ Bùi: "Tôi thấy chị chán sống rồi, đi đâu cũng không nói, muộn thế này rồi mà chị còn chẳng thèm gọi điện cho tôi, chị bao nhiêu tuổi rồi hả, hai mươi lăm rồi đấy..."

Trong lòng Bùi Tinh thoáng cảm thấy bất an, đặc biệt là lúc này Sơ Húc đã trải xong chăn và ga giường, đang dựa vào tủ đầu giường, phúi tay biếng nhác nhìn cô, khóe miệng còn khẽ nhếch lên nữa.

Bùi Tinh tức điên tiết nhưng lại biết hiện tại không phải lúc để mắng anh, cô đang định bịt loa lại, không muốn mẹ già lại tuôn ra "lời vàng ngọc" nữa, nhưng rốt cuộc vẫn chậm hơn một bước.

Giọng của mẹ Bùi cực kỳ to, "Cứ cho là tôi ép chị một tháng đi xem mặt hơn chục lần, nhưng chị cũng không cần phải trốn tôi mà không về nhà chứ hả!... Tôi lại chả biết thừa ấy chứ, chị bỏ việc nghỉ phép thế nào được, lại còn du với chả lịch... Về nhà đi, mẹ nấu món năm kim châm cho mà ăn."

Dưới cái nhìn chăm chú ẩn hiện nét cười của Sơ Húc, Bùi Tinh hồi hận nhắm hai mắt lại.

Mắt không thấy, tâm yên tĩnh!

Bằng không cô sẽ bóp chết anh thật mất.

Mẹ Bùi: "A lô? Tiểu Tinh, con còn ở đấy không?"

Bùi Tinh dần cảm giác mắt mặt xuống, cô hắng giọng nói: "Con đi du lịch thật, nếu mẹ không tin thì hỏi giáo sư Ôn đi."

Mẹ Bùi còn định nói gì đó nhưng Bùi Tinh chặn họng ngay: "Thế nhé... Vâng vâng vâng... Rồi rồi rồi, thôi, con chào mẹ."

Cuộc điện thoại kết thúc.

Căn phòng vốn im ắng thì chợt vang lên một tiếng cười khe khẽ. Giọng anh vốn khàn khàn, giờ gần giọng cười xuống như vậy lại càng có tính trêu chọc hơn. Bùi Tinh cảm thấy giờ anh còn có sức sát thương hơn nhiều trước kia, 99% mọi người đều sẽ bị anh trêu cho nội thương.

Nhưng mấy năm nay cô đã luyện được đến đẳng cấp "bách độc bất xâm", cô thuộc 1% còn lại! Bùi Tinh lạnh giọng: "Cười đủ chưa?"

Có vẻ do cười nên cổ họng Sơ Húc không thoải mái cho lắm, anh ho khan vài tiếng, bóc một viên kẹo thông họng bỏ vào miệng, sau đó lại mỉm cười, "Còn tưởng là em đến chơi, không ngờ là..." - trốn xem mặt.

Bùi Tinh hơi phát bực, "Biến."

Lồng ngực Sơ Húc khẽ chấn động, tâm trạng có vẻ rất tốt, anh đứng thẳng dậy, còn thoáng xoa đầu cô rồi cười, "Được rồi, anh biết. Em yên tâm, mẹ em không thể nào tìm ra chỗ này đâu."

"Biết!"

Ngày hôm sau, tâm trạng của Sơ Húc vô cùng tốt, Trần Tư có thể cảm nhận được rõ ràng. Anh ta tiến lại gần, cười hề hề, "Sơ đội."

"Cút."

Tối hôm qua không giữ mồm giữ miệng, sau khi tỉnh rượu, anh ta vô cùng hối hận, giờ thấy tâm trạng lão đại tốt, anh ta phải ngay lập tức ra nhận lỗi. Trần Tư cười hi hi, "Đừng thế mà... Em có cố ý đâu."

"Ngậm miệng chặt một chút.", Sơ Húc liếc Trần Tư, "Chuyện gì không nên nói thì đừng có nói."

Thấy Sơ Húc buông tha cho mình, Trần Tư không dám lảng nhảng nữa, "Được ạ."

Sơ Húc nhìn đồng hồ, mười một giờ trưa.

"Cô ấy vẫn chưa dậy à?", Sơ Húc đưa mắt nhìn lên tầng.

Trần Tư gãi gãi đầu, "Vâng, chắc là mệt quá, tối qua lúc nửa đêm em dậy đi vệ sinh còn thấy cô ấy đứng ở ban công tầng hai gọi điện thoại."

Trần Tư muốn nói lại thôi.

Sơ Húc nhú mày, "Có chuyện gì thì cậu nói luôn đi."

"À... Sơ đội...", Trần Tư nuốt nước miếng, "Hôm qua... hình như em nghe thấy cô ấy nói chuyện điện thoại với bạn trai, trông sắc mặt cô ấy không tốt lắm, chắc là cãi nhau với bạn trai thì phải."

Trần Tư vốn định nói là bạn, nhưng lời đến miệng rồi lại tuôn thêm chữ "traí" ra.

Sơ Húc dựa lưng vào ghế sofa, ánh mắt tối đi, không nói gì nữa.

Thấy anh có vẻ không muốn nói chuyện, Trần Tư tự biết điều, "Em đi đón Trần An đây, không biết thằng oắt con lại chạy đi đâu rồi."

Sơ Húc ngồi thừ ra, không biết đang suy nghĩ gì, một lát sau, lon Coca Trần Tư còn chưa kịp mở đã bị anh dùng một tay bóp chặt.

"Pạch" một tiếng, lon Coca nổ tung, phun đầy mặt đất.

Đầu lưỡi anh liếm qua khóe miệng, yết hầu nhấp nhô vài cái, biểu cảm trên mặt vô cùng nặng nề.

...

Lúc Bùi Tinh tỉnh lại đã là hơn mười hai giờ.

Cô lăn trên giường vài vòng, với lấy di động để trên tủ đầu giường, thấy tin nhắn Wechat được Lâm Lâm Cửu gửi vào ba giờ đêm hôm qua.

Cửu: Rốt cuộc bà đang ở đâu đấy?

Cửu: Hôm qua nửa đêm bà gọi điện cho tôi cũng chỉ là để hỏi tin tức của Sơ Húc thôi à?

Cửu: Tôi hỏi hộ bà rồi, chả có ai biết anh ấy đi đâu cả.

Bùi Tinh vuốt tóc ra sau gáy, cúi đầu nhìn chăm chăm vào câu cuối cùng.

Nếu cô không đến đây giao lưu thì có lẽ cả đời này cũng không gặp lại Sơ Húc.

Sự xuất hiện của anh giáng một cú shock quá lớn, Bùi Tinh bức bối vò rối cả đầu.

"Phiền chết mất."

Lùng khùng một lúc, cô mới xoay người xuống giường. Rửa mặt xong, cô thay một chiếc váy dài, mặc thêm một chiếc áo thun, đúng chuẩn phong cách đi du lịch.

Mở cửa, cô nhìn thấy Sơ Húc đứng ngay đầu cầu thang, bên cạnh là Trần Tư. Không biết hai người đang nói gì, mà Trần Tư có vẻ rất kích động, còn giơ tay như định đánh Sơ Húc nữa.

Bùi Tinh vội bước tới, "Hai anh đang làm gì đấy?"

Vẻ mặt vốn đang bức bối của Sơ Húc bỗng dịu lại, còn Trần Tư thì thở phào nhẹ nhõm, anh ta ngay lập tức giật lấy điều thuốc trên tay Sơ Húc rồi vứt xuống đất, giẫm nát bét.

"Có gì đâu, Sơ đội lại hút trộm thuốc."

Sơ đội?

Bùi Tinh thoáng liếc Sơ Húc, người kia ngoảnh mặt sang hướng khác, có thể nhìn thấy yết hầu nhấp nhô lên xuống của anh, và ánh mắt "Anh không thèm để ý đến em" nữa.

Bùi Tinh chẳng buồn để ý, vòng qua họ đi xuống lầu, "Hút thì hút thôi, dù sao người ta cũng không tự ý lấy thân mình, anh bận lòng cũng vô ích."

Trần Tư "haizz" một tiếng, định giải thích: "Cũng không phải thế, trước đây Sơ đội không hút thuốc nữa, nhưng hai hôm nay..."

"Im mồm.", Sơ Húc khản giọng ngăn lại.

Bùi Tinh đi xuống bậc thang, trong lòng có thể hiểu được phần nào sự căng thẳng của Trần Tư.

Cô là bác sĩ, đương nhiên biết vì sao Trần Tư lo lắng, nếu Sơ Húc còn cần cổ họng thì không được ăn đồ cứng, thuốc lá và rượu lại càng không được động đến.

Nhưng cái tính của Sơ Húc thì chẳng ai quản nổi cả, quá thói.

Trước kia, khi còn nhỏ, cứ hễ cô khóc là anh lại đi mua hai cái kẹo mút. Hồi đó cô còn tưởng là anh biết cách dỗ người ta, đang chuẩn bị ngoan ngoãn nín khóc để được ăn kẹo, thì không ngờ, anh lại bóc một cái ra, ngồi trên lan can nhìn cô khóc. Bùi Tinh khóc nức nở thốn thức, thế nhưng anh chẳng những không dỗ mà còn ăn hết một cái kẹo mút, xong xuôi lại ăn nốt cái kia.

Cuối cùng, Bùi Tinh hùng hổ chạy về nhà, vừa khóc vừa chửi: "Sơ Húc thói thầy..."

Sau đó, mấy đứa trẻ trong đại viện biết chuyện này thì đều nói Sơ Húc làm đúng, không nên chiều hư cô.

Hồi ấy, Sơ Húc có đánh rắm thì cả bọn vẫn cứ khen thơm.

Sáu đứa trẻ cùng lớn lên, ngoại trừ cô là con gái, còn lại đều là con trai. Cô không thêm làm loại chuyện nịnh hót như vậy, đổi lấy cách hình dung của hiện tại, thì mấy tên kia đều là "chó chạy theo đuôi".

Nhưng thật ra cô hiểu, khi đó cô cũng muốn a dua nói câu khen ngợi, nhưng chẳng qua là xấu hổ mà thôi, còn cả Viễn Tinh nữa...

Giờ ngẫm lại, Viễn Tinh mới là người sống thông dong, tự tại.

...

Bùi Tinh thu dòng suy nghĩ lại, cup mắt nhìn di động trong tay, loay hoay một lúc cũng tìm được một quán lẩu.

Cô muốn ăn lẩu lâu lắm rồi.

Trước kia có khi là do đi làm muộn, hoặc hôm sau có ca mổ, sợ bị tiêu chảy nên cô chẳng dám ăn. Giờ mượn cố đến bệnh viện bạn giao lưu để đi du lịch, kiểu gì cô cũng phải ăn một lần.

Nghĩ vậy, Bùi Tinh lại vòng về, đi lên cầu thang, vừa hay thấy Trần Tư đang hớn hở đi xuống. Thấy cô, anh ta còn nhiệt tình mời: "Đợi một tẹo nữa Trần An về rồi, nó là thằng nhóc tôi bế hôm trước ấy, nó đòi đi bơi, cô có đi không?"

Bùi Tinh đã đặt chỗ rồi, cô muốn ăn lẩu.

Cô lắc đầu, cười nói: "Mọi người đi đi, tôi đi ăn lẩu."

Dường như Trần Tư hơi hụt hẫng, nhưng lại nhanh chóng đồng ý, còn hẹn lần sau đi chơi.

Bùi Tinh đi lên tầng, gặp ngay một người đang đứng trước cửa phòng mình. Cô liếc một cái, sau đó bước đến, cầm chìa khóa mở cửa rồi hỏi: "Làm gì?"

Sơ Húc đập một chân lên tường, chân khác đứng thẳng, bộ quần áo ở nhà khiến anh trông có phần biếng nhác, tóc hơi dài, đằng sau còn hơi xù lên. Làn da anh không quá trắng, hơi ngả sang màu lúa mạch, góc cạnh gương mặt hoàn mỹ, trong ánh mắt lúc nào cũng mang vẻ thờ ơ còn điểm thêm vẻ chín chắn, từng trải.

Dường như sự rắn rỏi này đã ăn sâu vào máu thịt.

Nhưng không thể phủ nhận rằng anh thật sự đẹp trai, đẹp trai đến mức hồi đó không một đứa con gái nào trong trường nhắc đến Sơ Húc mà không đỏ mặt.

Bùi Tinh mím môi, thấy anh không nói gì thì lách qua, định mở cửa đi vào.

Sơ Húc đá lười vào má trong, giọng nói khàn khàn nghe ra không mấy dễ chịu, "Đêm qua, em đứng ngoài ban công gọi điện à?"

VÀNG DƯƠNG ÔM LẤY EM

Tiểu Trang Chu

dtv-ebook.com

Chương 5

Bùi Tinh xoay người, nhìn anh bằng ánh mắt không thể hiểu được.

"Đúng đấy, thì sao?"

Yết hầu Sơ Húc nhấp nhô, viên kẹo thông một hơi mát lạnh xuống cổ họng, bàn chân anh đang chống trên tường thả xuống mặt đất, lúc đứng thẳng anh cao hơn cô rất nhiều, anh cúi đầu nhìn cô, đôi mắt sắc bén hơi híp lại, "Em không biết là ở đây buổi tối không được gọi điện thoại à?"

Khóe miệng Bùi Tinh giãn giãn, cô không nói gì.

"Em muốn gọi thì cũng thôi đi...", yết hầu anh lại nhấp nhô tiếp, anh liếm môi, "... Đẳng này còn làm ảnh hưởng đến những khách khác."

Sơ Húc còn chưa nói hết câu, Bùi Tinh đã cười khẩy một cái rồi hỏi vặn lại, "Chẳng phải chỗ này của anh không có khách khác sao?"

Sơ Húc mím môi, chẳng những không thấy mất mặt mà còn khẳng định một cách chắc nịch: "Anh chính là khách khác đấy."

Bùi Tinh lẳng lặng tặng anh một cái nhìn khinh bỉ.

Nói không lại, chẳng nhẽ cô không biết tránh đi sao? Thế nên, cô xoay người định đi.

Dường như Sơ Húc đoán được suy nghĩ của cô, anh tiến từng bước lại gần cô.

Sau lưng Bùi Tinh là cánh cửa đóng chặt, cô chỉ có thể dựa vào đó, ngược mắt nhìn anh.

Sơ Húc tới gần cô, hai tay chấp sau lưng, anh hơi cúi đầu, đưa mắt nhìn cần cổ trắng nõn của cô, ánh mắt tối sầm lại, khàn giọng thì thầm bên tai cô, người ngoài nhìn vào thì như một đôi tình nhân đang rủ rỉ lời yêu, nhưng trên thực tế thì lại là những lời nói khiến người ta tức anh ách.

Anh nói: "Em có tin không, nếu tối muộn em còn gọi điện cho bạn trai em...", hai chữ "bạn trai" bị anh nhấn nặng nề, cảm giác như nghiêng rãnh mà nói vậy, "... Anh sẽ gọi điện cho mẹ em, bảo với mẹ em là em vì gã đàn ông kia nên mới không muốn xem mặt, còn trốn ở chỗ này của anh nữa."

Giọng nói của anh rất trầm, rất khàn.

Đây quả thực là phúc lợi cho đám con gái mê giọng nam trầm, nhưng cũng như lời thì thầm của mãnh thú trong bóng đêm khiến người ta sởn tóc gáy.

Hiển nhiên, cô bị anh dọa cho không nhẹ, trấn tĩnh lại một lát, cô đưa mắt nhìn bức tường trắng xám sau lưng anh.

Một lúc lâu sau, hơi thở nóng rẫy của Sơ Húc phả vào cổ khiến cô hoàn hồn.

Từ trước đến nay, Bùi Tinh bị Sơ Húc chọc tức không ít lần, mà lần nào cũng trong trạng thái điên tiết đến xù lông.

Lần này cũng thế.

Sau khi hoàn hồn, cô đẩy anh ra, trợn trừng mắt, "Ai bảo tôi có bạn trai?"

Không biết có phải cô bị ảo giác hay không, nhưng lúc cô vừa nói xong câu đó, hình như khóe miệng Sơ Húc khẽ cong lên.

Bùi Tinh không nghĩ nhiều, cô hùng hổ nói: "Nếu anh dám gọi điện cho mẹ tôi, thì cứ chờ xem tôi có lột da anh không!"

Sơ Húc cười, nhưng chỉ là mím môi rồi khước miệng nhếch lên mà thôi.

Nghe thấy cô nói vậy, anh cup mắt nhìn cô, mím cười một cái rồi khẽ liếm môi, yết hầu lên xuống mấy lần, cuối cùng thậm chí còn nhoẻn miệng cười để lộ ra mấy cái răng trắng bóng.

Không biết anh có ý gì, Bùi Tinh thầm chửi rủa anh.

Người kia nhún vai, vẻ mặt như kiểu "Em chửi thoải mái, anh không sao." vậy.

Thấy anh như thế, Bùi Tinh mở cửa, dùng dùng vào lấy túi xách rồi đi ra ngoài. Sơ Húc đứng ngay đầu cầu thang, ý cười vẫn không giảm, "Đi đâu?"

Bùi Tinh: "Ai cần anh lo!"

Sơ Húc cup mắt cười tủm tỉm.

...

Tầng một.

Trần Tư cầm cây lau nhà vừa lau vừa mắng: "Trần An, có phải con đánh đổ Coca ra sàn không hả?"

Giờ cả sàn nhà cứ dính dính, nhờn nhờn.

Trần An ngồi trên con ngựa gỗ bập bênh, lắc đầu nguầy nguậy, "Không phải con."

Trần Tư cười khẩy, "Thôi đi ông ạ, không phải ông, không phải tôi, chẳng nhẽ Sơ đội chắc?"

Dứt lời, Trần Tư tiếp tục lau sàn.

Con người Sơ đội tuy không thích nói chuyện mấy, tính nết hơi khó chịu một chút, nhưng tổng thể mà nói thì vẫn là người tốt. Cụ thể là tốt ở chỗ nào, Trần Tư cười, mẹ kiếp, anh ta cũng chẳng biết.

Ngày xưa chả hiểu thế nào mà lại sa hố đi theo anh chứ?

Có lẽ là vì bức ảnh Sơ Húc đứng trên boong thuyền, mình mặc đồng phục hải quân trắng, ánh mắt kiên định phóng ra biển rộng.

Trần Tư nhớ lại khoảnh khắc nhìn thấy bức ảnh đó. Khi ấy, trong mắt Sơ Húc có một vầng sáng rạng rỡ, đó là ánh mắt cho người khác niềm hy vọng tuyệt đối, dù người đó có rơi vào nơi tối tăm nhất.

Nhưng con người mà, chỉ một lần không như ý, nhẹ thì không ngại, nặng thì thịt nát xương tan.

Mà vừa hay, Sơ Húc rơi vào đúng trường hợp thịt nát xương tan ấy.

Có những vết thương không thể động vào...

Lúc Trần Tư định thần thì chợt thấy có bóng người lướt nhanh qua, anh ta chớp chớp mắt, quay đầu hỏi Trần An: "Vừa nãy là ai đấy?"

Trần An đang uống sữa, "Là tiên nữ đấy."

À, là Bùi Tinh.

Từ tối hôm qua Trần Anh cứ gọi Bùi Tinh là tiên nữ, còn ít tuổi mà đã biết khen người ta đến dẻo cả miệng rồi.

Trần Tư cười, ngồi xồm xuống cạnh thằng bé, đón lấy bình sữa nó uống hết rồi nói: "Không được gọi người ta là tiên nữ, gọi là dì Tinh Tinh." (Jins:

Tinh Tinh là ngôi sao chứ đừng ai hiểu thành con tinh tinh nhé, tội nghiệp người ta =)))

Trần An bĩu môi: "Vâng."

"À, bố nuôi.", Trần An có vẻ rất kích động, "Tối qua muộn rồi nên con buồn ngủ, giờ con nhớ ra rồi, hình như con gặp dì Tinh Tinh ở đâu rồi ý."

Trần Tư chỉ coi là thằng bé nói đùa chứ không để bụng.

...

Sơ Húc rút tay vào túi, tâm trạng có vẻ cực kỳ tốt, anh cố ý thay một bộ quần áo khác.

Áo thun đen, quần thể thao, giày thể thao.

Người nào không biết còn tưởng anh là chàng thanh niên độ hai mươi tuổi, nào ai ngờ người ta đã trải qua sóng gió sống chết rồi.

Thấy Trần Tư lau sán, Sơ Húc hắng giọng, bóc một viên kẹo thông họng, "Về sau đừng phán linh tinh là người ta có bạn trai rồi. Tôi vừa hỏi cô ấy, cô ấy bảo là không có."

Không có thì không có thôi, khoe miệng anh cong tí lên làm gì?

Trần Tư cầm cây lau nhà mà ngu ngơ nhìn anh.

Sơ Húc: "Cô ấy đâu rồi?"

Không trông mong gì vào Trần Tư, Sơ Húc quay sang nhìn Trần An.

Trần An chỉ ra cửa, "Vừa nãy dì Tinh Tinh đi ra ngoài rồi ạ."

Sơ Húc gật gật đầu, tỏ vẻ đã nghe thấy, đôi chân dài thả bước, nhưng đi được nửa đường lại quay lại. Một tay rút túi, anh nghiêng đầu nhìn Trần

An, cảm hơi hếch lên, trông đáng vẻ đầy kiêu hãnh.

Bên môi anh đậm một nụ cười, đây là lần đầu tiên Trần An thấy bố nuôi cả của nó dịu dàng đến vậy. Trong lúc ngỡ ngàng, thằng bé nghe thấy giọng nói trầm thấp gọi cảm vang lên.

"Đừng gọi người ta là dì Tinh Tinh, gọi chị thôi, chị ấy trẻ mà, không hơn con là bao đâu."

Trần An sáu tuổi ngây ra như phỗng.

Trần Tư đứng bên cạnh, khoe môi giần giật, khẽ nuốt một ngụm nước miếng.

Trần Tư nghĩ, chắc chắn là Sơ Húc có bệnh rồi.

...

Bùi Tinh gọi rất nhiều đồ ăn, không ăn hết là một chuyện, bày ra trông đẹp lại là chuyện khác.

Ngồi còn chưa ấm chỗ, cô đã nghe thấy hai người ở bàn bên cạnh nói chuyện.

Cô gái áo trắng: "Mấy hôm trước tỏ tình, bị từ chối rồi."

Cô bạn plastic của cô ta hỏi, "Hả?"

Tại sao lại gọi là cô bạn plastic? Nguyên nhân là vì, Bùi Tinh quan sát, lúc cô gái áo tím nghe cô gái áo trắng nói thì cười trộm một cái. Điệu cười đó khiến cô nhớ về khoảng thời gian rất lâu trước kia, cô bị người ta xúi giục đi tỏ tình với Sơ Húc, rồi Sơ Húc từ chối, người đó liền hỉ hả cười đều mà nói bóng nói gió.

Quả nhiên, cô áo tím vừa hỏi, cô nàng áo trắng không chịu nổi liền kể lể hết.

"Mấy hôm trước mình đi tìm anh ấy tỏ tình, mình còn bảo là không thích mình cũng không sao, chỉ cần cho mình một cơ hội thôi cũng được."

"Hả?", cô bạn plastic tỏ vẻ thất vọng thay, "Thế anh ấy nói thế nào?"

Người phục vụ bưng nồi lẩu uyên ương* lên, đặt xuống bàn.

*Kiểu nồi lẩu hai ngăn, một bên có vị cay, một bên vị thanh ngọt.

Bùi Tinh nghe thấy cô gái kia nói: "Anh ấy nói, anh ấy thích người khác rồi, còn bảo mình đừng đến quấy rầy cuộc sống của anh ấy nữa."

Bùi Tinh không nghe nữa, con trai từ chối con gái có cả ngàn lý do, nhưng đây là một trong những lý do bất biến.

Người phục vụ đẩy xe đi đến xếp thêm đồ nhúng lên bàn cho cô.

Chỗ này tương đối náo nhiệt, chốc chốc lại nghe thấy tiếng nhân viên phục vụ chào: "Xin chào, hoan nghênh quý khách, mình đi mấy người ạ?"

Bùi Tinh đang ăn ngon miệng, bỗng nghe thấy một giọng nói quen thuộc, "Không cần, bạn tôi đang ở đây rồi."

Cô nhú mồm.

Còn chưa kịp ngẩng lên nhìn thì đã thấy một bóng người đứng bên cạnh rồi, còn cả mùi sả chanh thoang thoảng nữa.

Sơ Húc ngồi luôn xuống, lưng tựa vào thành ghế, lộn tóc trước trán hơi rũ xuống ấn đường, dáng ngồi có phần tùy ý. Bùi Tinh cẩn thận nhìn anh, người kia nhướn mày, trên mặt như hiện rõ mấy chữ "Em ăn đi, không cần để ý đến anh".

Lẩu sôi, nước hơi tràn ra, Sơ Húc phản ứng nhanh hơn cô, duỗi tay ra ấn nút "-" bên phía cô.

Nước lẩu sôi sùng sục nhanh chóng hạ xuống, chỉ còn lại làn khói trắng lượn lờ xung quanh họ.

Mùa hè, kể cả trong quán bát điều hòa mát lạnh, nhưng cô vẫn đổ một lớp mồ hôi mỏng.

Không phải vì khói từ nồi lẩu, mà là vì...

Để chinh nhiệt, cánh tay anh duỗi ra chắn ngang trước ngực cô, cô chỉ cần cụp mắt đã có thể nhìn thấy cánh tay săn chắc, rắn rỏi của anh.

Khoảng cách như vậy quá gần.

Cô tự trấn an mình rằng bị đổ mồ hôi là do nồi lẩu, còn mình thì đã chẳng còn cảm giác gì với anh từ lâu rồi.

Bùi Tinh im lặng không nói, mắt nhìn về hướng khác, lại vừa hay trông thấy đôi bạn plastic ở bàn bên.

Dường như hai người kia cũng đang nhìn chăm chăm hai người bên này.

Bùi Tinh cảm thấy có chút khó hiểu, cô thu tầm mắt lại, "Chậc" một tiếng, lấy đủ dũng khí đẩy cánh tay của Sơ Húc ra, "Muốn ăn thì ăn, cách tôi xa một chút."

Sơ Húc mím môi, khóe miệng hơi cong lên, anh thu tay về, nhưng không cầm đĩa ăn.

Lúc này Bùi Tinh mới nhớ ra cổ họng anh không được ăn thứ này, ý nghĩ vừa lóe ra, cô lại nhớ ngay tới cảnh anh ngồi ăn kẹo nhìn cô khóc.

Có câu như thế nào nhỉ, quân tử trả thù mười năm chưa muộn.

Vì thế, Bùi Tinh gạt hết chỗ bò ba chỉ và tiết vịt vào bên khay lẩu cay, khoe miệng cong tớn lên.

Nếu cô nhớ không nhầm, ba năm học cấp Ba, sáu người bọn họ rất hay ra ngoài ăn lẩu, mà lần nào Sơ Húc cũng gọi cực kỳ nhiều bò ba chỉ và tiết vịt.

Bùi Tinh vui đến mức khoe miệng không thể nào hạ xuống được.

Sơ Húc cười khẽ hai tiếng rồi liếm môi, "Còn nhớ anh thích ăn gì à?"

Lời vừa nói ra, Sơ Húc lập tức hối hận đến mức muốn cắn đứt đầu lưỡi.

Bùi Tinh trấn tĩnh, khoe miệng đang cong tít ngay tức khắc hạ xuống thành đường thẳng, đôi mắt đen láy nhìn vào nồi lẩu cay, một lúc sau mới nói: "Anh nghĩ nhiều rồi, thịt bò ba chỉ với tiết vịt, Viễn Tinh cũng thích ăn."

Ôn Viễn Tinh.

Cậu ta à...

Sơ Húc không dưới một lần mơ thấy cậu ta, anh ghét Ôn Viễn Tinh, mà cũng ghét bản thân mình.

Bùi Tinh yên lặng nhắm nháp miếng thịt bò, Ôn Viễn Tinh là vết thương mà mấy người họ đều không thể chạm đến.

Bầu không khí yên ắng không kéo dài được lâu, vì hai cô gái ở bàn bên đi tới, nhìn Sơ Húc bằng ánh mắt e thẹn, ngượng ngùng.

Bùi Tinh có chút kinh ngạc, nhưng ngẫm nghĩ ra thì lại thấy bình thường, người theo đuổi anh trước nay đều rất nhiều. Hồi cấp Ba, người tỏ tình với anh không ít, mà thư tình thì ngày nào cũng phải vài lá, trong đó có một lá thư là của cô...

Anh rất đặt khách, cô biết.

Bùi Tinh bớt thời giờ ngược mắt lên nhìn, cô nàng ban nãy còn khóc thút thút thì giờ lại trông rất dịu dàng, thùy mị. Qua khoe mắt, Bùi Tinh nhìn Sơ Húc, anh hơi nhú mày, có vẻ không mấy kiên nhẫn, nhưng anh là người lịch thiệp từ trong xương tủy, thế nên bây giờ trên mặt vẫn treo một nụ cười chứ không thể hiện rõ ra.

Về mất kiên nhẫn này rất kín đáo, chẳng qua là do ba năm cấp Ba cô quần lấy anh suốt nên mới có thể kết luận được.

Con người này bình thường có vẻ rất dễ nói chuyện, nhưng ai quen biết anh thì mới hiểu tính tình anh thối đến mức nào. Lúc mất kiên nhẫn, khoe miệng anh sẽ khép lại, hơi nhú mày, nhìn không rõ ràng lắm.

Sơ Húc cất giọng khàn khàn, "Hai cô có việc gì sao?"

Cô nàng áo trắng cắn môi không dám nói lời nào, còn cô bạn plastic của cô ta thì tỏ vẻ muốn nói lý lẽ hộ bạn, "Sơ Húc, anh... sao anh lại..."

Cái kiểu muốn nói không nói mà cứ dùng dằng mãi như vậy khiến những người ở bàn xung quanh phải chú ý đến.

Cảm giác bị người ta nhìn như con khỉ thật không dễ chịu, Sơ Húc hoàn toàn mất kiên nhẫn, anh nhú mày: "Tôi làm sao?"

Bùi Tinh nhướng mày, gấp một miếng thịt bò, vừa ăn vừa xem kịch.

Sức chiến đấu của cô nàng áo tím không cao, Bùi Tinh liếc mắt một cái là đã nhìn thấu, người này chẳng qua là mượn cớ bệnh bạn thôi, chứ trên thực tế là muốn tìm cơ hội xuất hiện trước mặt Sơ Húc.

Quả nhiên, cô nàng áo tím nói: "Sao anh có thể từ chối cô ấy? Cô ấy thích anh như vậy, còn khóc vì anh nữa..."

"Từ từ.", Sơ Húc luôn luôn giữ thể diện cho phái yếu, nhưng nói năng quá đáng như thế này là không được, anh chặn họng cô ta bằng giọng cười lạnh, "Cô ta thích tôi thì tôi nhất định không được từ chối à?"

Xã hội này còn có nhân tính hay không?

Người ta thích bạn, bạn không được phép từ chối ư?

Bùi Tinh bị sặc ớt.

Cô nàng áo tím bị cô nàng ban nãy khóc kéo ống tay áo, "Đã bảo là không kể chuyện mình khóc cơ mà?"

Cô nàng áo tím thoáng xấu hổ, sau đó còn trừng mắt lườm Bùi Tinh một cái. Người nào đó đang ăn dưa tự dưng bị lườm, vẻ mặt ngơ ngác luôn.

Sơ Húc dựa lưng vào ghế, hơi nhấc mí mắt lên, đôi mắt để lộ ra vẻ lạnh lùng gai người, như một con thú hoang đang ẩn mình trong bóng đêm chờ thời cơ hành động. Anh nhìn chằm chằm cô nàng áo tím, dưới ánh đèn, vết sẹo trên cổ anh trông càng rõ ràng hơn.

Đáng sợ, âm trầm, u ám.

Đều lộ ra trong đáy mắt anh.

Cô nàng áo tím bị ánh mắt đó của Sơ Húc đánh cho bại trận.

Cô nàng áo trắng đành phải kéo cô bạn kia đi, trước kia đi còn căn môi, dè dặt hỏi: "Sơ Húc... Cô ấy... Cô ấy chính là người anh thích sao?"

VÀNG DƯƠNG ÔM LẤY EM

Tiểu Trang Chu

dtv-ebook.com

Chương 6

Cô nàng hỏi một cách vô cùng dè dặt.

Kiểu dè dặt thế này, hồi Bùi Tinh thích anh cũng có.

Buổi sáng, thấy anh uống sữa nguyên vị, cô ngay lập tức đổi hộp sữa vị dâu tây lấy hộp sữa trắng với bạn. Mục đích là vì để cùng anh uống "thức uống đôi".

Tình cảm thuở thiếu thời thật ra vô cùng đơn thuần, lúc nào cũng nâng niu nó một cách cẩn thận.

Lớn lên, trong thế giới của một người có quá nhiều nhân tố hỗn loạn, có những lúc lời tỏ tình cũng chỉ là thuận miệng nói ra, vì đại đa số đều cảm thấy, dạo gần đây... yêu đương không bằng đi cặp bồ.

Bùi Tinh ăn đồ ăn trong bát, dường như cô cảm thấy, người cô gái kia nhắc đến không phải là cô.

Trên đỉnh đầu cô có một ngọn đèn ấm áp, chiếu xuống cạnh mặt cô, vừa dịu dàng lại vừa an tĩnh.

Cô gái kia không kiềm chế được phải đưa mắt liếc Bùi Tinh mấy lần. Nếu Sơ Húc thật sự thích cô, thì cô ta cũng có thể hiểu được, vì cô vô cùng xinh đẹp, có một loại khí chất khiến người ta cảm thấy rất yên bình.

Sơ Húc ngồi bên cạnh Bùi Tinh, anh thoáng liếc cô qua khóe mắt, không trả lời.

Cô gái biết như vậy là ngẫm thừa nhận, thế nên đành phải xoay người bỏ đi.

Bùi Tinh lại cảm thấy, người này đến phủ nhận còn lười không muốn nói.

Sơ Húc vẫn không nói gì, nửa chừng thì đứng dậy chẳng biết đi đâu. Bùi Tinh liếc anh một cái, sau đó lại im lặng ăn tiếp.

Ăn gần hết chỗ đồ ăn trên bàn, cô đứng dậy đi thanh toán.

Có điều, người phục vụ nói với cô: "Vừa nãy bạn trai chị thanh toán cho chị rồi ạ."

Bùi Tinh nắm chặt ví tiền, giờ này mà tranh trả tiền thì không hay cho lắm, cô chỉ giải thích: "Ừm, nhưng anh ta không phải bạn trai chị."

Nói xong, cô cười với người phục vụ đó rồi đẩy cửa đi ra ngoài.

Sơ Húc đang đứng ở cửa, một tay đút trong túi, lọn tóc rủ xuống ấn đường, đôi mày nhíu lại, trên trán lấm tấm mồ hôi.

Bùi Tinh nhìn anh một cái rồi không nói gì nữa mà tiếp tục đi dạo dọc con phố của thị trấn nhỏ này. Một dãy nhà nghỉ, khách sạn mang phong cách cổ xưa, cả hai bên đường nhấp nhô xen kẽ những công trình kiến trúc khác lạ mang đến cảm giác rất đặc biệt cho thị giác.

Cách đó không xa, có người đang vẽ graffiti lên tường. Bùi Tinh rất có hứng thú, cũng cầm một bình sơn lên bắt đầu vẽ theo.

Sơ Húc vẫn đứng phía sau cô, nếp gấp chỗ mí mắt dường như sâu hơn, đáy mắt xuất hiện thứ cảm xúc không biết tên. Thấy cô như một đứa trẻ ham chơi mà vẽ loạn lên tường, Sơ Húc không khống chế được khóe môi khẽ cong lên, nhưng cũng chỉ lướt qua trong giây lát.

Trên tường hầu hết là những dòng chữ, Bùi Tinh kiễng chân, cũng dùng bình sơn xịt ra mấy chữ, viết xong, cô phúi phúi tay, trông có vẻ như vừa hoàn thành một sứ mệnh đặc biệt vậy.

Sơ Húc cup mắt, hàng mi không dài lắm khẽ chớp, tầm mắt anh rời khỏi Bùi Tinh lướt xuống hàng chữ, nhìn thấy ba chữ "Ôn Viễn Tinh" to nổi bật, anh vẫn cảm thấy có chút chói mắt.

Trong đầu chợt hiện ra gương mặt của Viễn Tinh, Sơ Húc tự giễu nhếch khóe miệng.

Hàng mi của Bùi Tinh hơi cup xuống, cô tiếp tục dùng bình sơn viết một cái tên khác. Lúc viết đến chữ Lâm, Sơ Húc đứng phía sau cô chợt cất tiếng nói khản đặc, "Anh đi mua chai nước, chờ anh."

Bùi Tinh chỉ "ừ" một tiếng rồi tiếp tục viết.

Sơ Húc xoay người đi về phía quầy bán quà vặt ở con phố đối diện, anh mua hai chai nước, mua thêm cả một hộp kẹo thông họng.

Thanh toán xong, anh bóc ngay một viên kẹo thông họng bỏ vào miệng, cái cảm giác mát lạnh trong nháy mắt khiến anh cảm giác cổ họng dễ chịu hơn hẳn, đồng thời cũng xoa dịu cảm giác khó chịu trong lòng.

Ven đường có chiếc xe phóng qua, Sơ Húc rút bàn chân đang định bước đi về. Anh khẽ ngẩng đầu, vừa vận nhìn thấy bóng dáng cao gầy đứng trước bức tường chẳng chịt những nét vẽ graffiti.

Cô rất cao, dáng người rất đẹp, mái tóc ngắn ngang vai ngày nào giờ đã dài chấm eo, nhưng có vẻ gầy hơn xưa. Anh còn nhớ trước đây hai má cô phúng phính, anh thích nhất là được véo má cô, xoa rối mái tóc ngắn của cô.

2010 năm ấy, anh đi.

Năm nay là 2018, loáng cái đã tám năm.

Thời gian trôi qua quá nhanh.

Sơ Húc ngẩng cao đầu, đôi mắt ửng đỏ nhìn chăm chú lên tầng trời cao, yết hầu nhấp nhô, khoe miệng khê nhếch. Lúc hạ đầu xuống, đôi đồng tử như dân ra bởi ánh mặt trời, anh siết chặt chai nước bằng bàn tay gồ ghề khớp xương.

Trong lúc anh đi, Bùi Tinh đã xong việc. Anh thấy sau cái tên "Ôn Viễn Tinh" còn có bốn cái tên khác.

Lâm Lâm Cửu, Diệp Thư Hoàn, Phó Lâm Hàn, Bùi Tinh.

Bốn người đàn ông kia, Sơ Húc đều biết. Trước kia ở đại viện, sáu người họ chơi cùng nhau.

Vậy mà cô viết hết, trừ tên của anh.

Bùi Tinh còn đang lưỡng lự không biết có nên viết tên Sơ Húc hay không, thì từ phía sau bất thành linh có tiếng nói, "Không viết tên anh à?"

Bùi Tinh run bắn cả người, cô bực bội xoay người lại lườm anh, "Không biết là có người chết vì bị hù dọa à?"

Sơ Húc cười, không đôi co với cô, lẳng lặng đưa chai nước trong tay cho cô.

Bùi Tinh bĩu môi, cổ họng khô khốc nhưng vẫn giữ sĩ diện, "Không uống."

"Ờ.", Sơ Húc thu nụ cười lại, vặn luôn nắp chai rồi dí chai nước vào môi cô, "Nhìn xem em bị chiều quen thân rồi."

Cái tính tình thối thây này, tám năm rồi mà vẫn không đỡ chút nào.

Bùi Tinh sợ nhất là lúc anh tức giận, sau tám năm vẫn không bớt sợ, thế nên đành phải cầm chai nước lên uống.

Sơ Húc liếc nhìn cô, lại lướt qua năm cái tên trên tường, anh duỗi tay ra, nhặt lấy một bình sơn ở bàn bên cạnh, lắc mạnh vài cái.

Bùi Tinh nhìn anh, vai rộng, eo thon, chân dài, mấy hạt nắng gây loạn trên tóc anh, nhảy nhót trên vai anh.

Mí mắt Sơ Húc hơi sụp xuống, anh chăm chú viết chữ lên tường.

Bỗng nhiên, cô có cảm giác như được trở về ba năm Trung học.

Khi đó, thành tích học của Sơ Húc rất tốt, thứ Hai nào cũng được lên phát biểu trước toàn trường.

Hồi ấy, Bùi Tinh đã khá cao rồi, luôn luôn phải đứng hàng sau, nhưng vì muốn nhìn Sơ Húc, cô giao kèo với cô bạn hàng đầu, lấy danh nghĩa là che cho bạn đó khỏi lạnh để đổi chỗ.

Sơ Húc của thuở thiếu thời mặc bộ đồng phục trắng xanh, quần áo lúc nào cũng thoang thoảng mùi xà phòng hương sả chanh, vẻ mặt luôn ôn hòa, nhưng chỉ cô mới biết, trong xương tủy người này "xấu xa" đến mức nào.

Một tên vô lại dịu dàng chính là cách hình dung chính xác về anh.

Hồi đó, giọng nói của anh rất ôn hòa, đó là một chất giọng sáng, mang theo nét khí phách đầy nhiệt huyết của tuổi trẻ, hợp với khung cảnh dưới ánh nắng sớm và dưới ngọn cờ Tổ quốc.

Rõ ràng là tư thế rất nghiêm trang, nhưng bởi gương mặt đẹp trai quá mức, nên cứ khiến người ta thấp thoáng thấy bóng dáng của một quân tử phong lưu lại không hề hạ lưu, đầy cương quyết và kiêu hãnh.

Sau tuổi thiếu niên, Bùi Tinh không dưới một lần tự hỏi mình, vì sao cô bé Bùi Tinh lại thích Sơ Húc đến vậy, và đáp án thì lúc nào cũng như một.

... Anh quá ưu tú.

Khi đó, cô thích anh, vừa thẳng thắn, lại vừa dè dặt.

...

Sơ Húc viết nốt một nét cuối cùng, anh đưa mắt nhìn, khoe miệng khẽ cong lên.

Nét vẽ nguệch ngoạc.

Hai chữ "Sơ Húc" to đùng được anh viết ngay cạnh tên Bùi Tinh.

Bùi Tinh liếc nhìn, sau đó uống nốt nước rồi ném chai vào thùng rác, không nói gì mà xoay người bỏ đi luôn.

Sơ Húc nhường mày, không để tâm chuyện cô bỏ đi, anh nhếch môi, động tác rút điện thoại bằng tay trái hơi gượng gạo, anh thôi cười, im lặng dùng tay phải cầm di động lên chụp hình bức tường.

...

Lúc Bùi Tinh về tới nhà Sơ Húc đã là buổi chiều, vừa hay thấy Trần Tư và Trần An đang ngồi trong đại sảnh mát lạnh ăn dưa hấu.

Trần An tinh mắt trông thấy Bùi Tinh, vừa chạy tới vừa gọi cô: "Chị Tinh Tinh."

Tối qua muộn quá rồi, chẳng kịp nói chuyện hăn hoi.

Bùi Tinh ngồi xổm xuống ôm thẳng bé lại rồi thân thiết hỏi: "Năm nay em bao nhiêu tuổi rồi?"

Sơ Húc thầm cảm thấy không ổn, ấn đường nảy lên thành thạch. Quả nhiên, Trần An cười hì hì: "Không ít hơn chị Tinh Tinh là mấy ạ."

Bùi Tinh nghĩ thằng bé dẻo miệng nên véo cái má phúng phính của nó rồi cười: "Cái miệng nhỏ này ngọt ghê á."

Trần An nhìn Bùi Tinh bằng vẻ mặt ngây thơ, nói hai người không kém nhau là bao, chị Tinh Tinh liền khen nó miệng ngọt, vậy thì... sáng nay bố nuôi cả cũng nói...

Trần An liếc nhìn Sơ Húc đang đứng sau Bùi Tinh, người kia liếm môi, mắt tự nhiên đưa mắt nhìn cây Catalpa, lại sợ thằng nhóc nói linh tinh, anh bèn nhắc nó ra khỏi lòng Bùi Tinh.

"Bao nhiêu tuổi rồi hả!", Sơ Húc gằn giọng nói với Trần An: "Còn đòi ôm với chả ấp."

Trần An gãi gãi đầu, "Bố nuôi... Hôm nay bố bảo con còn nhỏ cơ mà? Còn bảo con với chị Tinh Tinh không cách nhau... Ừm!"

Sơ Húc bịt kín miệng Trần An.

Chậm rồi.

-- Bùi Tinh nghe thấy được.

Cô liếc Sơ Húc, người kia lại trấn tĩnh như không. Trần An mượn cơ hội nhảy khỏi gông cùm của anh rồi nói với Bùi Tinh: "Chị Tinh Tinh, có phải miệng bố nuôi em cũng ngọt đúng không?"

Sơ Húc nhắm mắt, cắn chặt hàm.

Không cứu nổi, thằng nhóc này xem chừng chẳng thông minh gì cả...

Trần An thấy hai người lớn bỗng nhiên im lặng thì dần cảm thấy mình sai, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng lên, thẳng bé lằm bằm nói: "Chị Tinh Tinh, có phải chị giận không ạ?"

Bùi Tinh hoảng hốt định thần, trông thấy dáng vẻ e dè của Trần An, cô lập tức lắc đầu trấn an nó, "Không, chị không giận mà."

Cô chỉ cảm thấy lạ, với cái tính thối hoắc của Sơ Húc, không gọi cô là bà dì thì cô đã tạ ơn trời đất rồi.

Trần An được voi lại đòi tiên, "Thế chị cũng khen miệng bố nuôi em ngọt đi..."

Bùi Tinh sửng sốt, ngược mắt nhìn Sơ Húc. Người kia hơi dựa vào bức bình phong đá, lúc này sắc trời đã ngả về chiều, chút nắng của ráng chiều cuối chân trời vấy lên người anh, anh nhìn cô, khẽ liếm môi, đuôi mắt như có như không điểm ý cười, xem chừng cũng đang rất chờ mong.

"Chị Tinh Tinh.", Trần An làm nũng, "Chị nói đi..."

Bùi Tinh khẽ mân môi dưới, không chịu nổi cái kiểu làm nũng của trẻ con, cô nhếch khóe miệng, lăm bằm trong miệng, "Ừ, ngọt."

"Không nghe rõ.", Trần An chớp đôi mắt to tròn nhìn Bùi Tinh, thấy cô có vẻ không tin, thẳng bé liền ôm căng chân dài của Sơ Húc rồi cao giọng hỏi: "Bố nuôi, có phải bố cũng không nghe rõ không?"

Nghe thấy Trần An hỏi như vậy, Bùi Tinh cảm thấy Trần An sẽ bị làm lơ, suy cho cùng thì Sơ Húc không thích nhất là câu hỏi nhảm chán như thế này. Có điều, thứ cô nghe được lại không phải giọng điệu cô quen thuộc, cũng chẳng phải câu mà cô nghĩ - "Liên quan gì đến bố!"

Mà lại là một câu sặc mùi trêu chọc.

"Ừ, không nghe rõ."

Bùi Tinh đang ngồi xồm, đột nhiên cô ngẩng phắt đầu lên nhìn anh bằng đôi mắt hoa đào tràn đầy vẻ ngỡ ngàng.

Lúc này, Sơ Húc nhoén khoe miệng, đuôi mắt hơi hạ xuống, cằm chân thon dài hơi gập lại, hai tay khoanh trước ngực, nhìn cô bằng dáng vẻ vô cùng ung dung.

Cô nuốt nước miếng, bỗng nhiên quên mất, người này chẳng những tính tình thối thây, mà còn rất hẹp hòi.

Có một lần anh đánh bóng rổ, cô vốn định đi mua nước nhưng lại có việc đột xuất, lúc về sân bóng thì anh đã đi rồi, và đương nhiên, chai nước trên tay cô đành phải cho Lâm Lâm Cữu. Lúc xoay người cô mới biết, Sơ Húc đứng ngay sau lưng mình.

Bùi Tinh kinh ngạc hỏi anh đi đâu. Lúc ấy, Sơ Húc vắt khăn lông lên vai, tiện tay lau mồ hôi trên cổ, trông có vẻ rất khó chịu. Mồ hôi trên mặt anh mặc kệ, yết hầu trượt lên xuống, anh liếc cô và Lâm Lâm Cữu một cái rồi đeo ba lô bỏ đi.

Một tuần sau, cô đưa nước cho anh, anh chẳng thèm, còn nói: "Xin lỗi, anh không cần nước người khác không uống."

Bùi Tinh cảm thấy, chắc chắn bây giờ anh đang trả thù chuyện vừa nãy cô không viết tên anh lên tường.

Trần An lại thúc giục rất đúng lúc, "Chị Tinh Tinh, bố nuôi em bảo là không nghe rõ kìa."

Bùi Tinh nhìn Trần An, thẳng bé ôm chân Sơ Húc, cười tít cả mắt.

Cô mím môi, đôi mắt hoa đào khẽ sụp, đến lúc ngược lên thì lại vô thức nhìn Sơ Húc.

Người kia đang mím môi cười, ngược sáng nhìn cô. Anh đút tay vào túi, thấp giọng ho khẽ một tiếng, hai mắt nhìn cô chăm chăm.

VÀNG DƯƠNG ÔM LẤY EM

Tiểu Trang Chu

dtv-ebook.com

Chương 7

Hoàng hôn mênh mang, ráng chiều rọi xuống khắp sân.

Hai người mãi vẫn chẳng nói gì, cho đến khi Trần Tư không nhìn nổi nữa, phải đứng dậy chuyển đề tài: "Thôi thôi thôi, tối nay muốn ăn gì nào? Để em còn đi nấu."

Rốt cuộc thì Trần An vẫn là một đứa trẻ, nghe thấy có ăn là ngay lập tức đổi hứng, ba chân bốn cẳng chạy đến ôm chân Trần Tư rồi cười hì hì: "Bố nuôi, tối mình ăn gì ạ?"

"Đi xem tủ lạnh có cái gì đã.", Trần Tư bế Trần An đi vào trong, vừa đi vừa hỏi: "Con muốn ăn gì?"

Trần An như là băng quơ nói một câu: "Thế thì ăn cháo thập cẩm với mướp đắng nhồi thịt đi, bố cả thích ăn nhất."

Vốn Bùi Tinh đang định đứng thẳng dậy, nghe thấy câu đó thì thoáng khựng lại, nhìn liếc Sơ Húc qua khoeo mắt rồi đi vòng qua anh lên tầng hai.

Sơ Húc liếm môi, thu tầm mắt từ phía cô về.

...

Bùi Tinh rửa mặt xong, trên đầu vẫn còn quần khăn, chợt có tiếng gõ cửa.

"Ai đấy?", tay Bùi Tinh nắm chặt di động, đưa mắt nhìn cánh cửa gỗ màu nâu đỏ.

"Em đây.", giọng nói non nớt, vừa nghe đã biết là của thằng nhóc Trần An.

Bùi Tinh cười, "Chờ chị một lát."

Sơ Húc nghe thấy tiếng bước chân bèn đẩy Trần An lên rồi liếm môi, "Bố xuống trước, tẹo nữa con gọi chị Tinh Tinh xuống ăn cơm nhé."

Trần An nhấp nháy đôi mắt tròn xoe, ngoan ngoãn gật đầu.

Sơ Húc nhếch khóe miệng, cười với nó một cái cho có lệ rồi xoa đầu nó, nghe thấy tiếng bước chân của cô, anh hất cằm, khàn giọng nói: "Đi đi."

Lúc Bùi Tinh mở cửa thì thấy ngay Trần An, cô ngồi xồm xuống, nhẹ nhàng xoa tóc thằng bé rồi cười hỏi: "Em ở đây này giờ đây à?"

Trần An mở to mắt, không chớp cái nào, trả lời ngay lập tức: "Vâng!"

Bùi Tinh móc từ trong túi ra một cái kẹo sữa Đại Bạch Thỏ, đưa cho Trần An, nhoẻn miệng cười để lộ ra cái răng khểnh, cô cất giọng ngọt ngào, "Mời em ăn kẹo này."

"Kẹo sữa ạ?", Trần An tròn mắt, cười khì khì nhận lấy, "Cảm ơn chị Tinh Tinh."

Mồm miệng ngọt thật đấy.

Một giây trước thì Bùi Tinh nghĩ thế, nhưng giây tiếp theo thì tức ngứa gan.

Bởi vì Trần An nói một câu rất đáng đánh đòn: "Em nhớ là cái kẹo này cổ lắm rồi ấy, tầm tuổi chị Tinh Tinh với bố cả đều thích ăn loại này ạ?"

Đau lòng, quá đau lòng.

Bùi Tinh vỗ về trái tim bé nhỏ của mình, thế nào gọi là cố chứ...

Lúc cô xuống thì Sơ Húc và Trần Tư đều đã ngồi vào bàn ăn. Bốn món mặn, một món canh, còn có thêm một bát cháo và một bao thuốc lá.

Các món ăn đều là những thứ cô thích.

Tầm mắt Bùi Tinh lướt qua bao thuốc, lại lảng lảng nhìn Trần Tư đang nháy mắt với mình.

Cô nhìn Trần Tư với vẻ nghi hoặc.

Đúng lúc này, Sơ Húc lên tiếng: "Ăn đi."

Bùi Tinh hơi đói nên không để ý nhiều, ăn liên tục hai bát cơm.

"Ngon không?", Trần Tư cười hỏi.

Bùi Tinh gật đầu, tán thưởng một cách thật lòng: "Ngon lắm."

"Tôi cũng thấy ngon.", Trần Tư cười ha ha, "Có điều, hôm nay nhờ phúc của cô, tôi mới được thử tay nghề của Sơ đội... à của lão đại, trước giờ tôi không hề biết tay nghề của anh ấy lại khá đến vậy."

Bùi Tinh nghe vậy cũng có chút kinh ngạc, bất giác đưa mắt nhìn Sơ Húc.

Người kia đang điềm tĩnh ăn cháo trong bát, dường như không phát hiện ra cô đang nhìn mình.

Trần Tư vừa ăn vừa chửi thầm: Giả vờ! Anh tiếp tục giả vờ đi! Vừa nãy không biết là ai nấu xong một cái là gọi ngay mình ra nếm thử.

Trần Tư nhớ lại vẻ mặt căng thẳng của Sơ Húc, lại nhìn bộ dạng của anh hiện giờ, bị Bùi Tinh nhìn như thế mà vẫn làm như bình tĩnh, anh ta liền

muốn cười. Có điều, anh ta vẫn giữ sĩ diện cho Sơ Húc, không nói thẳng với Bùi Tinh rằng đây là lần đầu tiên Sơ Húc vào bếp, còn là vì cô nữa.

Sau khi ăn xong, Bùi Tinh chủ động rửa bát, Trần Tư lại tranh việc, cuối cùng thành hai người cùng rửa.

Sơ Húc một tay đút túi, đứng dựa vào cửa kính phòng bếp, ánh mắt nhìn Bùi Tinh chăm chú. Cô rửa bát khá thành thục, vì nóng nên chớp mũi lấm lấm mồ hôi.

Sơ Húc nhìn Bùi Tinh: "Nóng à?"

"Vâng.", Trần Tư nói: "Đã bảo với anh là trong bếp nóng lắm rồi, nhưng mà anh chẳng bao giờ để ý cả."

Sơ Húc không đáp lời anh ta, ánh mắt rời khỏi bóng lưng gầy của Bùi Tinh, sau đó anh đi ra ngoài.

Trần Tư thấy anh đi thì rửa sạch tay rồi cười với Bùi Tinh: "Nữ thần? Không ngại tôi gọi cô như thế chứ?"

Bùi Tinh mỉm cười, nhướn mày với anh ta: "Không ngại."

Trần Tư rất thích Bùi Tinh, đã xinh lại còn tốt tính.

Từ tối hôm đầu tiên gặp cô, Trần Tư đã đưa cô vào hàng ngũ nữ thần của mình, giờ hai người mới có thời gian riêng, anh ta hơi căng thẳng, hắng giọng mấy lần rồi mới nói: "Là thế này... Tôi... Tôi có chuyện muốn nhờ cô."

...

Lúc Sơ Húc quay về thì phía sau có thêm mấy người nữa, cảnh tượng như dàn trận.

Bùi Tinh và Trần Tư bị dồn tới cửa bếp, nhường chỗ lại cho đám thợ tới lui trong phòng bếp.

Trần Tư nhìn Sơ Húc đang đứng một bên bèn hỏi: "Lão đại, anh làm gì thế này?"

"Không làm gì.", Sơ Húc bóc một viên kẹo thông họng rồi bỏ vào miệng.

"Không nói thì thôi.", Trần Tư làu bàu.

Bùi Tinh tinh mắt nhìn thấy tờ giấy dán trên cái hộp dưới đất, cô hơi khựng lại, có chút khó tin: "Anh..."

Sơ Húc nhướng mày, tầm mắt lướt từ hộp kẹo trong tay sang Bùi Tinh, anh hỏi: "Anh? Anh làm sao?"

"Đừng nói với tôi là...", vẻ mặt của Bùi Tinh có phần khó tin, "... Anh muốn lấp điều hòa trong bếp đấy nhé?"

Sơ Húc bình tĩnh gạt đầu, dùng lưỡi đá qua đá lại viên kẹo trong miệng, "Đúng đấy."

Bùi Tinh: "Anh...", cô không nói ra thành lời được.

Sơ Húc nhìn đám thợ tắt bật trong bếp rồi thu tầm mắt lại, đặt trên người Bùi Tinh, anh thấp giọng hỏi: "Chẳng phải em nóng sao?"

Nóng thì lấp điều hòa thôi.

Có gì sai sao?

Bùi Tinh cắn khẩu, trong lòng lại là một thứ cảm xúc khó nói thành lời.

Mà trong lòng Trần Tư thì lại là một cảm giác khác, tức sôi máu. Anh ta không chỉ một lần nói với Sơ Húc chuyện phòng bếp nóng, nhưng anh chỉ

đáp trả một câu: "Thế thì ra ngoài mua đồ ăn về, không phải rửa bát còn sướng hơn."

Cuối cùng Trần Tư đành phải chịu đựng, không dám mơ nữa!

Anh ta nói bao nhiêu lần mà Sơ Húc chỉ coi như chuyện anh ta thả rắm, còn người khác đến rắm còn chẳng đánh phát nào, vậy mà lão đại nhà anh ta đã vội vàng đi sắm ngay một cái điều hòa.

Trần Tư cảm thấy, tiêu chuẩn kép của Sơ Húc quá nghiêm trọng!

Sau bữa tối, Bùi Tinh ra sân sau ngồi. Đây là lần đầu tiên cô tới đây, không ngờ lại có thể thấy được một chốn thiên đường, ở đây có hồ, trong hồ thả cá, cũng có một cây Catalpa, còn có một bộ bàn ghế đá và một chiếc ghế nằm nữa.

Gió đêm hây hây, tán cây Catalpa ở bên kia bị thổi xào xạc.

Bùi Tinh nằm trên ghế, ung dung đón gió, ngón tay thon gầy nắm chặt hộp thuốc lá, là Trần Tư đưa cho cô lúc rửa bát.

Cô cup mi, đầu ngón tay gầy nắp hộp, còn chưa kịp nhìn thì từ phía sau đã vang lên tiếng bước chân, cô bèn đóng nắp lại.

Người kia đứng sau cô, hơi thở rất nặng, cô khó có thể xem nhẹ được.

Một lát sau, từ phía sau vang lên giọng nói trầm thấp của người đó: "Thuốc lá của anh đâu?"

Bùi Tinh không đáp, một tay giơ hộp thuốc lá qua đầu vai đưa cho người phía sau, cũng chẳng thèm ngoái đầu lại.

Sơ Húc cúi đầu nhìn, dưới ánh trăng, làn da cô trông càng trắng hơn, áo của cô hơi rộng, từ trên cao, anh có thể thấy rõ mảng da trắng nõn sau cổ cô. Ngón cái và ngón trỏ khẽ xoa vào nhau, anh liếm môi: "Chẳng phải

Trần Tư nhờ em trông chừng cho anh khỏi hút thuốc ư? Sao anh vừa hỏi em đã đưa cho anh rồi?"

Không sai, chuyện Trần Tư vừa nhờ Bùi Tinh chính là muốn cô cầm bao thuốc của Sơ Húc, đừng để anh hút thuốc, anh ta không quản nổi anh, đành phải nhờ Bùi Tinh xem sao.

Bùi Tinh vốn không muốn đồng ý, nhưng thấy vẻ mặt lo lắng của Trần Tư, cô lại nhận lời, chỉ có điều, cô bổ sung một câu: "Tôi giúp anh, nhưng tôi cũng không thể quản nổi anh ta."

Lúc đó Trần Tư chỉ cười, không nói gì.

Bùi Tinh cảm thấy mình đoán quá chính xác, sao cô có thể quản nổi Sơ Húc, bằng không, giờ anh xông ra đây đòi thuốc làm gì.

Cô không muốn cố, dứt khoát đưa thẳng cho anh, lại chẳng ngờ anh không nhận mà còn hỏi câu kia.

Bùi Tinh ngẩn người, "Thế rốt cuộc anh có lấy hay không?"

"Thế em có cho không?", Sơ Húc đứng phía sau cô, dưới ánh trăng, bóng anh đổ dài che khuất cả bóng cô, trông như một thể vậy. Thấy thế, khóe miệng anh khẽ cong lên.

Bùi Tinh hơi nhồm dậy, nhú mày nhìn Sơ Húc: "Anh nhảm quá đấy."

Đôi mắt mí lót của Sơ Húc lúc cười lên trông rất đẹp. Lần đầu tiên cô thấy anh phản bác lại một cách cực kỳ ấu trĩ: "Nhảm đâu nào!"

Bùi Tinh tức giận trừng mắt lườm anh một cái rồi lại nằm xuống ghế.

"Tiểu Tinh.", từ lúc hai người gặp lại đến nay, đây là lần đầu tiên anh gọi cô như thế.

Suýt chút nữa Bùi Tinh đứng hình, một lát sau, cô rầu rĩ hỏi: "Cái gì?"

"Câu hỏi hôm nay, em vẫn chưa trả lời.", Sơ Húc cụp mắt nhìn mái tóc hơi rối của cô, anh liếc môi cười một cái, không đợi cô trả lời, anh lại chủ động nói: "Là câu Trần An hỏi em, miệng anh có ngọt không ấy."

Bóng đêm mênh mang, cây Catalpa lại nổi một trận xào xạc.

Bùi Tinh thả lỏng, đôi mắt đen láy nhìn chăm chăm xuống nền xi măng, cả người không nhúc nhích. Hiển nhiên, cô đã bị câu hỏi này của anh dọa cho không nhẹ.

Trong ấn tượng của cô, Sơ Húc ghét nhất là thảo luận vấn đề kiểu như thế này, vẻ mặt thì vẫn tỏ ra lịch thiệp, nhưng trên thực tế thì xấu tính xấu nết, đã vậy còn kiêu hãnh đầy mình. Thế nên, bên cạnh anh chẳng có mấy bạn bè thân thiết, ngoài năm người cùng anh lớn lên ra thì cũng chỉ có Ôn Hành.

Cũng vì thế, hiện giờ, Bùi Tinh khó lòng có thể tiêu hóa nổi những lời này của anh.

Có cảm giác như được mở rộng tầm mắt.

Vốn dĩ cô cho rằng, lúc chiều có Trần An, Sơ Húc không đành lòng làm thẳng bé buồn nên mới phụ họa với nó thảo luận đề tài không biết xấu hổ này.

Vậy còn hiện giờ thì sao?...

Trần An không ở đây.

"Tiểu Tinh.", Sơ Húc gọi cô, rồi hỏi lại lần nữa: "Miệng anh có ngọt không?"

VÀNG DƯƠNG ÔM LẤY EM

Tiểu Trang Chu

dtv-ebook.com

Chương 8

Hậu quả của mồm miệng không nghiêm chỉnh chính là, Sơ Húc nằm trên ghế, bàn tay to nắm chặt bao thuốc, trông đáng vẻ đến cô đơn.

Lúc Trần Tư chạy vào sân sau thì thấy cảnh đó, sự tò mò trong lòng anh ta lại bắt đầu sôi trào, anh ta hỏi: "Sơ đội, đâu rồi?"

Sơ Húc ngược mắt nhìn vào bóng đêm, nếp gấp ở đôi mí lót đường như sâu thêm, khóe miệng bạnh ra, "Lên rồi."

"Sao lại lên rồi? Em còn cố ý đợi hơn nửa tiếng mới đến tìm anh. ", Trần Tư nói bằng giọng khinh khỉnh: "Sao đến nửa tiếng thôi mà anh cũng không cầm cự được thế?"

"Cút.", Sơ Húc nắm chặt bao thuốc, giọng nói trầm như bóng đêm đen.

"Ó?", Trần Tư nhìn thấy bao thuốc trên tay anh bèn hỏi: "Sao bao thuốc này lại...?"

Không nhắc đến bao thuốc còn đỡ, vừa nhắc đến một cái là sắc mặt Sơ Húc lập tức trở nên khó coi.

Trong đầu anh bất giác hiện ra cảnh tượng vừa rồi, hậu quả của cái miệng không đứng đắn chính là bị Bùi Tinh ném bao thuốc vào người, sau đó dùng giọng điệu ghét bỏ hỏi vặn lại một câu.

"Tự trong lòng anh không biết được à?"

Sơ Húc rút một điều thuốc ra, mái tóc hơi dài, một lọn tóc rủ xuống ấn đường, anh lẩm bẩm một mình: "Anh cảm thấy rất ngọt..."

Sơ Húc không cam lòng, ngẩng đầu hỏi Trần Tư: "Trần Tư, tôi hỏi cậu một câu."

Trần Tư: "Hỏi đi."

Trần Tư có chút bất ngờ, chuyện gì mà có thể khiến Sơ đội vốn không gì là không làm được nay lại cúi đầu xin anh ta chỉ giáo?

Nổi tò mò trong Trần Tư càng sôi sục hơn, trên mặt anh ta hiện rõ vẻ nôn nóng, hồi hộp.

"Shhh...", Sơ Húc hóp má, khuỷu tay trái chống lên tay vịn của cái ghế nằm, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc: "Tôi có ngọt không?"

Trần Tư sững sốt mất một lúc lâu, mãi sau mới "khụ" một tiếng rồi bảo: "Hay là... mình đổi câu hỏi khác đi?"

Trần Tư cảm thấy, Sơ Húc đẹp trai, nhưng lại quá lạnh lùng, cũng không thích giao tiếp, quá thần bí. Nếu anh hỏi: "Tôi đẹp trai không?", Trần Tư sẽ gật đầu ngay lập tức, không chút do dự, vừa đẹp trai, vừa ngầu, lại vừa nam tính.

Nhưng mà... Ngọt ư?... Anh ta không chút do dự mà phủ nhận.

"Cút.", đây là sự nể mặt cuối cùng của Sơ Húc dành cho Trần Tư.

...

Thị trấn không lớn, người dân lại rất nhiệt tình, hiếu khách, xung quanh xảy ra chuyện gì mới mẻ thì không quá một ngày sẽ được truyền đi.

Từ một năm trước, khi Sơ Húc đến Thang Khê, những tin đồn về anh chưa bao giờ dứt.

Buổi sáng, lúc Trần Tư mở cổng đi đổ rác thì thấy một đám người mang vè mặt hóng chuyện đứng đợi ở ngoài. Thấy anh ta ra, cả đám lập tức đi thẳng vào chủ đề, không buồn tán dóc linh tinh.

"Này này này, Trần Tư, tôi nghe nói nhà các anh có một cô gái hả?"

Không thể trách mọi người tò mò như vậy, chỉ tại Sơ Húc quá thần bí mà thôi.

Một năm trước anh đến trấn nhỏ Thang Khê, vừa đến đã mạnh tay mua đứt tòa nhà này, rất ít khi ra ngoài, cũng chưa từng thấy anh giao tiếp với người khác bao giờ. Cho tới nửa năm trước, anh mới bắt đầu ra ngoài đi lại, mà đám con gái độc thân trong thị trấn vừa nhìn thấy gương mặt của Sơ Húc là như bắt được vàng, rất chăm chỉ đến nhà anh tặng quà. Nào là đặc sản, nào là đồ ăn vặt, còn cả những món ngon nhà làm nữa.

Khoảng thời gian đó, rốt cuộc Trần Tư cũng hiểu được câu, đẹp trai có thể mài ra mà ăn là chuẩn xác!

Trần Tư nhìn lướt qua, có cả nam cả nữ, nữ nhiều hơn, có vài người anh ta trông hơi quen, đều là những người từng xin anh ta số điện thoại của Sơ Húc. Đoán được họ tới đây để hỏi gì, vì không muốn gây phiền toái cho Bùi Tình, Trần Tư chỉ nói: "Bạn thôi, bạn thôi."

Những người đó vẫn không chịu buông tha, "Bạn của ai? Của anh, hay là của anh Húc?"

Anh ta vốn định nói là của mình, nhưng sức nhớ đến ánh mắt sắc lẹm của Sơ Húc, anh ta đột ngột thay đổi ý định: "Của anh Húc, của anh Húc."

Trần Tư lách qua đám đông, vút túi rác vào thùng, không nói thêm gì mà xoay người đi vào, đóng cổng lại.

"Phù...", Trần Tư vỗ ngực, miệng thì cảm thán: "Xem ra số đào hoa bung bét quá cũng không phải chuyện tốt."

Giữa trưa.

Sơ Húc vào bếp nấu cơm, chợt ngoài cửa vang lên tiếng khóc thút thít, anh nhú mào, tay cầm muôi nghiêng đầu nhìn ra rồi hỏi: "Ai khóc đấy?"

Trần Tư dặt tay Trần An đi vào, "Giời ạ! Cái thằng ranh này này, lúc này em dẫn nó ra ngoài tìm Ôn Hành, đầu phố có cái nhà phao mới dựng, nó vừa thấy là đã đòi vào chơi rồi. Giữa trưa rồi còn ra dãi nắng làm gì, mà cũng đến giờ ăn cơm rồi, em không cho, thế là cứ khóc suốt đây này."

"Cho nó khóc!", Sơ Húc nhú mào, ghét nhất là nghe thấy tiếng khóc.

Thấy khổ nhục kế vô dụng, Trần An khịt mũi, nín khóc luôn.

Một lát sau, đang xào rau, trong đầu Sơ Húc chợt hiện ra một đoạn hồi ức. Hồi cấp Hai, Bùi Tinh cứ mong được đi công viên giải trí mãi, sau đó, vào sinh nhật cô, anh đưa cô đi một lần, lần ấy cô nàng sung sướng quá vừa khóc vừa cười toe toét.

Sơ Húc tắt bếp, đi đến cạnh Trần An. Anh liếm môi hỏi: "Con muốn đi chơi công viên giải trí thật à?"

Trần An gật đầu một cái rõ mạnh.

Trong mắt Sơ Húc thoáng lướt qua một chút ấm áp, anh giơ tay lau nước mắt cho Trần An, thằng bé được nựng mà bất ngờ, cái cổ nhỏ rụt ngay lại.

Sơ Húc: "Thế thì con đi làm một việc này, nếu thành công, chiều bố đưa đi."

...

Lúc Bùi Tinh tỉnh lại, việc đầu tiên cô làm là vớ lấy chiếc điện thoại trên tủ đầu giường.

"Ting ting", di động đổ chuông đúng lúc.

Bùi Tinh mở ra xem, là tin nhắn của Lâm Lâm Cửu.

Cửu: Sao hai ngày nay bà cứ hỏi tôi về chuyện của Sơ Húc thế?

Tinh: Chả sao cả.

Cửu: Tôi không gọi được cho anh ấy, nhưng mà tôi hỏi thử Ôn Hành thì cậu ta bảo là cậu ta cũng không biết Sơ Húc đang ở đâu.

Bùi Tinh không hồi âm.

Sao Ôn Hành lại không biết chứ, đêm hôm đó, người bị cô nhận nhầm là trộm, chẳng phải là Ôn Hành hay sao?

Bùi Tinh nhú mày, vì mới dậy nên tóc mái xù lên, cô thờ người ra trầm tư suy nghĩ.

Tiếng đập cửa vang lên, dòng suy nghĩ trong đầu cô chợt đứt đoạn, bên ngoài vọng vào tiếng nói của Trần An: "Chị Tinh Tinh, chị Tinh Tinh, chị dậy chưa ạ?"

Bùi Tinh vừa xốc chăn lên vừa đáp: "Dậy rồi, An An à, làm sao thế?"

Vừa nói cô vừa mở cửa.

Khoảnh khắc cánh cửa mở ra, cô mới biết, thì ra không chỉ có mỗi Trần An, mà bên cạnh nó còn có một thân hình cao lớn khác. Anh mặc chiếc áo

thun đen với một chiếc quần thể thao, chân đi giày, đơn giản mà vẫn bắt mắt vô cùng.

Bùi Tinh mím môi, làm như không nhìn thấy anh, cô đưa tay tóm lấy cổ áo rộng thùng thình rồi ngồi xuống nói chuyện với Trần An: "Tìm chị có việc gì sao?"

Trần An nắm tay Bùi Tinh, cười khì khì: "Em muốn mời chị Tinh Tinh đi chơi công viên giải trí với em, được không ạ?"

Có lẽ thằng bé đoán là Bùi Tinh sẽ từ chối, thế nên hai mắt đã long lanh chực khóc rồi.

Bùi Tinh cười khẽ một tiếng, dù sao cô cũng không có việc gì, đi chơi với thằng bé là một sự lựa chọn không tệ, cô gật đầu, "Được."

Trần An trông rất vui, thằng bé xoay người tóm lấy ống quần Sơ Húc, lay thật mạnh, vừa cười vừa nói: "Đây! Bố cả, mình chờ chị Tinh Tinh cùng đi, lần này bố sẽ không bị một đám con gái đuổi theo nữa rồi!"

Bùi Tinh nghe thấy nhưng không hiểu. Trần An không cho cô thời gian suy nghĩ nhiều, vội cầm tay Bùi Tinh đi vào trong phòng, "Thế chị đánh răng rửa mặt đi, em với bố cả đợi chị ở đây."

Bùi Tinh cười: "Được."

Cửa khép lại, khóa miệng Sơ Húc nhếch lên, bàn tay to đặt lên đầu Trần An, anh khen: "Không ngờ thằng nhóc con mà cũng khá phết."

Trời nóng nực kinh khủng, phơi cái gì trên nóc nhà thì đảm bảo sẽ cháy xém.

Bùi Tinh đi vội nên không mang ô, chớp mũi lấm tấm mồ hôi, nhưng tâm tư cô lại không để ý đến chuyện đó. Cô đưa mắt nhìn về phía trước, Sơ Húc

mặc một cây đồ thể thao đen, bên cạnh hình như còn có mấy người phụ nữ.

Bùi Tinh thu tầm mắt lại, tiếp tục nhìn Trần An đang nô như giặc trên nhà phao.

Bên tai bỗng nhiên vang lên một giọng nói: "Nóng không?"

Bùi Tinh không trả lời anh, hàng mi khẽ chớp. Sơ Húc cũng chẳng giận, đôi mày thoáng nhíu lại, anh nhếch miệng cười một cái rồi nói với cô: "Anh đi mua nước, em chờ anh một chút."

Sơ Húc đi rồi, mấy người đứng bên cạnh anh mới ngấp nghé nhìn sang Bùi Tinh. Cô nhíu chặt mày, đang định xoay người hỏi họ có chuyện gì thì chợt nhìn thấy một bóng hình quen thuộc.

Là cô nàng áo trắng ở quán lẩu hôm trước.

Cô ta đứng lại bên cạnh Bùi Tinh, cười một cái, "Hi!"

Bùi Tinh nhướng mày, biết thừa ý đồ của cô ta nhưng lại không vạch trần.

"Tôi... Tôi tên là Yến Văn.", cô nàng bẽn lẽn cười, "Còn cô?"

Bùi Tinh: "Bùi Tinh."

Cô không nói thêm gì, trời thì nóng, đến há miệng uống nước cô còn lười nữa là.

Quả nhiên, Yến Văn bị sự lạnh lùng của Bùi Tinh làm cho xấu hổ, cô nàng cúi đầu xuống hỏi nhỏ: "Anh Húc... đến cùng cô à?"

Bùi Tinh gật đầu, bỗng nhiên cảm thấy vận đào hoa của Sơ Húc cũng mạnh thật, Yến Văn này, cả mấy người cứ đứng cạnh anh này giờ nữa, nếu đoán không lầm thì đều đổ anh đủ dừ.

"Anh Húc...", Yến Văn cắn môi, "Cô với anh Húc có quan hệ gì vậy?"

Nếu đoán không sai, thì Bùi Tinh chính là đối tượng ở trong nhà Sơ Húc được cả thị trấn thảo luận.

Yến Văn theo đuổi Sơ Húc nửa năm, cho đến mấy hôm trước mới tỏ tình, mà vừa tỏ tình đã bị anh trả lời thẳng là anh thích người khác rồi, cô ta chỉ nghĩ là anh lấy bừa một cái cớ, không ngờ Bùi Tinh lại xuất hiện.

Sự xuất hiện của Bùi Tinh khiến rất nhiều người tò mò.

Cô được vào căn nhà mà Sơ Húc chưa từng cho ai thuê, mà Sơ Húc lâu lắm mới ra khỏi nhà, giờ lại ngồi ăn lẩu cùng cô. Tuy Yến Văn cảm thấy hôm đó Bùi Tinh hình như hơi không vui, nhưng dù thế thì Sơ Húc vẫn đi theo cô, đây mới là điều khiến Yến Văn cảm thấy khác thường.

Cô ta theo đuổi anh nửa năm, ngay cả số điện thoại còn không có được.

Nghĩ vậy, trong mắt cô ta hiện rõ vẻ hụt hẫng.

Bùi Tinh không suy nghĩ được nhiều như Yến Văn, cô hồ hững đáp: "Chỉ là bạn bè bình thường thôi."

"Sao có thể...", Yến Văn cảm thấy mình không ngốc, Sơ Húc đẹp trai như vậy, sao Bùi Tinh có thể không động lòng.

Bùi Tinh cười khẽ, không nói nhiều, chỉ một câu duy nhất: "Thế thì xem như là bạn chơi cùng hồi nhỏ đi."

Nghe thấy thế, Yến Văn liền ngẩng lên nhìn Bùi Tinh với vẻ kinh ngạc.

Chẳng trách...

"Thật sao?", Yến Văn cười hỏi. Nếu nói là bạn từ hồi nhỏ, vậy thì Sơ Húc cho cô vào ở cũng là chuyện bình thường.

Bùi Tinh gật đầu, tầm mắt lại đưa sang chỗ Trần An.

Yến Văn cảm thấy mình đã suy nghĩ nhiều quá rồi, nghe được lời giải thích, cô ta cực kỳ vui vẻ, lại buột miệng nói: "Ngại quá, tôi còn tưởng cô với anh Húc..."

Nói được một nửa lại thôi, nhiều lời quá không hay cho lắm.

Thế nhưng Bùi Tinh lại nghe ra. Mặt trời lên cao, rọi nắng thẳng xuống khiến cô phải nheo mắt lại. Cô cười, cất giọng đều đều: "Đừng hiểu lầm, tôi với anh ta, chẳng có quan hệ gì cả."

Nói xong, qua khóe mắt, cô nhìn thấy Sơ Húc đã đi mua nước về, cầm ô đứng lại bên cạnh cô.

Cô lại nói thêm với Yến Văn một câu: "Cô thích anh ta thì tiếp tục cố gắng đi."

VÀNG DƯƠNG ÔM LẤY EM

Tiểu Trang Chu

dtv-ebook.com

Chương 9

Thời tiết oi bức, trừ đám trẻ con nô đùa không biết mệt trên nhà phao ra, thì đám người lớn đứng ở dưới đều uể oải vì nóng.

Sơ Húc mua ba chai nước, nửa đường lại vòng về mua thêm một cái ô, tiện thể mua thêm một hộp kẹo thông họng. Anh híp mắt nhìn lên trời, trong đầu chỉ có một suy nghĩ, không được để Bùi Tinh phơi nắng, nhờ bị đen đi thì sẽ giở tính xấu ngay, rồi lại chỉ có anh thiệt.

Sơ Húc cong môi cười, mở ô đi về phía Bùi Tinh, vừa hay nghe thấy cô nói hai câu kia.

Anh không nói ra được đó là cảm giác gì, chỉ nghĩ đến một câu: Gieo gió gặt bão.

Nếu trước đây anh không lảng lạng bỏ đi thì có lẽ rất nhiều chuyện đã không xảy ra.

Mà kết cục cũng không giống thế này.

Bùi Tinh nói xong câu kia, cả khuôn mặt Yến Văn đỏ bừng lên, thấy Sơ Húc đứng cạnh Bùi Tinh, cô ta cắn môi, nói: "Anh Húc... Hi..."

Sơ Húc lãnh đạm "ừ" một tiếng rồi đưa ô cho Bùi Tinh. Thấy cô ngây ra, anh liền giải thích: "Để anh mở nắp chai."

Bùi Tinh đón lấy, mà sắc mặt Yến Văn lúc này hiện rõ vẻ xấu hổ.

Sơ Húc nhẹ nhàng mở nắp, rồi đưa chai nước lạnh cho Bùi Tinh. Miệng anh còn đang ngậm kẹo, nên lời nói lúng búng nghe không rõ, "Uống đi."

Bùi Tinh khát khô cổ nên không làm mình làm mẩy, uống một hơi hết một phần ba chai nước.

Yến Văn thấy trong tay Sơ Húc còn một chai nữa, đợi mãi vẫn không thấy anh đưa, cô ta liền cười: "Anh Húc, em không mang tiền lẻ, khát quá, anh bán cho em một chai được không? Em chuyển khoản cho anh qua Wechat."

Nặng đúng độ gay gắt, Sơ Húc lảng lảng đi sang một bên khác, mà vị trí này có thể che cho Bùi Tinh khỏi ánh mặt trời chói chang.

Anh cúi đầu nhìn chai nước trong tay mình.

Bùi Tinh lại cảm thấy Yến Văn không hề vô hại như vẻ bề ngoài của cô ta, ít ra thì so với vẻ ngây thơ ban đầu, bây giờ cô ta cũng biết chơi chiêu khá thông minh.

Quầy bán quà vặt cách đây không xa, đi mấy bước là đến rồi.

Bùi Tinh không nói gì, tay nắm chặt chai nước, giọt nước chảy dọc theo thành chai rồi rơi vào lòng bàn tay cô, nhưng cô vẫn cảm thấy hơi khô nóng.

Đúng lúc này, Sơ Húc lên tiếng, mang theo cảm giác cực kỳ xa cách, "Tôi chỉ mua ba chai, cô hỏi thử Tiểu Tinh xem, nếu cô ấy không uống thì tôi cho cô."

Bỗng dưng bị điểm danh, Bùi Tinh ngỡ ngàng, đôi mắt hoa đào nheo lại, ngược lên nhìn anh.

Anh đứng trước mặt cô, ngược sáng mà nhìn cô, ánh mắt không trông ra vui buồn, có lẽ do trời nóng nên dưới hàm anh lấm tấm mồ hôi, mùi thuốc lá bạc hà trên người đậm hơn hẳn.

Bùi Tinh còn chưa kịp nói gì thì Yến Văn đã hỏi: "Tiểu Tinh, được không?"

Yến Văn đã tự giác coi câu nói vừa rồi của Bùi Tinh là lời cổ vũ, nên cũng kéo Bùi Tinh vào công cuộc theo đuổi Sơ Húc của mình.

Bùi Tinh còn có thể nói gì được, không cho thì keo kiệt quá. Chỉ là, cô không ngờ Sơ Húc sẽ quẳng vấn đề này sang cho mình, mà quá đáng hơn là, Sơ Húc còn nhét chai nước vào tay cô. Bùi Tinh cảm thấy Sơ Húc đúng là rách việc, cứ đưa thẳng cho Yến Văn là được rồi lại còn.

Nhưng nghĩ thì nghĩ thế, nước cũng đã vào tay cô rồi, cô cũng chỉ còn cách tự tay đưa cho Yến Văn.

Cô nàng kia đón lấy chai nước nhưng lại không mở ra uống, như thể người vừa kêu khát không phải cô ta vậy.

Yến Văn lấy di động ra, mở phần thêm bạn trong Wechat rồi cười với Sơ Húc: "Anh Húc, điện thoại của em hỏng máy ảnh rồi, anh cho em số của anh đi, em chuyển khoản cho anh."

Suy tính của Yến Văn quá rõ ràng.

Sơ Húc thu lại tầm mắt cứ nhìn Bùi Tinh nãy giờ về, một tay cầm ô, anh nhìn về phía Trần An cách đó không xa, cất tiếng nói hờ hững, "Không cần."

Có lẽ anh biết Yến Văn sẽ không dễ dàng từ bỏ nên anh bổ sung: "Cô chuyển cho Tiểu Tinh ấy, cô ấy nhận cũng như tôi nhận."

Lời này quả là một câu hai ý.

Một là khiến Bùi Tinh ngại nên không thể từ chối, chỉ có thể nhận lấy tiền chai nước, hai là khiến Yến Văn không còn cơ để add Wechat của anh nữa.

Bùi Tinh hết cách, đành lúi di động ra quét mã QR của Yến Văn.

Thêm bạn thành công, Yến Văn tự biết mất mặt nhưng vẫn đứng lì không chịu đi, suy cho cùng thì cơ hội cô ta có thể tiếp xúc với Sơ Húc không nhiều lắm.

Bùi Tinh đứng ở giữa, cảm giác bầu không khí hơi gượng gạo. Đúng lúc Trần An chơi mệt, thằng bé xỏ giày rồi chạy nhanh về bên này.

Sơ Húc nhìn thằng bé lướt qua mình rồi sà vào lòng Bùi Tinh, anh nhếch môi cười, lại nghe thấy Trần An nũng nịu nói: "Chị Tinh Tinh, em khát quá, em muốn uống nước."

Bùi Tinh ngồi xổm xuống, đưa chai nước mình vừa uống cho Trần An. Lúc thằng bé đang định uống thì lại bị một bàn tay to ngăn lại. Bùi Tinh ngẩng đầu lên nhìn.

Sơ Húc giật lấy chai nước, sau đó vặn nắp chai nước mới, rồi lãnh đạm nói, "Uống chai này."

Trần An ngoan ngoãn nhận lấy, dốc lên tu mấy ngụm.

"Xin lỗi.", Bùi Tinh liếm môi, "Tôi quên mất là chai này tôi uống rồi."

Nước người lớn uống rồi không nên cho trẻ con uống, chuyện đơn giản như thế này mà một bác sĩ như Bùi Tinh lại quên mất, gương mặt cô thoáng đỏ lên.

Sơ Húc hiểu ngay ý cô, cô vừa dứt lời, anh liền nói luôn, "Không phải.". Anh giải thích: "Anh chỉ cảm thấy là, thằng nhóc này đang chiếm hời từ em thôi."

Tiếng ve râm ran ồn ào phía xa, mặt trời rọi nắng xuống hai vai Sơ Húc, lúc này, trông anh còn lóa mắt hơn cả ánh nắng kia.

Yến Văn nắm chặt chiếc di động, mím môi tự cười nhạo mình.

Bùi Tinh có phải là bạn chơi cùng Sơ Húc hồi nhỏ hay không thì cô ta không biết, nhưng nhìn điệu bộ của Sơ Húc thì không phải. Đến cả một thằng bé mà anh cũng ghen được, còn không cho nó gián tiếp hôn môi Bùi Tinh.

Yến Văn biết, Sơ Húc quá cuốn hút, thích người như anh là một sự bất hạnh, nhưng người được anh thích, thì lại quá may mắn. Cô ta biết, cô ta không có cơ hội, nói đúng ra thì trước nay Sơ Húc chưa từng cho cô ta cơ hội.

Đôi mắt Yến Văn hiện rõ vẻ hụt hẫng, cô ta lẳng lẳng xoay người bỏ đi.

Nghe thấy tiếng bước chân, Bùi Tinh hoảng hốt định thần lại, cô làm ra vẻ không nghe thấy câu nói kia của Sơ Húc. Bầu không khí bất giác trở nên mất tự nhiên. Trần An uống nước xong lại cuống cuống chạy ra chơi nhà phao.

Bùi Tinh vẫn tỏ vẻ điềm tĩnh, mà mấy người phụ nữ đứng bên cạnh cứ thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn sang phía cô. Cô cố uống cho hết nước trong chai, mà Sơ Húc cũng đúng lúc hỏi: "Muốn uống nữa không?"

Bùi Tinh: "Tôi tự đi mua."

Nói xong, không chờ Sơ Húc trả lời, cô xoay người đi ra chỗ quầy bán quà vặt. Lúc cô đặt hai chai nước lên quầy thu ngân, Sơ Húc đi vào, cũng

lấy một chai nước, tiện tay vớ cả một bao thuốc lá. Bùi Tinh cúi đầu, ánh mắt không chút thay đổi, cô lấy di động ra tính tiền.

Người thu ngân hỏi: "Trả chung à?"

Căng chân dài của Sơ Húc hơi gấp lại, anh dựa vào quầy tủ kính, khóe miệng thấp thoáng nụ cười lưu manh, chờ cô trả lời.

Bùi Tinh "vâng" một tiếng, giọng điệu khe khẽ. Cô nghĩ vừa rồi anh mời cô uống nước, coi như bây giờ mời lại thôi.

Người thu ngân nhanh nhẹn quét mã QR.

Hai người đi ra ngoài, Sơ Húc cất bao thuốc vào túi quần, sau đó vặn nắp chai nước đưa cho Bùi Tinh, động tác tự nhiên như thể một thói quen.

Bùi Tinh nhìn chai nước trên tay anh, lời từ chối còn chưa nói ra thì Sơ Húc đã đặt miệng chai nước lên môi cô rồi.

Lúc này, không muốn uống cũng phải uống.

Thấy cô ngoan ngoãn uống nước, khóe miệng Sơ Húc khẽ cong lên, mấy giây sau, anh đưa tay lấy chai nước Bùi Tinh đang cầm, vặn nắp rồi uống.

Dòng nước mát lạnh chảy qua cổ họng, làm dịu đi cảm giác khô khốc ban nãy.

"Anh ra đây thế còn Trần An đâu?", Bùi Tinh sực nhớ ra, vội hỏi.

"Không sợ.", uống nước xong, giọng Sơ Húc nghe ra thoải mái hơn nhiều, "Trần Tư ở đây rồi."

Bùi Tinh "ờ" một tiếng, cũng yên tâm.

Bên cạnh có một quán cà phê, Sơ Húc liếc mắt nhìn, sau đó liếm môi, e dè hỏi: "Sang đây ngồi đi?"

Bùi Tinh đang nóng, thấy có thể ngồi điều hòa thì không nghĩ ngợi được gì nữa, đồng ý ngay.

Sơ Húc lại cười.

Quán cà phê thoáng có phong cách cổ, không thể không nói, các cửa tiệm ở trong trấn đều được trang trí rất đẹp.

Bùi Tinh chọn một chỗ gần cửa sổ, liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy Trần An. Sơ Húc đưa menu cho Bùi Tinh chọn, cô đáp luôn: "Uống gì cũng được."

Sơ Húc: "Caramen macchiato?", dứt lời, Bùi Tinh còn chưa kịp hoàn hồn thì Sơ Húc đã nở nụ cười. Anh nhớ có một năm, bộ phim Vị ngọt Macchiato đang rất nổi tiếng, lúc ấy, gần như lúc nào Bùi Tinh cũng nói với anh rằng muốn uống cà phê... Khi đó, họ sống ở thành phố, chất lượng cuộc sống khá cao, không khó để tìm được một tiệm cà phê, vì thế anh dẫn Bùi Tinh và Lâm Cửu Cửu cùng đi uống. Cũng bắt đầu từ khi đó, Bùi Tinh thường xuyên đi, thật ra cũng chẳng uống được mấy, chỉ là đu theo trào lưu của bộ phim, mà lần nào cô cũng kéo Sơ Húc đi cùng, còn bắt uống caramen macchiato với cô...

Hương vị thế nào anh cũng quên rồi, hình như là... rất ngọt thì phải.

Có vẻ Bùi Tinh cũng nhớ đến câu chuyện xấu hổ đó, cô làm bộ ho khan vài tiếng rồi nói: "Được.", xong lại quay sang nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nhân viên phục vụ cầm menu đi. Sơ Húc tựa lưng vào ghế sofa, ánh mắt nhìn cô không rời, cho đến khi Bùi Tinh không chịu nổi phải quay đầu lại tức giận hỏi anh: "Anh làm gì đấy?"

Dưới cái nhìn chăm chú của cô, Sơ Húc lúi di động ra, đặt trước mặt cô rồi nói: "Add Wechat đi."

Bùi Tinh nhìn giao diện QR của Sơ Húc, ngón tay trắng nõn nắm chặt di động, không suy nghĩ mà nói luôn: "Không cần thiết."

Dù sao thì một thời gian nữa là cô quay về thành phố Thanh rồi.

"Đừng hiểu lầm.", dường như Sơ Húc đoán ngay là cô sẽ trả lời như vậy, "Anh chỉ muốn trả em tiền bao thuốc lúc nãy thôi."

Bùi Tinh mở mã QR của mình ra rồi nói, "Thế anh quét đi..."

Cô còn chưa nói xong, Sơ Húc đã chặn lời, "Máy ảnh của anh bị hỏng rồi."

Bùi Tinh lườm mắt khinh bỉ, "Thế thì coi như tôi mời anh bao thuốc đấy."

"Không cần.", có vẻ Sơ Húc muốn đôi co với Bùi Tinh, anh đẩy điện thoại của mình lên rồi cất giọng trầm trầm: "Dạ dày anh vẫn còn tốt lắm, giờ không cần ăn cơm mềm* đâu."

*Ăn cơm mềm = ăn bằm

Bùi Tinh bị vẻ cứng mềm đều không ăn của anh làm cho tức tối, quét mã QR của anh xong, đang định tắt di động thì lại nghe thấy anh nói: "Kết bạn luôn đi."

Bùi Tinh hít sâu một hơi, ấn một cái, di động của Sơ Húc đổ chuông báo. Thêm bạn thành công, khoe miệng anh cong lên, chỉ trong chốc lát.

Sơ Húc thực hiện lời hứa chuyển khoản cho Bùi Tinh, như thế thật sự chỉ muốn add Wechat để trả tiền cho cô mà thôi.

Lúc này, nhân viên phục vụ bưng cà phê đặt xuống bàn. Bùi Tinh nhấp một ngụm, ngọt quá.

Phía ngoài cửa sổ là khu nhà phao, bọn trẻ vẫn nô đùa ầm ĩ không thôi. Bùi Tinh liếc sang đám phụ nữ bên cạnh, nghĩ đến chuyện vừa bị Sơ Húc lấy được Wechat, trong đầu bỗng dưng có suy nghĩ muốn thắng lại anh, thế nên, cô bèn cất giọng trêu chọc, "Đào hoa phết nhỉ."

"Thế à?", Sơ Húc nhìn lướt qua cửa sổ, liếc một cái rồi lại thu tầm mắt về, sau đó nhìn cô chăm chăm, khước miệng nhếch lên, anh cất giọng khàn khàn, "Cây đào này của anh còn chưa ra hoa."

Đây xem như một lời giải thích sao?

Bùi Tinh thu tầm mắt lại, không đáp lời anh.

Nhưng Sơ Húc thì không, lời đã nói ra, thì phải nói cho hết.

"Nhưng thật ra anh cảm thấy...", Sơ Húc chớp mi, khẽ liếm môi, "Hình như trước đây từng ra một đóa, vào lúc thanh niên nhiệt huyết, bị anh tự tay hái rồi."

VÀNG DƯƠNG ÔM LẤY EM

Tiểu Trang Chu

dtv-ebook.com

Chương 10

Trong quán mát lạnh, thiết kế của cả không gian lại hơi tối màu, dễ dàng khiến người ta có cảm giác buồn ngủ. Bùi Tinh ngồi dựa vào cửa sổ, ánh nắng bên ngoài chiếu vào ôm trọn lấy cô.

Cô ngược mắt, trộm nhìn Sơ Húc.

Một nửa mặt của anh phơi dưới nắng, sau lưng anh tựa vào sofa, cánh tay dài vắt ngang thành ghế, đôi mắt sâu hun hút như ẩn chứa thứ cảm xúc mà cô nhìn không hiểu.

Tầm mắt hai người chạm nhau, Bùi Tinh lảng lảng nghiêng đầu, lại nhìn ra ngoài cửa sổ, mãi lâu sau mới nói một câu: "Nhìn không ra, anh mà cũng có người để thích."

Cô nghĩ, trong tám năm nay, anh từng gặp ai, từng ở bên ai rồi.

Nhìn anh, trong lòng cô không thể phân rõ được là cảm xúc gì, như kiểu người mình yêu thầm bao nhiêu năm bỗng dưng lại thích người khác, dù không muốn nhưng vẫn có chút buồn bã.

Thấy cô không đáp lời, Sơ Húc liền gọi: "Bùi Tinh..."

"Gì?", Bùi Tinh nhìn anh.

Yết hầu Sơ Húc trượt lên trượt xuống mấy lần, mãi sau mới hỏi ra được một câu: "Em không hỏi xem đóa hoa đào kia là ai à?"

"Không có hứng thú.", Bùi Tinh nhấp một ngụm cà phê, "Cũng đã mấy năm không gặp rồi, chẳng ai lại để mình cô đơn cả."

Sơ Húc nhếch khóe miệng, yết hầu nhấp nhô, anh khẽ cười lạnh một tiếng rồi im lặng không nói nữa.

Buổi tối, lúc trở về, Trần An lăn ra ngủ say tít. Ăn xong bữa tối, Bùi Tinh chợt cảm thấy hơi váng đầu, có lẽ là do đi nắng cả buổi, thế nên cô rửa mặt rồi lên giường nằm nghỉ luôn.

Đến nửa đêm, đầu vẫn ong ong đau nhức, Bùi Tinh ấn huyết Thái Dương rồi xốc chăn lên, xuống giường, lục trong vali được lọ thuốc giảm đau. Phát hiện không có nước, cô đành cầm thuốc theo, mở cửa đi xuống lầu.

Bùi Tinh uống một viên thuốc giảm đau, cảm giác đau đầu giảm đi một chút. Cô đặt hộp thuốc giảm đau lên bàn, có lẽ do cơn đau nên đầu cô đỏ đầy mồ hôi, mấy lọn tóc rũ bết trên trán. Môi cô hơi tái, cô thử nuốt nước bọt, cảm thấy cổ họng hơi khô, cô lại uống thêm một ngụm nước nữa.

Lúc đặt cái cốc xuống, tay cô không cẩn thận, làm cái cốc rơi thẳng xuống bàn. Cũng may là không vỡ, chỉ gây ra tiếng động hơi mạnh một chút mà thôi. Bùi Tinh lập tức nhìn quanh bốn phía, sợ đánh thức người khác.

Đáng tiếc là không kịp.

Cô nghe thấy tiếng mở cửa và tiếng bước chân rất khẽ, giữa gian phòng trống trải và giữa màn đêm yên tĩnh, tiếng động đó lại càng rõ ràng hơn.

"Tạch --", đèn bật.

Ánh đèn sáng trắng rọi chói mắt, đặc biệt là với người vừa mới tỉnh ngủ như Sơ Húc. Anh vô thức nghiêng đầu, bàn tay giơ lên che trước mặt, vài giây sau, đờn quen được với ánh sáng, anh mới bỏ tay xuống.

Cổ họng anh khô khốc, cái cảm giác nhâm nhấm đau này lại xuất hiện. Anh liếm môi, yết hầu trượt lên xuống, uể oải đứng cạnh quầy bar hỏi Bùi Tinh, "Sao còn chưa ngủ?"

Bùi Tinh còn chưa kịp trả lời thì Sơ Húc đã hỏi cô: "Đói à?"

Anh vừa mới tỉnh ngủ, đầu óc còn chưa linh hoạt hẳn, nghĩ gì hỏi nấy.

"Muốn ăn gì?", Sơ Húc quay đầu, mái tóc bù xù, vạt áo ngủ xám tro hơi xéch lên để lộ ra một mảng bụng màu mạch nha. Bùi Tinh bối rối rời tầm mắt đi.

Sơ Húc mơ mơ màng màng đi vào phòng bếp, trông có vẻ như đang định lấy chảo để làm bữa khuya. Bùi Tinh vội hắng giọng, cố để giọng nói của mình như lúc bình thường, "Không phải, tôi chỉ xuống uống nước thôi."

Cô ngược mắt nhìn anh. Sơ Húc lúc này khác rất nhiều, ban ngày trông anh nghiêm chỉnh, lạnh lùng, đáng vẻ đúng kiểu "Ông đây không dễ dây vào đâu, ông đây không thèm để ý đến mày", đến giờ thì lại như một con cún, đầu tóc bù xù, mắt nhắm mắt mở, trên tay còn cầm cái chảo, nhìn thế nào cũng thấy đáng yêu...

Bùi Tinh kiềm chế nổi kích động muốn ra vuốt tóc cho anh, cô xoay người đi lên lầu, "Tôi đi ngủ đây, anh cũng ngủ sớm đi."

Sơ Húc chép miệng, đang định trở tài bếp núc thì bị cô gạt đi.

Chờ Bùi Tinh lên tầng, Sơ Húc mới đặt cái chảo xuống, định tìm ghế ngồi thì vừa hay nhìn thấy hộp thuốc cô để trên mặt bàn. Anh chớp mắt, nhú mày nhìn hộp thuốc chăm chăm.

Bùi Tinh tóm chặt mép chần, hai mắt trừng trừng nhìn lên trần nhà, một lúc lâu sau, cô nhẹ nhàng thở một hơi dài. Cô cảm thấy tâm trạng mình có chút bất ổn, cơ thể cũng không thoải mái, rõ ràng là thế.

Bóng đêm mờ lung, ánh trăng len qua cửa sổ mà vào, đang lúc dòng suy nghĩ của Bùi Tinh trở nên hỗn loạn thì cô nghe thấy tiếng gõ cửa.

Trực giác cô mách bảo, đó là Sơ Húc, "Sơ Húc?"

"Anh đây.", giọng nói của Sơ Húc có vẻ đỡ khàn, "Mở cửa."

Đêm hôm, sợ làm ồn đến Trần Tư, Bùi Tinh ra mở cửa. Tóc Sơ Húc vẫn bù rù như cũ, hình như anh ăn kẹo thông họng, mùi kẹo thoang thoảng trong không khí.

Bùi Tinh nắm chặt then cửa, cô nhỏ giọng hỏi: "Sao đây?"

"Cho em này.", Sơ Húc đuổi cánh tay ra, đưa bình giữ nhiệt màu đen cho Bùi Tinh.

Bùi Tinh không hiểu, đang định hỏi tại sao anh lại đưa bình giữ nhiệt cho cô thì bỗng nghe thấy một tràng bước chân. Đang lúc cô chưa kịp phản ứng, thì Sơ Húc đã chen chân vào, tiện tay đóng cửa lại.

Bùi Tinh: "..."

"Chắc là Trần Tư.", Sơ Húc liếm môi, "Cậu ta không biết giữ mồm giữ miệng, nửa đêm thấy mình đứng ngoài hành lang, chắc chắn đến mai là người trong cả cái trấn này sẽ biết mất."

Bùi Tinh không đáp, ôm bình giữ nhiệt ngồi xuống giường, bất giác vén tóc để lộ ra cả cằm cổ trắng nõn nà. Ánh trăng mờ mờ, trai đơn gái chiếc, lại có một chiếc giường... Hoàn hồn lại, Sơ Húc không cho phép mình nghĩ sai, anh mất tự nhiên ho khò khè mấy tiếng, ánh mắt chuyển qua chỗ khác, đầu ngón tay xoa xoa vào nhau trong vô thức.

Bùi Tinh không nghĩ nhiều được như vậy, cô huơ huơ bình nước trong tay và hỏi: "Đang yên đang lành đưa nước cho tôi làm gì?"

"Không phải nước.", có lẽ do cô ở đây nên anh thả lỏng hẳn, anh dựa vào góc tường, bộ dạng uể oải, "Nước đường đỏ đấy."

Bùi Tinh: "Hả?"

Sơ Húc quan sát phản ứng của cô, mãi lâu sau mới hỏi: "Không phải em đến ngày à?"

Cũng đã mừng 10 rồi, nếu anh nhớ không nhầm, thì khoảng thời gian này là cô đến tháng có khi.

"Không.", Bùi Tinh vừa nói vừa mở nắp bình ra, bên trong quả thật là nước đường đỏ, vị ngọt tỏa ra, như chợt nghĩ tới điều gì đó, cô cười hỏi: "Không phải là anh thấy hộp thuốc giảm đau tôi để trên mặt bàn đấy chứ?"

Đúng là cô sắp đến kỳ kinh nguyệt, thuốc giảm đau cũng chỉ hay dùng vào lúc đau bụng, nhưng vừa hay có tác dụng giảm đau đầu.

"Cảm ơn.", Bùi Tinh xoáy nắp lại, đặt bình giữ nhiệt trên kệ tủ đầu giường. Cô đưa mắt nhìn Sơ Húc, cảm hơi nhếch lên, rồi nhẹ nhàng hỏi: "Còn có việc gì không?"

"Sao mặt em đỏ thế?", Sơ Húc nhú mày, bỗng nhiên nghĩ đến chuyện gì đó, anh khẽ cười: "Không phải là gặp anh nên xấu hổ đấy chứ?"

Bùi Tinh hờ hững liếc Sơ Húc một cái, rồi duỗi tay vớ lấy cái gối ôm, nhỏ giọng nói: "Không có việc gì thì ra ngoài đi, tôi mệt."

"Đừng hòng đuổi anh đi.", Sơ Húc đã sớm nhìn thấu suy nghĩ của cô, anh nhắc chân, bước hai bước đến trước mặt cô.

Bóng đèn trên đỉnh đầu không bật, chỉ có đúng ngọn đèn quả nhót leo lét, ánh sáng lờ mờ ấm áp chiếu trên hai người, hắt ngược bóng của họ xuống giường, khăng khít không rời.

Sự thật là giữa hai người chỉ còn cách một chiếc gối ôm.

Sơ Húc cup mí mắt, một lọn tóc rủ xuống ấn đường, nếp gấp ở mí mắt hằn sâu, cái nhìn của anh khiến người ta có cảm giác rất áp lực.

Khoảng cách giữa hai người không hẳn gần, nhưng tuyệt đối không xa, hơi thở của anh và tiếng anh cắn vỡ viên kẹo thông họng, cô có thể cảm nhận và nghe thấy rõ ràng.

Bùi Tinh bối rối quay đầu đi, cô lắp bắp nói: "Làm... làm gì...đấy!"

Sơ Húc duỗi cánh tay dài ra, bàn tay to áp lên trán cô. Khoảnh khắc ấy, Bùi Tinh ôm gối nhào người ra sau, kéo giãn khoảng cách với anh.

Sơ Húc nhúu mày, thần sắc không mấy tốt, anh quỳ một chân trên giường, một chân khác đứng thẳng dưới đất, cánh tay vươn ra, kéo cô lại, tay trái đặt sau lưng ngăn cho cô lại lùi về phía sau, tay phải áp lên trán cô. Lần này, anh rõ ràng cảm nhận được, trán cô cực kỳ nóng.

-- Sốt rồi.

"Sốt mà sao không nói?", Sơ Húc khản giọng hỏi, ngữ điệu có phần nặng nề, "Đi, đưa em đi viện."

"Không đi.", Bùi Tinh hất tay anh ra, cô không muốn đến bệnh viện, "Ngủ một giấc là ổn rồi."

Cô nói thế, ý là muốn anh cách xa một chút. Cô giãy giụa ngồi ngay dậy, đáng tiếc là sức lực không đấu lại nổi Sơ Húc, chỉ một lúc thôi mà đã bị anh đè bả vai lại, sau đó ngoan ngoãn như con gà con bị anh quắp lên xe.

Xe lăn bánh, các tiệm thuốc xung quanh đều đóng cửa, Sơ Húc đá lười vào má trong, quay đầu lại đi về phía bệnh viện Quảng An.

"Gọi giúp anh một cú điện thoại.", Sơ Húc nghiêng đầu nói với Bùi Tinh. Cô nàng đang bực tức, nhưng cũng không muốn giận dữ với anh ở trên xe. Cô cầm lấy di động của anh, thấy màn hình khóa của anh là ảnh một con khỉ cầm một ngôi sao, cô cup mí mắt, môi mím chặt.

Anh cúi đầu, quét gương mặt, điện thoại được mở khóa.

"Gọi điện thoại cho bác sĩ Hà.", Sơ Húc nhìn đường, tranh thủ hỏi, "Giờ có khó chịu lắm không?"

Bùi Tinh mở danh bạ, vừa lắc đầu vừa lẩm bẩm nói: "Vốn dĩ không khó chịu lắm, ngủ một giấc là được rồi, tại anh cứ kéo tôi đi đấy chứ."

Hiện tại Sơ Húc không muốn tranh cãi với cô, cứ vậy để cho cô giở thói bướng bỉnh.

Điện thoại được kết nối, Bùi Tinh đưa điện thoại cho Sơ Húc, nhưng anh không nhận mà nói: "Tay trái của anh không tiện, em bật loa ngoài lên đi."

Bùi Tinh đưa mắt nhìn, anh chỉ dùng tay phải nắm vô lăng, không nghĩ nhiều, cô bật loa lên.

Sơ Húc nói hai câu ngắn gọn, người ở đầu bên kia đáp: "Được, giờ cháu đến đi, vừa khéo đêm nay chú trực."

Khoảng hai mươi phút sau thì đến nơi.

Bệnh viện vô cùng yên tĩnh.

Sơ Húc quen lối đưa cô vào một văn phòng. Bên cạnh bàn làm việc là một người đàn ông mặc áo blouse trắng, khoảng năm mươi tuổi, nhưng nhìn có vẻ vẫn rất khỏe mạnh, linh hoạt.

Thấy Sơ Húc, ông ấy nở nụ cười, đứng dậy như định ra hỏi chuyện, nhưng chợt nhìn thấy Bùi Tinh đi theo sau anh, ông ấy ngạc nhiên quay

sang Sơ Húc, vậy mà anh chẳng để ý mà chỉ nói: "Bác sĩ Hà, giúp cháu kiểm tra xem có phải cô ấy sốt rồi không ạ."

Bác sĩ Hà nói được, rồi xoay người đi lấy cặp nhiệt độ cho Bùi Tinh.

Năm phút trôi qua, 38.9 độ, sốt cao.

Sơ Húc đứng, một tay dứt vào túi, nghe bác sĩ Hà báo kết quả đo nhiệt độ, đầu lưỡi anh đá lên vòm miệng, nghiêng đầu liếc nhìn Bùi Tinh.

Bùi Tinh mất tự nhiên húng hắng ho, cô cũng không ngờ lại sốt cao như vậy.

Sơ Húc đứng thẳng dậy, "Thế phải uống thuốc hay tiêm ạ?"

Vừa dứt lời, Bùi Tinh lập tức kêu lên: "Uống thuốc, uống thuốc, tôi không muốn tiêm."

Từ nhỏ Bùi Tinh đã sợ tiêm, thật ra là vì nhiều lần thấy Viễn Tinh bị tiêm trong bệnh viện nên trong lòng cô tồn tại bóng ma tâm lý. Nói đến cũng thật khôi hài, tuy cô là bác sĩ, từng mổ cho người ta, nhưng bản thân mình thì trừ lúc tiêm vắc xin hồi nhỏ ra, cũng mới chỉ tiêm đúng một lần lúc bị sốt cao.

Giờ ngấm lại, cô vẫn sợ tiêm.

Sơ Húc nghiêng đầu nhìn Bùi Tinh, trên mặt cô hiện rõ vẻ căng thẳng, mái tóc hơi rối, hai má hồng hồng, vừa nhìn đã biết là ốm không nhẹ, nhưng vẫn phụng phịu nhìn anh. Sơ Húc thở dài một tiếng, nghẹn giọng nói: "Thế thì uống thuốc thôi, nếu qua đêm nay mà không đỡ thì mai tiêm."

Câu sau là nói cho Bùi Tinh nghe, cô biết.

Bác sĩ Hà đi lấy thuốc, Bùi Tinh ngồi yên trên ghế, còn Sơ Húc thì đi ra chỗ máy lọc nước công cộng lấy một cốc nước ấm cho Bùi Tinh, "Uống

đi."

Bùi Tinh đón lấy, nhấp hai ngụm rồi không nuốt nổi nữa, cô đau đầu quá.

Sơ Húc tự nhiên đón lấy cốc nước uống dở của cô, bàn tay nắm chặt cái cốc, anh nghiêng đầu nhìn cô.

Bóng đèn ở bệnh viện rất sáng, có chút chói mắt, rõ ràng có thể nhìn thấy những giọt mồ hôi li ti trên chóp mũi cô, cả người trông uể oải, ỉu xiu, y như một con mèo nhỏ, không còn cái dáng vẻ xù lông giơ vuốt của hai ngày vừa qua.

Sơ Húc liếm môi, yết hầu nhấp nhô, uống nốt cốc nước cô uống dở xong, anh đứng thẳng dậy, duỗi tay ra vỗ vỗ nhẹ lên đầu cô như một thói quen. Đang lúc cô định xù lông, anh liền cất giọng khàn khàn trầm thấp như dỗ cô: "Không sợ, anh ở đây rồi, họ không dám tiêm cho em đâu."

VÀNG DƯƠNG ÔM LẤY EM

Tiểu Trang Chu

dtv-ebook.com

Chương 11

Bác sĩ Hà lấy thuốc trở về, Sơ Húc liền cầm cốc đi rót nước cho cô luôn. Uống thuốc xong, Bùi Tinh cảm giác đầu óc quay cuồng, đành phải để Sơ Húc đưa sang ngủ ở phòng bên cạnh.

Chắc chắn Bùi Tinh đã ngủ sau, Sơ Húc mới đứng dậy đi ra ngoài, nhẹ nhàng khép cửa lại.

Bệnh viện yên tĩnh, hành lang trống trải, nhìn đâu cũng thấy các thiết bị y tế. Anh dừng bước, đôi môi mím chặt lại, đáy mắt hiện lên thứ cảm xúc khó hiểu.

Anh đứng yên trên dãy hành lang vắng lặng một lát rồi mới nhắc chân đi về hướng khác.

Ngồi trong văn phòng, nghe thấy tiếng gõ cửa, bác sĩ Hà không tỏ ra quá ngạc nhiên, như thể đã đoán được trước rồi, ông nói: "Mời vào."

Sơ Húc xoay tròn tay nắm cửa rồi đi vào, dưới ánh nhìn đầy tò mò của bác sĩ Hà, anh thấp giọng cười nói: "Sao thế ạ?"

"Câu này phải là chú hỏi cháu mới đúng.", bác sĩ Hà đứng dậy, ngồi xuống chiếc sofa cách đó không xa, tiện tay rót một chén trà cho Sơ Húc, "Nói xem, tình hình vừa này là như thế nào vậy?"

Đối với bác sĩ Hà mà nói, con người Sơ Húc quá trầm mặc, độc lập, lạnh lùng, đây là lần đầu tiên anh chủ động nhờ ông làm một việc, mà đối tượng lại là một cô gái, điều này khiến ông vô cùng tò mò.

Đáng tiếc, Sơ Húc không có hứng thú muốn nói chuyện này với người khác, anh chuyển chủ đề ngay, "Nói chuyện khác đi."

Bác sĩ Hà nhường mày, đưa một chén trà cho Sơ Húc. Anh đón lấy, ngồi ở phía đối diện, hơi gập chân lại. Vóc dáng anh vốn cao lớn, ngồi ở vị trí này có vẻ không mấy thoải mái.

"Uống thử xem trà này có ngon không.", bác sĩ Hà thổi trà trong tách sứ trắng, mùi trà tỏa ra thơm ngào ngạt.

Thật ra Sơ Húc không có thói quen uống trà, anh nhấp thử hai ngụm, càng uống càng cảm thấy kỳ quái, "Trà này..."

Bác sĩ Hà cười cười, uống thêm một ngụm rồi giải thích: "Độ nọ bố mẹ cháu nhờ người gửi cho chú đấy."

À, thì ra là thế.

Sơ Húc đã hiểu nên cong môi cười, "Hai người họ cũng chu đáo quá thể."

"Còn cháu?", bác sĩ Hà cười, "Ổn không?"

Sơ Húc gật đầu, "Cái gì cũng ổn cả ạ."

Đêm tuy dài nhưng trôi qua cũng mau, chẳng mấy chốc là trời sẽ sáng.

Sơ Húc đứng dậy, đi ra cửa, bàn tay nắm vào then cửa, đang lúc anh định mở cửa thì bác sĩ Hà nhìn theo bóng anh rồi gọi: "Sơ Húc."

Sơ Húc cụp mắt, tóc mái rủ xuống trán, anh "dạ" một tiếng.

"Nói chú nghe.", bác sĩ Hà cười, "Cô bé đó có phải là người mà năm đấy cháu muốn đi gặp không?"

Sơ Húc trầm ngâm mất một lúc lâu, "Để cháu bảo bố mẹ cháu gửi cho chú thêm một túi trà nữa nhé."

Bác sĩ Hà đang muốn hỏi, đây là phí ngậm mồm sao?

Ông cười, có phải hay không cũng không quan trọng, quan trọng là cô gái kia không hề đơn giản.

Lúc Sơ Húc quay lại thì Bùi Tinh vẫn ngủ.

Ngoài cửa sổ vẫn lơ mờ trông thấy vầng trăng khuyết. Bệnh viện trồng rất nhiều cây bạch quả, hiện giờ đang đúng mùa đơm trái, lá xanh mướt, giống hệt với loại ở trường cấp Ba năm ấy.

Sơ Húc đứng thẳng người, hai tay chống lên bệ cửa sổ, đôi mắt phóng vào hư vô. Mùi thuốc sát trùng trong bệnh viện đối với anh mà nói là quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn được nữa.

Hồi còn nhỏ, lúc Viễn Tinh phải nằm viện, thỉnh thoảng anh sẽ ở lại trông cậu ta, thế nên người cũng thành quen.

Phòng bệnh vô cùng yên tĩnh, Bùi Tinh vẫn ngủ say, anh có thể nghe thấy rõ ràng tiếng hít thở nhẹ nhàng của cô. Anh sai bước đi đến cạnh đầu giường, nhắc một cái ghế rồi đặt ngay kế bên.

Bùi Tinh say giấc, gương mặt đỏ lên vì sốt, hàng mi vừa cong vừa dài, chớp mũi lấm tấm mồ hôi, đôi môi hồng một cách không tự nhiên.

Sơ Húc ngẫm một lúc lâu, rồi bỗng nhiên bật cười.

Nhìn cô ở khoảng cách gần thế này... Đã tám năm trôi qua, cô không còn là cô bé vừa trông thấy anh đã tung tăng chạy đến, cũng không còn là cô bé mặt đỏ au, ấp úng mãi lâu không nói được câu nào, nhưng cuối cùng vẫn dũng cảm nói ra lời tỏ tình với anh... Cô cũng chẳng còn là cô bé luôn

miệng dặn dò mỗi lần anh đi xa nhà, chủ yếu là bảo anh không được chơi với người khác, nhưng thật ra, người khác mà cô nói chỉ là các cô gái mà thôi.

Mượn ánh sáng ngoài cửa sổ, Sơ Húc nhìn cô chăm chú, trầm ngâm một lúc lâu sau rồi mới thở dài một tiếng.

Trăng lên cao, bóng đêm miên man, anh trầm giọng gọi tên cô: "Tiểu Tinh."

...

Buổi sáng, Bùi Tinh mơ màng mở mắt ra, chợt thấy Sơ Húc đang ngồi trên ghế, nửa người ngả xuống mép giường của cô.

Ánh mặt trời ban sớm rực rỡ, rèm trong phòng không kéo ra, thế nên vầng dương chiếu vào có phần chói mắt.

Bùi Tinh đang định lẳng lặng ngồi dậy thì giật mình phát hiện ra Sơ Húc đang cầm tay mình. Nhìn dọc theo cánh tay, cô mới phát hiện ra, anh lấy tay cô làm gối đầu rồi.

Bùi Tinh híp mắt, đang định rút tay về, cô bỗng nhớ đến chuyện anh ở đây cả đêm với mình, mà rõ ràng là anh có thể không cần làm vậy, có thể tiếp tục ngủ, nhưng cuối cùng vẫn kiên quyết lái xe đưa cô đến bệnh viện. Nghĩ vậy, cô lại ngoan ngoãn để cho anh gối.

Nói là gối, nhưng cũng không phải, bởi anh gối đầu lên cánh tay mình, chẳng qua là nắm cả tay cô mà thôi.

Cái dáng này có vẻ giống như...

Dắt tay.

Bùi Tinh mím môi, không biết là mặt mình đang nóng hay đang đỏ nữa.

Chẳng mấy chốc Sơ Húc cũng tỉnh dậy. Bùi Tinh lập tức rút tay về, xốc chăn lên rồi xuống giường, đi về phía nhà vệ sinh.

Mà Sơ Húc thì vẫn ngồi thừ trên ghế, thấy cô đi, đầu óc anh vẫn lơ mơ, anh nhúu mày gọi: "Tiểu Tinh."

Giọng nói lúc mới ngủ dậy lúc nào cũng là quyến rũ nhất, đặc biệt là khi giọng của anh vốn dĩ trầm thấp hơn người khác. Anh vừa cất tiếng gọi, cả người cô đã run lên, mãi sau mới bình thường lại được, cô hỏi: "Gì?"

Sơ Húc đứng dậy, tùy tiện cào lại mái tóc bù xù, đôi mắt mịt lút hơi nheo lại, anh hỏi: "Đờ hơn chút nào không?"

Bùi Tinh hơi xoay người lại, đầu gật gù, "Đờ rồi."

"Lại đây.", Sơ Húc trầm giọng nói, ngón trỏ và ngón giữa khép lại, giờ về phía cô ngoắc ngoắc lại.

Bùi Tinh không tới. Sơ Húc quên mất hiện giờ Bùi Tinh vô cùng cứng đầu, bất đắc dĩ thở dài một hơi, yết hầu nhấp nhô, anh tự bước về phía trước, duỗi cánh tay dài ra ôm cô vào lòng.

Cả đêm không ăn gì, lại đang bị ốm, Bùi Tinh đã chẳng còn mấy sức lực, cứ thế bị anh ôm sát vào người. Xung quanh chớp mũi đều là mùi thuốc lá nhàn nhạt dễ ngửi của anh, một lát sau, cô mới chậm chạp ý thức được, liền vội vàng muốn tránh khỏi vòng tay anh.

Giây tiếp theo, dường như Sơ Húc đã đoán trước được, tay trái anh ôm eo cô, tay phải giờ lên, áp vào trán cô. Chỉ có điều, tay trái của anh run lẩy bẩy, nhân lúc Bùi Tinh còn chưa kịp nghĩ nhiều thì Sơ Húc đã buông cô ra, "Đúng là đờ rồi."

"Đi đi.", Sơ Húc khẽ hất cằm lên. Bùi Tinh đứng gần nên nhìn thấy rõ hàng râu lún phún dưới cằm anh, giây tiếp theo, cô bối rối xoay người đi về

phía nhà vệ sinh.

Cô đi khuất, Sơ Húc đứng tại chỗ giơ tay lên, đầu ngón tay khẽ chạm vào râu của mình, trầm ngâm một lát, anh bật cười thành tiếng.

Lúc Bùi Tinh ra thì không thấy Sơ Húc đâu nữa, nhưng lại thấy bác sĩ Hà. Ông ấy mặc áo blouse trắng đứng cạnh cửa, nở nụ cười ôn hòa, vừa trông thấy cô, ông liền giải thích: "Tôi vừa bảo cô ăn cháo trắng là tốt nhất, cậu ấy đã chạy đi mua luôn rồi."

Bùi Tinh chỉ coi là bác sĩ Hà đang giải thích vì sao Sơ Húc không có ở đây chứ không nghĩ nhiều, cô cười: "Đêm qua làm phiền chú quá, bác sĩ Hà."

Bác sĩ Hà "ôi dào" một tiếng rồi cười, "Đừng khách sáo, nhờ phúc của cô mà tôi có thể uống được thêm mấy chén trà nữa đấy."

Bùi Tinh tỏ vẻ nghi hoặc, "Dạ?"

"Ha ha.", bác sĩ Hà cười vang, "Tôi quen bố mẹ của Sơ Húc, bọn họ thường xuyên gửi trà cho tôi."

"À.", Bùi Tinh hiểu ra, "Ý chú là trà anh đào ạ?"

Bác sĩ Hà đột nhiên im bặt, "Sao...sao cô biết?"

"Đương nhiên là cháu biết rồi.", Bùi Tinh gãi gãi đầu, "Trà đấy là đặc sản ở chỗ bọn cháu, bố mẹ Sơ Húc cũng rất thích loại trà đấy, lần nào cháu đến nhà anh ấy cũng uống..."

"Từ từ đã!", lời còn chưa dứt, bác sĩ Hà đã chặn ngang, ông mở to hai mắt, hỏi: "Hai đứa! Hai đứa gặp phụ huynh rồi ư?"

Bác sĩ Hà còn chưa nói hết thì đã bị ai đó bóp cổ, trên đỉnh đầu vang lên giọng nói khàn khàn, "Nói bừa cái gì đấy ạ?"

Bác sĩ Hà nổi hết cả da gà da vịt.

Sơ Húc đặt phần cháo trắng xuống bàn, trên người vẫn là bộ đồ ngủ, cũng may là đồ ngủ của anh đều thuần sắc đen, cho nên nhìn qua cũng không khác mấy bộ đồ thể thao mặc ở nhà nhiều lắm.

"Tiểu Tinh.", anh liếc mắt, hất cằm với Bùi Tinh, ngón tay ngoắc ngoắc, khóe miệng nhếch lên, "Lại đây ăn sáng."

Bùi Tinh chậm chạp bước tới.

Bác sĩ Hà đứng bên cạnh, nhìn Sơ Húc mở nắp hộp ra hộ Bùi Tinh, lại còn lấy thìa nữa, cho tới bây giờ, ông chưa từng thấy một mặt ân cần chu đáo như thế từ Sơ Húc, càng nghĩ lại càng thấy tò mò, ông 'shhh...' một tiếng.

Lời còn chưa kịp nói ra, thì Sơ Húc đã ném ngay một ánh mắt sắc lẹm tới.

"Cô ấy là...", Sơ Húc chuyển tầm mắt sang Bùi Tinh, khóe miệng cong lên, anh nói với bác sĩ Hà: "Chú từng nghe thấy thanh mai trúc mã chưa?"

"Nghe... Nghe rồi...", bác sĩ Hà ngu ngơ gật đầu, lại "shh..." tiếp rồi nói: "Nhưng mà cái đấy thì liên quan gì đến...".

Lời còn chưa hết, ông đã lại bị Sơ Húc chặn họng.

"Cô ấy chính là tiểu thanh mai của cháu.", Sơ Húc nói xong, Bùi Tinh lập tức sặc cháo.

VÀNG DƯƠNG ÔM LẤY EM

Tiểu Trang Chu

dtv-ebook.com

Chương 12

Dọc đường trở về, cả hai đều trầm mặc không nói.

Sơ Húc lái xe về phía thị trấn. Bùi Tinh nhìn đường xá xe cộ, bỗng dừng chủ động phá bỏ bầu không khí im lặng giữa hai người, cô hỏi: "Từ nhà anh đến bệnh viện Quảng An đi mất bao lâu?"

"Lái xe mất mười lăm phút.", Sơ Húc đánh tay lái sang trái rồi liếc mắt qua gương chiếu hậu, "Sao vậy?"

"Hai hôm nữa tôi phải đến đây giao lưu hữu nghị, tìm đường trước cho chắc.", Bùi Tinh mở mục ghi chú trong điện thoại ra rồi nhìn Sơ Húc, "Anh nói xem tôi phải bắt xe ở đâu cái, tôi ghi lại, đến lúc đấy dùng sau."

Sơ Húc đọc một chuỗi địa chỉ: "Số 7, phố Nam, trấn Thang Khê."

Bùi Tinh chăm chú ghi vào, lại hỏi thêm: "Đến đây là có thể bắt xe đúng không?"

Sơ Húc "ừ" một tiếng, ánh mắt nhìn thẳng, anh đáp lại, "Ừ, mà còn bắt được xe miễn phí nữa."

Bùi Tinh nghi hoặc nhìn Sơ Húc, bắt xe không cần trả tiền, có chuyện tốt như thế sao?

Về tới nơi, Bùi Tinh mới thấy nhà Sơ Húc có một cái gara, cô cảm giác con người này rất biết hưởng thụ.

Cô đi vào sân sau, thấy Trần Tư đang bế Trần An ngồi trên ghế, Trần An thì ngoan ngoãn đọc thơ Đường.

"Đầu giường ánh trăng rọi, ngõ mặt đất phủ sương..."

Sơ Húc đứng ở phía sau cô, Trần An thấy có người về thì hưng phấn nhảy xuống, nhào vào lòng Bùi Tinh rồi liền thoảng: "Chị Tinh Tinh, chị đi đâu thế?"

Bùi Tinh cười, ôm Trần An vào lòng, cô không nói cho thằng bé chuyện mình vào viện, cô hỏi: "Em vừa đọc thơ Đường ư?"

"Vâng ạ.", Trần An gật đầu, "Em đọc cho chị Tinh Tinh nghe..."

Thằng bé còn chưa nói xong, Bùi Tinh đã nhìn thấy gáy nó bị một bàn tay to tóm lấy, xách một phát lên. Đang lúc Bùi Tinh chưa kịp phản ứng lại thì Trần An đã bị đặt xuống đất, cách cô hẳn một khoảng rõ xa.

Bùi Tinh ngẩng đầu nhìn Sơ Húc, người kia nhấc chân, ngoắc lấy một chiếc ghế rồi ngồi xuống, bàn tay giơ lên cời cổ áo, đầu ngón tay gãi gãi cần cổ, sau đó cầm quyển thơ Đường ở trên bàn lên. Anh quay đầu hát cảm với Trần An, khản giọng nói: "Đọc cho bố nghe được rồi, tiểu đồng bọn của con không thoải mái, để cho chị ấy đi ngủ."

Trần An nghiêng đầu: "?"

Trần Tư: "..."

Vừa rồi thì gọi là tiểu thanh mai, giờ thì là tiểu đồng bọn.

Gương mặt Bùi Tinh nóng lên, cô đứng thẳng dậy, liếc Sơ Húc một cái rồi đi về phía cầu thang, còn loáng thoáng nghe thấy Sơ Húc cười nữa.

...

Bùi Tinh rửa mặt xong liền lên giường nằm, bên tai ong ong lời Sơ Húc nói hôm nay.

"Tiểu đồng bọn, tiểu thanh mai..."

Từ trước kia, anh rất hay thêm một chữ "tiểu" khi gọi cô, như Tiểu Tinh chẳng hạn...

Ngoài cửa sổ là cây Catalpa, từ bên trong có thể nhìn thấy những bông hoa đỏ hồng xòe cánh. Ánh nắng dịu dịu chiếu vào, tiếng ve râm ran đâu đó, làm cô bỗng nhớ đến một chuyện.

Năm ấy, giữa hè, anh cùng đám con trai trong lớp đến quán game chơi, vừa hay hôm đó cô cũng hẹn Thời Niệm tới đấy.

Hiển nhiên, từ rất xa, Bùi Tinh đã nhìn thấy Sơ Húc. Anh mặc chiếc áo thun đen, quần thể thao đen, rõ ràng là không thể đơn giản hơn được nữa, nhưng vì khuôn mặt như vậy nên vẫn khiến cho không ít nữ sinh ở đó chú ý tới.

Vóc dáng anh cao lớn, hơn đám cùng lớp những một cái đầu, cộng thêm gương mặt xuất chúng nên cứ như hạc trong bầy gà vậy, có điều, vẻ mặt thì lúc nào cũng hờ hững, lạnh nhạt. Xung quanh anh là mấy tên con trai, không biết nói gì đó chọc cho anh lơ đãng cười, nhưng cũng chỉ là một cái nhếch môi trong chốc lát mà thôi.

Bùi Tinh nghe thấy mấy đứa con gái xung quanh mình đang bàn tán về nụ cười quyến rũ chết người của anh.

Thật ra Bùi Tinh cũng cảm nhận như vậy, mà với cô, anh thế nào cũng vẫn cực kỳ quyến rũ.

Cô đưa mắt nhìn thì mới phát hiện bên cạnh anh có một đứa con gái.

Bùi Tinh nhớ rõ, đó là lớp phó văn nghệ của lớp Sơ Húc, trông khá xinh xắn, căn bản là đáng người rất đẹp, ngày nào cũng lễ đờ theo sau Sơ Húc. Bùi Tinh thường bảo cô nàng đúng là âm hồn bất tán!

Cô đứng cách anh không xa, thế nên cử chỉ và sắc mặt của cô nàng kia, cô đều có thể nhìn thấy rõ ràng. Trên mặt Sơ Húc trước sau vẫn là vẻ lạnh lùng xa cách, mà cô nàng kia cứ chốc chốc lại che miệng cười, chốc chốc lại nói chuyện với bọn con trai xung quanh, quá đáng nhất là còn nghiêng ngả sang phía Sơ Húc nữa.

Vừa tới gần, cô nàng đã được Sơ Húc dùng khủy tay chặn lấy.

Bùi Tinh trợn trừng mắt, sáng nay ra khỏi nhà cô đã cãi nhau với anh một trận rồi, giờ nhìn thấy cảnh tượng đó, trong lòng càng thấy giận hơn.

Anh không biết tránh đi hay sao!

Bùi Tinh đứng xem cô nàng lớp phó văn nghệ kia định làm gì. Sơ Húc nhét mấy đồng xu vào máy chơi ném bóng rổ, khung rổ bắt đầu chuyển động, anh dùng một tay ném quả bóng trúng đích, bách phát bách trúng, mà biểu cảm trên gương mặt anh thì vẫn hờ hững như cũ. Đang lúc anh chuẩn bị ném một quả cuối cùng, người đứng bên cạnh anh chợt nói gì đó, Sơ Húc liền quay sang nhìn về phía Bùi Tinh.

Bùi Tinh vẫn còn đang trợn mắt lườm nguýt cô nàng lớp phó văn nghệ kia, không ngờ lại bị Sơ Húc bắt gặp.

Bỗng nhiên cô có cảm giác cực kỳ xấu hổ, đang định đi thì nghe thấy một cậu chàng đi cùng Sơ Húc kêu toáng lên: "Này! Sơ Húc, tiểu nha hoàn của cậu đến kìa."

Lúc ấy, mặt Bùi Tinh đỏ au lên, đang định kéo Thời Niệm đi thì hình như lại nghe thấy Sơ Húc cười. Cô nghi hoặc liếc mắt nhìn, Sơ Húc căn cứ đầu lưỡi, bả vai run lên, anh cười.

"Không phải là tiểu nha hoàn của tôi đâu.", anh nhìn cô, trước sự chú ý của đám đông, anh nhếch miệng cười, "Cô ấy là tiểu tồ tông của tôi đấy."

Khi đó mặt Bùi Tinh đỏ rực lên, tiếng ồn ào của đám người xung quanh, dường như đến giờ cô vẫn còn thấy loáng thoáng bên tai.

Tiếng đập cửa vang lên, cô hoàn hồn, vỗ vỗ lên mặt mình, lại lắc đầu thêm vài cái. Sao dạo gần đây cô hay nhớ lại chuyện trước kia như vậy?

Cô đang định hỏi người gõ cửa là ai thì tiếng Trần An đã vang lên.

"Chị Tinh Tinh, em đây."

Bùi Tinh mở cửa, thấy Trần An đang bưng một bát cháo. Cô ngồi xổm xuống đưa tay nhận, còn cười hỏi nó: "Sao đây?"

Trần An có đôi mắt một mí, lúc cười tươi thì híp cả lại, vô cùng đáng yêu, thằng bé nói: "Bố cả bảo em mang cháo lên cho chị, còn bảo chị phải nghỉ ngơi cho khỏe nữa."

"Ừ. Thay chị cảm ơn bố cả của em nhé.", Bùi Tinh cười, không hề tỏ thái độ không thích Sơ Húc hay mất kiên nhẫn với anh trước mặt nó.

Bùi Tinh đứng dậy đi vào bên trong, Trần An thì vẫn đứng ở ngoài, xoắn xuýt ngón tay vẽ ngượng ngùng. Thấy cô ngoảnh lại nhìn, nó dè dặt hỏi: "Em... em vào được không ạ?"

Trẻ con lễ phép lúc nào cũng được quý, Bùi Tinh đáp: "Đương nhiên rồi, em vào đi, chị cho em thứ này hay lắm."

Trần An ngoan ngoãn ngồi lên ghế sofa, tay cầm cái kẹo Đại Bạch Thỏ Bùi Tinh cho, nhìn Bùi Tinh ngồi phía đối diện yên lặng ăn cháo, nó đột nhiên hỏi: "Chị Tinh Tinh, ngày xưa chị với bố cả quen nhau không ạ?"

Bùi Tinh đang ngồi dưới thảm ăn cháo, câu hỏi này khiến cô sửng sốt, cô hỏi lại: "Sao lại hỏi thế?"

"Em nghe bố cả nói...", Trần An gãi đầu, "Bố nuôi bảo, hồi nhỏ chị cũng không chịu làm bài tập, cả ngày đứng giữa sân khóc, còn bị đánh đòn nữa."

Bùi Tinh: "..."

Bùi Tinh ăn xong cháo, định đi nghỉ một lát. Trần An ngoan ngoãn nói: "Chị Tinh Tinh ngủ đi nhé, em xuống nhà đây."

Bùi Tinh gật đầu: "Được."

Lúc Trần An đi xuống thì nhìn thấy Sơ Húc đang đứng ở đầu cầu thang. Anh dựa vào một góc, tay nghịch nghịch hộp kẹo thông hòng. Đôi mắt đen láy của Trần An đảo một vòng, nhỏ mà ranh, thẳng bé làm bộ hỏi: "Bố cả, bố đứng đây làm gì ạ?"

Sơ Húc liếc nó một cái, nhân thể nhìn cái bát trong tay nó, thấy cháo đã hết, tâm trạng anh mới có vẻ tốt hơn một chút.

Sơ Húc mở hộp kẹo ra lấy một viên, bỏ vào miệng, cách đây hàng lang chạm rỗng nhìn lên cánh cửa phòng đóng chặt trên tầng hai, anh liếm môi hỏi: "Chị ấy ngủ rồi à?"

"Bố cả bảo ai cơ ạ?", biết rồi còn hỏi, Sơ Húc liếc nó, Trần An cười tít cả mắt. Anh tiến lên phía trước, cười mắng nó: "Ranh con."

Trần An thè lưỡi làm mặt quỷ.

"À đúng rồi, bố cả.", Trần An nhớ đến một chuyện, nhắm ngay lúc Sơ Húc định lên tầng hai để hỏi, "Vừa nãy con nghe chị Tinh Tinh bảo, hồi nhỏ bố đá dầm, có phải là bị đánh không ạ?"

Bàn chân vốn đang nhấc bước của Sơ Húc khựng lại, thái dương giãn giật, anh nghiêng đầu, nhìn Trần An rồi trầm giọng hỏi: "Ai nói với con?"

Trần An vừa chạy vừa hét lên: "Con vừa nói chuyện với chị Tình Tình, là bố bảo hồi nhỏ chị ấy không làm bài tập nên bị đánh, xong là chị ấy kể cho con chuyện đấy."

Sơ Húc đứng nguyên tại chỗ, bất đắc dĩ hít sâu một hơi, sau đó xoay người đi xuống lầu.

Giờ mà đi tìm cô, chắc chắn sẽ bị cô khinh bỉ cho mà xem.

Đến giờ cơm tối, Sơ Húc tự mình tới cửa. Bùi Tình nghe thấy tiếng gõ cửa còn tưởng là Trần An, không hỏi mà mở cửa luôn, lúc nhìn thấy Sơ Húc, cô lập tức tặng anh một ánh mắt khinh bỉ.

Sơ Húc: "..."

"Ăn cơm thôi.", Sơ Húc hắng giọng, chợt dạ nhìn sang chỗ khác.

Hai người xuống lầu, đúng lúc Trần Tư đang xới cơm, vừa trông thấy Bùi Tình là anh ta liền chào luôn.

Bùi Tình đáp lại, rửa tay rồi vào bếp bưng đồ ăn ra. Bốn món mặn, một món canh được bày lên bàn. Sơ Húc còn đang tìm gì đó trong tủ lạnh, anh nói với họ: "Mọi người ăn trước đi, tôi lấy ít đá."

Trần Tư và Bùi Tình ngồi ăn ở vị trí đối diện nhau. Bỗng nhiên, Bùi Tình nhớ đến một chuyện, "shh" một tiếng rồi hỏi: "Trần Tư này?"

Trần Tư ngờ ngàng đáp lại: "Sao thế?"

"Tôi muốn hỏi một chút.", Bùi Tình lấy di động ra, mở bản ghi chú với dòng địa chỉ cho Trần Tư xem rồi giải thích: "Địa chỉ này là ở đâu thế? Sơ Húc bảo đến đây có thể bắt được xe."

Trần Tư nhìn, sau đó yên lặng cúi đầu ăn cơm.

Dáng vẻ này khiến Bùi Tinh có chút nghi hoặc.

Đúng lúc này, Sơ Húc đi ra, thấy Bùi Tinh đưa di động cho Trần Tư xem, anh hờ hững liếc hai người, "Sao đây?"

Trần Tư không dám nói gì, nhưng Sơ Húc biết Bùi Tinh chẳng thèm để ý đến anh, không tội gì đi chọc tức người ta, anh bèn nói với Trần Tư: "Hỏi cậu đây."

Trần Tư tìm chén tương ớt, múc một thìa vào trong bát, mím môi không nói lời nào.

Không thể trách anh ta không trả lời, mà thật sự là anh ta không nói ra lời nổi. Anh ta len lén nhìn Sơ Húc, cảm thấy con người này quá đen tối rồi.

Sơ Húc đợi một lúc vẫn không có được câu trả lời, cuối cùng vẫn là Trần An có tác dụng, "Vừa nãy chị Tinh Tinh hỏi bố nuôi có biết địa chỉ trong điện thoại của chị ấy không ạ."

Sơ Húc thoáng nghĩ một chút là đã biết địa chỉ nào, chính là địa chỉ nơi bắt xe mà cô hỏi sáng nay.

Anh nở nụ cười lưu manh, đặt bát canh bố xuống trước mặt Bùi Tinh rồi nói, "Em hỏi thẳng anh chẳng phải tốt hơn sao!"

Bùi Tinh không đáp lời.

Sơ Húc cũng không so đo, chỉ cười một cái, "Đừng mãi tìm nữa, tìm không ra đâu."

Trần Tư trợn mắt.

"Thế anh có ý gì đấy?", Bùi Tinh nhìn Sơ Húc, "Đọc cho tôi địa chỉ nhưng lại không nói cho tôi biết ở chỗ nào là sao?".

Thị trấn nhỏ vẫn chưa có bản đồ phổ biến, cô thử tìm rồi nhưng không thấy, nếu muốn tự mình tìm thì chắc phải đi nhòm cửa từng nhà một mất.

Sơ Húc buồn cười, tự xới cho mình một bát cơm, "Ngốc.", anh nói.

"Số 7 chẳng phải là nhà mình sao?", Sơ Húc khẽ cười, "Bằng không, ngoài anh ra, còn ai đèo em đi mà không cần tiền chứ?"

Qua vài giây.

Bùi Tinh trừng mắt nhìn anh rồi phun ra một từ: "Nhặt nhẽo!"

"Không cần anh đèo.", Bùi Tinh ăn một miếng cháo, "Tự tôi bắt taxi."

Sơ Húc thu nụ cười lại, ngược mắt nhìn cô, giọng nói trầm khàn không giống như nói đùa, "Vậy em cứ thử xem. Ai không biết điều, dám cướp người từ tay Sơ Húc anh chứ?"

VÀNG DƯƠNG ÔM LẤY EM

Tiểu Trang Chu

dtv-ebook.com

Chương 13

Bùi Tinh lên giường nghỉ ngơi một ngày. Đến tối, cô ngồi trên thảm lôi tập tài liệu từ trong vali ra, ngày mai là đến hẹn tới bệnh viện Quảng An giao lưu rồi.

Cô khẽ liếm môi dưới, đang định đứng dậy thì di động đột nhiên đổ chuông.

Là bạn thân hồi đại học của cô - Lâm Nhan.

Bùi Tinh có chút kinh ngạc, ấn nút nghe rồi nói đùa: "Ấy? Cơn gió nào khiến Lâm đại tiểu thư gọi điện cho tôi thế này?"

Ở đầu bên kia, Lâm Nhan cười một tiếng, xung quanh có vẻ khá âm ỉ, cô nàng nói: "Đừng làm nhảm nữa, mau đến Hồi Cố Lý Thanh ở Thang Khê đi, bọn tôi đang tụ tập đây này, biết bà đang ở gần nên mới gọi điện báo bà đến đây."

Bùi Tinh cười, đứng dậy rồi hỏi: "Thật không? Từ lúc nào đấy?"

Lâm Nhan: "Đừng hỏi nữa, đến nhanh đi, có mấy người chơi không vui, bà đến đi, tôi đợi."

Bùi Tinh: "Được."

Bùi Tinh chọn một bộ váy liền thân rồi đi vào phòng tắm, rửa mặt rồi trang điểm xong, cô liền đi ra ngoài, vừa hay gặp Trần Tư, cô hỏi: "Trần Tư, tôi hỏi anh địa chỉ này cái."

Trần Tư "ừ" một tiếng, Bùi Tinh nói: "Anh biết Hồi Cổ Lý Thanh ở đâu không?"

"Hồi Cổ Lý Thanh à?". Trần Tư gãi đầu, "Biết thì biết, nhưng mà hơi xa đấy, chỗ này bắt xe đi không tiện."

Bùi Tinh: "Không sao, tôi ra ngoài xem có bắt được taxi không."

Trần Tư: "Ấy đừng, chỗ chúng tôi là khu nhà nghỉ, cách khu ăn uống không xa, thế nên không có taxi, thế này nhé, để tôi bảo lão đại đưa cô đi."

Bùi Tinh đang định bảo không cần thì Trần Tư đã quay đầu chạy đi, chưa tới một phút đồng hồ, Sơ Húc đã ra, lướt qua Bùi Tinh rồi điềm tỉnh nói: "Đi thôi."

Hai người ở trên xe không nói chuyện, dọc đường đi yên tĩnh cực kỳ, bầu không khí vô cùng mát tự nhiên. Bùi Tinh nhìn ra ngoài cửa sổ cho đỡ ngại, lúc sắp đến nơi, Sơ Húc bỗng hỏi: "Đang yên đang lành sao lại đến đây?"

"Vừa nãy bạn đại học gọi điện rủ tôi đến đây chơi.", Bùi Tinh đáp.

Sơ Húc đánh tay lái sang phải, mắt liếc gương chiếu hậu, "Nam hay nữ?"

"Cả cả.", Bùi Tinh đáp, "Bao lâu nữa thì đến nơi?"

Sơ Húc không đáp, mượn ánh đèn đường nhìn người bên cạnh, anh hỏi: "Anh đi cùng được không?"

Bùi Tinh nắm chặt di động, hoài nghi mình vừa nghe nhầm.

"Tiểu Tinh, anh đi cùng được không?", Sơ Húc nói, "Muộn quá, tối em về bắt xe không tiện, với lại, bây giờ anh hơi buồn ngủ, không thể cố lái xe được, cho nên phải kiếm chỗ nào đấy nghỉ một lát."

Sơ Húc cảm thấy năng lực kiểm soát của anh càng ngày càng lợi hại.

Bùi Tinh sửng sốt một lúc lâu, cuối cùng "ừ" một tiếng.

Tối muộn, lái xe trong tình trạng mệt mỏi không an toàn, hơn nữa anh đã cật công đưa cô đi rồi.

Xe chạy thêm mười phút nữa thì tới nơi.

Sơ Húc thao tác bằng một tay, thành thực đưa xe vào chỗ đỗ. Bùi Tinh mở cửa xuống xe, tranh thủ gọi cho Lâm Nhan luôn.

Cuộc gọi vừa được kết nối, Sơ Húc đã đứng ngay bên cạnh nói: "Đi, anh đưa em vào."

Lâm Nhan vừa khéo nghe được, cô nàng "ai yo" một cái rồi trêu chọc Bùi Tinh: "Này này, bà đưa ai đến đây?"

Bùi Tinh: "Bạn tôi."

Sơ Húc nghiêng đầu, bất chợt một chiếc xe lao tới, hai bóng đèn rọi thẳng vào mắt anh khiến đôi đồng tử co lại, tim đập liên hồi, mồ hôi lạnh túa ra.

Bùi Tinh cảm nhận được sự khác thường của anh nên vội nói với Lâm Nhan: "Cúp máy trước đã."

"Sơ Húc...", Bùi Tinh nhỏ giọng hỏi, "Anh làm sao thế?"

Sơ Húc nhắm mắt lại, yết hầu trợn lên xuống: "Không sao, đi thôi."

Bùi Tinh lẳng lặng quan sát Sơ Húc thêm vài lần, anh liếc mắt nhìn cô một cái, vừa vặn bắt gặp được. Thấy cô có vẻ sợ sệt như con mèo, tăng sương mù trong lòng Sơ Húc lặng lẽ tan đi, anh duỗi cánh tay dài ra, kéo cô sát lại bên mình rồi nhẹ giọng cười một tiếng, anh nói: "Đừng nghĩ nhiều, bị đèn xe rọi chói mắt thôi mà."

Nghe thấy lời giải thích, Bùi Tinh "à" một tiếng. Cô muốn gạt bỏ bàn tay của anh trên vai mình ra, nhưng anh cười khan hai tiếng, không những không buông mà còn nắm chặt hơn, ép cô cùng đi vào với mình.

Quán bar Hồi Cổ Lý Thanh trang trí theo phong cách cổ xưa, hai bên là cây cối xanh tốt, trên trần treo rất nhiều đèn huỳnh quang, trông vô cùng ấm áp.

Sơ Húc quen lối dẫn Bùi Tinh vào trong. Khách tới đây rất đông, chính giữa có một sân khấu, đèn không nhấp nháy điên loạn như ở các quán bar khác mà ở mỗi một bậc đều được lắp bóng đèn cỡ nhỏ, mơ hồ huyền ảo.

Người qua người lại rất nhiều, di động của Bùi Tinh bỗng đổ chuông, cô mở ra xem, là Lâm Nhan nhắn tin tới.

Nhan Nhan: Bọn tôi đang ngồi ở bàn đầu tiên gần sân khấu.

Tinh: Biết rồi.

Bùi Tinh cứ cầm đầu nhìn, mà bàn tay đặt trên vai cô của Sơ Húc bỗng siết chặt lại, ngay sau đó, cô được kéo sát vào lồng ngực anh. Quanh chóp mũi đều là mùi thuốc lá nhàn nhạt dễ ngủ, trán Bùi Tinh áp vào ngực anh, vì quá gần gũi nên đầu óc trở nên chậm chạp hẳn, còn chưa kịp hoàn hồn thì đã nghe thấy anh nói: "Đông người, để ý đường."

Bùi Tinh định thần lại, ngay lập tức giãy ra khỏi lòng anh. Cô liếc mắt lờm anh một cái, mà người kia có vẻ đang trong tâm trạng khá tốt. Ánh đèn mờ hắt lại, khuôn mặt vốn luôn mang vẻ lạnh lùng của anh lúc này trông lại dịu dàng hơn hẳn.

Bùi Tinh mất tự nhiên xoay người, đi thẳng về phía bàn đầu tiên.

Sơ Húc nhắc chân đuổi theo, không rời cô một tấc, vừa đi vừa dặn, "Cẩn thận."

Bùi Tinh men theo ánh đèn nhìn thấy Lâm Nhan. Cô nàng ngồi ngay mép sô pha, vẫy tay với cô.

Bùi Tinh giảo nhanh bước chân.

Lâm Nhan đứng lên: "Ê ê ê! Nào nào, nhiệt liệt chào mừng hoa khôi của khoa mình nào."

Trên dãy ghế sô pha có năm nam, ba nữ, bao gồm cả Lâm Nhan.

Thấy Bùi Tinh, họ hô vài tiếng "hoa khôi", trêu cho đến khi Bùi cười mắng bọn họ mới thôi.

"Mấy ông mấy bà tép tép lại cái.", Bùi Tinh véo cái má bầu bĩnh của Lâm Nhan, rồi chào hỏi cả đám người xung quanh.

"Ồ.", Lâm Nhan tinh mắt nhìn thấy Sơ Húc đi theo sau Bùi Tinh, cô nàng khẽ huých Bùi Tinh một cái, "Ai đây? Không định giới thiệu à?"

Lời vừa dứt, mấy người ngồi trên sô pha đều đổ dồn ánh mắt về phía Sơ Húc. Anh cao hơn Bùi Tinh, cô chỉ đứng tới gần vai anh, nhác trông hết như chim én nhỏ nép vào lòng anh vậy.

Tiếng ồn ào xung quanh quá lớn, Bùi Tinh "ôi chao" một tiếng, "Đừng nghĩ bậy nữa đi, đây là bạn từ hồi nhỏ của tôi, Sơ Húc."

Cô vừa dứt lời thì Lâm Nhan đã nói luôn: "Bạn hồi nhỏ của bà tôi đều gặp rồi, sao chưa từng gặp anh ấy vậy?"

Bùi Tinh không giải thích nhiều, chỉ nói: "Gần đây mới gặp lại."

Cô dẫn Sơ Húc ngồi vào chỗ cạnh Lâm Nhan. Từ đầu đến cuối, Sơ Húc vẫn giữ nguyên vẻ mặt hờ hững, vóc dáng anh cao lớn, ngồi ở vị trí này có phần chật hẹp. Lâm Nhan ngồi sát bên Bùi Tinh, mà anh cũng thế.

Sơ Húc ngồi ở bên ngoài, chốc chốc lại có người đi qua đi lại, nhưng sự chú ý của anh chỉ dồn vào mỗi Bùi Tinh. Nghe cô và bạn ôn lại mấy chuyện từ thời đại học, vẻ mặt vốn lạnh lùng của anh cũng trở nên ôn hòa hơn nhiều.

Đúng lúc này, người đàn ông ngồi đối diện Sơ Húc đột nhiên rót cho anh một cốc rượu, anh ta tự giới thiệu: "Nghiem Dẫn."

Sơ Húc khẽ nâng mí mắt, trong mắt hiện rõ vẻ cương trực: "Sơ Húc."

Giọng nói của anh rất khàn, mấy người xung quanh lần đầu tiên nghe thấy đều tò mò nhìn về phía anh.

Nhưng ngay sau đó lại bị Bùi Tinh đòi sự chú ý đi.

Nghiem Dẫn nhìn Bùi Tinh và nói, "Tôi với Bùi Tinh học cùng khoa, là đàn anh của cô ấy."

Sơ Húc khẽ gật đầu tỏ ý đã hiểu. Nghiem Dẫn cảm thấy Sơ Húc này có vẻ cao ngạo, anh ta lại một lần nữa đẩy cốc rượu đến trước mặt Sơ Húc, "Thử xem, loại này là rượu số một ở đây đây."

Sơ Húc giơ tay ra, đang định nhận lấy thì một cánh tay ngọc ngà vươn ra từ phía bên cạnh, chặn lấy cốc rượu trước mặt anh. Anh ngoảnh sang, Bùi Tinh nhìn Nghiem Dẫn, đáy mắt không thấy ý cười, "Mấy hôm nay cổ họng anh ấy không thoải mái, không uống được."

Nghiem Dẫn cười cười, nửa đùa nửa thật nói: "Thế em uống thay anh ta vậy?"

"Không cần."

"Được."

Hai người đồng thanh nói. Bùi Tinh quay sang nhìn, Sơ Húc đã cầm cốc rượu trong tay rồi. Anh nghiêng đầu nhìn cô, tóc mái rủ xuống trán, yết hầu nhấp nhô, ánh đèn mờ ảo vừa đúng lúc tụ thành một quầng sáng rơi xuống cổ anh.

Vết sẹo kia bỗng chốc trở nên cực kỳ bắt mắt.

Bùi Tinh thu tầm mắt lại, liếc nhìn Sơ Húc. Anh cũng nhìn cô.

"Để tôi.", nói xong, nhân lúc Sơ Húc còn chưa hoàn hồn, Bùi Tinh đã một tay cướp lấy cốc rượu, uống một hơi cạn sạch.

Lúc này, Nghiêm Dẫn bỗng nói: "Hai người... thật ra không cần uống cũng được mà."

Bùi Tinh không để ý đến anh ta, còn Sơ Húc thì nhú mày, ngược mắt lên nhìn lướt qua Nghiêm Dẫn. Trên người anh như tỏa ra sát khí khiến người ta sợ hãi, đặc biệt là khi anh chăm chăm nhìn người ta như vậy.

Nghiêm Dẫn mất tự nhiên cúi đầu.

Khí thế của Sơ Húc quá mạnh, khó có thể khiến người ta bỏ qua được, Lâm Nhan nuốt nước miếng, dùng bả vai huých nhẹ Bùi Tinh rồi nhỏ giọng hỏi: "Hai người...?"

Bùi Tinh lắc đầu, cốc rượu vừa rồi chắc sẽ ngấm chậm, hiện giờ cô vẫn chưa có cảm giác không thoải mái.

Lâm Nhan biết Bùi Tinh không muốn nói chuyện nhiều nên lặng lẽ liếc Sơ Húc. Nhìn gương mặt ở góc nghiêng, sống mũi cao, đôi môi mỏng mím thành một đường, ánh mắt đầy vẻ lạnh lùng, cô nàng có thể cảm nhận được rõ ràng.

Cô nàng lắc lắc cổ, nhìn Nghiêm Dẫn ở phía đối diện Sơ Húc, để làm dịu đi bầu không khí xấu hổ, cô nàng gào lên: "Nào nào nào, chơi nói thật hay mạo hiểm không?"

Thật ra trò chơi này chẳng thú vị chút nào, nhưng để thoát khỏi bầu không khí sống sượng, mấy người đàn ông xung quanh đều nói "Được".

Bùi Tinh cũng gật đầu, đương nhiên Nghiêm Dẫn cũng đồng ý, chỉ mỗi Sơ Húc là không trả lời.

Lâm Nhan lại khẽ huých vai Bùi Tinh.

Bùi Tinh nghiêng đầu, nhỏ giọng hỏi: "Chơi không?"

"Chơi.", Sơ Húc trầm giọng nói, "Em muốn chơi gì anh cũng chơi cùng em."

Trên đỉnh đầu anh là những bóng đèn vàng cam, dưới vầng sáng, thần sắc anh ôn hòa hơn hẳn.

Quy tắc trò chơi vẫn cực kỳ quen thuộc.

Giữa bàn thả một cái chai, miệng chai dừng lại ở ai, thì người đó phải chọn nói thật hay mạo hiểm.

Lâm Nhan xoay, cả đám yên lặng chờ đợi, miệng chai nhắm ngay Bùi Tinh.

Bùi Tinh cảm thấy hôm nay đáng lẽ không nên ra khỏi cửa, mọi người đều nhỏ giọng hoan hô, ánh mắt thúc giục cô chọn lựa.

Bùi Tinh: "Nói thật đi."

Lâm Nhan trước giờ chưa từng chơi gì quá đáng, cô nàng cười hì hì rồi hỏi: "Nói thật xem, hiện giờ có bạn trai không?"

"Không có.", Bùi Tinh đáp.

Lướt tiếp theo, miệng chai nhắm trúng Nghiêm Dẫn. Lâm Nhan lại hỏi: "Có đang thích ai không?"

"Có.", ánh mắt Nghiêm Dẫn dường như lơ đãng lướt qua Bùi Tinh. Cô cụp mí mắt, hàng mi khẽ chớp, trông vừa dịu dàng lại vừa nhã nhặn.

Sơ Húc ngược mắt, tầm mắt chuyển từ Bùi Tinh sang Nghiêm Dẫn. Anh lẳng lặng đặt tay lên bàn, ánh mắt hàm chứa vẻ khinh miệt, đầu ngón tay khẽ gõ xuống mặt bàn, âm thanh rất nhỏ nhưng lại đủ khiến Nghiêm Dẫn không thể không thu tầm mắt về.

Giả vờ như không hiểu ám chỉ của anh, cả đám nhanh chóng hô hò nhau chơi tiếp. Cái chai chuyển động, cuối cùng miệng chai nhắm vào Sơ Húc. Cả hội rầu rĩ cúi đầu, không ai dám hé răng làm ồn.

Chỉ có Bùi Tinh, đang lúc yên lặng, cô nhỏ giọng nói: "Mạo hiểm hay nói thật?"

"Cho em chọn.", Sơ Húc nhìn cô, "Em bảo nói thật thì anh nói thật, em bảo mạo hiểm thì anh mạo hiểm."

Đám người xung quanh đưa mắt nhìn nhau, rưng rưng ăn bát "cơm chó" bị Sơ Húc nhét vào mồm.

Cuối cùng Bùi Tinh vẫn giữ thể diện cho anh, cô chọn: "Vậy thì nói thật đi."

"Được.", Sơ Húc nói, "Nghe em hết."

Mọi người: "..."

Bùi Tinh im lặng không lên tiếng, tay nắm chặt cốc rượu, không cần thận lại đưa lên uống một ngụm. Lần này rượu sộc lên làm cô sặc sụa ho khan.

Sơ Húc nhanh tay nhanh mắt đưa cho Bùi Tinh cốc nước lạnh của anh, cô đón lấy, uể oải nhấp một ngụm. Mọi người lại một lần nữa rơi vào sự im lặng.

Lâm Nhan cảm thấy con người Sơ Húc rõ ràng là ngoài lạnh trong nóng.

Với bọn họ, anh chẳng thêm để ý, nhưng với Bùi Tinh thì không lúc nào rời. Máu quân trò trong người lại trào dậy, Lâm Nhan hắng giọng, "Khụ khụ!... Tôi hỏi nhé.", Lâm Nhan hỏi mọi người xung quanh, cả hội cùng gật đầu.

Lâm Nhan có vẻ rất kích động, uống một ngụm nước, mất một lúc mới hỏi Sơ Húc: "Năm nay anh bao nhiêu tuổi rồi?"

Mọi người lườm cô nàng, anh chàng tên Hoàng Khánh Bằng nói: "Bà hỏi cái gì đấy, thế không được tính."

Một cô gái khác phụ họa: "Đúng, đúng, không tính."

Bùi Tinh cũng cảm thấy có chút không công bằng, mượn men rượu, cô nói chêm vào: "Đúng rồi, thế này không công bằng."

Vừa dứt lời...

"Thế thì hỏi lại đi.", Sơ Húc nói, "Em hỏi."

Bầu không khí thay đổi trong nháy mắt, mọi người xấu hổ nhưng vẫn lễ phép mỉm cười.

Như này là họ đang tiêu tiền để ăn "cơm chó" sao?

Bùi Tinh mím môi, đang nghĩ xem nên hỏi gì thì Nghiêm Dẫn lại chủ động nhận việc.

Nghiêm Dẫn: "Chắc là Bùi Tinh không nghĩ ra đâu, hay là để tôi hỏi?"

"Tôi sẽ hỏi một câu kích thích.", mọi người còn chưa trả lời, Nghiêm Dẫn đã hỏi tiếp: "Từng có người phụ nữ nào chưa?"

VÀNG DƯƠNG ÔM LẤY EM

Tiểu Trang Chu

dtv-ebook.com

Chương 14

Bầu không khí trở nên yên tĩnh trong nháy mắt, bàn tay đang cầm ly của Bùi Tinh cũng khựng lại.

Vừa lúc dàn nhạc chuyển sang một bài hát mới.

"Nghiêm Dẫn.", Bùi Tinh gọi tên anh ta, "Đổi câu khác đi."

Sơ Húc hóp má, ánh mắt khóa chặt lấy Bùi Tinh.

Nghiêm Dẫn nhướn mày cười, "Xin lỗi, tôi quên mất, đây là chuyện riêng tư."

Sơ Húc: "Không sao, tôi..."

"Không cần trả lời.", Bùi Tinh uống một ngụm rượu, "Bỏ qua."

Sơ Húc nhìn cô, đầu lưỡi đá lên vòm họng, lồng ngực phập phồng lên xuống có phần rõ ràng.

Buổi tụ tập kéo dài đến gần ba giờ đêm. Sơ Húc đi lấy xe, nhân lúc đó, Nghiêm Dẫn gọi Bùi Tinh lại.

"Ngày mai gặp.", Nghiêm Dẫn nói. Bùi Tinh ngây ra, không mấy để ý đến anh ta, Nghiêm Dẫn lại cười, "Ngủ ngon."

Nghiêm Dẫn tự lái xe cùng bạn ra về. Lâm Nhan đứng bên cạnh kéo tay Bùi Tinh, khẽ cắn môi, "Xin lỗi nhé Tiểu Tinh."

Bùi Tinh: "Hả?"

Lâm Nhan: "Lúc tôi gọi điện rủ bà thì Nghiêm Dẫn chưa đến, cũng không biết là đứa nào gọi hẳn đến nữa."

"Không sao.", Bùi Tinh khẽ cười, "Chuyện này liên quan gì đến bà chứ?"

Được Bùi Tinh thông cảm, Lâm Nhan nhẹ nhõm hẳn, cô nàng tựa vào Bùi Tinh hỏi: "Tên Nghiêm Dẫn... không phải là vẫn thích bà đấy chứ?"

Thời đại học, Nghiêm Dẫn từng tỏ tình với Bùi Tinh, cả khoa y đều biết. Nghiêm Dẫn đẹp trai là sự thật, mà Bùi Tinh lại là hoa khôi của khoa, đám sinh viên y cứ hể không có việc gì là lại lôi hai người họ ra thảo luận.

Anh ta theo đuổi cô một năm, nhưng bị Bùi Tinh thẳng thừng từ chối. Từ sau khi tốt nghiệp, đây là lần đầu tiên Bùi Tinh gặp lại anh ta. Có một số việc cô không muốn nghĩ đến nữa.

Bùi Tinh không đáp, Lâm Nhan liền tự lẩm bầm: "Tôi cảm thấy chắc chắn hẳn còn thích bà, cái tên này..."

Đang nói tới đó thì Sơ Húc lái xe tới, hai bóng đèn rọi thẳng lại. Bùi Tinh híp mắt, trong khi Lâm Nhan tinh mắt "uôi" một tiếng, "Mercedes G Class kìa!"

"Nhìn không ra đấy né Bùi Tinh.", Lâm Nhan chọc chọc vào người cô, "Bạn hồi nhỏ của bà toàn người có tiền."

Bùi Tinh véo má cô nàng, học theo kiểu nói chuyện cổ quái của cô nàng, "Thôi đi, tôi đây cũng có tiền, sao không thấy bà kinh ngạc như thế hả?"

Lâm Nhan cười ha ha, khom lưng như một nữ tỳ thời cổ đại, "Dạ, Thái hậu nương nương, mời!"

Bùi Tinh bị cô nàng chọc cười bèn véo mũi cô nàng một cái, "Tôi đi nhé?"

Lâm Nhan liếc Sơ Húc đang dựa vào cửa xe hút thuốc rồi thúc giục, "Đi đi, đi đi."

Còn Lâm Nhan thì lên xe cùng mấy cô gái khác.

Bùi Tinh đi về hướng Sơ Húc. Anh dựa lưng vào cửa xe, một chân đứng thẳng, một chân trùng gối, tóc mái rủ xuống trán, cả gương mặt góc cạnh chìm trong làn khói mỏng lung, cánh tay buông thõng, giữa đầu ngón tay lốm đốm lửa đỏ.

Anh ngược mắt nhìn lên trời, bờ môi mỏng chậm rãi nhả ra một vòng khói trắng.

Bùi Tinh đạp bước trên đôi giày cao gót, giữa đêm khuya thanh vắng, tiếng động vang vọng đến giòn giã. Sơ Húc vẫn ngửa mặt, làn gió đêm hè hiu hiu thổi bay vòng khói trắng bạc, thả đầy mùi thuốc lá nhàn nhạt vào không khí.

Cô đứng lại bên cạnh anh, bàn tay gác lên nắp capo, bắt chước anh ngẩng đầu lên nhìn trời.

"Bùi Tinh.", Sơ Húc gọi cô.

Bùi Tinh: "Ừm."

"Hôm nay em trang điểm xinh lắm.", Sơ Húc nói.

Bùi Tinh thả tầm mắt xuống, nghiêng đầu nhìn anh, qua vài phút cô mới hỏi: "Sao tự dưng lại khen tôi?"

Sơ Húc không đáp, anh hỏi ngược lại: "Cậu ta thích em à?"

Cậu ta là ai, người sáng suốt đều hiểu.

Bùi Tinh gật đầu, lại cảm thấy anh không nhìn thấy, cô nói: "Ừm, hồi đại học từng tỏ tình với tôi."

Sơ Húc không nói nữa, dùng ngón tay bóp tắt đầu thuốc rồi ném vào thùng rác ở phía xa.

"Sơ Húc.", Bùi Tinh gọi anh.

Sơ Húc nghiêng đầu, đôi mắt khép hờ lại, anh "ừ" một tiếng.

Có lẽ do bóng đêm, cũng có lẽ do men rượu, cô bất ngờ không cất lời châm chọc anh nữa.

"Hút ít thuốc thôi.", Bùi Tinh nói, "Cổ họng của anh..."

"Bùi Tinh.", đôi tay Sơ Húc chống lên nắp capo phía sau cô, mí mắt hơi sụp xuống. Ở khoảng cách gần thế này, cô có thể ngửi được mùi xà phòng thoang thoang trên áo anh và mùi thuốc lá nhàn nhạt quanh khóe miệng anh.

Quá gần, Bùi Tinh nuốt nước miếng, lảng lảng lui về phía sau, "Cái...cái gì?..."

Sơ Húc cúi đầu nhìn cô, quanh chóp mũi đều là mùi rượu trên người cô, anh lại cảm thấy cực kỳ dễ ngửi.

"Em...", Sơ Húc liếm môi, trong mắt là hình ảnh phản chiếu của cô, "Đang quản anh à?"

Bùi Tinh nghiêng đầu, để lộ ra cần cổ thon dài, bộ váy màu đen khiến cô trông lạnh lùng hơn nhiều, cô gần như phủ nhận theo bản năng, "Không..."

"Có hay không cũng không quan trọng.", Sơ Húc chặn lời cô, khoe miệng khê nhếch, bàn tay áp lên đỉnh đầu cô, "Chỉ cần em muốn quản thì cứ quản đi."

Một làn gió đêm lại thổi tới, ánh đèn đường dịu dịu kéo dài bóng hai người.

Bùi Tinh cúi đầu, nhìn hai cái bóng dưới mặt đất.

Có lẽ do uống chút rượu nên đầu óc Bùi Tinh chậm chạp hẳn, cô không suy nghĩ nhiều về câu nói kia của anh mà ngược mắt nhìn anh. Tầm mắt vừa vịn chạm phải vết sẹo trên cổ anh, cô chợt hỏi ra câu vốn đã muốn hỏi anh từ rất lâu rồi.

"Vết sẹo của anh là như thế nào đấy?"

Ngay ngã tư đường, một chiếc xe tải cỡ lớn vượt đèn đỏ, các xe con xung quanh bóp còi inh ỏi, âm thanh bén nhọn chói tai...

Đồng tử của Sơ Húc co lại, yết hầu anh trượt lên xuống liên hồi. Bùi Tinh ngẩng đầu, trong nháy mắt bắt gặp sự né tránh của anh.

"Không sao cả.", Sơ Húc cười, giơ tay khê vuốt tóc cô, "Lúc bắt trộm bị cắt cổ đấy."

Cái cơ này, e là chỉ lừa được mỗi Trần An.

Thấy anh đáp cho có, Bùi Tinh hất bàn tay đang đặt trên đầu ra, cười lạnh một tiếng, ánh mắt hờ hững, "Sơ Húc, nếu anh không muốn nói thì cứ bảo thẳng là anh không muốn nói, không cần phải lấy một cái cơ nhàm chán để đối phó với tôi."

"Không phải.", Sơ Húc trầm giọng nói, định đưa tay véo má cô như trước kia nhưng lại bị cô hất ra.

"Sơ Húc.", Bùi Tinh nói, "Về sau tôi mà còn chủ động hỏi anh chuyện gì thì coi như là tôi mắc tội ngu."

Sơ Húc nhú mày, đáy mắt thoáng hiện vẻ tức giận, "Nói cái gì đấy, đừng có linh tinh."

Bùi Tinh ghét nhất là cái vẻ "bách độc bất xâm" này của anh, cô đẩy anh ra, Sơ Húc không phòng bị nên lão đảo mấy bước, lúc ngẩng đầu lên thì cô đã chạy sang ghế phụ rồi.

Sơ Húc đứng nguyên tại chỗ một lúc lâu, mí mắt hơi sụp xuống, đáy mắt cuộn cuộn cảm xúc.

Dọc đường về, hai người không nói chuyện, xe cứ thế chạy một mạch.

Về đến nhà, Sơ Húc đỗ xe vào gara, lúc Bùi Tinh định mở cửa xuống xe thì anh liền đuổi cánh tay ra tóm cô lại.

Bùi Tinh đứng yên, đôi mắt đen láy nhìn về cánh cửa cách đó không xa.

"Tiểu Tinh.", Sơ Húc muốn nói rất nhiều điều, nhưng đến bên miệng thì chỉ còn một câu, "Anh nói thật, cách Nghiêm Dẫn xa một chút."

Bùi Tinh giẫy khỏi tay anh, cất giọng lãnh đạm, "Không cần anh quan tâm."

Vì ngày mai vẫn chưa chính thức phải đi làm nên Bùi Tinh có thể tự do lựa chọn thời gian đến bệnh viện. Cô đặt báo thức lúc mười giờ, trước khi ngủ thì nhận được tin nhắn wechat của Sơ Húc.

X: Mai phải đi làm thì gọi anh, anh đưa em đi, không được tự bắt xe.

Bùi Tinh không trả lời. Một phút sau, Sơ Húc lại gửi một tin nữa.

X: Tiểu Tinh, ngủ ngon.

Một lát sau, anh lại gửi tin nhắn.

X: Cách cậu ta xa một chút.

Bùi Tinh tắt di động, nhắm mắt làm ngơ, nghiêng đầu đi vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, Bùi Tinh còn đang mơ mơ màng màng thì nghe thấy tiếng chuông báo thức. Uể oải rời giường rửa mặt xong, cô chọn một chiếc áo thun trắng, một chiếc quần jeans xanh nhạt, thay quần áo rồi đi xuống lầu.

Xuống tới phòng khách ở tầng một, cô gặp ngay Trần Tư đang ngồi trên sofa. Thấy cô, Trần Tư nói: "Nữ thần, lão đại mua đồ ăn sáng cho cô đấy, đang để trong nồi, để tôi đi lấy cho cô."

Bùi Tinh: "Không cần đâu, tôi không quen ăn sáng."

Vì là bác sĩ nên nếp sinh hoạt làm việc và nghỉ ngơi của cô hoàn toàn không theo quy luật, hiện giờ đã hình thành hiện tượng cứ ăn sáng là đi ngoài. Hôm nay là ngày đầu tiên đến giao lưu, vẫn là nên để phòng kéo mất mặt.

Trần Tư "à" một tiếng vẻ tiếc nuối, sau đó lại nói: "Thế để tôi đi gọi lão đại, anh ấy vừa ra ngoài một lát."

Bùi Tinh còn chưa trả lời thì từ phía sau đã vang lên giọng nói của Sơ Húc, "Đi thôi."

Giọng nói vẫn khàn khàn như thế.

Bùi Tinh cúi đầu đi theo sau Sơ Húc.

Cho đến khi không thấy ai nữa, Trần Tư mới dám thở mạnh. Hôm qua lão đại ngồi ngoài ban công cả đêm, hai người họ bị làm sao vậy?

Bùi Tinh thấy tinh thần Sơ Húc có vẻ không tốt lắm, cảm lún phún râu, đôi mắt vẫn tơ máu, cô ngẫm nghĩ rồi nói, "Hay là để tôi lái xe cho?"

"Không cần.", không biết Sơ Húc lôi từ đâu ra một hộp bánh tart trứng và một lọ sữa chua, "Em ăn sáng đi."

Bùi Tinh: "... Ăn không vào."

"Ăn không vào cũng phải ăn.", Sơ Húc vặn nắp lọ sữa chua rồi đặt vào tay Bùi Tinh, "Không ăn sáng hại sức khỏe, ăn đi."

Bùi Tinh không nói nữa. Sơ Húc đánh xe ra. Dọc đường đi, Bùi Tinh yên lặng ăn bữa sáng, hai người đều không nói chuyện, ăn ý không nhắc đến trận khắc khẩu tối hôm qua.

Nửa tiếng sau thì đến Quảng An.

Bùi Tinh lau miệng, để phần ăn không hết vào hộp, lúc xuống xe, Sơ Húc nghiêng đầu nhìn cô và hỏi: "Trưa nay mấy giờ hết giờ?"

Bùi Tinh trả lời theo bản năng: "Mười hai giờ."

Nói xong, cô lại bổ sung: "Anh không cần đến đâu."

"Trưa nay muốn ăn gì?", Sơ Húc tự động ngăn lời từ chối của cô, anh hỏi.

Bùi Tinh liếc anh một cái rồi xoay người đi vào.

VÀNG DƯƠNG ÔM LẤY EM

Tiểu Trang Chu

dtv-ebook.com

Chương 15

Dưới sự giới thiệu của viện trưởng, Bùi Tinh được tham quan một vòng bệnh viện phục hồi chức năng Quảng An. Dọc đường đi, ông ta không ngừng nói: "Chỗ chúng tôi tuy không thể to bằng bệnh viện ở thành phố Thanh, nhưng lại là bệnh viện phục hồi chức năng tốt nhất cả nước đấy."

Đôi mắt hoa đào của Bùi Tinh đảo quanh một lượt, đúng là không tồi thật.

Bắt gặp ánh mắt của cô, viện trưởng lấy làm tự hào ngay lập tức, "Bác sĩ Bùi, cô có biết chỗ chúng tôi giỏi nhất cái gì không?"

Bùi Tinh lắc đầu.

"Bệnh viện Quảng An của chúng tôi có tiếng là giỏi nhất khoản này đấy.", viện trưởng hếch cằm vẻ kiêu hãnh, "Đó chính là, phục hồi dây thanh quản."

Ấn đường của Bùi Tinh bỗng giãn giãn.

Viện trưởng còn lú lú nói gì đó, nhưng cô không nghe rõ ràng lắm. Ngay sau đó, bỗng có một tiếng nói quen thuộc vang lên, "Bùi Tinh?"

Bùi Tinh ngược mắt nhìn, Nghiêm Dẫn đang đứng ở phía đối diện.

Chợt hiểu ra câu nói "Ngày mai gặp" của anh ta là có ý gì, Bùi Tinh khẽ cười, gật đầu chào.

Viện trưởng đứng bên cạnh nhìn thấy cả, ông ta tỏ ra khá kinh ngạc, "Hai người quen nhau à?"

"Quen.", Nghiêm Dẫn tiến đến, bắt tay với viện trưởng rồi cười nói: "Tôi với Bùi Tinh học cùng khoa, tôi là đàn anh của cô ấy."

Viện trưởng cười ha hả, "Thế thì hay rồi, hai người đều là đại diện được các bệnh viện cử đến, tôi còn tưởng phải mất thời gian làm quen, không ngờ hai người lại quen nhau, đỡ được bao nhiêu việc. Thế này đi, bây giờ tôi sẽ dẫn hai người đến văn phòng trước, ngày mai hai người chính thức vào làm việc nhé."

Bùi Tinh và Nghiêm Dẫn cùng gật đầu.

"Phiền ông rồi."

"Không phiền, không phiền.", viện trưởng cười khà khà.

Thật ra Bùi Tinh rất ngại gặp Nghiêm Dẫn. Hồi đại học, anh ta rất hay lớn vồn trước mặt cô, lúc ra ngoài chơi cũng hay gặp anh ta, thế nên hiện tại, biết hai người sẽ ngồi chung trong một văn phòng, Bùi Tinh chán không để đâu cho hết.

Tuy nhiên, Nghiêm Dẫn thì lại cười hớn hở. Viện trưởng đi rồi, anh ta đi đến bên cạnh Bùi Tinh rồi nói: "Trưa nay cùng nhau ăn cơm nhé?"

"Không cần.", Bùi Tinh từ chối không chút do dự, "Trưa nay tôi muốn nghỉ ngơi."

Nghiêm Dẫn cười, anh ta mặc áo blouse trắng, dựa vào cạnh bàn làm việc của Bùi Tinh, "Sao anh cảm giác là em vẫn không thích anh thế nhỉ?"

"Thế ư?", Bùi Tinh nhìn anh ta, cô không kích động đến nỗi muốn xé toạc da mặt người khác, đặc biệt là với vị đồng nghiệp trong một tuần tới,

"Anh nghĩ nhiều rồi."

Nghiêm Dẫn nhún nhún vai, cười một cái.

...

Sơ Húc như một người đàn ông nội trợ, đánh xe đi siêu thị mua đồ ăn, mua xương hầm canh, lại mua thêm mấy cái cặp lồng, hộp giữ nhiệt. Làm xong cơm thì cũng vừa đến mười hai giờ, Sơ Húc xách theo cơm canh đi đến bệnh viện Quảng An.

Anh quen đường đi vào trong bệnh viện, vừa hay gặp phải bác sĩ Hà. Người kia nhìn cặp lồng cơm trong tay anh rồi lại nghĩ đến việc hôm nay gặp Bùi Tinh thì hiểu ngay lập tức, ông cười cười rồi nói: "Cậu cũng có ngày hôm nay cơ đấy?"

Sơ Húc nhượng mày, lần đầu tiên cảm thấy vui vẻ khi bị người khác cười nhạo.

"Này, Sơ Húc, nói một câu chính xác cho chú Hà nghe xem nào.", bác sĩ Hà ghé vào gần anh, nhỏ giọng hỏi, "Có phải cháu thích cô bé kia không?"

Sơ Húc liếm môi cười, không đáp lời, nhưng vẻ mặt ôn hòa vô cùng.

Bác sĩ Hà còn cười tươi hơn cả anh, ông vỗ vỗ vai anh, "Được, cố gắng lên, chú Hà chờ uống rượu mừng của cháu."

Lần này thì Sơ Húc đáp lời, "Đến lúc đấy chắc chắn sẽ mời chú."

"Được rồi, được rồi.", bác sĩ Hà thúc giục, "Nhanh đến chỗ con bé đi, con bé đang ở cùng với thằng khóa trên đấy."

Ý cười trên mặt Sơ Húc nhạt đi, anh "vâng" một tiếng, "Cháu đi đây."

Bác sĩ Hà chỉ vị trí văn phòng cho Sơ Húc, "Ở tầng ba ấy. Cháu biết đường đúng không?"

Sơ Húc "vâng" một tiếng nữa rồi quen đường quen lối, đi thẳng tới khu bệnh nhân nội trú.

Cửa văn phòng khép hờ.

Sơ Húc đứng ngoài cửa, đang định giơ tay gõ cửa thì dừng lại vì tiếng nói vọng ra.

"Bùi Tinh, anh nghe nói em vừa xin viện trưởng cho ở nội trú à?", Nghiêm Dẫn hỏi.

Hơi thở của Sơ Húc như đông lại.

Giọng nói lãnh đạm của Bùi Tinh truyền qua khe cửa, cô nói: "Ừ."

Sơ Húc đứng ngoài cửa, trong lòng buồn bã không nói lên lời, cô vừa đi làm ngày đầu tiên đã vội vàng hỏi phòng kí túc xá, không phải muốn dọn ra ngoài thì là gì.

Sơ Húc đặt cặp lồng cơm lên bàn của bác sĩ Hà rồi lẳng lặng lái xe rời đi.

Trong xe phát bài "Ngôi sao nhỏ".

Sơ Húc lái xe đến bờ biển. Cửa sổ hạ xuống, anh trầm mặc châm một điếu thuốc, khói trắng lượn lờ trong xe, phủ một tầng mờ lung lên khuôn mặt anh. Anh hút liên tục bốn năm điếu, cho đến khi cổ họng không chịu nổi, anh mới rụi tắt điếu thuốc, ho khan liên tục.

Trong xe nồng nặc mùi thuốc lá, nồng đến mức khiến người ta sặc chảy nước mắt.

Đầu giờ chiều, Sơ Húc yên lặng bồn thần, bỗng nhiên lại nhớ về lúc Bùi Tinh còn nhỏ.

Cô thường đi theo sau anh, chốc chốc lại cất giọng ngọt ngào gọi anh, "Sơ Húc ơi, Sơ Húc ơi."

Dường như cô không biết mệt mỏi, ba năm Trung học, cô từng ám chỉ vô số lần rằng cô thích anh, nhưng cũng chỉ từng viết đúng một lá thư tình. Lá thư ấy, cho đến giờ anh vẫn còn giữ, lúc nào cũng đặt cạnh gối như một bảo bối được anh nâng niu.

Nhiều năm trước, khi anh làm xong nhiệm vụ, việc đầu tiên anh làm chính là vội vã trở về để gặp cô. Có điều, chờ đón anh chỉ còn tin tức cô đã thay mặt bệnh viện sang nước ngoài giao lưu.

Sơ Húc ngẫm nghĩ, bỗng nhiên hai mắt ửng đỏ, anh đập mạnh vào vô lăng. Cách đó không xa là bờ biển, tầng tầng lớp lớp sóng xô, giống hệt như cảm xúc nơi đáy mắt anh, mịt mù vô định.

Sơ Húc xuống xe, đi tới quán bar ngay gần bờ biển. Nhân viên quán bar tiến tới, anh chọn rượu. Sau khi nhân viên phục vụ đặt rượu xuống, còn chưa kịp quay người đi, Sơ Húc đã một ngụm uống hết cốc.

Sơ Húc uống liên tục mấy cốc liền, độ cồn cao, hun cháy cổ họng anh, vậy mà anh vẫn giữ nguyên vẻ mặt hờ hững, đôi mắt nhìn chăm chăm mặt biển.

Gió biển thổi tới, trong đầu anh hiện lên rất nhiều hình ảnh, có sinh ly, có tử biệt.

Sơ Húc tự nhận anh đã trải qua rất nhiều chuyện, nhưng lại chẳng chuyện gì khiến anh đau lòng bằng lúc này.

Rốt cuộc cô ghét anh đến mức nào mới có thể chọn ở lại bệnh viện?

Sơ Húc uống hết mấy lượt, cho đến khi Trần Tư gọi điện hỏi anh đang ở đâu thì anh mới để ý nhìn đồng hồ, đã bốn giờ chiều rồi.

"Cậu đi đón Bùi Tinh đi.", Sơ Húc nói, giọng không nghe ra cảm xúc gì.

Trần Tư không hoài nghi, vội nói "Được!".

Vừa đến giờ tan ca, Bùi Tinh đang thu dọn đồ đạc thì Nghiêm Dẫn lại đi tới, "Ăn tối cùng nhau đi?", Nghiêm Dẫn hỏi.

"Không đi.", Bùi Tinh thu dọn đóng tài liệu trên mặt bàn, "Về trước đây."

Vừa ra đến cổng bệnh viện, không phải đợi, cô đã thấy một chiếc xe jeep dừng lại bên cạnh mình. Cửa xe hạ xuống, gương mặt Trần Tư xuất hiện.

"Nữ thần!", Trần Tư cười, "Hôm nay lão đại có việc, tôi đến đón cô."

Bùi Tinh cười, "Phiền anh rồi."

"Có gì đâu.", Trần Tư cười hì hì, "Nhờ phúc của cô mà tôi mới được chạy con xe của lão đại đấy."

Bùi Tinh ngồi vào xe, băng quơ hỏi: "Sơ Húc đâu?"

"Lão đại ấy à.", Trần Tư vừa tập trung lái xe vừa nói, "Không biết nữa, tôi gọi điện cho anh ấy thì anh ấy bảo tôi đến đón cô."

Bùi Tinh không đáp lời.

Mãi cho đến tối Sơ Húc vẫn chưa về. Trần Tư sốt ruột gọi điện nhưng không ai nghe.

Bùi Tinh cũng thử gọi, được vài hồi chuông thì có người bắt máy.

"A lô, chào chị.", đầu bên kia không phải là giọng Sơ Húc, mà là giọng của một cô gái.

Bàn tay cầm điện thoại của Bùi Tinh siết chặt lại, người bên kia cười, "Chị đừng hiểu lầm, em là nhân viên phục vụ ở quán bar ngoài biển, bạn trai chị uống rượu suốt từ chiều nay, đến giờ say nằm gục ở bàn đây này. Nếu chị tiện thì qua đây đón anh ấy được không?"

"Em nói gì cơ?", Bùi Tinh bỗng cao giọng, "Anh ấy say?"

Bùi Tinh nhận ra mình thất thố nên vội nói: "Được, phiền em cho chị địa chỉ với.", Bùi Tinh mở loa ngoài, Trần Tư đứng bên cạnh sốt ruột nhớ kỹ địa chỉ.

Cuộc gọi kết thúc.

"Tôi đi đón Sơ đội.", Trần Tư nhìn Bùi Tinh, "Cô ở nhà trông chừng Trần An hộ tôi nhé?"

Bùi Tinh vốn định xin đi theo, nhưng nghe thấy thế thì gật đầu.

"Được, anh đi đi."

Trần Tư không dám chậm trễ, dựa theo địa chỉ người phục vụ cho mà đi tới quán bar ven biển. Vừa vào đã trông thấy Sơ Húc nằm rạp xuống mặt bàn.

Bên cạnh anh là một người phục vụ. Vừa thấy Trần Tư, anh ta lập tức đưa hóa đơn ra, như thể chỉ sợ cả hai sẽ bỏ đi mất.

Trần Tư cúi đầu nhìn, ôi trời đất ơi! Uống hết hơn một vạn liền!

Trần Tư hăm hăm đi thanh toán, đến lúc đỡ Sơ Húc dậy thì lại bị anh đẩy ra, anh lâm bẫm: "Cút, mang rượu lên đây, tôi uống tiếp."

"Ôi giờ ơi!", Trần Tư đỡ anh đứng dậy, "Đừng uống nữa, đừng uống nữa. Ở nhà còn có người đang đợi anh đấy."

Vừa lúc cô bé phục vụ đi ra giúp Trần Tư đỡ Sơ Húc, nghe thấy thế, cô bé liền cười nói: "Không nói em cũng quên mất, lúc nãy anh ấy say mà cứ lăm bắm cái gì tinh với cái gì tổ tông ý, đúng lúc có cuộc gọi của người tên là "Tiểu tổ tông", em đoán ngay là bạn gái anh ấy nên mới bắt máy."

Nói đến đây, cô bé lại cười, "Phải rồi, anh ơi, lúc về anh nhớ giải thích giúp em nhé, bọn em chỉ là nhân viên phục vụ thôi, đừng để hai người họ hiểu nhầm gì rồi lại không hay ra."

Trần Tư gật đầu, "Hiểu rồi, em yên tâm."

Vất vả lắm mới nhét được Sơ Húc vào xe. Đi ngang qua tiệm thuốc, Trần Tư vào mua cho anh ít thuốc giải rượu. Men rượu tan bớt một chút, Sơ Húc nằm vật ra hàng ghế sau.

Xe chạy thẳng một đường, nửa tiếng sau thì về đến nhà Sơ Húc.

Không đợi Trần Tư mở cửa, Sơ Húc đã lao xuống, miệng lăm bắm cái gì đó mà Trần Tư nghe không ra.

Mới chớp mắt một cái mà Sơ Húc đã mở cổng ra rồi.

Bùi Tinh nhận được điện thoại, Trần An được cô đưa đi ngủ rồi, cô ra sân, trên màn hình là số máy lạ, cô ấn nút nghe, "A lô?"

Người ở đầu bên kia không lên tiếng.

"Sao không nói gì?", Bùi Tinh nói: "Tôi cúp máy đây."

Đầu bên kia cười, là giọng nam, người kia báo tên.

Bùi Tinh hỏi lại đầu dây bên kia: "Nghiêm Dẫn?"

Phía sau bỗng vang lên một tràng âm thanh ồn ào, Bùi Tinh quay đầu lại, Sơ Húc đứng ngay ở lối vào, vẻ mặt sầm sì, u ám.

Thấy anh sầm mặt, Bùi Tinh chợt nghĩ đến chuyện hôm qua anh cứ dạn đi dạn lại cô phải cách Nghiêm Dẫn xa ra một chút, thoáng chột dạ, cô bịt kín loa di động.

Sơ Húc đứng ngay ở cửa, thấy động tác của cô, anh tự giấu cười một cái. Không biết có phải do rượu làm cho đầu óc nóng lên, hay vốn dĩ luôn muốn nói với cô, cũng có lẽ là nên nói với cô từ rất lâu trước kia rồi, khoảnh khắc này, những lời ấy cứ cuồn cuộn xông lên não như lũ bão kéo về.

Bùi Tinh nhìn anh từng bước đi về phía mình, khuôn mặt không thấy nụ cười, hốc mắt đỏ bừng. Gương mặt lạnh lùng ngày thường không còn nữa, giờ phút này, anh như một con mãnh thú bị thương, cảm giác rất khó miêu tả.

Mãnh thú bị thương thì vẫn là mãnh thú, Bùi Tinh nuốt nước miếng lùi lại phía sau. Ngay sau đó, Sơ Húc sải hai ba bước đi đến cạnh cô, cánh tay duỗi ra, anh trầm giọng gọi: "Tiểu Tinh."

Kiểu gọi này khiến Bùi Tinh phải nín thở.

"Không phải anh đã nói rồi sao? Hả?", bàn tay anh nắm lấy gáy cô, giọng nói trầm thấp khàn đặc, ánh mắt đầy vẻ dữ dằn, "Đã bảo em đừng dính dáng đến hắn nữa, tại sao em còn gọi điện cho hắn hả?"

Bùi Tinh đang định nói...

Nghĩ đến đêm hôm đó, cánh tay Sơ Húc thu lại, kéo cả người cô sát vào anh. Anh gần như nghiền răng nghiền lợi chặn ngang lời cô, "Em không để ý đến anh thế cơ à? Hả? Người khác hỏi anh từng có phụ nữ chưa mà em cũng không quan tâm ư? Hả?"

Đồng tử trong mắt Bùi Tinh co lại, cô sợ hãi đến mức muốn lui về phía sau.

Đầu lưỡi Sơ Húc liếm qua mặt trong răng, anh tự giấu nhếch khóe miệng, bàn tay đặt sau gáy cô dùng sức. Bùi Tinh cảm nhận được cơn đau, cô hoàn hồn, liều mạng gạt tay anh ra, giọng nói không giấu nổi sự run rẩy: "Anh làm gì đấy! Sơ Húc! Anh điên rồi!"

Dưới ánh trăng, hốc mắt anh đỏ bừng, mùi rượu hăng nồng, mùi thuốc lá cũng thế.

Anh cúi đầu, khàn giọng gào lên.

"Đúng!... Anh điên rồi!"

Sơ Húc tóm lấy gáy cô, để cho cô ngẩng đầu lên nhìn anh, nhìn nụ cười đáng sợ nhưng cũng đầy đáng thương.

Biểu cảm dữ dằn của anh khiến mắt Bùi Tinh co lại, cô thật sự muốn giãy ra khỏi anh.

Thái độ của anh dần dịu lại, anh khẽ thở dài, giọng nói như gằn từng chữ một: "Bùi Tinh, ông đây đúng là không nhìn nổi em ở bên thằng đàn ông khác đấy."

VÀNG DƯƠNG ÔM LẤY EM

Tiểu Trang Chu

dtv-ebook.com

Chương 16

Bùi Tinh trợn tròn mắt nhìn anh chăm chăm, tầm mắt lại thoáng rơi xuống cổ áo nhăn nhúm của anh. Bàn tay đặt sau gáy cô của Sơ Húc siết chặt lại, Bùi Tinh nín thở, cũng vì thế mà chỗ hõm ở xương quai xanh càng sâu thêm.

Lúc này Sơ Húc hơi khuyu gối, đuôi tóc rủ qua trán chạm vào lông mi làm hai mắt cộm cộm, anh nhú mày lại, nhìn cô chăm chăm, thấp giọng nói: "Bùi Tinh, anh đã cảnh cáo em cách hẳn xa ra, em không nghe lời anh nói có phải không?"

Giọng điệu ra lệnh này của anh khiến Bùi Tinh tức điên lên, cô giãy giụa ra khỏi vòng kìm kẹp của anh, nhưng không được, cô đỏ mắt nhìn anh, "Sơ Húc! Anh dựa vào cái gì mà quản tôi?"

Một Sơ Húc đang say mềm lại nghe được những lời này, không còn nghi ngờ nữa, đây chính là thêm dầu vào lửa.

Thế nhưng, hiện tại Bùi Tinh không thềm để ý đến cảm xúc của anh. Từ nhỏ cô đã không bao giờ để mình phải chịu ảm ức, mà những lần ảm ức có chẳng đều là do anh mang lại. Vì thích anh, nên chuyện gì cũng để ý đến cảm xúc của anh. Tự khiến mình trở nên hèn mọn.

Bùi Tinh cảm thấy, Sơ Húc chắc chắn cũng như thế. Cho tới giờ, anh quen với việc cô là người hi sinh, quen với sự ngoan ngoãn của cô, lại không ngờ rằng lần này cô tạo phản quyết liệt, thế nên mới có một mặt khác thường như vậy.

Đáng tiếc, đó là trước kia.

Bùi Tinh của hiện tại, ngoài công việc và người nhà ra, những thứ khác không quan trọng. Cô cần môi, dùng hết sức thoát khỏi gông xiềng của Sơ Húc. Anh không đề phòng, bị cô đẩy về sau mấy bước.

"Sơ Húc.", Bùi Tinh nhìn anh, giọng nói lạnh lùng, "Tôi ở cạnh ai hay nói chuyện với ai, anh không bao giờ quản nổi."

Nói xong, cô không đứng lại thêm một giây nào nữa, cầm di động chạy thẳng về phòng.

Cuộc điện thoại giữa cô và Nghiêm Dẫn đã bị cô kết thúc ngay từ lúc nhìn thấy Sơ Húc rồi.

Sơ Húc đứng yên ở đó, bàn tay dùng sức nện thẳng vào tường.

Trần Tư vừa bước vào đã sợ tái mặt, anh lập tức đưa Sơ Húc vào phòng. Cũng may tránh được cảnh tượng khắc khải giữa Sơ Húc và Bùi Tinh.

Sáng hôm sau, Bùi Tinh thức dậy từ sớm. Cô không muốn Sơ Húc đưa cô đi làm, bởi cứ cảm thấy kỳ quái, đặc biệt là tối qua lại cãi nhau một trận như vậy.

Rửa mặt xong đã là bảy giờ sáng, vừa lúc Bùi Tinh trông thấy Trần Tư ra khỏi phòng. Đến sớm không bằng đến đúng lúc.

Bùi Tinh tiến lại gần: "Trần Tư."

Trần Tư mới vừa tỉnh, còn đang mơ mơ màng màng, thấy Bùi Tinh, anh dụi mắt hỏi: "Sao nữ thần dậy sớm thế?"

"Đi làm.", Bùi Tinh nói ngắn gọn: "Tối qua Sơ Húc uống say, vẫn phải phiền anh chỉ cho tôi chỗ bắt taxi rồi, tôi muốn đi Quảng An."

Tuy Trần Tư còn mơ hồ nhưng cũng biết thừa lão đại nhà mình đối xử với Bùi Tinh không bình thường, hơn nữa hôm đó anh thấy rất rõ là lão đại cực lực phản đối cho Bùi Tinh ngồi taxi. Thế nên anh vội nói: "Sao mà phải phiền thế làm gì, tôi đưa cô đi là được."

Bùi Tinh vốn định nói không cần, nhưng Trần Tư đã dứt khoát xoay người chạy về phòng rồi, chưa đến hai phút đã thay xong quần áo đi ra.

"Đi thôi nữ thần.", Trần Tư cười cười.

Bùi Tinh thăm thở dài, trên mặt vẫn giữ nguyên nụ cười: "Vậy thì phiền anh nhé."

Trên xe, Trần Tư chủ động tìm chủ đề nói chuyện.

"Phải rồi nữ thần.", Trần Tư gọi cô.

Bùi Tinh quay sang nhìn.

"Tối qua, lúc cô gọi cho lão đại, có một cô bé nghe máy, cô nhớ không?", Trần Tư vừa tập trung lái xe vừa kể, "Lúc tôi đến nơi, lão đại say mềm gục trên bàn, không đi đâu cả, bên cạnh lại càng không có cô gái nào."

Lời chỉ đến đây, Trần Tư không nói gì nữa. Sơ Húc là người như thế nào, anh hiểu rõ, mà anh cũng tin, Bùi Tinh cùng lão đại lớn lên từ nhỏ, chút tin tưởng này hẳn là sẽ có.

Bùi Tinh không quá hiểu Trần Tư nói những chuyện đó với cô để làm gì, nghĩ một hồi cũng không ra.

Một lát sau, Trần Tư lại nói: "Bình thường lão đại nhà tôi không như thế đâu, chắc là mấy ngày hôm nay có tâm sự, cô thông cảm nhé."

Bùi Tinh lúng túng gật đầu, coi như đã hiểu, ý của Trần Tư là mong cô đừng suy nghĩ nhiều.

"Với lại lão đại thích cô ở nhà chúng tôi lắm.", Trần Tư giải thích, "Anh ấy toàn tự vào bếp đấy. Tôi đi theo anh ấy một năm mà chưa từng thấy anh ấy chủ động nấu cơm bao giờ."

Từ lúc cô đến thì không giống trước nữa. Câu này thì Trần Tư không dám nói.

Chẳng mấy chốc đã đến Quảng An, Bùi Tinh cảm ơn Trần Tư rồi xuống xe. Vừa bước chân xuống đã trông thấy Nghiêm Dẫn, cô làm ngơ, đi thẳng vào bên trong.

...

Lúc tỉnh lại, đầu Sơ Húc đau như muốn nứt ra, hai mắt đều mở nhưng tầm nhìn cứ mơ hồ. Anh chống khuỷu tay ngồi dậy, gạt bỏ lọn tóc rủ trên trán. Nhắm chặt hai mắt lại, trong đầu bỗng xuất hiện cảnh tượng đêm hôm qua, thật khiến anh không phân biệt nổi đây là mơ hay thật.

Sơ Húc ngồi thẳng dậy, tấm chăn trôi xuống ngang eo, đầu tóc bù xù, bên này một chỏm, bên kia một chỏm. Anh nhìn chăm chăm vào màn hình TV ở phía đối diện, trên màn hình tinh thể lỏng phản chiếu hình ảnh lệch lệch của anh lúc này.

Tiếng đập cửa vang lên, đánh gãy dòng suy nghĩ của anh. Sơ Húc thở phì phò một hơi, xốc chăn lên đi ra mở cửa.

Ngoài cửa, Trần Tư trông như hăng còn chưa ngủ đủ, trên tay bưng một bát canh giải rượu.

Sơ Húc xoay người đi vào trong, miệng ngáp ngáp không thành tiếng. Đồng tử trong mắt anh co lại, anh xoay người cầm ấm nước trắng tươi vào miệng, yết hầu lăn lên xuống, mồ hôi cũng chảy từ trên đầu xuống qua gáy.

Kiểu ác mộng đáng sợ đó khiến anh không muốn thử thêm một lần nào nữa.

Đặc biệt là khi cô còn bên cạnh.

Bình nước để qua đêm đã nguội lạnh, vị nước không mấy ổn. Nước chảy qua miệng, xuống yết hầu, cổ họng vốn bỏng rát bỗng chốc dịu xuống hẳn.

Sơ Húc uống hết một ngụm cuối rồi thử nói.

"Tiểu Tinh."

Giọng nói có thể phát ra được, không ai biết tâm trạng anh lúc này giống hệt như khi có thể sống sót sau tai nạn vậy.

Trần Tư đứng nhìn từ đầu đến cuối, thấy anh như vậy, lại nghĩ đến cảnh tượng cả đồng vỏ chai vứt trên nền đất thì không nhận được phải chế nhạo vài câu.

"Giờ biết sợ rồi hả? Ha! Em nói cho anh biết, số anh may đấy, nếu anh còn uống đến mức không khống chế được thì uống luôn cho đến chết đi. Em nói cho anh biết, sớm muộn gì anh cũng có ngày giẫm lên vết xe đổ."

Lần đầu tiên anh ta nói nặng lời như vậy, Sơ Húc đưa mắt nhìn Trần Tư, sắc mặt người kia không tốt lắm, anh ta đặt bát canh giải rượu lên mặt tủ đầu giường rồi xoay người định đi.

"Trần Tư.", Sơ Húc vẫn mặc nguyên bộ quần áo ngày hôm qua, mùi rượu vẫn nồng nặc, cầm lún phún râu, anh trầm giọng nói, "Đừng căng thẳng như thế, tôi không chết được đâu."

Hai mắt Trần Tư đỏ lên, cổ họng như mắc nghẹn, anh không nói gì mà đi ra luôn.

Nhìn đồng hồ, đã mười một giờ trưa rồi, say rượu đúng là không dễ chịu, Sơ Húc liền đi tắm. Trên người thoang thoảng mùi sữa tắm, anh cầm khăn lông lau tóc, một tay khác thì bật điện thoại.

Bật xong, anh đặt điện thoại ở mép giường.

Màn hình sáng lên, giao diện trên màn hình dừng ở lịch sử trò chuyện wechat, tên danh bạ là Tiểu tổ tông, thời gian 11:26, tổng cộng có hai tin nhắn.

Một là tin chuyển khoản.

Tin thứ hai vừa gửi xong.

X: Vừa mới dậy, chiều đến đón em tan ca.

Lúc Bùi Tinh nhận được tin nhắn này, bác sĩ Hà đang nói chuyện với Nghiêm Dẫn. Ba người ngồi chung văn phòng, cô không tham gia vào cuộc trò chuyện.

Nghiêm Dẫn: "Hôm qua cháu đi tham quan bệnh viện một vòng rồi, cháu thấy ở đây có nhiều trang thiết bị tiên tiến ra phết, chẳng trách năm ngoái bệnh viện mình được bình chọn là bệnh viện phục hồi chức năng tốt nhất."

Bác sĩ Hà cười ha ha, "Cũng không hẳn đâu, chỗ này bé tẹo, làm sao so sánh được với chỗ trên thành phố các cậu."

Từ đầu đến cuối Bùi Tinh không nói gì, bác sĩ Hà là người giỏi điều tiết bầu không khí, thế nên bèn chuyển đề tài sang Bùi Tinh.

Bác sĩ Hà gãi gãi ấn đường, "shh" một tiếng rồi hỏi: "Tôi nhớ là bác sĩ Bùi hình như có một năm được ra nước ngoài đi bồi dưỡng nhỉ?"

Bùi Tinh ngược mắt, cô khẽ cười, "Nếu cháu nhớ không nhầm thì là năm 2016 ạ."

"Không sai.", Nghiêm Dẫn chen vào, "Lúc đấy anh nhớ là cả thành phố Thanh chỉ có duy nhất một suất cho em, hồi đấy ở bệnh viện ngày nào cũng thảo luận về chuyện đó."

"Thảo luận cái gì cơ?", bác sĩ Hà lại nổi tính tò mò, ông cười hỏi.

Nghiêm Dẫn nhìn Bùi Tinh, đáy mắt tối lại, nhưng trên mặt vẫn là vẻ tươi cười: "Còn cái gì được nữa, chú Hà, chú không biết đấy chứ, Bùi Tinh cực kỳ nổi tiếng trong giới y ở thành phố Thanh đấy, bao nhiêu người chờ để thọc gậy bánh xe mà còn không được cơ mà."

Bác sĩ Hà "Ồ" một tiếng, ông nhìn Bùi Tinh: "Nhìn không ra, cô bé này lại lợi hại như vậy."

Bùi Tinh vẫn giữ vẻ điềm tĩnh, "Chú Hà quá khen rồi, Nghiêm Dẫn cũng rất giỏi đấy ạ."

Cô không hề có tính kiêu căng, EQ của cô trước giờ vốn cao, chỉ một câu mà khen cả hai người.

Nghiêm Dẫn không ngờ Bùi Tinh sẽ khen mình, hấn nhướng mày nhìn cô với vẻ kinh ngạc.

Bùi Tinh thật sự không thích loại tình huống này, cứ khen qua khen lại, "À phải rồi, chú Hà, chiều nay mình đi thăm bệnh nhân, phiền chú cho cháu xin một bộ tài liệu cá nhân nhé."

Bác sĩ Hà thấy cô không muốn nói chuyện nhiều nên gật đầu, "Được, thế tôi đi trước nhé."

Bác sĩ Hà đi rồi, Nghiêm Dẫn lại đến hỏi như thường lệ: "Tối nay ăn cơm cùng nhau nhé?"

Bùi Tinh chẳng thèm ngẩng đầu, chỉ hờ hững nói: "Tự chuốc nhục vào mặt thú vị lắm à?"

Nghiêm Dẫn cười, "Bùi Tinh, em có biết không, em càng không phản ứng gì với anh thì anh lại càng không bỏ qua em."

Bùi Tinh kiểm tra chỗ tài liệu bác sĩ Hà vừa gửi cho, đầu ngón tay bấm nhẹ trên con chuột máy tính, giữa không gian yên tĩnh có thể nghe thấy tiếng động cực kỳ rõ ràng.

Một lúc lâu sau, giọng nói lạnh nhạt mới vang lên.

"Nghiêm Dẫn.", Bùi Tinh gọi hắt, tầm mắt vẫn dán vào màn hình máy tính, vẻ mặt lãnh đạm, "Chuyện khiến người ta ghê tởm, một lần là đủ rồi, tôi không truy cứu anh mà anh vẫn còn mặt mũi sấn vào tôi à?"

Nghiêm Dẫn không nói gì nữa.

Bùi Tinh nhìn lướt qua một ca bệnh trên màn hình. Mắt cô tinh tường, trí nhớ lại tốt, cô nhạy bén phát hiện ra một bệnh án ghi thời gian là tháng 12 năm 2016.

Hai năm trước? Không, nói đúng ra là một năm rưỡi trước.

Tầm mắt cô chuyển xuống dưới, đến phần chẩn đoán.

-- Tay trái đứt gãy, dây thanh quản tổn thương nghiêm trọng.

Thời gian xuất viện là tháng 4 năm 2017.

Không đợi cô cẩn thận xem hết ca bệnh, bác sĩ Hà bỗng xóa sạch bộ tài liệu này ở phía bên kia, tốc độ mau lẹ đến mức khiến cô hết hồn. Không biết có phải cô bị ảo giác hay không, nhưng cô nhìn thấy ở mục người liên hệ khẩn cấp có cái tên Ôn Hành gì đó.

Di động có chuông báo, đánh gãy dòng suy nghĩ của cô, cô cúi đầu xem.

Bác sĩ Hà: Vừa nãy gửi nhầm ca bệnh của năm ngoái, xin lỗi cô nhé.

Đầu ngón tay Bùi Tinh nhẹ nhàng gõ chữ.

Không sao ạ.

Buổi chiều.

Sơ Húc đứng giờ xuất hiện trước cửa bệnh viện.

Lúc Bùi Tinh ra tới nơi thì thấy Sơ Húc đang dựa vào cửa xe. Trên người anh mặc một chiếc áo thun đen và một chiếc quần jeans, mái tóc để tự nhiên, dáng đứng trông tùy ý, bất ngờ là không hút thuốc.

Bùi Tinh nhìn vài lần rồi thu tầm mắt lại.

Sơ Húc vừa lúc nhìn tới, anh liếm môi, không kịp chờ cô đi đến, anh đã rảo bước nhanh về phía cô. Bùi Tinh trước sau vẫn cúi đầu, nhưng chỉ được một lúc thì đã thấy một đôi Adidas đen xuất hiện trong tầm mắt.

Cô cúi đầu không để ý đến anh.

"Nói chuyện một chút.", Sơ Húc cất giọng khàn đặc, không màng đến phản ứng của cô, anh nắm tay cô đi về phía xe ô tô.

Xe đỗ cách đó không xa, chưa tới hai phút là đã đến.

Cửa ghế phụ bị mở ra, anh ấn cô vào trong, không đóng cửa mà cứ thế đứng bên cạnh, vây chặt lấy cô.

Trải qua một màn diễn rối tối qua, nội tâm cô đã mạnh mẽ hơn nhiều. Cứ cho là anh ở ngay bên cạnh, nhưng cô vẫn bình tĩnh tháo túi xách khỏi vai, lấy điện thoại ra, mở một trò chơi giết thời gian.

Trong xe bỗng chốc vang lên tiếng kêu của các loài động vật.

Sơ Húc: "..."

Sơ Húc để yên cho cô chơi, một bàn tay để lên chốt đai an toàn của cô, một tay khác chống lên nóc xe, tư thế này như đang giam cô lại vậy.

Chân anh dài, phải đứng khuyu gối, cả người nghiêng về phía cô.

"Tiểu Tinh, tối hôm qua...", Sơ Húc mím môi, khoảng cách gần, mùi sả chanh nhàn nhạt trên người anh rất dễ ngửi.

Nghe thấy anh nhắc đến chuyện tối qua, Bùi Tinh đặt điện thoại lên đùi, mím môi một cái rồi cất giọng lạnh lạnh, "Sơ Húc, chuyện tối qua tôi nói là thật, anh đừng can thiệp vào cuộc sống của tôi."

Cô nói với vẻ vô cùng nghiêm túc.

Bàn tay đặt ở chốt an toàn của Sơ Húc bỗng thả xuống, anh cười tự giễu một cái, đầu lưỡi đá lên vòm họng, yết hầu trượt lên xuống.

"Được.", Sơ Húc nói.

Anh vốn có cả tỷ lời muốn nói với cô.

Bùi Tinh cảm giác tâm trạng anh không tốt, cả chặng đường, xe phóng đi với tốc độ cực nhanh. Cô e dè nuốt nước miếng, lẳng lặng tóm chặt lấy đai an toàn.

Qua khóe mắt, Sơ Húc thấy được hành động nhỏ này của cô, sự tức giận trong lòng tan đi một chút, anh liền giảm tốc độ xe xuống.

Vất vả lắm mới về được đến nhà, Bùi Tinh ngay lập tức mở cửa nhảy xuống khỏi xe.

Cô rửa mặt qua loa, xong xuôi thì Trần An lên gọi xuống ăn cơm.

Sau bữa tối, Bùi Tinh thu dọn bát đĩa theo thói quen. Trần Tư không dưới một lần bảo Bùi Tinh khách sáo quá, mà cô cũng chỉ cười bảo: "Ở đây cũng làm phiền các anh nhiều mà."

Trần Tư không nói gì, thật ra anh cảm thấy chẳng phiền chút nào, thậm chí còn ước Bùi Tinh ở đây lâu một chút, tốt nhất là thu thập được cái gã kia luôn đi.

Từ lúc gặp nhau ở bệnh viện ban chiều, Bùi Tinh vẫn mặt nặng mày nhẹ với Sơ Húc. Người kia biết điều, chủ động đi vào sân sau.

Bên cạnh còn có thêm một cái đuôi nữa.

Tối nay Trần An thật sự ngoan vô cùng. Bình thường lúc ăn cơm cứ hay ầm ĩ cả lên, tối nay thì lại khác. Sơ Húc biết thẳng nhóc đang muốn nói gì đó, nhưng anh lại không hỏi.

Cuối cùng, Trần An không nhịn nổi, phải lon ton chạy đến cạnh Sơ Húc rồi nhỏ giọng nói: "Bố cả, nghe nói tối nay ở đầu cầu có hội pháo hoa đấy."

Sơ Húc lãnh đạm "ừ" một tiếng. Trên tay anh kẹp một điếu thuốc, nhưng anh lại không hút, cứ để cho làn khói bay vẩn vút.

"Con nghe hàng xóm bảo, nếu hai người cãi nhau khó làm hòa thì có thể đưa chị ấy đi xem pháo hoa, có khi chị ấy vui sẽ tha thứ cho bố đấy.", Trần An chớp mắt, vẻ mặt rõ nghiêm túc, "Bố bảo con nói có đúng không ạ?"

Sơ Húc hơi cụp mí mắt, liếc sang Trần An rồi khẽ cười.

Thằng bé nghe thấy hàng xóm nào nói chứ, có mà nghe thấy hai người họ cãi nhau thì có.

Sơ Húc ngồi xồm xuống, bàn tay to vò vò đầu Trần An, anh trầm giọng nói: "Nhóc con."

"Con có muốn có mẹ nuôi không?", Sơ Húc buồn cười hỏi.

Trần An gật đầu như trống bỏi.

"Thế thì...", Sơ Húc nhướng mày, cong môi, ánh mắt liếc về phía phòng bếp.

Trần An liền che miệng cười trộm.

...

Bùi Tinh rửa xong bát đĩa, vừa tháo tạp dề xuống thì Trần An lao tới ôm lấy đùi cô. Bùi Tinh cười, ngón tay trắng nõn gảy nhẹ tóc thẳng bé, cô hỏi: "Lại làm sao đây?"

"Chị, tối nay ở đầu cầu bắn pháo hoa, chị đi cùng em nhớ?"

Đầu cầu bắn pháo hoa, thật ra đã được lưu truyền rộng rãi rằng đây là dịp để ước nguyện, trước đây Bùi Tinh cũng từng thấy rồi. Có điều, hình như chỉ bắn một chút thôi, chủ yếu là muốn câu cho người ta bỏ tiền, bỏ càng nhiều tiền thì càng bắn nhiều pháo hoa.

Nhưng hình như là rất đắt.

Bùi Tinh cảm thấy chẳng ai có tiền mà lại ngốc nghếch tin vào điều này.

Vừa hay cô cũng rảnh rang, nghĩ ngợi một lát rồi đồng ý luôn.

Trần An cười đến sung sướng, chạy tốt về phòng thay quần áo. Bùi Tinh thấy thế thì cũng lên tầng thay quần áo. Cô chọn một bộ váy dài dáng cổ điển màu xanh lam.

Lúc xuống lầu, cô nhìn thấy Sơ Húc đang đợi ở ngay đầu cầu thang.

Cô định đi vòng qua anh, lại chợt nghe thấy anh nói: "Đi thôi, Trần An đang đợi."

Bùi Tinh không hề biết Sơ Húc cũng đi, giờ hối hận cũng không kịp nữa rồi. Trần An đã thay xong quần áo, hưng phấn đứng đợi ở cửa, chốc chốc lại sốt ruột nhìn vào trong.

Sơ Húc lái xe, Trần Tư bế Trần An chủ động ngồi ở ghế sau, Bùi Tinh đành ngồi vào ghế phụ.

Lúc đến nơi là bảy giờ tối, sắc trời đen thẫm. Đầu cầu rộn ràng đám đông chen chúc nhau, bầu không khí vô cùng náo nhiệt. Cũng may giữa hè nhưng tối muộn có gió, tương đối mát mẻ, không cảm thấy nóng chút nào.

Sơ Húc đỗ xe xong, quyết định đứng ở vòng ngoài.

Quá đông người, chen vào không nổi.

Trần An được Trần Tư thốc lên vai, không khí náo nhiệt khiến thằng bé cười hớn ha hớn hở, còn ầm ĩ đòi ăn cái này, ăn cái kia. Trần Tư cười cười, "Em dẫn nó đi mua đồ ăn, hai người đứng đây chờ em nhé."

Bùi Tinh gật đầu: "Được."

Người đến người đi quá đông đúc. Bùi Tinh và Sơ Húc đứng nguyên tại chỗ, bả vai cô chạm vào cánh tay anh, làn váy áo cọ lên da thịt khiến anh ngứa ngứa.

Sơ Húc không nhịn được, bèn đưa tay gãi gãi.

Bùi Tinh trông thấy, nghĩ bụng anh không muốn người khác dựa vào mình quá gần, vì thế cô lảng lạng đứng cách xa anh một chút, ai ngờ, giây tiếp theo người kia lại lui vào sát cô.

Bùi Tinh lại dịch sang bên cạnh.

Sơ Húc lại bám theo sát.

Hình như anh không có ý đó.

"Sơ Húc, anh làm gì đấy?", Bùi Tinh không chịu nổi, cô nghiêng đầu nhìn anh.

Sơ Húc nhếch miệng cười, cánh tay được như ý nguyện chạm vào bả vai cô, anh giơ ngón trỏ chạm vào môi cô, xung quanh ồn ào huyên náo, mà cô vẫn nghe thấy anh trầm giọng nói, "Tiểu Tinh, xem pháo hoa kìa."

Anh vừa dứt lời, một tiếng nổ rền vang như rạch tan bầu trời.

Chùm pháo hoa bay lên, nổ tung giữa không trung, đủ thứ ánh sáng màu sắc nọ rộ giữa màn đêm.

Bùi Tinh ngẩng đầu nhìn lên trời, đúng lúc pháo hoa lóe sáng nhất, Sơ Húc nghiêng đầu nhìn cô, trong mắt ẩn chứa rất nhiều cảm xúc khó hiểu.

Cuối cùng bị ánh biến thành một nụ cười nhẹ nhàng, lướt qua trong giây lát.

Pháo hoa tan hết, Sơ Húc chợt nói: "Em đứng yên ở đây nhé, anh đi một lúc rồi về."

Bùi Tinh chưa đáp lời thì anh đã đi rồi.

Sơ Húc lách qua đám đông tìm được ông chủ sạp pháo hoa, anh lại gần dò hỏi: "Ông chủ, bao nguyên tối nay thì bao nhiêu tiền?"

Ông chủ trợn trừng mắt, nhìn Sơ Húc như nhìn Thần Tài. Ông ta làm ăn ở đây đã lâu nhưng chưa từng gặp ai chịu bao nguyên cả buổi, thế nên ông ta nuốt nước miếng, giơ năm ngón tay lên.

Sơ Húc nhú mày: "Nói chuyện."

Người này có vẻ dữ dằn ghê, ông chủ đáp: "Bao bắn pháo hoa nguyên tối thì một vạn, nhưng nếu... bao cả bắn pháo hoa, cả hoa đăng có dải ước nguyện thì, năm... năm vạn."

"Mê tín.", Sơ Húc nói thẳng toẹt ra. Ông chủ đang định cả gan cãi nhau với anh một trận, thì lại thấy cái người vừa nhổ ra hai chữ "mê tín" móc ví, khản giọng nói: "Cà thẻ."

Ông chủ: "..."

"Đại gia à, cậu muốn... chỉ bắn pháo hoa hay là..."

"Muốn hết.", Sơ Húc nói.

Lúc này ông chủ không biết nên nói gì, người nói mê tín là người đàn ông trước mặt đây, rồi nói muốn hết cũng là người đàn ông này.

Ông ta im lặng cà thẻ lấy tiền rồi đưa hóa đơn cho Sơ Húc, nhưng anh không nhận mà chỉ nói: "Cô ấy thích xem, ông bắn nhanh lên."

Ông chủ "ớ" một cái rồi lại hỏi: "Xin hỏi cậu họ gì?"

Sơ Húc đọc họ của mình.

Ông chủ lại hỏi: "Vậy còn người muốn xem?"

Yết hầu Sơ Húc trượt một cái, "Bùi."

Ông chủ hỏi tiếp: "Nam hay nữ?"

"Nữ."

"Vậy cậu muốn cầu cái gì, nhân duyên hay sự nghiệp?"

Sơ Húc ngẫm nghĩ rồi nói: "Tôi trả thêm tiền, ông cầu hết đi."

"Đừng, đừng, đừng.", ông chủ vội xua tay, "Tôi chỉ hỏi thể thôi, nếu cậu muốn cả hai thì tôi cầu cho cậu."

Sơ Húc "ừm" một tiếng.

Lúc Sơ Húc trở về thì chợt thấy đám người xung quanh ai nấy cũng cầm một cây kẹo mút. Anh quay đầu, đi đến chỗ quầy bán hàng rong.

Bùi Tinh đứng yên tại chỗ, đám đông nhốn nháo vây quanh cô. Tầm mắt đảo qua lại, vừa rồi không để ý, giờ mới thấy hình như người nào cũng cầm một cây kẹo mút cỡ lớn, màu sắc cực kỳ phong phú.

Trước kia cô cũng thích ăn kẹo mút, nhưng nhiều năm qua, đi làm thì không có thời gian, tan ca thì vội vàng về nghỉ ngơi, không có lúc nào mà ăn chơi cho tử tế, giờ trông thấy lại thèm.

Bùi Tinh thu tầm mắt lại, xung quanh đông người, không cẩn thận một cái là sẽ bị giẫm vào chân ngay.

Không biết tại sao tự dưng đám đông bỗng ồn ào hẳn lên, rồi chợt "phiu" một tiếng, chùm pháo hoa sáng rực phun thẳng lên trời.

Bùi Tinh ngược mắt lên nhìn, đôi đồng tử phản chiếu chùm sáng rực rỡ. Đám người xung quanh bắt đầu xôn xao bàn tán, không biết là ai vừa chi tiền nữa.

Bùi Tinh xem pháo hoa đến mê mẩn. Bỗng nhiên, một đám thanh niên quay ra xô xô đẩy đẩy, có vẻ như sắp va vào cô đến nơi rồi. Bùi Tinh ngây ra, còn chưa kịp phản ứng thì cánh tay đã được một bàn tay ấm áp tóm lấy. Cô ngoái đầu lại nhìn, Sơ Húc đứng ngay sau cô, ánh mắt tối lại, sắc mặt lạnh lùng.

"Cẩn thận.", Sơ Húc buông cô ra, ôn tồn dặn dò.

Bùi Tinh khẽ "ừm" một tiếng. Sơ Húc đưa mắt nhìn về đám choai choai kia, vẻ mặt sắc lạnh khiến cả đám phải khom lưng xin lỗi. Lúc bỏ đi, có một tên còn nói với bạn: "Tao...tao chỉ không cẩn thận suýt va phải bạn gái hần thôi chứ đã va vào đâu, ánh mắt cứ như muốn ăn tươi nuốt sống tao không bằng."

Bạn cậu ta nói: "Thôi đi, thế mà gọi là không cẩn thận à, rõ ràng mày có ý đồ khác, mày tưởng bọn tao mù hết à?"

"Thôi, không sao đâu.", Bùi Tinh nhẹ giọng nói.

Sơ Húc nhú chặt mày, chậm chậm thu ánh mắt khỏi chỗ đám thanh niên kia.

"Cho em này.", Sơ Húc rút một cái kẹo mút hình ngôi sao màu lam ra đưa cho Bùi Tinh.

Anh không bỏ qua vẻ ngạc nhiên trong đáy mắt cô.

Bùi Tinh vốn đang rất nhớ hương vị hồi bé nên cũng không khách sáo mà nhận luôn, "Cảm ơn anh."

Cô bóc lớp nilon trong suốt ra, liếm thử mấy cái, hương vị vẫn ngọt ngào như vậy.

Bùi Tinh đang say mê thưởng thức thì bên tai bỗng vang lên một giọng nói.

"A lô, a lô, a lô, chào bà con, chúc bà con một buổi tối tốt lành, hoan nghênh bà con cô bác đến dự lễ hội pháo hoa được tổ chức một năm một lần ở phố Nam trấn Thang Khê chúng ta...Như bà con đã biết, chúng ta có một thông lệ, bắn xong lượt đầu là hết rồi, nhưng đêm nay, vì muốn cầu

nhân duyên và sự nghiệp cho cô Bùi, nên anh Sơ đã bao hết cả pháo hoa và hoa đăng trên sông, xin bà con cho anh ấy một tràng pháo tay!"

Đám đông xung quanh ngay lập tức hoan hô ầm ỹ.

Sơ Húc: "..."

Anh cảm thấy, ông chủ kia quả là thiếu năng trí tuệ.

Còn Bùi Tinh, miệng đang cắn kẹo, vừa nghe thấy tiếng nói qua micro xong liền sặc một ngụm, liên tục ho khan, lúc bình thường trở lại, cô kinh ngạc nhìn về phía Sơ Húc.

Anh đứng bên cạnh cô, dù là giữa đêm tối, nhưng giữa lúc pháo hoa nháy sáng, cô vẫn có thể nhìn thấy vành tai đỏ ửng của anh.

Sơ Húc mím chặt môi, hàm dưới căng cứng.

"Đừng nhìn.", Sơ Húc nhìn đi chỗ khác, anh ngửa đầu, yết hầu trượt lên trượt xuống, "Đây là lời xin lỗi của anh với em."

Chi cả đồng tiền ra để xin lỗi mình, bỗng dưng Bùi Tinh không còn thấy giận anh nữa.

"Không sao, tôi tha thứ cho anh.", Bùi Tinh thản nhiên cười, cũng tự kiểm điểm, "Tối qua tôi cũng hơi quá lời, tuy tôi nói thật, tôi giao tiếp với ai cũng không cần anh quản, nhưng mà tôi không nên hét ầm lên như vậy."

Vừa dứt lời...

"Hình như em hiểu lầm rồi.", Sơ Húc nghiêng đầu nhìn cô, anh khẽ cười, "Anh chỉ xin lỗi vì hôm qua uống say nên quát tháo ầm ỹ với em thôi."

Bùi Tinh nghi hoặc nhìn anh.

Sơ Húc giữ nguyên vẻ điềm tĩnh, tóc mái che khuất sự sắc lạnh nơi mi mắt, anh nhếch miệng cười, "Nhưng mà anh không cảm thấy, em giao tiếp với ai cũng không liên quan đến anh."

Bùi Tinh trợn trừng mắt.

Sơ Húc nhếch miệng cười tươi hơn, đứng song song với cô, tay phải áp lên đỉnh đầu cô, khuỷu tay gác lên vai cô, thân mình cao lớn hơn cúi xuống, anh liếm môi, ghé vào tai cô khàn giọng nói: "Nghe lời, đừng ở bên cạnh người xấu có tâm tư không trong sáng."

Pháo hoa "bùm" một tiếng, chùm sáng rực rỡ lại lóe lên.

Bên tai Bùi Tinh cứ văng vẳng lời anh nói, từ đó trở đi, người cô như tê dại...

Về đến nhà đã là hơn mười một giờ. Vì ngày mai còn phải đi làm nên Bùi Tinh rửa mặt rồi đi ngủ luôn.

Đang định tắt máy thì di động đổ chuông báo.

X: Ngủ ngon. Sáng mai đưa em đi làm.

Bùi Tinh không trả lời, đang định mặc kệ thì đầu bên kia lại gửi đến một tin nhắn.

X: Nghe lời.

Bùi Tinh cắn cắn môi, trả lời đúng một từ: Ừm.

Ở đầu bên kia, Sơ Húc một tay cầm khăn tắm, một tay cầm di động. Thấy tin nhắn hồi âm, anh nhếch mép cười.

Bùi Tinh bị hai tin nhắn này của anh làm cho hết sạch cơn buồn ngủ. Cô do dự mãi, cuối cùng vẫn mở ảnh đại diện wechat của anh ra xem. Ảnh đại

diện của anh là một con khỉ cầm một ngôi sao ở trên đầu. Bùi Tinh click vào, danh sách bạn bè của anh trống không. Cô thoát ra, tắt đèn trên đầu giường rồi nhắm mắt ngủ.

...

Ngày hôm sau.

Sơ Húc tỉnh dậy từ sớm, rửa mặt xong là đi xuống lầu luôn. Lúc Bùi Tinh tỉnh dậy thì cũng đã là chín giờ sáng.

Xuống tới nơi, cô thấy Sơ Húc đã ngồi trước bàn ăn, trên bàn còn để một cái hộp tiện lợi.

Bùi Tinh hãi hồn lui về phía sau, mà đúng lúc cả hai người cùng đồng thanh nói.

"Tôi không ăn sáng."

"Ăn sáng đi."

Sơ Húc sững sốt. Bùi Tinh quay đầu đi thẳng ra cửa, hôm đó ăn sáng xong, cô bị tiêu chảy thật.

Thấy cô bỏ đi, Sơ Húc bèn xách hộp tiện lợi đi theo ra ngoài.

Cũng may anh đã chuẩn bị trước, đoán cô sẽ không ăn nên anh đã cho hết vào hộp mang đi.

Vừa lên xe, Bùi Tinh đã ngoẹo đầu ngủ. Ánh nắng sớm chiếu vào, hơi thở của cô nhẹ nhẹ, lọn tóc phía trước rủ xuống, để lộ vầng trán trơn bóng mượt mà.

Đèn đỏ sáng lên, Sơ Húc nhẹ nhàng đạp chân phanh, chiếc xe ổn định dừng lại trước vạch kẻ. Anh nghiêng đầu liếc cô một cái, chợt thấy hàng mi

của cô run run. Bỗng nhiên nảy ra ý đồ xấu xa, anh liếm môi cười, giơ tay cầm một lọn tóc nhẹ nhàng quét lên má cô.

Bùi Tinh cố chịu, được vài giây thì nhịn không nổi nữa, lập tức tóm lấy bàn tay quấy phá của Sơ Húc.

Bàn tay anh rất ấm áp, khô ráo, có chút thô ráp, lòng bàn tay gờn gợn vết chai, nghe nói quân nhân đều như vậy vì cầm súng đạn nhiều.

Cô là bác sĩ, bàn tay tựa như một tác phẩm nghệ thuật, mảnh dẻ, thon dài, lại trắng nõn nà, dưới làn da như ẩn như hiện mấy sợi gân xanh li ti.

Hai bàn tay đan chéo nhau, đối lập rõ ràng.

Vừa rồi Bùi Tinh sốt ruột nên mới tóm lấy tay anh, giờ thì lại có chút xấu hổ. Cô hẩy tay anh sang một bên, nhưng Sơ Húc tinh mắt, nhếch miệng cười, lật tay lại cầm lấy bàn tay cô, còn nhéo nhéo vài cái, anh khàn giọng nói: "Còn giả vờ ngủ à?"

Bùi Tinh không thừa nhận, "Tôi giả vờ ngủ bao giờ!"

"Được rồi.", Sơ Húc buồn cười, dung túng cho cô, "Em không giả vờ ngủ."

Thấy anh bỗng nhiên dễ nói chuyện như vậy, Bùi Tinh bối rối nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đèn xanh sáng lên, Sơ Húc cong môi cười, đầu ngón tay vân vê vào nhau như còn lưu luyến, anh nhấn chân ga phóng đi.

Tới bệnh viện phục hồi chức năng Quảng An.

Lúc Bùi Tinh mở cửa xuống xe, Sơ Húc liền lấy hộp tiện lợi ở phía sau đưa cho cô.

"Ăn nhiều một chút.", Sơ Húc nhìn cô, nghiêm túc nói.

Thấy không đủ thời gian, Bùi Tinh không đông dài nữa mà cầm theo hộp tiện lợi đi vào.

Sơ Húc ngồi nguyên trên xe nhìn theo bóng cô, lúc định đi thì lại nhìn thấy cô để quên tai nghe. Anh cười một cái, trong lòng biết rõ cô cũng không cần dùng đến tai nghe cho lắm nhưng vẫn xuống xe.

Đi đến hiên bệnh viện, Nghiêm Dẫn chợt nghe thấy có hai người đang thậm thụt buôn chuyện.

"Tôi nói mà, còn trẻ như thế mà được đại diện bệnh viện quy mô lớn nhất thành phố Thanh đến bệnh viện mình giao lưu, chắc chắn là có ô dù."

"Đúng rồi, với lại á, hôm qua tôi còn thấy cô ta ngồi trên một con Mercedes G nhá, nghe nói cái gã kia tai to mặt lớn, người thì vừa béo vừa lùn, ngắm thử xem, còn có thể là gì được nữa?"

"Mà cô ta vừa đến Thang Khê, lạ nước lạ cái nhưng lại không ở trong bệnh viện, đi làm thì có người đón người đưa, cô nói xem có lạ không?"

Nghiêm Dẫn thoáng dừng chân, khóe miệng nở một nụ cười trào phúng.

Lúc Bùi Tinh xách hộp cơm vào văn phòng thì Nghiêm Dẫn vẫn chưa đến. Cô đặt hộp cơm lên bàn, xoay người khoác áo blouse, đang buộc tóc cho gọn lại thì nghe thấy tiếng vang khe khẽ.

Cô quay đầu.

Nghiêm Dẫn không biết đã đứng sau cô từ khi nào, ánh mắt u tối hệt như cái lần cô uống say nhìn thấy hắn ta.

Đồng tử co lại, Bùi Tinh hoàn hồn, cất giọng lạnh lùng, "Sao? Bây giờ người ta mặc đồng phục thôi mà anh cũng phải nhìn trộm à?"

Nghiêm Dẫn đi theo sau cô, không hề cảm thấy mất mặt khi bị tóm sống mà còn nói: "Cô nói ngược rồi, tôi không nhìn trộm.", hắc cười, giọng điệu đáng khinh, "Tôi đây quang minh chính đại nhìn."

Bùi Tinh đứng trước mặt hắn, bàn tay siết chặt lại mới không vung cho hắn một cái tát.

"Nghiêm Dẫn.", Bùi Tinh lạnh lùng nhìn hắn, "Người ta cho anh thể diện thì anh giữ đi, đừng làm bản thân ghê tởm rồi làm cả người khác cũng ghê tởm theo... Chuyện trước đây tôi không truy cứu đến cùng là nể mặt Thẩm Nhận, nhưng bây giờ tôi không chơi với cô ta nữa, cô ta cũng không còn thích anh, chút thể diện này tôi hoàn toàn có thể không giữ cho anh, anh hiểu không?"

Nghiêm Dẫn đứng trước mặt cô, cô có thể nhìn không sót một chút biểu cảm nào trên mặt hắn.

Hắn đang sợ, nhưng vẫn giả vờ không sao.

Bùi Tinh thu tầm mắt từ trên mặt hắn về, ngồi vào chỗ.

Bên cạnh là hộp cơm Sơ Húc đưa, tâm trạng vốn đầy bức dọc của cô bỗng dịu lại, đang lúc đầu óc rối bời thì cô đã mở ra rồi.

Đập ngay vào mắt là một mảnh giấy, nét chữ cứng cáp rất có cá tính.

-- Anh biết là em sẽ ăn mà.

Tâm trạng Bùi Tinh tốt lên hẳn, cô không thèm để ý đến Nghiêm Dẫn ở bên cạnh, mở hộp ra, bên trong là cháo và dưa cải, còn có một phần chè đậu xanh nữa.

Bùi Tinh rất thích chè đậu xanh.

Cũng thích cháo nữa.

Cô đang chuẩn bị ăn thì Nghiêm Dẫn bỗng nói một câu, "Nghe nói cô dựa dẫm vào một tên nhà giàu nào cơ mà, sao thế, đại gia mà chỉ cho cô ăn cái này thôi à?"

Đầu óc tên Nghiêm Dẫn này vốn không bình thường, Bùi Tinh chẳng thèm quan tâm nhiều đến hắn ta.

Nhưng con người mà, lúc nhịn thì càng nghĩ càng tức, lùi một bước nhưng càng ngấm càng đau.

Bùi Tinh đặt thìa xuống, đứng phắt dậy tóm lấy cổ áo Nghiêm Dẫn, hai mắt hắn rõ vẻ tức giận: "Nghiêm Dẫn, tôi cảnh cáo anh, đừng lải nhải trước mặt tôi. Chuyện hồi tốt nghiệp đại học tôi không truy cứu anh, nếu anh muốn giữ thể diện thì đừng có nhai đi nhai lại để người ta ngứa mắt!"

Bùi Tinh nói xong liền buông cổ áo hắn ra, sau đó rút lấy một tờ khăn ướt, trước cái nhìn hằn học của hắn mà thành thơi lau từng ngón tay một.

Như thế cô vừa chạm phải một thứ dơ bẩn vậy.

Nghiêm Dẫn nghiêng răng nghiêng lợi, buông lời độc địa: "Bùi Tinh, cô đừng có tự đắc quá, cô đừng quên là hồi đấy cô làm thế nào mới có được cơ hội xuất ngoại."

"Chắc chắc.", Bùi Tinh lắc đầu, nhìn hắn như nhìn một tên thiếu năng, "Nghiêm Dẫn, tôi bảo anh ngu, mà đúng là anh ngu thật à? Tôi được ra nước ngoài thế nào, không phải trong lòng anh biết rõ sao? Ngược lại là anh đấy, đừng tưởng tôi không biết lời đồn ngày xưa là ai truyền ra, đời này anh cũng chỉ xứng để đi gây khó dễ người khác thôi."

Nghiêm Dẫn bị chọc đến chỗ đau, tức đấy nhưng biết đây không phải nơi có thể làm càn, hắn hít sâu vài cái rồi xoay người bỏ đi.

Bùi Tinh lờ mắt khinh thường, "Đồ ngu!", chửi xong, cô tiếp tục ăn sáng.

Nghiêm Dẫn vừa ra tới cửa thì như thấy có một bóng người vụt qua. Hắn không để ý, xoay người đi về hướng khác.

...

Tối chiều, Bùi Tinh vốn tưởng Sơ Húc sẽ đến đón cô, không ngờ lại là Trần Tư.

Anh ngồi trên xe, thấy Bùi Tinh liền chào: "Nữ thần! Ở đây!"

Bùi Tinh lên xe, lơ đãng hỏi: "Sao anh lại đến?"

"À, anh Húc có việc.", Trần Tư cười, "Cả ngày nay anh ấy không về nhà, vừa gọi điện bảo tôi đến đón cô, còn bảo cô đừng lo cho anh ấy nữa."

Bùi Tinh không nghĩ nhiều, cài dây an toàn vào. Lúc xe chuyển bánh, cô chợt thấy một bóng người cao lớn vút qua, trên mặt còn đeo một cái khẩu trang đen.

...

Trước khi ra về, Nghiêm Dẫn vẫn hẩn học nhìn ra bàn làm việc của Bùi Tinh rồi châm chọc: "Đi đến đâu là tìm ô dù đến đấy, cũng chỉ có tôi không chê cô thôi, người khác mà biết chuyện này lại chả tránh cô càng xa càng tốt ấy chứ."

Nghiêm Dẫn hừ một tiếng rồi đi xuống gara ngầm lấy xe.

Cửa xe vừa khép lại, từ gương chiếu hậu bỗng nhiên xuất hiện một đôi mắt. Nghiêm Dẫn nhìn mấy lần, xác nhận đôi mắt ấy chớp một cái, hẩn há to miệng kêu lên: "A...ừm."

Hắn bị người ngồi phía sau bịt kín miệng.

Người kia đeo khẩu trang đen, mắt mí lót, ánh mắt khiến người ta rét lạnh.

Nghiêm Dẫn sợ tới mức cả người đổ mồ hôi lạnh, bàn tay vốn định khóa tay người kia lại bị tóm ngược về.

Người đeo khẩu trang lên tiếng, giọng nói trầm thấp kinh hồn.

"Đừng nhúc nhích, tao chỉ nói chuyện với mày thôi."

VÀNG DƯƠNG ÔM LẤY EM

Tiểu Trang Chu

dtv-ebook.com

Chương 17

Thùng xe tối om, trong xe không bật đèn. Nghiêm Dẫn đổ đầy mồ hôi, cổ họng khô khốc, cánh tay bị người đàn ông đằng sau tóm chặt, mồ hôi chảy dọc từ trên trán xuống má, nhỏ thẳng xuống quần.

"Tôi...tôi...anh...", Nghiêm Dẫn lắp bắp nói, "Rốt cuộc...anh...muốn làm gì?"

"Đừng nóng.", người đàn ông đeo khẩu trang có ánh mắt sâu hun hút, anh ngược nhìn lên gương chiếu hậu, vừa hay chạm phải đôi mắt của Nghiêm Dẫn.

Nghiêm Dẫn sững sờ.

Thấy thế, người kia lạnh giọng cười khẩy rồi nói, "Lái xe, đi đến Ly Loan Hà."

Nghiêm Dẫn run cầm cập, Ly Loan Hà là một nơi vô cùng hẻo lánh, đầu óc hẳn lúc này vô cùng hỗn loạn, không ngừng nghĩ đến việc người kia sẽ làm gì hẳn.

"Giờ thì biết sợ rồi hả?", người đeo khẩu trang có giọng nói cực kỳ trầm. Bình tĩnh lại, ngẫm nghĩ một lát, Nghiêm Dẫn bỗng trợn mắt, há miệng hô lên: "Anh... anh là Sơ Húc..."

Sơ Húc thít chặt cánh tay, "Đừng nói nhảm nữa, lái xe."

Biết đối phương là ai ít ra sẽ không hoảng loạn nữa, Nghiêm Dẫn lái xe, mười lăm phút sau thì đến Ly Loan Hà.

Xe vừa dừng lại, Nghiêm Dẫn đã bị Sơ Húc tóm xuống dưới, tốc độ nhanh đến mức khiến hần hoảng hốt.

Ly Loan Hà là nơi trồng vải, vườn cây rậm rạp, không một bóng người.

Tay phải Sơ Húc tóm lấy cổ áo Nghiêm Dẫn lôi hần đi thẳng đến dưới một gốc vải. Trên mặt đất đầy những nhánh cây và lá khô, những tiếng răng rắc dưới chân khiến người ta nghe mà ớn lạnh. Sơ Húc chỉ để hờ đôi mắt lạnh lùng, anh thuần thục đè hần vào gốc cây, đưa lưng về phía anh.

Từ đầu đến cuối Sơ Húc vẫn đeo khẩu trang, ánh mắt sâu hun hút cuộn cuộn cảm xúc, anh cất giọng trầm thấp như tiếng ma quỷ giữa bóng đêm, "Mày tự nói hay để tao tra hỏi?", anh hỏi.

Nghiêm Dẫn nuốt nước miếng, sợ đến mức hai chân run rẩy. Hần ta cẩn thận hồi tưởng lại, Sơ Húc là người đàn ông mà Bùi Tinh dẫn đến đêm hôm đó, hần nghiến cứu anh cả buổi nhưng cũng không cho ra được kết luận nào, nhưng hần dám khẳng định, Sơ Húc thích Bùi Tinh, hần có thể cảm nhận được.

Ánh mắt, cử chỉ, sự ân cần, cứ thế vô tình bộc lộ ra.

Nếu đã chứng minh được chuyện Sơ Húc thích Bùi Tinh, vậy thì bóng dáng quen thuộc hần gặp ở bệnh viện hôm nay hần là Sơ Húc, mà hành vi lúc này của Sơ Húc lại chứng minh một chuyện...

Nghiêm Dẫn nuốt nước miếng, đến cả giọng nói cũng run rẩy, "Có phải... anh nghe thấy... tôi với Bùi Tinh nói chuyện không?"

"Biết là tốt. Chuyện từ hồi đại học mà cô ấy nói với cơ hội xuất ngoại mày nói là như thế nào, mày kể hết cho tao nghe.", Sơ Húc dùng sức siết

chặt cánh tay hắn, lại bổ sung thêm một câu: "Nói thật."

"Nếu mày dám có nửa câu nói dối mà khác với tin tức tao có được...", đôi mắt Sơ Húc hiện lên vẻ dữ dằn, "Ông đây sẽ xử chết mày."

Nghiêm Dẫn bị câu nói cuối cùng làm cho run bắn lên, xung quanh là rừng vải, trời cũng sắp tối, nắng dần tắt, hắn vội gật đầu, "Tôi nói, tôi nói."

"Thời điểm năm 2016, toàn bộ bệnh viện thành phố Thanh chỉ có một suất ra nước ngoài bồi dưỡng, lúc đấy, biết tin giáo sư Ôn dành suất đó cho Bùi Tinh, tôi giận quá nên nói... nói..."

Sơ Húc không nói gì, bàn tay dùng sức vặn tay hắn một cái, Nghiêm Dẫn ngay lập tức la lên oai oái, "Tôi nói, tôi nói, lúc đó tôi nói là Bùi Tinh ngủ với giáo sư Ôn... Aaa!"

Sơ Húc lại vặn tay Nghiêm Dẫn một cái nữa. Lần này anh vặn thật sự rất ác, lại còn dùng khuỷu tay thúc một phát vào lưng hắn khiến Nghiêm Dẫn tru lên.

Sơ Húc trầm mặt, sau đó thế nào, chẳng cần nói anh cũng biết, chắc chắn là tung tin bôi nhọ.

Bùi Tinh là người như thế nào, anh quá hiểu. Cô sẽ dựa vào bản lĩnh của mình để lấy được suất học bổng đó, bằng không cô tuyệt đối chẳng cần.

Có điều, anh quá tức giận, người con gái mình đặt nơi đầu con tim lại bị sỉ nhục như vậy.

Sơ Húc lại vặn tay Nghiêm Dẫn thêm cái nữa, hắn cắn răng nhắm chặt hai mắt, đau đớn kinh khủng.

"Mày nghe cho rõ đây.", Sơ Húc nói, "Từ nay về sau, nếu mày để tao nghe thấy chuyện này từ miệng mày một lần nữa, thì mày cứ chờ xem hậu

quả mày có gánh nổi hay không."

Nghiêm Dẫn tin chắc trăm phần trăm tên điên này sẽ làm ra được chuyện còn khác người hơn nữa.

Hắn gật đầu, cả người vẫn còn đau nhức ghê gớm.

"Thế còn chuyện hồi tốt nghiệp đại học?", Sơ Húc cúi đầu, đáy mắt phủ một tầng âm u.

Ánh mắt Nghiêm Dẫn đờ ra, nhưng hắn đưa lưng về phía Sơ Húc nên anh không nhìn thấy.

Nghiêm Dẫn nói: "Chuyện đó thì tôi không rõ lắm, thật đấy. Hình như là chuyện của bạn thân cô ấy, nhưng bây giờ tôi không liên lạc với cô gái kia nữa nên không rõ lắm."

Sơ Húc nhú mày, hôm nay anh không đứng gần cho lắm, nên cũng không nghe được rõ ràng.

Điện thoại bỗng đổ chuông, chặn ngang dòng suy nghĩ của Sơ Húc. Anh cúi đầu nhìn, là Bùi Tinh.

Hình như cô sẽ không gọi điện cho anh, nói đúng ra là chưa từng gọi cho anh. Sơ Húc liếm môi, tay phải buông Nghiêm Dẫn ra, lại cảnh cáo hắn: "Đừng có giở trò."

Nghiêm Dẫn ngay lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Sơ Húc nhấn nút nghe, vẻ dữ dằn ban nãy biến mất, giọng nói cũng dịu dàng hẳn: "A lô."

Bùi Tinh: "Trần Tư đang nấu cơm, anh ấy bảo tôi hỏi anh bao giờ về."

Sơ Húc: "Em đừng sốt ruột, một lát nữa anh về."

Bùi Tinh: "Tôi không sốt ruột, là Trần Tư..."

"Cũng thế mà.", Sơ Húc nói, "Ai gọi điện cho anh thì người đấy sốt ruột."

Bùi Tinh: "..."

Nghiêm Dẫn ngồi bên cạnh lẳng lặng nghĩ kế, đang định chuẩn đi thì Sơ Húc liền giơ tay tóm hắt lại, "Anh đang có chút việc, cúp máy trước nhé."

Bùi Tinh cup mí mắt, "À" một tiếng, "Được."

Cuộc gọi kết thúc.

"Đại ca à, anh xem, giờ đã muộn thế này rồi, anh muốn hỏi gì thì tôi cũng nói rồi, có thể... thả cho tôi về được không?", Nghiêm Dẫn chỉ thiếu nước quỳ xuống.

Sơ Húc khinh miệt liếc hắt một cái, "Nhớ cho kĩ, đừng để tao nghe mày nói những lời đó trước mặt Bùi Tinh một lần nào nữa."

Nghiêm Dẫn ngoan ngoãn gật đầu.

Sơ Húc lại tóm cổ áo hắt lại.

"Nghiêm Dẫn.", Sơ Húc cúi đầu, trong mắt hiện lên sát khí mà người khác không có được, "Điểm mấu chốt của tao là Bùi Tinh, nếu mày để tao biết hôm nay mày giấu điều gì, hoặc là để tao thấy mày giở trò trước mặt Bùi Tinh, tao sẽ khiến cho mày phải hối hận. Hiểu chưa?"

Sắc mặt Nghiêm Dẫn tái mét, hắt gật đầu.

"Hiểu...hiểu rồi."

Bàn tay Sơ Húc khẽ buông, Nghiêm Dẫn lập tức loạng choạng bỏ chạy.

...

Về đến nhà là nửa tiếng sau. Bùi Tinh đang đứng ở sân, thấy Sơ Húc uể oải đi vào, cô liếc nhìn anh một cái rồi hỏi: "Đi đâu về đây?"

Không biết Sơ Húc biến ở đâu ra một cây kẹo hồ lô, "Sang phố bên cạnh mua kẹo hồ lô cho em."

"Ai tin anh chứ.", Bùi Tinh mĩa mai, "Mua kẹo hồ lô mất một ngày?"

Sơ Húc vốn định nói gì đó, nhưng ngẫm lại, anh nhếch miệng cười, "shh" một cái, hơi khom lưng, tay chống lên đầu gối, nhìn cô rồi cười hỏi: "Em để ý thế cơ à?"

Bùi Tinh: "...Ai để ý anh chứ, bớt ảo tưởng đi.", Bùi Tinh nói xong liền quay người bỏ đi luôn.

Sơ Húc đi theo sau cô, nhếch miệng cười đến vui vẻ, đầu ngón tay chọc nhẹ vào vai cô, anh hỏi, "Em như này là...bị anh nói đúng rồi chứ gì? Thẹn quá hóa giận à?"

Bùi Tinh xoay người nhìn anh, "Ngoài thẹn quá hóa giận, anh còn biết câu thành ngữ nào khác không?"

Sơ Húc phối hợp lắc đầu.

"Đây là...", Bùi Tinh liếc xéo anh, đôi mắt khẽ híp lại, "Mặt dày vô sỉ."

Khoảng sân trống trải bỗng vang lên tiếng cười trầm thấp của Sơ Húc, từ trầm thấp đến nhẹ nhàng, từ nhỏ dần to lên.

Bùi Tinh cảm thấy không thể hiểu được, cô xoay người định bỏ đi.

Nhưng Sơ Húc lại nhanh tay nhanh mắt tóm lấy cánh tay mảnh khảnh của cô, anh liếm môi, cười nói: "Anh còn biết một thành ngữ khác, thử xem

em đã từng nghe hay chưa nhé."

"Thành ngữ gì?"

"Anh thích em."

Cây Catalpa trước sân đón gió, tán lá xào xạc lay đưa, vài giây sau thì ngừng lại.

Bùi Tinh nín thở, thấy anh nhếch miệng cười thì lờm anh một cái rồi nói: "Luyên tha luyên thuyên."

Cô xoay người bỏ đi, anh lại bám theo sau. Anh giơ tay vuốt tóc cô, sợi tóc mềm mượt như nhung, sờ vào rất thoải mái.

Anh không nhịn được, lại vuốt thêm vài cái nữa.

Bùi Tinh híp hai mắt lại, mái tóc bị anh vuốt hơi rối lên, cô cắn răng, bàn tay đang buông thõng chợt nhắm đúng lúc Sơ Húc còn đang mơ màng mà giơ lên véo một cái rõ đau lên cánh tay anh.

"Shhhh.", Sơ Húc dở khóc dở cười, "Ác quá đi."

Bùi Tinh véo xong liền buông ra, "Anh cứ giả vờ đi."

Sơ Húc nhướn mày, "Đau thật mà, em nhìn mà xem, đỏ hết cả lên rồi.", anh nói xong bèn giơ cánh tay lên, một người đàn ông cao lớn lại chỉ vào một vết ửng hồng, vẻ mặt rất chi là "anh bị bắt nạt", trông thế nào cũng thấy thật ngố tàu.

Bùi Tinh không nhịn nữa, lại cắn một phát vào tay anh, sau đó xoay người cuống cuống bỏ chạy.

Sơ Húc ngây ngẩn, đứng giữa sân mất một lúc mới hoàn hồn.

Cây Catalpa trong sân đúng mùa nở hoa, gió mơn man thổi, chiều hôm dần buông. Anh cong môi cười mãi không ngừng được.

...

Sau bữa tối, Bùi Tinh đang rửa bát thì nhận được điện thoại của Lâm Nhan.

Cửa phòng bếp khép hờ, chỉ có một mình cô ở trong. Sơ Húc đang ở bên ngoài dọn bàn, Trần Tư thì đưa Trần An đi tắm, thằng bé chơi bòn đất cả người lấm lem. Thấy không có ai ở gần, Bùi Tinh dùng giấy ăn lau bàn tay ướt nhẹp rồi bắt máy, nhân thể mở loa ngoài luôn. Cô cười, "Cơn gió nào khiến Lâm đại tiểu thư nhớ mà gọi cho tôi thế?"

Ở đầu bên kia, Lâm Nhan đang dạo phố, nghe thấy cô nói thế thì cũng cảm thấy mình hơi tệ thật, đến đây mấy ngày rồi mà giờ mới gọi cho cô.

Ở trường y, Lâm Nhan học hành nhàn nhàn, nhưng khả năng lãng sang chuyện khác thì lại thuộc hàng cao thủ, "Ờ kìa, nói mê sáng cái gì đấy!"

"Nói đi, mấy ngày nay có phải là chơi sướng quá nên quên tôi rồi hay không?", Bùi Tinh trêu, tiện tay bỏ bát đĩa đã rửa xà phòng vào một cái bồn.

Đáy chậu phát ra tiếng leng keng.

Ở bên kia, Lâm Nhan loáng thoáng nghe thấy, lại bị lời nói của Bùi Tinh chuyển sự chú ý, cô nàng đánh chết cũng không thừa nhận, "Sao bà biết tôi đi chơi chứ?"

Mấy hôm nay Lâm Nhan thỏa sức rong chơi khắp thị trấn, bạn bè trong nhóm ai mà không biết. Bùi Tinh lại chẳng ngốc.

"Phí lời.", Bùi Tinh đáp, "Nói đi, có phải bà muốn gặp tôi không?"

"Chính xác, mau đưa địa chỉ đây."

Bùi Tinh lại quên địa chỉ ở đây rồi, cô không nghĩ ngợi gì bèn gọi với ra ngoài: "Sơ Húc, địa chỉ ở đây như nào?"

Sơ Húc bưng bát đi vào, tự nhiên đáp lời: "Số 7, phố Nam, trấn Thang Khê."

Lâm Nhan ở đầu bên kia không biết Bùi Tinh bật loa ngoài, cô nàng hét ầm lên: "Bùi Tinh! Bà được lắm, đã ở chung với đàn ông rồi!"

Lời vừa dứt, mặt Bùi Tinh đỏ bừng lên.

"Bà nói linh tinh cái gì đấy.", Bùi Tinh luống cuống dùng nguyên bàn tay dính bột xà phòng ngay lập tức nhắm vào nút tắt, "Bà đến nhanh đi, tôi chờ bà, thế nhé, cúp đây."

Cuộc gọi kết thúc trong nháy mắt. Gian bếp bỗng vang lên tiếng cười trầm thấp của Sơ Húc.

Bùi Tinh cảm thấy vô cùng mất mặt, cô nhỏ giọng quát: "Cười cái gì mà cười!"

"Không cười.", Sơ Húc nói dối không chớp mắt, "Anh chỉ đang nghĩ lát nữa cô ấy đến anh phải tự giới thiệu như thế nào thôi...Em bảo anh nói là người đàn ông ở chung với em có được không, hay là trúc mã của em, hay là...", Sơ Húc ngừng lại, bất ngờ quay sang nhìn cô, mí mắt hơi sụp xuống, anh liếm môi, "Hay là nói... anh là người thích em?"

Lại lấy chuyện thích cô ra để đùa, Bùi Tinh dùng dùng nổi giận, nhắc chân giẫm một cái lên chân Sơ Húc.

Người kia "shh" một tiếng, nhú mày lại, dùng câu nói quen thuộc năm ấy mà nói với cô, "Tiểu tổ tông của anh ơi, sao em lại hạ độc thủ như thế

hả?"

Trong nháy mắt, cả không gian chỉ còn lại tiếng nước chảy tồ tồ vào bồn, sân trước, sân sau thoang thoảng gió hè.

Bùi Tinh cảm giác như được trở về hồi còn bé, anh cũng thường xuyên gọi cô như vậy.

Có lẽ do đã lâu không có được phút hòa hợp, cũng có lẽ nhờ phần cháo và chè đậu xanh sáng nay, lần đầu tiên kể từ sau khi gặp lại, Bùi Tinh nở một nụ cười chân thành, nhưng rồi cô vẫn chế nhạo, "Ai bảo anh nói linh tinh."

Sơ Húc cúi đầu, miệng nở nụ cười dịu dàng, anh không nói gì nữa.

Bùi Tinh đi rửa mặt. Kể ra Sơ Húc cũng rất biết giữ thể diện cho Bùi Tinh, anh tự mình đi ra ngoài mua rất nhiều trái cây, xách về linh linh túi to túi nhỏ.

Bùi Tinh rửa mặt xong thì Lâm Nhan cũng tới, còn khách sáo mang theo một túi hoa quả.

Đứng ngoài cổng, cô nàng đưa mắt đánh giá ngôi biệt thự độc đáo này. Nhìn một hồi, trình độ văn nghệ thấp, Lâm Nhan chỉ có thể nói một câu, "Vãi chương! Đúng là đại gia!"

Chỉ riêng cái cổng thôi đã thể hiện đẳng cấp đáng kinh ngạc rồi, cô nàng không dám chạm vào, sợ làm bẩn cánh cổng.

Bùi Tinh đi ra, mở cửa rồi dẫn cô nàng vào trong. Lâm Nhan có phần kích động, tóm lấy tay cô rồi thăm thì: "Căn nhà này có phải là của cái anh bà dẫn đến hôm nọ không?"

Không nhắc đến còn đỡ, nhắc đến là Bùi Tinh lại muốn tấn cô nàng một trận, "Biết là tốt! Còn nữa... Vừa này bà nói cái gì mà sống chung với chả không sống chung thế hả? Giữ mồm giữ miệng cho tôi nhờ."

Bùi Tinh giờ nắm đấm, nhẹ nhàng thụi vào ngực cô nàng.

Lâm Nhan giả bộ sợ hãi, vội vàng cúi đầu khom lưng, "Được rồi, được rồi.", nói xong, cô nàng liền làm động tác kéo khóa ngang qua miệng.

Lúc này Bùi Tinh mới lè lưỡi làm mặt xấu với cô nàng.

Đi vào trong, Lâm Nhan đảo mắt nhìn bố cục xung quanh, lại kích động tóm tay Bùi Tinh nói thầm: "Đại gia, đúng là đại gia."

Khuôn viên ngôi nhà không có cái kiểu phô trương "Ông đây có tiền", mà tạo một cảm giác xa hoa, sang trọng nhưng rất nhã nhặn, chỉ riêng những chi tiết nhỏ ở sân trước đã thể hiện điều đó rồi.

Một hồ cá nhỏ, một cái ghế đu xinh xinh, hoa trồng xung quanh cũng toàn loại hiếm thấy.

Lâm Nhan cảm thấy như mình đang lạc trong một biệt phủ của hoàng tộc thời cổ đại, bất giác lại có chút căng thẳng.

Bùi Tinh không quá hiểu lối suy nghĩ đó, cô kéo cô nàng đi thẳng vào bên trong.

Hai người vào tới nơi thì Sơ Húc đang rửa trái cây, tiếng nước chảy ào ào, anh ngó đầu ra, thấy Bùi Tinh thì ôn tồn nói: "Để anh rửa hoa quả đã, em dẫn bạn ra sofa ngồi đi."

Bùi Tinh gật đầu, Lâm Nhan đi bên cạnh thì nhỏ giọng kêu: "Đẹp trai quá!"

"... Bà cũng đã nhìn thấy rõ đâu.", Bùi Tinh nói.

"Bà thì biết cái gì!", Lâm Nhan chỉ hận nổi rên sắt không thành thép, "Trai đẹp thì nhìn lông tóc thôi cũng thấy đẹp rồi."

Bùi Tinh: "... Thôi được rồi."

"Chẳng lẽ bà thấy anh ấy không đẹp trai à?", Lâm Nhan khinh khỉnh nhìn Bùi Tinh, "Nói thật!"

Đẹp trai, chắc chắn là đẹp trai rồi. Một người mê gương mặt đẹp như cô, hồi đó thích anh lâu như vậy không phải là không có lý do. Hơn nữa, khi đó anh cực lắm mỗi đào hoa, giờ cũng vẫn thế, hôm trước đi công viên giải trí, có cả đám ong bướm bu theo. Anh mà không đẹp trai, thì chắc trên đời này chẳng có ai dám nhận mình đẹp trai nữa.

"Không.", Bùi Tinh nghĩ một đằng nói một nẻo.

Lâm Nhan nguyệt cô một cái.

Sơ Húc bưng đĩa trái cây ra đặt trên bàn rồi nói với Bùi Tinh: "Lúc này anh không tìm được dâu tây, nếu em muốn ăn, mai anh lại đi tìm xem sao."

Bùi Tinh thích ăn dâu tây, ngày xưa uống sữa cũng toàn chọn vị dâu tây.

Lâm Nhan ngồi bên cạnh tủm tỉm cười trộm.

Bùi Tinh ngược mắt nhìn Sơ Húc, anh ngồi xuống sofa, chăm chú bóc vỏ quýt. Đang lúc cô còn chưa kịp hoàn hồn, anh đã bóc xong một quả quýt, đặt vào đĩa rồi đẩy tới trước mặt Bùi Tinh, sau đó yên lặng đứng dậy đi rửa tay.

Sơ Húc vừa đi, Lâm Nhan liền bắt đầu kích động tóm lấy tay Bùi Tinh rồi nhỏ giọng nói: "Mẹ kiếp, hàng cực phẩm gì đây, vừa đẹp trai, vừa có tiền, lại còn chu đáo nữa chứ!"

Bùi Tinh lừ mắt khinh bỉ.

Lâm Nhan xiên lấy một miếng dưa hấu, đang ăn thì đột nhiên hỏi: "À đúng rồi, tôi nghe nói Nghiêm Dẫn làm cùng chỗ với bà à?"

Rửa tay xong, đang định đi ra thì nghe thấy cái tên đó, Sơ Húc bất giác dừng bước.

Bùi Tinh không phát hiện ra, cô "ừ" một tiếng.

Lâm Nhan lẩm bẩm: "Bà cách xa cái thằng tiểu nhân đấy ra, tôi cứ nghĩ đến vụ hãm bỏ thuốc bà hồi tốt nghiệp là lại thấy buồn nôn."

Càng nói càng tức, Lâm Nhan dừ dẩn cầm nĩa đâm phập một cái vào miếng dưa hấu.

VÀNG DƯƠNG ÔM LẤY EM

Tiểu Trang Chu

dtv-ebook.com

Chương 18

2014, năm đó tốt nghiệp đại học.

Buổi tụ tập của đám sinh viên cả khóa trước lẫn khóa sau, Bùi Tinh là con cưng của khoa y nên đương nhiên cũng được mời tới, còn có một người khác cũng được mời đến là Nghiêm Dẫn.

Hắn tốt nghiệp đã được một năm vậy mà vẫn được mời, đủ để thấy hắn có tầm ảnh hưởng đến đâu.

Chỉ là, Bùi Tinh luôn không có cảm giác với hắn, chẳng hiểu vì sao, nhưng cô luôn thấy con người hắn có gì đó rất u ám.

Lâm Nhan ở lì trong phòng chọn quần áo nguyên một buổi chiều, gì thì gì, sinh viên y cũng phải giữ danh dự, vào buổi tiệc tốt nghiệp phải ăn vận thật lộng lẫy mới được! Cô nàng trang điểm kỹ càng xong lại không quên lôi kéo cả Bùi Tinh theo, khuyên nhủ mãi, Bùi Tinh mới chịu thay bỏ bộ quần áo đơn giản hằng ngày để mặc một bộ váy dài liền thân.

Cửa phòng thay đồ vừa mở ra, Lâm Nhan liền "wow" một tiếng, hiển nhiên là bị vẻ đẹp sau khi trang điểm ăn vận chỉnh chu của Bùi Tinh hấp hồn, đến lúc định thần lại thì cứ khen không ngớt lời.

Bùi Tinh bị cô nàng chọc cười. Hai người cùng bắt xe đến nơi tổ chức buổi tụ tập ở nhà hàng Sơn Hà.

Cả khoa đặt một phòng riêng. Bùi Tinh vừa vào cửa thì ngay lập tức thu hút được rất nhiều ánh nhìn, đại đa số đều ổn, chỉ có mấy thành phần cá

biệt cử tỏ vẻ khác người. Từ trước đến nay, Bùi Tinh không thích gây sự với người khác, thế nên cô coi như không phát hiện ra.

Mọi người đều biết Nghiêm Dẫn thích Bùi Tinh, cũng đều biết hắn đang theo đuổi cô, thế nên cực kỳ nhiệt tình hỗ trợ. Có mấy người tự nhận mình nghĩa hiệp, gào lên bảo Nghiêm Dẫn ngồi vào bàn của Bùi Tinh. Về phần Nghiêm Dẫn, trước giờ hắn là người thức thời, nhưng lại làm như không biết Bùi Tinh không đủ kiên nhẫn với hắn, trước ánh mắt của mọi người, hắn cứ thế ngồi vào cạnh cô.

Xung quanh lập tức xôn xao cả lên, mà Bùi Tinh vẫn coi như không biết, chỉ nói chuyện với mỗi Lâm Nhan.

Lâm Nhan biết Bùi Tinh không thích Nghiêm Dẫn, thậm chí là có phần ghét hắn, thế nên không hòa theo mà chỉ cười nói với mọi người: "Mọi người mau ăn đi chứ!"

Đùa quá thì sẽ mất vui.

Ăn uống xong, mọi người đều ầm ĩ đòi đi hát karaoke, dường như đó đã trở thành hoạt động tất yếu sau mỗi lần tụ tập, đại đa số mọi người đều không phản đối. Tối nay Bùi Tinh còn có hẹn đi xem phim với Lâm Lâm Cửu, đang định từ chối thì Nghiêm Dẫn đã cướp lời trước: "Bùi Tinh, tối nay em đừng nói là em có việc nhé, lần nào tụ tập em cũng không đến, hiếm lắm mới có một lần, em đừng làm mọi người mất hứng chứ."

Đã nói đến mức này rồi, cô có chút xấu hổ, mà đám bạn xung quanh thì cứ nhao nhao lên, nào là "Nể mặt đi mà.", rồi "Hôm nay tụ tập mà, cậu về trước là không nể mặt bọn mình đâu đấy".

"Đúng đấy, chả mấy khi có một lần tụ tập, sau này chắc là khó gặp nhau lắm, đi đi, đi với bọn mình đi."

Bùi Tinh lâm vào thế bất đắc dĩ, đành phải gật đầu.

Đến quán karaoke đã khá muộn rồi, trời đêm đen thẫm.

Bùi Tinh ngồi cạnh Lâm Nhan. Lúc này Nghiêm Dẫn lại khá biết điều, ngồi ở phía đối diện với hai người. Từ đầu đến cuối Bùi Tinh chỉ cúi đầu nghịch điện thoại và nhắn tin cho Lâm Lâm Cửu.

Tinh: Tôi vẫn đang đi với lớp, muộn một chút mới đi với ông được.

Cửu: Tôi lẻ loi một mình đứng đợi bà ở rạp phim, như một con chó không có nhà để về, còn bà thì lại tung tẩy đi chơi, bà đúng là không làm tôi thất vọng!

Bùi Tinh bị câu "con chó không có nhà để về" của cậu ta chọc cười.

Nghiêm Dẫn ngồi đối diện cô, dù không nhìn cô chăm chăm nhưng vẫn luôn nhìn trộm cô qua khóe mắt. Thấy cô cười, hắn liền có chút không thoải mái, khuôn mặt ngày nào cũng lạnh nhạt với hắn thì lại vô cùng ôn hòa với người khác.

Trong lòng bức xúc, Nghiêm Dẫn chuồn vào nhà vệ sinh hút thuốc.

Hắn thích cô, đã lâu lắm rồi, từ lần đầu tiên gặp đã cảm thấy thích. Sau này dần hiểu biết hơn, hắn luôn cảm thấy cô chính là đối tượng mà hắn ao ước, có điều hình như cô quá lạnh lùng, lạnh như băng, chẳng trách người khác hay gọi cô là người đẹp băng giá.

Cô rất đẹp, mà với đàn ông thì dường như đều là như vậy, càng hờ hững với anh ta, anh ta sẽ càng nhiệt tình, hăng hái. Với cô, hắn có cái cảm giác nhất định phải có được, thậm chí có nhiều lúc, trong đầu hắn hay nảy ra những suy nghĩ mà chính hắn cũng không dám nói với ai.

Nghiêm Dẫn rít một hơi thuốc, nghĩ đến nụ cười vừa rồi của cô trong phòng hát, hắn lại tức giận, lại càng không cam lòng.

Đúng lúc này, một tên bạn thân của hắn tên Tương Nghênh đi tới, tiện tay ném cho hắn một túi bột trắng rồi nói: "Anh em đây đã không tiếc công rồi, thành bại thế nào là tùy ông đấy."

Thứ bột mịn màu trắng, Nghiêm Dẫn mơ hồ hỏi tên kia: "Gì đây?"

"Là thuốc mà uống vào là mơ mơ màng màng.", Tương Nghênh tìm cách giải thích nhẹ nhàng, "Nhân thể cả người sẽ nóng lên."

Nghiêm Dẫn đã hiểu.

Cũng không biết vì cái gì, hắn như bị ma xui quỷ khiến mà cầm lấy túi bột, sau đó, nhân lúc Bùi Tinh đi vệ sinh thì lén lút đổ vào cốc đồ uống của cô.

Gần tan cuộc, mọi người nâng cốc lần cuối, Bùi Tinh không tránh được, cũng phải uống.

Cả đám người lần lượt ra về, chỉ còn lại Bùi Tinh và Lâm Nhan, bên cạnh là Nghiêm Dẫn.

Bất chợt, Bùi Tinh cảm thấy đầu óc choáng váng, cô không nhìn rõ mọi thứ trước mắt nữa, mà quan trọng hơn là, cô nhận ra cơ thể mình bắt đầu không bình thường.

Thấy cô khó chịu, Lâm Nhan đang định xoay người đi mua cho cô chai nước, nhưng Bùi Tinh mãi cảm phát hiện ra Nghiêm Dẫn cứ nhìn ngó về phía này, cô nuốt nước miếng, tóm lấy cánh tay Lâm Nhan rồi nhỏ giọng nói: "Bà gọi cho Lâm Lâm Cứu hộ tôi, nhanh."

Lâm Nhan thấy sắc mặt cô tái nhợt, trán lấm tấm mồ hôi, thì không dám hỏi gì nữa, vội vàng lôi di động trong túi Bùi Tinh ra rồi tìm số của Lâm Lâm Cứu.

Đầu bên này còn chưa lên tiếng, Lâm Lâm Cửu đã lải nhải trước, "Cái đồ vô lương tâm rốt cuộc cũng nhớ đến tôi rồi hả?"

Cả người Bùi Tinh như muốn lả đi, đầu ngón tay nắm chặt điện thoại, cô nghiêng đầu nhìn Nghiêm Dẫn đang đi về phía mình, gần như là trực giác, cô nhớ đến cốc đồ uống kia.

-- Chẳng trách mùi vị cứ là lạ.

Bùi Tinh nói: "Cửu Cửu, mau đến chỗ tôi đi, tôi bị người ta bỏ thuốc."

Lâm Nhan đứng bên cạnh vừa nghe thấy thế thì bị dọa cho hết hồn, cô nàng lắp bắp hỏi: "Ai...ai bỏ...ai bỏ thuốc bà?..."

"Đừng nói gì.", Bùi Tinh gần như không còn sức nữa, "Đỡ tôi, đừng để Nghiêm Dẫn lại gần đây."

Cô nói như vậy thì Lâm Nhan đã hiểu.

Điện thoại vẫn chưa tắt, Bùi Tinh nhể nhại mồ hôi nhưng vẫn tỏ vẻ bình tĩnh như đang nói chuyện phiếm với Lâm Lâm Cửu. Xung quanh không có taxi, cô chỉ còn cách kêu lớn tiếng: "À, ông đến rồi phải không?"

Cô vừa nói đến đó thì Nghiêm Dẫn xuất hiện ngay sau lưng, liếc mắt một cái đã vạch trần điệu bộ giả vờ của cô, hân cười: "Em không thoải mái à? Sao đổ nhiều mồ hôi thế?"

Lần đầu tiên Lâm Nhan cảm thấy Nghiêm Dẫn đáng sợ như vậy.

Bàn tay Nghiêm Dẫn vừa chạm vào tay Bùi Tinh thì Lâm Nhan cầm túi xách lên đập một cái. Nghiêm Dẫn sững sờ đứng tránh ra.

Đúng lúc này, trên đường bỗng vang lên một tiếng phanh xe, giữa đêm tối nghe ra vô cùng chói tai.

Hai luồng đèn bắn thẳng lên người Nghiêm Dẫn, cửa xe mở ra, Lâm Lâm Cửu vội vàng chạy xuống. Ban nãy kịp thấy Nghiêm Dẫn đặt tay lên người Bùi Tinh, Lâm Lâm Cửu không nói hai lời, vừa xông đến đã tung một đòn hiểm hóc.

Sau đó, Bùi Tinh nhanh chóng được Lâm Lâm Cửu đưa tới bệnh viện.

...

"Được, cảm ơn cô, phiền cô đừng nói với Tiểu Tinh việc tôi hỏi cô về chuyện này."

Sơ Húc cúp điện thoại, giơ tay rút một điếu thuốc, châm lửa nhưng lại không hút.

...

Nghiêm Dẫn vừa đến bệnh viện một chuyến. Hắn không ở trong kí túc xá của bệnh viện, mà tự thuê khách sạn ở bên ngoài.

Xe vừa xuống tới bãi đỗ ngầm, hắn đã cảm giác có gì đó là lạ.

Hắn dừng xe, vừa bước xuống thì bỗng thấy trước mặt xuất hiện một người đàn ông, mình mặc áo thun đen, quần đen, đầu đội mũ đen, mặt đeo khẩu trang đen.

Anh đứng tựa lưng vào tường, xung quanh đều là những chiếc xe màu đen, giữa không gian âm u của hầm đỗ, trông anh vô cùng đáng sợ. Đầu ngón tay anh kẹp một điếu thuốc, đốm lửa đỏ tươi, làn khói trắng lượn lờ vấn vít quanh gương mặt.

Nghiêm Dẫn sợ tới mức hai mắt trợn trừng, vẫn là anh, vẫn là Sơ Húc.

Không có vẻ sợ hãi như hắn, Sơ Húc bình tĩnh bóp tắt điếu thuốc, tùy ý ném vào thùng rác. Anh xoay người, ánh mắt tràn ngập vẻ dữ dằn, từ từ liếc

nhìn Nghiêm Dẫn, sau đó bàn tay vòng qua sau tai tháo bỏ khẩu trang, để lộ ra khuôn mặt lạnh lùng.

Anh nhếch miệng, thả từng bước kiên định về phía trước, vừa đi vừa nhìn Nghiêm Dẫn, hé miệng dùng răng cắn băng vải bên bàn tay trái của mình.

Hầm đỗ xe vang lên tiếng xé vải chát chúa.

Anh như một tử sĩ chấp hành nhiệm vụ, cả người tản ra sát khí.

Không gian im ắng chỉ còn tiếng bước chân trầm ổn của anh, mà Nghiêm Dẫn thì đã sợ đến run rẩy rồi.

Sơ Húc mở miệng, giọng nói trầm thấp, khàn đặc, giữa đêm nghe như tiếng hú của một con thú hoang ẩn mình nhiều ngày nay trời dậy, "Tao đã cảnh cáo mày rồi, bảo mày kể toàn bộ mà mày không kể."

Anh ngược mắt, giữa những chữ phát ra lại như một tảng giạ dũ nữa chồng lên, "Thế nên, mày động vào điểm mấu chốt của tao, động vào Bùi Tinh, vậy thì phải tự mà gánh lấy hậu quả."

...

Lúc Sơ Húc về đến nhà thì trời đã tối sầm. Bên ngoài gió rít gào, như thể sắp trút xuống một cơn mưa tầm tã. Vào đúng lúc trời đổ mưa thì Sơ Húc bước vào nhà.

Trong nhà chỉ bật một bóng đèn nhỏ, ánh sáng vừa đủ để phủ lên cả gian phòng khách một vầng sáng dịu dịu. Anh đưa mắt nhìn xung quanh, cuối cùng dừng lại ở cô gái đang ngủ trên sofa.

Cô nhắm hai mắt, đầu gối lên cánh tay, đôi môi hé mở, mấy lọn tóc buông lơ lửng trước mặt, trông vừa tĩnh lặng vừa dịu dàng.

Ngoài trời mưa tí tách rơi.

Như bị ma xui quỷ khiến, Sơ Húc bước tới. Thật ra cũng không thể nói như vậy, bởi có lẽ nội tâm dẫn lối anh tiến về phía trước, nói đúng hơn, là anh vốn luôn muốn lại gần cô.

Sơ Húc quỳ một gối xuống đất, trên người vẫn thoang thoang mùi máu tươi, bàn tay nhẹ nhàng gạt bỏ lọn tóc trên mặt cô ra, thấy cô vô thức mấp máy khóe miệng, anh lại mím môi nở nụ cười.

Nhìn, nhưng cuối cùng vẫn không thẳng nỗi tình cảm sâu trong đáy lòng, anh giơ tay, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt cô, thấy cô chép miệng, anh thấp giọng bật cười.

Bùi Tinh tỉnh lại bởi sự quấy nhiễu quang minh chính đại của anh, bắt gặp vẻ mặt ngập tràn ý cười, cô mơ màng lẩm bẩm: "Anh... làm sao thế?"

"Không sao cả.", Sơ Húc ghé sát vào cô, trầm giọng nói: "Tiểu Tinh, anh xin lỗi."

Có lẽ là vì sự việc kia quá chấn động, cũng có lẽ là sau nhiều năm mới gặp lại, bất kể là gì, anh vẫn nợ cô một lời xin lỗi.

Bùi Tinh vẫn chưa tỉnh ngủ, thấy anh ghé sát lại, cô bất giác không tránh né mà uể oải nói: "Đang yên đang lành, sao lại xin lỗi?"

Sơ Húc cười, nghĩ đến mấy năm xa cách, lại không thể ở bên bảo vệ cô, hốc mắt anh bỗng đỏ lên.

Anh lại gần cô, đầu ngón tay khẽ chạm vào đôi lông mày đang nhíu lại vì nghi hoặc của cô. Trên đỉnh đầu, ngọn đèn mờ rải xuống vầng sáng ấm áp phủ lên hai người.

Một lúc lâu sau, Bùi Tinh mới nghe thấy anh khẽ thở dài một tiếng, giọng nói nghẹn ngào như vừa mới khóc, anh nói: "Tiểu Tinh, xin lỗi, anh đến muộn."

VÀNG DƯƠNG ÔM LẤY EM

Tiểu Trang Chu

dtv-ebook.com

Chương 19

Bầu không khí xung quanh chỉ còn lại sự ngọt ngào, ánh đèn ấm áp, đến cả tiếng mưa ồn ào đáng ghét mọi ngày cũng trở nên êm đềm triền miên.

Bùi Tinh khẽ động dậy cánh tay, tìm một tư thế thoải mái hơn, mơ mơ màng màng lại chìm vào giấc ngủ. Sơ Húc vẫn quỳ gối dưới đất, cúi đầu nhìn cô một lúc lâu rồi mới ghé vào tai cô hỏi: "Tiểu Tinh, có dậy được không?"

Anh cố tình hạ thấp giọng nói, nhỏ đến mức Bùi Tinh tưởng cô đang nghe thấy tiếng nói trong giấc mơ.

Cô mở hé hai mắt, nhưng chỉ nhìn một cái rồi lại nhắm mắt ngủ. Thấy cô ngủ say, Sơ Húc nhếch miệng mỉm cười, anh lại khẽ khàng nói: "VẬY... anh bế em lên nhé?"

Không ai trả lời.

Bùi Tinh nhắm hai mắt, hơi thở đều đều, sợi tóc rơi trước chóp mũi bị cô thổi bay đi.

Thấy thế, Sơ Húc liếm môi cười, anh suy tư một lát, nếu cô có thể tỉnh lại mà trả lời, đừng nói là để anh bế, ngay cả một ánh mắt đoàn hoàng cũng chẳng cho anh. Anh cúi đầu, duỗi hai cánh tay ra bế cô đi lên tầng hai.

Ngay cả lúc đi lên cầu thang, Sơ Húc vẫn bước rất vững vàng.

Bùi Tinh cảm giác mình rất thoải mái, trong mơ, cô nhìn thấy Sơ Húc khi còn nhỏ. Đó là lúc cô thay răng, hai chiếc răng cửa không còn, ăn chẳng ăn nổi, nói chuyện còn bị gió lùa. Sơ Húc độc mồm độc miệng thành quen, cứ lấy hai cái răng cửa ra để trêu cô.

Trong mơ, anh vô cùng đáng ghét.

Bùi Tinh bất chợt nói mê mấy câu, giữa bốn bề yên tĩnh, nghe ra như tiếng nỉ non khe khẽ.

Sơ Húc mới nghe thấy thì tưởng cô không thoải mái nên rảo bước nhanh hơn, mở cửa phòng rồi bế cô vào trong. Tới gần giường, anh quỳ một chân lên giường, cẩn thận đặt cô xuống. Ngay sau đó, Bùi Tinh lại nói mê, mà lần này thì anh nghe rất rõ ràng.

Một lọn tóc mắc vào khóe miệng, cô chu môi lên lẩm bẩm: "Sơ Húc thối thây, Sơ Húc thối thây, anh mới không có răng ý."

Sơ Húc sững sờ, một lúc sau mới nhoẻn miệng cười, đầu ngón tay nhẹ nhàng gầy bỏ lọn tóc bên môi cô ra. Anh trầm giọng "ừ" một tiếng, giọng nói cố tình đè thấp xuống, vừa trầm vừa khàn, nhưng thật ra lại ẩn chứa sự dịu dàng bất ngờ.

Anh lẩm bẩm, nói hùa vào cùng cô: "Đúng, Sơ Húc đúng là đồ thối thây."

Nói xong, anh lại tự bật cười. Cô đang mơ thấy anh, anh có thể không vui sao?

So với cô đang ngủ say sưa, ở một căn phòng khác, nằm trên giường, Sơ Húc lại mất ngủ.

Anh gối đầu lên cánh tay, hai mắt nhìn chăm chăm lên trần nhà, trong đầu cứ lặp đi lặp lại tiếng nói mềm mại của Bùi Tinh lúc kêu tên anh. Đây

không phải là lần đầu tiên cô gọi anh bằng cái tên "Sơ Húc thối thây", trước kia cô cũng hay vừa giận vừa yêu mà gọi như thế. Những lần đó anh đều không đáp lời, nhưng không hiểu vì sao, hiện tại, khi trong đầu cứ văng vẳng câu nói ấy, mỗi một tế bào não của anh như cực kỳ hưng phấn, hoạt động không biết mệt mỏi.

Anh bất chợt nghĩ đến cảm giác mềm mại nơi bàn tay, lần này thì rõ ràng là chạm đến rồi.

Màn đêm u tối, trong phòng không bật đèn, chẳng thể nhìn rõ hình dáng anh.

Bất chợt, trong phòng vang lên tiếng rên khe khẽ, một chuỗi những tiếng sột soạt nối nhau. Qua nửa tiếng, cũng được một lần làm qua loa.

Phòng tắm vang lên tiếng nước chảy.

Sơ Húc nhìn chính mình trong gương, khẽ thở dài. Không dưới một lần anh ảo tưởng đến cô, mấy năm gần đây cũng chưa từng thay đổi.

Nghĩ như vậy, anh liếm môi bật cười một cái.

...

Ngày hôm sau, vừa tỉnh dậy, phát hiện mình nằm trên giường, Bùi Tinh ngây ngẩn mất một lúc lâu.

Nếu cô nhớ không nhầm, thì tối qua cô nằm ngủ trên sofa.

Bùi Tinh nghĩ đến đó thì bỗng nhiên trợn trừng mắt, Sơ Húc!

Tối qua cô chờ anh về, nào ngờ lại ngủ quên mất.

Sao giờ cô lại nằm trên giường rồi?

Mãi suy nghĩ, tới khi nhìn đồng hồ, Bùi Tinh mới biết mình dậy muộn hơn mọi ngày mười phút. Cô không dám lờ mờ nữa, vội vàng đi đánh răng rửa mặt, lúc chạy xuống thì đã thấy Sơ Húc đứng đợi ở sân rồi. Trông thấy vẻ vội vã của cô, anh khẽ cười rồi nói: "Không phải vội, anh lái xe nhanh lắm."

Bùi Tinh vừa nhanh chóng đi giày vừa cãi: "Ai vội chứ!"

"Anh vội.", Sơ Húc thản nhiên đáp lời, cười với cô, "Đi thôi."

Trên xe, nghĩ đến sáng nay, có một số việc không hỏi thì sốt ruột, thế nên cô thuận theo nội tâm mà hỏi, "Tối qua anh về lúc mấy giờ đấy?"

Nghe thấy câu hỏi đó, Sơ Húc bất giác sửng sốt, ngay sau đó lại khẽ cười, "Rạng sáng."

Bùi Tinh "à" một tiếng, muốn hỏi tiếp nhưng lại thôi, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Sơ Húc tập trung lái xe, giọng nói nghe như đêm qua không ngủ ngon, anh hỏi: "Sao thế? Anh về muộn em không vui à?"

Bùi Tinh vừa định nói "Nghĩ hay quá đấy!" thì Sơ Húc lại cướp lời cô trước, "Anh biết rồi, lần sau sẽ bảo em, em đừng không vui nữa."

Bùi Tinh mím môi, lẳng lặng lườm mắt khinh bỉ.

Sơ Húc ngồi bên cạnh, mắt vẫn nhìn thẳng về phía trước, khóe miệng khẽ cong lên.

Đến bệnh viện Quảng An, Sơ Húc đưa cô vào như thường lệ, trên tay còn cầm hộp giữ nhiệt. Tới cửa, Sơ Húc đưa hộp cơm cho Bùi Tinh, cô bất đắc dĩ phải nhận, đang định đi vào thì anh lại gọi.

"Tiểu Tinh.", Sơ Húc nhìn cô, khẽ vuốt tóc cô rồi cười nói: "Ăn nhiều một chút, em nhẹ quá, bế chẳng có cảm giác gì cả."

Sơ Húc nói xong liền đi luôn.

Bùi Tinh phản ứng chậm chạp, mãi sau mới sững người!

"Đồ lưu manh!", Bùi Tinh nhìn về phía xe anh, tức điên tiết.

...

"Mấy cậu biết chưa, bác sĩ Nghiêm phải nằm viện đấy, giờ đang ở khu bệnh nhân kia kìa."

"Tối qua tôi trực, chính mắt tôi trông thấy, đầu bê vết máu, giờ nghĩ lại còn thấy kinh."

"Chả biết thế nào, nhưng mà nghe nói là lúc xe cấp cứu đến thì đã nằm gục dưới đất rồi, sợ nhỉ!"

Giữa trưa, Bùi Tinh đến canteen thì nghe được những lời đó.

Cô rút một tay vào túi áo, cổ đeo ống nghe, trên người khoác chiếc blouse trắng, vẻ uy nghiêm của một bác sĩ và vẻ dịu dàng hòa lẫn, khiến tầm mắt người khác bất giác bị cô thu hút. Không thể không thừa nhận, cô thật sự rất đẹp. Đám bác sĩ nam của bệnh viện thường xuyên bàn luận cả lén lút lẫn công khai về cô, nói rằng cô quá lạnh lùng, quả là một người đẹp băng giá.

Bùi Tinh không quan tâm đến chuyện đó, cũng không chủ động thăm dò thái độ của người khác đối với cô.

Cô định đi vòng qua đám bà tám kia, lại chẳng ngờ, cô không muốn gây rắc rối nhưng người khác lại không nghĩ vậy. Bất chợt, một giọng nói vang lên: "Haiz! Cũng khó nói, bây giờ xã hội phức tạp, sao cậu biết anh ta là

người như thế nào được. Ví dụ như người nào đấy, bên ngoài thì như một đóa hoa lạnh lùng, nhưng ai mà biết đằng sau có phải cái loại ăn bám đại gia hay không."

Người nói là Hà Âm, mặt mũi cũng khá xinh xắn, nhưng chính bởi xinh xắn nên cô ta mới cảm thấy sự xuất hiện của Bùi Tinh chẳng phải chuyện hay ho gì. Phụ nữ mà, không phải kẻ thù thì là bạn bè, Bùi Tinh lại lạnh lùng, đương nhiên bị cô ta đưa vào hàng ngũ kẻ thù. Thế nên mới cố tình làm như băng quơ mà nói một tràng những lời lẽ chua ngòm như vậy.

Chẳng những tự mình nói, cô ta còn kéo cả đám chị em tốt vào, "Tôi nói không sai chứ?"

Thời gian quen biết cô ta của đám chị em nhiều hơn Bùi Tinh, mà Bùi Tinh chỉ đến đây giao lưu dăm bữa nửa tháng, đương nhiên cả hội phải hòa theo cô ta rồi.

"Đúng đấy, cả ngày cứ tỏ vẻ thanh cao lạnh lùng, ai mà biết sau lưng làm cái gì."

Bùi Tinh vẫn đút một tay trong túi áo, tầm mắt lạnh lùng quét qua cả đám một cái, sau đó lại hờ hững thu tầm mắt về rồi xoay người rời đi.

Một cái liếc nhìn đầy khinh miệt này khiến Hà Âm tức điên lên. Bệnh viện yên tĩnh, giọng nói của cô ta thì dù không phải quá to nhưng lại vô cùng rõ ràng, rành mạch, Hà Âm nói: "Ôi giờ, bây giờ cả cái bệnh viện này ai mà không biết cô ta ăn bám đại gia chứ, mấy hôm trước còn lái con Mercedes G Class đến đón đấy."

Bùi Tinh thật sự không muốn so đo với họ, nhưng nghe thấy những lời ấy, cô liền dừng bước. Hai ngày nay, cô phong thanh nghe được vài tin đồn, nhưng cũng chỉ cảm thấy là trò văt vãnh, không muốn quan tâm, có điều, giờ bị người ta bắt nạt, nhần nhện lại chẳng phải là tính cách của Bùi Tinh.

Cô xoay người, nhìn ba người kia bằng ánh mắt lạnh lùng.

"Không biết ăn nói thì đi đăng kí một khóa huấn luyện đi.", Bùi Tinh đi thẳng vào vấn đề, tầm mắt quét qua lần lượt từng người, "À mà, mấy cô đi đăng kí học bổ túc, có khi người ta còn chê EQ của các cô không đạt nổi tiêu chuẩn thấp nhất để nhận lớp ấy chứ."

Ba người kia ngây ra, họ không ngờ Bùi Tinh sẽ quay trở lại, càng không ngờ cô sẽ thẳng vào mặt mình như vậy, còn chê mình EQ không đạt tiêu chuẩn nữa.

Bùi Tinh vốn không định tính sổ với đám "nhược trí" chuyên đi bàn tán về mấy vấn đề thiếu dinh dưỡng này, nhưng cô e là nếu cô bỏ qua lần này, thì ngày mai có lẽ sẽ còn nghe được tin đồn là đã sinh mấy đứa con, hay là ngủ với mấy gã đại gia cũng có khi.

Ba người kia nhao nhao lên, đang định cãi lại, thì Bùi Tinh giơ tay trái ôm lấy khuỷu tay phải, ngón trỏ tay phải nâng lên đặt trên môi, "suyt" một tiếng, sau đó hơi gập ngón tay lại, lạnh lùng nói: "Ăn bám đại gia ư?"

Cô cong môi, khẽ cười, "Tôi mà ăn bám đại gia thì cũng là vì tôi có nhan sắc, cô nhìn cô xem, có không? Hơn nữa, tôi khuyên cô, muốn hiểu một người thì đừng dùng lỗ tai.". Đầu ngón tay của Bùi Tinh nhẹ nhàng gõ vào đuôi mắt, đôi môi hồng khẽ mở, "Đôi mắt đây này. Nó là thứ tốt nhất. Di động cũng là một thứ tốt, không biết thì lên mạng tra thử xem, xem cái tên Bùi Tinh này, xuất hiện trong bao nhiêu truyền thuyết ở trên mạng."

Bùi Tinh nói xong liền liếc đôi mắt hoa đào rồi hừ lạnh một tiếng: "Đại gia sao? Tôi nói cho các cô biết, đại gia trong miệng các cô có khi còn chẳng nhiều tiền bằng tôi đâu. Đã không có tiền bằng tôi, lại không nổi tiếng bằng tôi, tôi cần hấn làm gì, hả?"

Cô đẹp, khí chất dịu dàng, nhưng dáng vẻ lúc này lại khiến người ta sợ hãi, tuy kiêu ngạo, nhưng lời nói lại làm cho người ta không cãi nổi.

Hà Âm hít sâu mấy hơi nhưng vẫn đầy một bụng tức, nghĩ đến chuyện nào đó, cô ta liền nói, "Có ma thèm hiểu cô ấy, cô tưởng là tôi không phát hiện ra à? Con xe đỗ ở cạnh bồn hoa bệnh viện hôm nọ chẳng là G Class thì là gì?"

Nói xong, cô ta chưa hả giận bèn chép miệng một cái, "Cái loại đàn ông đấy mà cô cũng nhận được, chính mắt tôi thấy là gã đại gia kia mặt thì xệ, bụng thì to, dáng dấp thì vừa lùn vừa mập!"

Lời nói vừa ra, Bùi Tinh ngay lập tức sửng sốt. Ở đây, đàn ông mà cô tiếp xúc chỉ có Sơ Húc và Trần Tư, trong thoáng chốc, cô không thể xác định được người mà cô ta nhắc đến có phải là Sơ Húc hay Trần Tư không.

Có điều, ngắm ra thì đúng là Trần Tư khá béo, nhưng đâu có lùn lắm đâu!

Cô lại cố nhớ kĩ lại, mấy lần Trần Tư đến đón cô thì chỉ dừng ở ngoài đường, không hề đi vào, còn Sơ Húc thì lần nào cũng lái xe thẳng vào sân.

Mặt xệ, bụng to, béo lùn.

Bùi Tinh bồng phì cười, sau đó nhìn Hà Âm, lắc đầu nói: "Bà thím à, đừng trách tôi không nhắc nhở cô, thị lực của cô như thế thì nên sang khoa mắt khám đi."

"Bùi Tinh!", Hà Âm bị một câu "bà thím" của cô chọc giận, cô ta hét lên: "Chẳng lẽ không phải à? Hôm đó gã kia lái G Class đến đón cô, chính mắt tôi nhìn thấy dáng vẻ gã ta như thế nào nhé, là mặt xệ, bụng to, vừa lùn vừa béo! Tôi thấy chắc là cô chột dạ rồi! Cô mới nên sang khoa mắt khám thì có."

Hai người còn lại nhìn dáng vẻ của Bùi Tinh thì có phần sợ sệt, dứt khoát ngoan ngoãn ngậm miệng.

...

Sơ Húc đợi một lúc lâu mà vẫn không thấy Bùi Tinh xuống, anh đành phải cầm hộp cơm đi lên.

Càng lên gần đến nơi càng nghe rõ tiếng cãi nhau, giọng nói là của phụ nữ, Sơ Húc không định để ý, chỉ vội nhanh bước chân đi tìm Bùi Tinh, nhưng đến đúng chỗ rẽ thì lại nghe thấy một tiếng hét đồng dạng "Bùi Tinh". Bước chân anh khựng lại. Giọng nói đó không phải là của Bùi Tinh, đương nhiên anh biết.

Người phụ nữ kia lại nói: "Chẳng lẽ không phải à? Hôm đó gã kia lái G Class đến đón cô, chính mắt tôi nhìn thấy dáng vẻ gã ta như thế nào nhé, là mặt xệ, bụng to, vừa lùn vừa béo! Tôi thấy chắc là cô chốt dạ rồi! Cô mới nên sang khoa mắt khám thì có."

Anh đang định bước ra thì lại nghe thấy giọng nói vô cùng quen thuộc vang lên.

"Tôi không quen cái người mặt xệ, bụng to, vừa béo vừa lùn mà cô nói, tôi chỉ biết là người đàn ông đến đón tôi bụng tám múi, cao một mét chín, vóc dáng tiêu chuẩn, còn về gương mặt thì phiền cô tìm ảnh của nhân vật truyền kỳ tám năm nay của trường trung học số một thành phố Thanh nhé, anh ấy chính là người ấy đấy."

Sơ Húc đứng ở góc tường, không kiềm chế được, khóe miệng cong lên.

Lúc nói chuyện, hai mắt Bùi Tinh vẫn nhìn Hà Âm chăm chăm. Cô ta bỗng chốt dạ, hôm đó cô ta nhìn thấy, thế nên mới cảm thấy không cam lòng. Dựa vào cái gì mà cô vừa đến đây đã có siêu xe đưa đi đón về, còn cô ta thì...

Hà Âm vẫn không phục, hít sâu một hơi, nhưng đang định mở miệng nói thì bỗng một tràng tiếng bước chân vang lên.

Bùi Tinh quay lưng ra ngoài, tiếng bước chân truyền tới, cô không cần quay đầu cũng biết là ai. Tiếng bước chân này không hề thay đổi, vẫn luôn như vậy.

Sơ Húc cầm hộp cơm đi về phía Bùi Tinh. Đang khi cả bốn người có mặt đều ngây ra, thì Sơ Húc đã duỗi tay, ôm lấy bả vai Bùi Tinh, rồi hờ hững nhìn ba người hội Hà Âm.

"Chiếc xe kia là của tôi, người đến đón cô ấy cũng là tôi, cô ấy không ăn bám đại gia, sau này mong các cô đánh răng sạch sẽ rồi hăng đi làm.", Sơ Húc lên tiếng, giọng nói trầm thấp một cách lạ lùng. Ánh đèn chiếu thẳng vào mặt anh, mỗi một đường nét trên khuôn mặt đều như một tác phẩm nghệ thuật, hai cô gái kia và cả Hà Âm đều hoàn toàn sửng sờ.

Sơ Húc không để ý đến ánh mắt của họ, anh chỉ lại gần Bùi Tinh hơn rồi ôm cô vào sát bên mình. Đang lúc cô định giãy ra, thì Sơ Húc lại nói, "Mong các cô đừng tạo ra hiểu lầm không cần thiết cho chúng tôi, nói cho cùng thì..."

Sơ Húc cúi đầu nhìn sườn mặt của cô, anh nhẹ giọng nói: "Tôi đang theo đuổi cô ấy."

VÀNG DƯƠNG ÔM LẤY EM

Tiểu Trang Chu

dtv-ebook.com

Chương 20

Bệnh viện có rất nhiều cây cao tới ngang tầng hai, ánh nắng xiên qua những tán lá rơi vào bên má Bùi Tinh. Cô sửng sốt mất một lúc lâu vẫn chưa hoàn hồn, mà Sơ Húc thì đã nhanh chóng ôm vai cô rời đi, để lại Hà Âm và hai cô gái kia đứng lặng người trên hành lang nhìn theo bóng họ.

"Âm Âm, chẳng phải cậu bảo... người đàn ông đến đón Bùi Tinh vừa béo vừa lùn sao?"

"Tôi thấy... không giống đâu..."

Đâu chỉ là không giống, mà phải là hoàn toàn khác biệt. Người đàn ông vừa rời cao lớn, phong thái ngút trời, vừa nhìn đã biết không phải dạng người tầm thường.

Cả ba cùng ăn ý ngậm miệng không nói nữa.

Ở bên kia, Sơ Húc ôm lấy bả vai Bùi Tinh, đến đầu cầu thang cô mới hoàn hồn, mà trước lúc Bùi Tinh mở miệng nói thì Sơ Húc đã buông cô ra, đưa hộp cơm cho cô rồi bảo: "Canh gà cho em này."

Bùi Tinh nhận lấy, trong đầu vẫn văng vẳng câu nói kia của anh. Không hiểu sao trong lòng cô cứ cảm thấy là lạ.

Cô tóm chặt cái túi đựng hộp cơm, mí mắt sụp xuống, hàng mi khẽ chớp, vừa nhìn đã biết là có tâm sự.

Đương nhiên Sơ Húc biết cô đang nghĩ gì, anh xoa đầu cô, vuốt ve sợi tóc mềm mượt.

Bùi Tinh "chep" một cái, tóm lấy tay anh rồi nhỏ giọng nói: "Đừng có nghịch tóc tôi."

Ôi, lại cáu rồi.

Sơ Húc không nhịn được, khẽ bật cười. Thấy anh cười, lại thấy cả đám bệnh nhân xung quanh đều nhìn về phía họ, Bùi Tinh bực bội, nhét hộp cơm vào lòng anh, "Không ăn."

"Thôi nào, đừng âm ỉ nữa.", Sơ Húc cười, lại đưa hộp cơm cho cô.

Vừa động phải tay anh, Bùi Tinh bỗng nhớ đến lời Sơ Húc nói sáng nay, bây giờ cô vẫn còn hoài nghi.

Sơ Húc thấy cô như có chuyện muốn nói nhưng lại nhịn, khóe miệng anh cong lên, anh bèn hỏi: "Có chuyện gì muốn hỏi anh à?"

"Tối hôm qua anh...", đôi mắt hoa đào của Bùi Tinh liếc lung tung chứ không nhìn Sơ Húc, cứ ấp a ấp úng.

Sơ Húc biết còn giả vờ hỏi, "Tối qua anh làm sao?"

Thấy anh như muốn cậy miệng mình, Bùi Tinh ủ rũ, xua xua tay, "Thôi, không có gì đâu."

Sơ Húc nhoẻn miệng cười, anh chủ động lên tiếng, "Có phải em muốn hỏi anh là, tối qua tại sao em lại về giường ngủ được đúng không?"

Bùi Tinh trợn trừng mắt, "Không, không phải."

Sơ Húc liếm môi cười, giơ tay xoa đầu cô, trầm giọng nói: "Ngoài anh bế em lên, còn ai vào đây được?"

Bùi Tinh: "..."

Sơ múi người ta mà anh vẫn nói như hợp tình hợp lý thế sao?

Sơ Húc nói: "Thôi không trêu em nữa, mau ăn đi, vừa hầm xong đây."

Nghĩ đến chuyện bị anh động chạm tối qua, Bùi Tinh không thèm nói gì nữa, ôm hộp cơm quay đầu bỏ đi luôn.

Sơ Húc đứng phía sau cô, mím môi cười.

...

Giữa trưa, sau khi ăn xong, bác sĩ Hà cầm một quyển bệnh án đi vào văn phòng.

Bùi Tinh ngồi trước máy tính, ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng gõ bàn phím, thấy ông ấy vào, cô liền chào, "Bác sĩ Hà, ngồi đi ạ."

Bác sĩ Hà cười, không ngồi mà chỉ đưa cho Bùi Tinh một tờ giấy.

Bên trên viết thông tin bệnh nhân.

Bệnh nhân tên Nghiêm Dẫn, phía dưới có một hàng chữ: Xương tay trái gãy, mắt phải tụ máu, môi trái sưng tấy.

Bùi Tinh thần thờ nhìn một lúc rồi mới hỏi: "Bị đánh ạ?"

Bác sĩ Hà cười, "Nghe nói là bị ngã, hỏi bao nhiêu lần cậu ta cũng chỉ nói là bị ngã thôi."

Bùi Tinh không hỏi lại, bác sĩ Hà lại nói tiếp: "Nhưng mà nghe nói bệnh viện bên thành phố Thanh cách chức cậu ta rồi, không biết là cậu ta đắc tội với ai nữa."

Bàn tay đang gõ bàn phím của Bùi Tinh khựng lại.

Bác sĩ Hà đi ra ngoài, tập bệnh án kia vẫn nằm trên bàn, đúng lúc điện thoại đổ chuông báo, Bùi Tinh đưa mắt nhìn, là tin nhắn của Lâm Nhan.

Lâm: Một lúc nữa là lên xe rồi, về thành phố Thanh lại gặp nhau nhé!

Lâm Nhan vẫn luôn ghét Nghiêm Dẫn, mức độ ghét không kém Bùi Tinh là bao.

Tinh: Trước khi về báo cho bà một tin tốt, ông trời không nhìn nổi Nghiêm Dẫn nữa rồi, tối qua hấn bị ngã, giờ tay trái thì gãy, mắt mũi mồm miệng sưng phù hết cả lên, còn bê bết máu nữa.

Dựa theo sự hiểu biết của Bùi Tinh về Lâm Nhan, cô nàng sẽ nhanh chóng gọi điện lại, thậm chí còn dứt khoát không lên xe mà chạy thẳng đến đây để tận mắt chứng kiến. Có điều, Bùi Tinh đợi mãi mà vẫn không thấy cô nàng hồi âm.

Bùi Tinh không để ý, nghĩ bụng hấn là Lâm Nhan đang vui quên trời đất rồi. Đang định tắt điện thoại thì cô lại nhận được tin nhắn của Lâm Nhan.

Lâm: Tinh à, xin lỗi nhé.

Lâm: Tối qua Sơ Húc gọi điện cho tôi, tôi kể hết chuyện của Nghiêm Dẫn cho anh ấy rồi.

...

Đứng cạnh cửa xe, Sơ Húc ngược mắt nhìn trời. Không biết đang nghĩ gì, mà ánh mắt của anh ngày càng sâu.

Đúng lúc này, điện thoại đổ chuông. Sơ Húc cúi đầu nhìn, trên màn hình hiện ra tên liên lạc: Bố

"Bố.", Sơ Húc trầm giọng đáp.

Sơ Tôn Tu nói: "Chuyện hôm qua con gọi điện nhờ bố đã xong, hôm nay cậu ta bị cách chức rồi."

Đáy mắt Sơ Húc khẽ gợn sóng: "Vâng, con cảm ơn bố."

"Phải rồi.", Sơ Tôn Tu hỏi: "Con... có khỏe không?"

Sơ Húc nở một nụ cười hiếm thấy, đầu bên kia nghe thấy tiếng cười của anh thì tâm trạng cũng tốt lên theo, ông bảo: "Có vẻ là không chỉ thân thể khỏe, mà tâm trạng cũng tốt nhỉ?"

Sơ Húc giẫm lên phiến lá khô vừa bay tới chân anh, âm thanh "lép lép", anh "vâng" một tiếng.

Sơ Tôn Tu lại hỏi: "Gặp chuyện gì vui à?"

Hai năm nay Sơ Húc luôn u buồn trầm mặc, đã lâu rồi không thấy anh trò chuyện ôn hòa như vậy qua điện thoại.

Sơ Húc liếm môi, anh thật thà nói: "Cũng không có gì ạ, chỉ là gặp lại được Tiểu Tinh thôi."

Hiển nhiên ở đầu bên kia Sơ Tôn Tu rất sửng sốt, một lúc lâu sau ông mới hỏi: "Khi nào? Con bé đến Thang Khê à? Con gọi con bé đến ư?"

Ba câu hỏi liên tiếp, Sơ Húc bất đắc dĩ bật cười.

"Nghĩ gì vậy bố, cô ấy tự đến.", Sơ Húc nói, "Cô ấy đến bệnh viện Quảng An giao lưu, bọn con tình cờ gặp lại nhau."

Sơ Tôn Tu không thể nói ra cảm nhận trong lòng mình, một lát sau ông hỏi: "Thế con..."

Ông còn chưa dứt lời thì Sơ Húc đã chặn ngang.

"Bố.", Sơ Húc nói, tầm mắt liếc lên vòng sáng trên đầu ngọn cây, yết hầu nhấp nhô, anh ghen giọng nói: "Con muốn ở bên cô ấy, muốn rất lâu rồi, có lúc nằm mơ cũng mong như vậy."

Ở đầu bên kia điện thoại, Sơ Tôn Tu im lặng không nói. Một lát sau, ông mới hỏi: "Con có nói cho con bé chuyện kia không?"

Sơ Húc liếm môi, "Không ạ."

Sơ Tôn Tu không nói nữa. Cả hai cùng rơi vào trầm mặc.

...

Đến chiều, để tránh cho Bùi Tinh lại bị bắt nạt, Sơ Húc quyết định đến văn phòng của cô, lại vừa hay gặp được bác sĩ Hà ở hành lang.

Sơ Húc: "Bác sĩ Hà."

Bác sĩ Hà nhìn Sơ Húc, ông cười hì hì: "Hôm nay lại tới à? Chú nghe mấy cô bé trong văn phòng cứ thảo luận về một anh chàng đẹp trai, người đầu tiên chú nghĩ đến là cháu đấy."

"Chắc thế ạ.", Sơ Húc không khiêm tốn, ngẫm nghĩ một lát, anh lại nói với bác sĩ Hà, "Nhưng mà, cháu cảm thấy tin đồn trong bệnh viện nên một vừa hai phải thôi."

Nói đến đây, bác sĩ Hà im lặng, một lúc sau mới vỗ vai Sơ Húc, "Là chú sơ suất, để cô bé kia chịu ấm ức rồi."

"Cũng không đến nỗi ấm ức.", Sơ Húc nói: "Tiểu Tinh không đến mức yếu đuối thế đâu. Từ trước đến nay, cô ấy không thích tham gia vào mấy chuyện thị phi, nhưng bất kể cô ấy nghĩ như thế nào, người của cháu, cháu không muốn thấy cô ấy chịu thiệt."

Lời nói đến đây, ý ngầm là cho dù cô không chịu ảm ức, không quan tâm đến những chuyện đó, nhưng anh thì không, cô là người của anh, thế nên cô không thể chịu thiệt thòi được.

"Ấy.", bác sĩ Hà sửng sốt vì câu nói của anh, ông cười, "Tiến tới thật đấy à?"

Ông biết Sơ Húc đối xử với Bùi Tinh không bình thường, nhưng không ngờ Sơ Húc lại quan tâm Bùi Tinh đến mức đó.

Sơ Húc "vâng" một tiếng, "Đang theo đuổi ạ."

Bác sĩ Hà cười, "Lại phải nói, chuyện lần trước cháu vẫn chưa trả lời đâu đấy."

"Dạ?"

"Năm đấy cháu chạy ra khỏi bệnh viện để đi gặp con bé đúng không?", bác sĩ Hà hỏi, "Hồi 2017 ấy."

Yết hầu trượt lên trượt xuống, một lúc lâu sau Sơ Húc mới "vâng" một tiếng, giọng nói trầm thấp, nồng như rượu ủ lâu năm. Anh nói, "Ngoài cô ấy ra, không có ai đáng để cháu lặn lội vạn dặm xa xôi cả."

Bác sĩ Hà im lặng, trong lòng ngổn ngang đủ thứ cảm xúc.

Trước khi đi, bác sĩ Hà chợt nhớ ra liền bảo: "Trưa nay chú nói chuyện Nghiêm Dẫn bị thương với con bé, chắc là giờ đang ở chỗ Nghiêm Dẫn đấy. Nếu cháu muốn tìm con bé thì sang đấy thử xem."

...

Bùi Tinh đứng trước giường Nghiêm Dẫn, hai tay ôm lấy khuỷu tay, mí mắt hơi sụp, nhìn về phía hắn ta.

Cánh tay trái của hắn bị bó bột cố định, có vẻ chân phải cũng bị thương, băng gạc quấn chằng chịt, khoe mắt khoe miệng đều có vết bầm, vừa nhìn đã biết Sơ Húc xuống tay không hề nhẹ.

Nghiêm Dẫn không thể động đậy, cổ cũng đau nhức, thấy cô tới, hắn bực tức nói, "Cô đến đây làm gì? Đến để cười vào mặt tôi à?"

"Đúng đấy.", Bùi Tinh đáp vô cùng dứt khoát.

Nghiêm Dẫn đầy một bụng tức mà không xả ra được, muốn mắng chửi cũng không mắng chửi được, bàn tay không bị thương chỉ thẳng ra cửa, "Cút, nếu không phải là cô thì tôi đã chẳng ra nông nỗi này."

Nghe thấy thế, Bùi Tinh như bị chọc cười, cô hất tay hắn ta ra rồi cười lạnh một tiếng, "Trách tôi ư? Tự anh làm chuyện gì, trong lòng anh không rõ sao?"

Nghiêm Dẫn gắt lên: "Chẳng lẽ không phải cô? Lúc trước cô đã bảo là sẽ không nói cho người khác..."

Đến đây thì Bùi Tinh tức điên lên, lớn tiếng gọi tên hắn, chặn lời không cho hắn nói hết.

Nghiêm Dẫn ngược mắt nhìn cô.

Một tay Bùi Tinh nắm lấy cây cột sắt cạnh đầu giường hắn, cô cúi đầu, một tay khác tóm cằm hắn, đôi mắt hoa đào rực lửa giận, cô hít sâu một hơi rồi lạnh giọng nói: "Hồi trước vì sao tôi không truy cứu chuyện này, chẳng lẽ anh không hiểu sao?"

Ánh mắt Nghiêm Dẫn đại ra, Bùi Tinh nắm chặt cằm hắn, không có chút đồng tình nào với hắn.

"Anh đúng là khiến người ta ghê tởm.", Bùi Tinh buông tay ra, rút mấy tờ giấy ăn rồi lau mạnh mấy đầu ngón tay mình, sau đó ném vào thùng rác, hé miệng cười lạnh, "Nếu không vì Thẩm Nhận, hồi đấy chắc chắn tôi không tha cho anh đâu."

Nghiêm Dẫn liên tục nuốt nước miếng, không dám ho he nửa lời.

Mà Bùi Tinh hiển nhiên không muốn buông tha cho hắn, cô hừ lạnh, "Bỗng dưng tôi nhớ đến một câu, nữ đề tiện, nam hèn hạ, xứng đôi thiên trường địa cửu... Anh với Thẩm Nhận thật sự rất xứng đôi, vô cùng xứng đôi."

Nghiêm Dẫn tức không nhịn nổi nữa, "Bùi Tinh, cô đừng có ăn nói bậy bạ..."

"Tôi ăn nói bậy bạ?", Bùi Tinh khinh miệt nhìn hắn, "Hồi đó tôi đã định truy cứu anh rồi, nhưng anh thấy tôi chơi thân với Thẩm Nhận, mà Thẩm Nhận lại thích anh, thế nên mới chơi chiêu với Thẩm Nhận, nói anh có ảnh khóa thân của cô ta, tôi không truy cứu nữa thì anh mới chịu xóa đi... Vì tôi chơi với cô ta, thông cảm cho cô ta nên mới đồng ý. Nhưng mà thế nào, cô ta lại lợi dụng tôi. Đến tận năm ngoái gặp lại ở bệnh viện, tôi mới biết cô ta chẳng hề bị chụp ảnh gì cả. Thế nên tôi mới nói hai người xứng đôi, đúng là nữ đề tiện, nam hèn hạ, xứng đôi thiên trường địa cửu."

Phòng bệnh chỉ có Nghiêm Dẫn, yên tĩnh đến mức nghe rõ tiếng hít thở của hai người.

Bùi Tinh xoay người, đang định rời đi thì chợt nhìn thấy Sơ Húc.

Anh đứng ngoài cửa, tóc mái rủ xuống trán, thần sắc không rõ, hai tay buông thõng bên sườn, bàn tay nắm thành quyền, hàm dưới căng cứng.

Bùi Tinh nín thở.

Mà phía sau cô, Nghiêm Dẫn không nhìn thấy nên mới nói: "Thế cô với Sơ Húc thì tốt đẹp đấy? Nếu không phải tại hăn, thì tôi thành ra như thế này à?... Mà cũng phải nói, bây giờ hăn đang theo đuổi cô thì mới đối xử tốt đủ đường với cô thôi, đến một ngày hăn chán cô rồi, cô sẽ biết con người hăn tàn nhẫn đến mức nào."

Còn chưa nói hết, Nghiêm Dẫn cố nghển cổ ra, vừa lúc nhìn thấy Sơ Húc. Gương mặt hăn lập tức tái đi, ánh mắt hiện đầy vẻ sợ hãi. Hăn hoảng hốt nuốt mấy ngụm nước bọt, miệng lắp bắp: "Anh... Anh... Anh..."

Bùi Tinh khinh miệt liếc Nghiêm Dẫn một cái, trước lúc Sơ Húc bùng lửa giận, cô kéo anh rời đi. Mà trước khi đi, Sơ Húc quay sang tặng Nghiêm Dẫn một ánh mắt cảnh cáo.

...

Đầu ngón tay Bùi Tinh bám chặt lấy cánh tay cơ bắp của Sơ Húc, tay cô lạnh lạnh, lại như có ma lực. Cảm xúc lạnh lẽo xuyên qua làn da đi vào mạch máu rồi luồn tới trái tim anh, xoa dịu đi cơn tức giận hừng hực ban nãy, chỉ còn lại một trái tim loạn nhịp vì sự chủ động của cô.

Bùi Tinh đi trước, kéo anh tới chỗ ngoặt ở cầu thang.

Ở đây hơi tối, Bùi Tinh xoay người, buông cánh tay anh ra, "Anh làm hả?"

Cô đi thẳng vào vấn đề.

Sơ Húc trấn định lại trái tim đang nhảy nhót điên cuồng, anh "ừ" một tiếng.

"Anh biết hết rồi.", Sơ Húc nói, "Tối qua vừa biết xong, anh tự đi hỏi Lâm Nhan, đừng trách cô ấy."

"Tôi biết.", Bùi Tinh nói, cô cúi đầu, "Trưa nay Lâm Nhan bảo tôi rồi, tôi không trách cô ấy."

Cô cứ cúi đầu mãi, nhìn không ra cảm xúc, Sơ Húc còn tưởng cô giận bèn hỏi: "Em giận à?"

Không chờ cô trả lời, anh hỏi tiếp: "Đang trách anh lắm chuyện xen vào việc của em ư?"

Thấy anh hiểu sai, Bùi Tinh liền giải thích: "Không phải."

"Thế thì làm sao?"

"Chỉ cảm thấy...", Bùi Tinh nói: "Cảm thấy ra tay còn chưa đủ mạnh."

"..."

"Thế em chờ anh một chút, anh đi đánh tiếp.", Sơ Húc xoay người định đi.

Bùi Tinh vội vàng tóm lấy tay anh, "Anh làm gì đấy! Tôi nói đùa anh thôi mà."

Vậy mà anh lại coi là thật.

Hiện tại Nghiêm Dẫn đã thảm hại lắm rồi, phải nằm liệt giường trong bệnh viện, công việc kiếm cơm cũng mất luôn.

Cảm giác lạnh lạnh, mềm mại thấm lên cánh tay, Sơ Húc xoay người lại, đưa mắt nhìn cô. Bùi Tinh bị cái nhìn chăm chú của anh làm cho bối rối, vừa định rút tay về thì Sơ Húc bỗng tiến lại gần, cánh tay dài duỗi ra.

Khoảnh khắc đôi mắt hoa đào mở to, chớp mũi Bùi Tinh bỗng tràn ngập mùi bạc hà thoang thoảng trên người anh.

Cô được anh ôm gọn vào lòng.

Tầm mắt cô chỉ còn vòm ngực rộng lớn của anh, xung quanh cũng chỉ còn mùi hương của anh.

Nghe thấy nhịp tim vững vàng của anh, Bùi Tinh có chút hoảng hốt. Ngay lúc cô định tránh khỏi vòng tay anh, thì anh bỗng tì cằm lên đỉnh đầu cô, cô nghe thấy anh cất giọng trầm thấp.

"Tiểu Tinh, có chuyện này anh muốn nói với em.", anh ngừng lại một chút rồi bổ sung: "Muốn nói lâu lắm rồi."

Bùi Tinh còn chưa kịp hỏi là chuyện gì thì anh đã tiếp lời.

"Anh muốn theo đuổi em. Có cho không?", Sơ Húc hỏi.

Nép trong lòng anh, Bùi Tinh như ngây dại.

VÀNG DƯƠNG ÔM LẤY EM

Tiểu Trang Chu

dtv-ebook.com

Chương 21

Ở chỗ ngoặt cầu thang, cánh cửa sổ màu trắng ngà khép hờ, để lại một khe hở đủ cho một vệt nắng mỏng manh xuyên qua. Xung quanh không bật đèn, không gian có phần mờ tối.

Bầu không khí nồng đậm cảm giác oi bức của mùa hè, mà vì cô tựa vào sát anh nên xung quanh chỉ còn lại vị bạc hà thanh mát từ trên người anh mà thôi.

Bùi Tinh tròn tròn mắt, chớp mũi chạm vào lồng ngực anh, nín thở mất một lúc, cô mới trấn tĩnh thoát ra khỏi vòng tay anh rồi ngược mắt nhìn anh, chẳng thấy chút vui vẻ nào trong đáy mắt cả.

"Sơ Húc.", Bùi Tinh nhìn anh, cất giọng nói nhẹ nhàng, "Như vậy thú vị lắm sao?"

Với cô mà nói, cái người tên Sơ Húc này, tính tình xấu xa, từ trong xương cốt đã có sẵn sự ngang bướng, chuyện gì không hợp ý anh, anh sẽ sửa lại ngay, sửa đến khi anh hài lòng mới thôi. Bùi Tinh không tin Sơ Húc thích mình, anh vì cô mà đánh Nghiêm Dẫn, có lẽ cũng chỉ bởi chút tình cảm gần bó từ hồi nhỏ mà thôi.

Bàn tay đặt trên eo cô thoáng cứng đờ. Anh vừa định giải thích thì Bùi Tinh lại nói: "Tôi không muốn trở thành trò tiêu khiển của anh lúc nhàm chán, tôi rất bận, cũng rất mệt.", Bùi Tinh cắn răng hàm, ánh mắt nhìn vào bức tường sau lưng anh, "Nếu tôi ở nhà anh khiến anh có hiểu lầm gì đó hoặc là suy nghĩ gì đó, tôi sẽ dọn ra ngoài."

"Em nói luyện thuyền cái gì đấy!", Sơ Húc nhú mày, đôi mắt híp lại, "Anh coi em là trò tiêu khiển lúc nào?"

Bùi Tinh không nói gì, chỉ thoáng cúi đầu.

Cho tới giờ, cô đều là người đuổi theo anh, hồi đó bám theo anh không biết mệt mỏi, lòng ái mộ với anh không lúc nào ngừng, nhưng tất cả đã kết thúc vào mùa hè năm 2010 rồi.

"Bùi Tinh..."

"Tôi hỏi anh...", Bùi Tinh nhìn anh, hỏi: "Thời gian chúng ta gặp lại, còn chưa đến một tuần, anh đã nói muốn theo đuổi tôi, đây không phải là coi tôi thành trò tiêu khiển thì là gì?"

Sơ Húc bị cô chọc tức, lồng ngực khẽ phập phồng.

Nhưng Bùi Tinh vẫn nói, "Chẳng qua là anh muốn tôi bám lấy anh như ngày xưa mà thôi, không phải là anh muốn theo đuổi tôi, mà là vì anh đang nhàm chán quá, muốn mờ ám với tôi một thời gian, qua đợt này, tôi đi rồi, anh cũng coi như chưa có chuyện gì xảy ra cả."

Cô dừng một lát, mím môi rồi nói, "Giống như năm đấy, không từ mà biệt."

Anh không đáp lời.

Bùi Tinh thu tầm mắt lại, kéo bàn tay đang đặt ở eo mình xuống rồi lạnh giọng nói, "Sơ Húc, vẫn là câu nói kia, đừng tìm đến tôi, cứ cho là cuộc sống nhàm chán, vô vị, thì cũng đừng tìm đến tôi, đều là người trưởng thành rồi, tôi không muốn là một trong số đông những người phụ nữ của anh."

"Em đang nói cái gì đấy!", Sơ Húc nhíu mày, cặp mắt nhìn cô, anh cất giọng trầm thấp, "Anh có phụ nữ hay không mà em còn không rõ à?"

Đúng là Bùi Tinh không rõ cho lắm.

Sơ Húc cũng ý thức được việc nói những lời này ra là một sai lầm, anh thay đổi cách nói, giọng điệu dịu xuống hẳn, "Anh không có, không coi em là trò tiêu khiển, càng không biến em thành một trong số đông những người phụ nữ của anh."

Thấy cô có vẻ chẳng thềm nghe, Sơ Húc buông bàn tay ôm eo cô ra, chuyển lên ôm lấy khuôn mặt cô, ép cô phải nhìn anh. Anh liếm môi, "Đừng nghĩ ngợi lung tung, muốn theo đuổi em có nghĩa là muốn theo đuổi em, là thật lòng, không hề coi em là trò tiêu khiển, càng không biến em thành một trong số đông những người phụ nữ khác."

Sơ Húc khẽ véo hai má cô rồi khàn giọng nói: "Đừng nghĩ nhiều như vậy, Sơ Húc anh chưa từng có người phụ nữ nào cả."

Bùi Tinh bị anh vờn vò khuôn mặt, nhưng lúc nghe thấy anh nói câu đó thì vẫn vô cùng sửng sốt.

Sơ Húc lại khẽ liếm môi một cái, "Chỗ này...", anh đặt tay cô lên vị trí trái tim mình rồi thấp giọng thì thầm: "Ngoài em ra, chưa từng có ai bước vào cả."

...

Lời thổ lộ của anh quá rõ ràng, quá thẳng thắn.

Thế cho nên đầu óc Bùi Tinh cứ mơ mơ hồ hồ mãi, cho đến tận lúc về nhà, Bùi Tinh vẫn không để ý đến Sơ Húc.

Cô rửa mặt xong liền leo lên giường nằm, ngửa mặt lên ngáy ngấn nhìn trần nhà. Cô nghĩ mãi không ra, tại sao bỗng nhiên anh lại nói những lời đó với mình.

Bên ngoài có một cây Catalpa, đóa hoa rủ xuống ngay trước bệ cửa sổ. Bên tai là tiếng ve râm ran, ồn ào đến phiền.

Thần thờ đến tận mười hai giờ, Bùi Tinh chợt nhận được tin nhắn.

X: Ngủ ngon nhé, sáng nào cũng sẽ ninh cháo sườn cho em.

Là tin nhắn Sơ Húc gửi.

Bùi Tinh không hồi âm, bấm nút tắt màn hình, ngả đầu nhắm mắt ngủ. Một lúc lâu sau vẫn không ngủ được, cô nắm chặt mép chăn, lại đưa mắt nhìn trần nhà đến xuất thần.

Bùi Tinh nghĩ, những lời Sơ Húc nói, có lẽ vài hôm nữa sẽ quên chứ chẳng thật sự để trong lòng, vậy nên mình không cần để tâm nhiều.

Cô không quá tin rằng Sơ Húc sẽ thích mình, bởi khi đó cả ngày ở cạnh nhau mà anh còn chẳng thích cô, hiện tại sao có thể mới gặp lại nhau một tuần mà đã thích cô được, còn tuyên bố muốn theo đuổi cô nữa.

Theo bản năng, Bùi Tinh chọn không tin.

Không trách cô được, có trách thì phải trách hồi trước anh quá phũ phàng, chẳng nói một lời đã bỏ đi xa. Đặt vào hoàn cảnh xã hội bây giờ, Bùi Tinh nghĩ, đại đa số mọi người đều sẽ không tin.

Nghĩ ngợi một lúc mà Bùi Tinh vẫn không hiểu tại sao Sơ Húc lại nói thích mình, thế nên cô quyết định không nghĩ nữa, chòm cằm lên đầu, ép mình phải ngủ.

...

Mùa hè ngày tối sớm, tiếng ve râm ran khắp cả sân.

Bùi Tinh trở mình, đồng hồ báo thức đúng lúc đổ chuông. Cô nằm thêm một lát rồi mới dậy rửa mặt. Lúc mở cửa, cô nhìn thấy Sơ Húc ngay lập tức, anh mặc áo thun đen, quần thể thao, bàn tay còn đang giơ lên, hiển nhiên là chuẩn bị gõ cửa.

"Chào buổi sáng.", Sơ Húc buông tay xuống.

Bùi Tinh "ừm" một cái, "Chào."

Thỗ lộ xong, Sơ Húc cảm thấy tinh thần sảng khoái hẳn. Trái lại, Bùi Tinh thì cảm thấy vô cùng mất tự nhiên, còn chẳng dám nhìn thẳng vào mắt anh. Cô vòng qua anh, đi thẳng xuống lầu.

Trông thấy dáng vẻ như của thiếu nữ mới lớn ấy, Sơ Húc đứng tại chỗ nhếch miệng cười một cái.

Xuống lầu vừa hay trông thấy Trần Tư, anh cứ tùm tùm cười làm Bùi Tinh lại càng bối rối, cô có cảm giác như thể Trần Tư nghe thấy cuộc nói chuyện của mình và Sơ Húc hôm qua vậy.

Giờ nghĩ lại, mấy lời Sơ Húc nói quả thật vô cùng buồn nôn.

Bùi Tinh nhin không nổi, rụt cổ lại rồi đưa tay xoa xoa cánh tay mình.

Trần Tư ngẩn ra, "Nữ thần, cô lạnh à?"

Bùi Tinh lắc đầu.

Sơ Húc đi theo sau cô, đương nhiên nhìn thấy hành động kia của cô, nhưng đồng thời cũng nghe thấy cách Trần Tư gọi cô.

"Nữ thần ư?", Sơ Húc nhìn Trần Tư, "Cậu gọi Tiểu Tinh à?"

Trần Tư gật gật đầu, không để ý đến sắc mặt của Sơ Húc, anh nói: "Không thì là ai?"

"À.", Sơ Húc liếm môi, bước tới hất tóc Trần Tư một cái, giọng điệu khàn khàn uể oải, "Đừng có gọi lung tung."

"Thế thì gọi là gì?", Trần Tư lẩm bẩm, "Người ta cũng đồng ý rồi còn..."

Sơ Húc đá lười lên vòm họng, "shhh" một tiếng, nghiêng đầu nhìn Trần Tư rồi hỏi: "Cậu gọi tôi là gì?"

"Sơ đội... Lão đại."

"Thế người phụ nữ của lão đại, cậu gọi là gì?", Sơ Húc hỏi.

"Chị d...", Trần Tư trợn trừng mắt, há to miệng, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, "Aaaaa! Anh theo đuổi thành công rồi? Thành công rồi à?"

"Vẫn chưa.", Sơ Húc hắt ngay một chậu nước lạnh xuống, dội sạch niềm vui sướng của Trần Tư.

Trần Tư: "... Thế anh còn bảo em gọi là chị dâu làm gì!"

"Tôi có bảo cậu gọi đâu.", Sơ Húc trầm giọng nói tiếp, "Tôi chỉ muốn biết, nếu tôi tán đổ cô ấy, cậu sẽ gọi người ta là gì thôi."

Trần Tư: "...", ôi vãi cả chương.

"Ông anh cũng rảnh quá nhỉ!", Trần Tư lừ mắt khinh bỉ.

Sơ Húc khẽ bật cười, xoay người lại rồi vẫy tay với Trần Tư, giọng nói nghe ra vô cùng khoái chí, "Đi đây, đưa chị dâu tương lai của cậu đi làm."

Nhìn theo bóng anh, Trần Tư khinh bỉ "hứ" một cái, đợi anh đi khuất, vẻ mặt Trần Tư lại trở nên nghiêm túc, hai mắt ửng đỏ.

Đây là lần đầu tiên trong một năm nay Trần Tư thấy Sơ Húc đùa giỡn vui vẻ như vậy, cũng là lần đầu tiên thấy anh tươi cười rạng rỡ như thế.

Trần Tư dám khẳng định một trăm phần trăm, Bùi Tinh chính là người mà Sơ Húc vẫn luôn giữ trong tim bấy lâu nay.

Anh đứng tại chỗ một lúc lâu mới trấn định lại được nỗi kích động của mình, sau đó xoay người đi tới phòng của Trần An, lôi thằng bé dậy rồi bảo: "Đi, ra miếu với bố xin hai tấm bùa."

...

Buổi sáng, xe cộ đi lại trong thị trấn nhỏ không nhiều lắm, đám trẻ con được nghỉ hè nên cũng không phải dậy sớm, thành ra ngoài đường vắng vẻ hắt.

Sơ Húc lái xe, Bùi Tinh ngồi bên ghế phụ mơ màng như sắp ngủ. Sơ Húc thấy vậy bèn lắng lắng cho xe đi chậm lại.

Thấy Bùi Tinh ngây ngẩn nhìn ra cửa, trông có vẻ uể oải, Sơ Húc lên tiếng, "Tối qua ngủ không ngon à?"

"Không phải.", Bùi Tinh nói, "Ngủ khá ngon."

Nghe thấy tiếng cười của anh, Bùi Tinh hắng giọng, nói sang chuyện khác, "Vừa nãy anh nói gì với Trần Tư đấy?"

"Chẳng nói gì cả.", Sơ Húc đánh tay lái sang trái, tầm mắt tập trung về phía trước, anh giải thích, "Chỉ là cậu ta hỏi anh phải gọi em như thế nào, gọi là chị dâu có được không, anh bảo được."

Lời vừa dứt, Bùi Tinh lập tức trợn trừng mắt, nhìn anh nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: "Rốt cuộc anh nói gì với anh ấy?"

"Không có gì mà, chỉ là những điều anh nói với em chiều qua thôi.", Sơ Húc nói thêm, "Là chuyện anh muốn theo đuổi em đấy."

Bên trong xe chợt trở nên vô cùng yên ắng.

Bùi Tinh đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, bất chợt cô nói: "Sơ Húc, tôi nói thật, chúng ta không hợp đâu, những lời nói ngày hôm qua, coi như nói đùa đi."

Cô vừa nói xong, bàn tay điều khiển tay lái của Sơ Húc bỗng khựng lại.

Không thể hợp được, xa cách rồi gặp lại, giữa hai người có quá nhiều bí mật, không còn giống được như hồi niên thiếu, anh em thân thiết với nhau. Hiện giờ đã qua nhiều năm rồi, không biết anh như thế nào, nhưng cô thật sự không bước qua được cánh cửa cuối cùng trong lòng mình. Nói đúng ra, tám năm trước, khi cô biết anh đi, cô đã xóa anh khỏi cuộc sống tương lai mà cô vẽ ra rồi.

Sơ Húc không trả lời, xe chạy thêm vài phút nữa thì đến Quảng An.

Bùi Tinh vừa định mở cửa xuống xe thì Sơ Húc đã kịp tóm tay cô lại. Cô nghiêng đầu nhìn anh, Sơ Húc mím môi, hàm dưới căng cứng, mãi lâu sau mới mở lời được.

"Anh biết em nghĩ gì, tám năm trước là anh có lỗi, anh xin lỗi em, anh không nên bỏ đi mà không một câu từ biệt, nhưng mà Bùi Tinh à, em tin anh đi, anh có quay về tìm em, chỉ là lúc đấy em đã ra nước ngoài rồi thôi."

Anh vừa dứt lời thì Bùi Tinh lập tức sững sờ.

2010 anh đi, nhưng cuối năm 2016 Bùi Tinh mới ra nước ngoài, sau sáu năm, anh mới quay lại tìm cô.

Nghĩ vậy, Bùi Tinh hất tay anh ra, cất giọng lãnh đạm, "Thế sao? Nếu tôi nhớ không nhầm, 2016 tôi mới ra nước ngoài, mà anh đi năm 2010, vậy trong sáu năm đó, anh có từng về tìm tôi không?"

Sơ Húc thở dài một tiếng, lại tóm lấy tay cô, anh thấp giọng nói: "Trong sáu năm đó, đừng nói là em, đến bố mẹ mà anh cũng không gặp được, thật đấy."

Lần này thì Bùi Tinh thật sự ngẩn người.

Sơ Húc mượn cơ hội này xoa đầu cô rồi nói: "Anh đi làm nhiệm vụ, sau đó lại tham gia tập huấn ở Venezuela, lúc về thì lại có nhiệm vụ khác, khi ấy thật sự không có thời gian, mãi cho đến cuối năm 2016 mới có chút thời gian..."

Sơ Húc nói đến đây thì thở dài, "Em tin anh đi, Bùi Tinh."

...

Vì những lời nói đó của anh, mà cả ngày Bùi Tinh đều trong trạng thái uể oải, ủ rũ.

Cô biết những lời nói đó của anh không phải dối trá, đúng là anh gia nhập quân đội, từ năm lớp Mười hai cô đã từng nghe anh nói muốn vào trường quân đội rồi. Lúc ấy, dường như anh rất kiên định, mà cô hỏi anh vì sao muốn làm lính thì anh lại chẳng nói.

Nghĩ không thông thì thôi không nghĩ nữa, dù sao thì cô sẽ không chơi trò đuổi bắt với anh nữa, trưởng thành cả rồi, cô chỉ muốn một cuộc sống bình đạm mà thôi.

...

Lúc chuẩn bị tan tầm, Bùi Tinh vô tình nhìn thấy bác sĩ Hà. Ông ngồi bên bồn hoa, tâm trạng có vẻ không tốt cho lắm.

Bùi Tinh nhìn đồng hồ, vẫn chưa hết giờ, cô xoay người đi mua cà phê ở tiệm gần đó.

"Chú Hà.", Bùi Tinh ngồi xuống, đưa cà phê cho ông rồi hỏi: "Sao thế ạ, tâm trạng không vui hả chú?"

Bác sĩ Hà thoáng sửng sốt, sau đó cười nhận lấy cốc cà phê của Bùi Tinh, "Cảm ơn cô."

"Vừa nhận được điện thoại.", bác sĩ Hà giải thích, "Bạn thân của tôi vừa mới qua đời, bị bệnh tim."

Bàn tay cầm cốc cà phê của Bùi Tinh siết chặt lại, chuyện này không tỏ ra đồng cảm như mình cũng bị được, cô cũng chỉ có thể nói, "Nén đau thương, chú ạ."

Bác sĩ Hà gật đầu, gương mặt đầy phiền muộn, ông nhìn lên trời, miệng lầm bầm: "Trước đây tôi làm cùng một bệnh viện với ông ấy, sau này tôi được điều về bên này, ít liên lạc hẳn, không ngờ lần nữa nhận được tin của ông ấy thì lại là tin ông ấy qua đời."

Bùi Tinh trầm mặc không nói, bác sĩ Hà cũng tự biết không nên tỏ ra quá buồn đau, thế nên ông bèn chuyển đề tài, ông hỏi: "Nếu tôi nhớ không nhầm thì bác sĩ Bùi chuyên khoa tim nhỉ?"

Bùi Tinh gật đầu, khẽ cười, "Chú Hà nhớ tốt thật đấy."

"Nhớ tốt gì đâu.", bác sĩ Hà nhếch khóe miệng, "Dạo trước lúc cô còn chưa đến, viện trưởng của chúng tôi vẫn luôn nói ở thành phố Thanh có một bác sĩ chuyên khoa tim sẽ tới giao lưu, lúc tôi vừa gặp cô còn thấy hơi bức, còn trẻ mà sao lại tạo được nhiều thành tích tốt như thế chứ."

Bùi Tinh khiêm tốn nói, "Đâu có đâu ạ, cháu chỉ làm tốt nhiệm vụ của mình thôi."

"Cô khiêm tốn quá rồi.", bác sĩ Hà nói, "Nhưng mà tôi khá tò mò, nhiều người không dám học y đâu, sao bác sĩ Bùi lại chọn làm bác sĩ, còn chọn khoa tim nữa? Không sợ mệt sao?"

Bùi Tinh nhấp một ngụm cà phê rồi giải thích, "Ngành nào cũng có cái mệt riêng mà chú, lúc chọn ngành học, cháu cũng không nghĩ nhiều lắm. Có một nguyên nhân khá lớn là cháu có một người bạn, từ nhỏ đã mắc bệnh tim, thỉnh thoảng đến bệnh viện với anh ấy, nhìn thấy anh ấy yếu ớt nằm trên giường bệnh, cháu nghĩ sau này học y thì có thể giúp anh ấy, dần dà, lúc thi đại học thì chọn ngành này luôn ạ."

Bác sĩ Hà nói, "Cậu bạn đấy may mắn thật, có một cô bạn thân là bác sĩ nổi tiếng khoa tim mạch."

Áng mây buổi hoàng hôn rất đẹp, ráng chiều tỏa xuống một màu mộng mơ.

Dòng suy nghĩ của Bùi Tinh bỗng trôi về tháng Tám năm 2010.

Trước khi Ôn Viễn Tinh mất, cậu nằm trên giường bệnh, nắm tay cô và dè dặt hỏi, "Hôm trước nghe bố mẹ em nói em muốn học y, là vì anh sao?"

Lúc đó Bùi Tinh khóc nước nỡ, liên tục gật đầu.

Ôn Viễn Tinh giơ bàn tay yếu ớt lên, khẽ nắm lấy bàn tay Bùi Tinh, bờ môi tái nhợt, nhưng vẫn nở một nụ cười thật ấm áp, cậu thều thào nói: "Tiểu tổ tông, em đừng buồn, đổi một cách nghĩ đơn giản đi, em cứ nghĩ là, năm nào anh cũng vẫn mười tám tuổi."

"Có lẽ thế ạ.", Bùi Tinh cười, ngược mắt nhìn lên trời, hai mắt ửng đỏ, "Đúng là anh ấy rất may mắn, năm nào cũng vẫn chỉ mười tám tuổi."

Bác sĩ Hà im lặng, hiểu được ý nghĩa trong câu nói đó, ông dùng đúng câu của Bùi Tinh để an ủi cô, "Nén đau thương."

Bùi Tinh khẽ cười, "Không sao ạ, đã tám năm, cháu cũng quen rồi."

Cô nói một cách nhẹ nhàng, nhưng bác sĩ Hà lại thấy mắt cô đỏ.

Hai người đều không lên tiếng, bầu không khí bất chợt trở nên nặng nề.

"À phải rồi.", bác sĩ Hà đổi sang một chuyện khác, "Tình trạng hồi phục của Nghiêm Dẫn không tốt cho lắm, miệng vết thương và cánh tay đều hồi phục rất chậm."

Bác sĩ Hà không biết ân oán giữa Bùi Tinh và Nghiêm Dẫn, cho rằng họ là đồng nghiệp nên sẽ quan tâm một chút, ai ngờ Bùi Tinh lại nói, "Đi đêm lắm có ngày gặp ma, nói không chừng khả năng hồi phục cũng biết nhìn nhân phẩm đấy ạ."

Cận bã chính là cận bã, đi đến đâu cũng vẫn là cận bã.

Bác sĩ Hà có hồ đồ cũng biết mối quan hệ giữa Bùi Tinh và Nghiêm Dẫn không thoải mái cho lắm, ông dựa theo đề tài này mà tiếp lời, "Cô nói là khả năng phục hồi biết nhìn nhân phẩm, nếu thế thì, tôi có biết một người, kể cho cô nghe, nhân phẩm của cậu ấy vô cùng tốt, kiên cường từ trong xương tủy."

"Tôi nhớ là khoảng đầu năm 2017, chúng tôi tiếp nhận một bệnh nhân, tình trạng của cậu ấy vô cùng nghiêm trọng, dây thanh quản bị tổn thương đến mức không nói được, cánh tay trái thì gần như là bị phế hoàn toàn. Khi đó, chúng tôi đều cảm thấy không còn hi vọng, nhưng cậu ấy lại vô cùng kiên cường, dùng thời gian bốn tháng để hồi phục.", bác sĩ Hà nghiêng đầu nhìn Bùi Tinh, bỗng nhiên ông chợt cười, "Hơn nữa, cô biết chuyện đầu tiên cậu ấy làm sau đó là gì không?"

Bùi Tinh vô thức hỏi: "Làm gì ạ?"

"Thật ra lúc đó cậu ấy không thể xuất viện được.", bác sĩ Hà nhấp một ngụm cà phê, "Nhưng mà cậu ấy sốt ruột, không nói với chúng tôi tiếng nào đã chạy ra ngoài. Hai ngày sau cậu ấy quay lại, tôi hỏi cậu ấy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà đáng để cậu ấy liều cả mạng sống để đi như thế... Mãi sau cậu ấy mới nói với tôi, cậu ấy muốn đi gặp người trong lòng... Cậu ấy nói hai người đã nhiều năm không gặp nhau rồi, cậu ấy rất nhớ cô bé kia, còn bảo tối hôm trước mơ thấy cô bé, mơ thấy cô bé ấy nói cần cậu ấy... Cô nói xem, có phải là si tình quá không? Chỉ vì cô gái kia nói trong giấc mơ là cần cậu ấy, cậu ấy liền bất chấp mạng sống để đi tìm cô ấy."

"Thanh niên ấy à...", bác sĩ Hà cảm thán, "Chuyện tình cảm như đánh một canh bạc, gặp được đúng người thì cả đời sẽ vui vẻ vô ưu, mà nếu gặp sai thì e là cả đời sống như tạm bợ vậy đấy... Mà tình cảm, không nên nhất chính là tạm bợ."

Bác sĩ Hà nói xong liền rời đi, để lại một mình Bùi Tinh ngồi bên bồn hoa trầm tư suy nghĩ.

Đã sáu giờ chiều, thị trấn nhỏ nhanh chóng ngả sang sắc tối. Bùi Tinh đợi một lúc mà vẫn không thấy Sơ Húc đâu, đang định đứng dậy thì bỗng cảm giác có thứ gì đó đâm vào giày mình.

Cô cúi đầu, không biết chiếc xe đồ chơi xuất hiện bên chân từ lúc nào, bên trên còn có một tờ giấy.

Bùi Tinh cúi người, nhặt món đồ chơi lên xem, bên trên có một hàng chữ, cô không định đọc nhưng làn gió nhẹ lại vô tình lật tờ giấy và hàng chữ ra.

Vị tiểu tiên nữ này, có thể mời nàng cùng ta ăn tối hay không?

Tín đồ trung thành nhất đời này của nàng - Sơ Húc.

Đọc đến hàng chữ ở dưới xong, mặt Bùi Tinh bỗng đỏ lên, cô xoay người lại, Sơ Húc đã đứng sau cô từ lúc nào rồi.

Sắc trời ngả tối, chỉ còn lại một dải sáng trắng mờ nhạt.

Anh mặc áo thun đen, quần thể thao cùng màu, đầu đội mũ lưỡi chai, lần đầu tiên để lộ ra vầng trán rộng, khóe miệng khê cong lên. Anh cầm trong tay hộp sữa chua vị dâu tây cô thích nhất.

Bùi Tinh mím môi, đầu ngón tay nắm chặt tờ giấy. Dưới cái nhìn chăm chú ẩn ý cười của anh, cô đỏ mặt, gió chiều hây hây gây nhẹ sợi tóc mềm, cô xòe tay ra, khê khàng hỏi: "Đây là anh viết hả?"

Biết mà còn cố hỏi.

"Đúng.", Sơ Húc đáp lời, mí mắt sụp xuống, ngược ánh trời chiều, anh cong khóe miệng nói: "Vừa nãy đi dạo một vòng, thấy một nàng tiên nữ xinh đẹp có vẻ không vui, anh bèn đi mua một cái ô tô đồ chơi về dỗ cô ấy."

"Sơ Húc.", Bùi Tinh ngược mắt nhìn hắn, "Anh đúng là ấu trĩ."

Sơ Húc buồn cười, yêu chiều nhìn cô, "Em nói cái gì thì là cái ấy."

Bùi Tinh trừng anh một cái, không nói gì nữa mà xoay người bỏ đi luôn.

Sơ Húc đi theo sau cô, cất tiếng gọi: "Tiểu Tinh."

Không để ý.

Sơ Húc nhẫn nại, gọi cô tiếp: "Tiểu tổ tông."

Vẫn không để ý.

Sơ Húc lại gọi cô: "Tiểu thanh mai."

Bước chân của Bùi Tinh có phần lộn xộn, nhưng cô vẫn không quay đầu.

Sơ Húc gọi một lần cuối cùng, "Tiểu tiên nữ..."

"Sơ Húc, anh đủ rồi đấy!", mặt Bùi Tinh đỏ bừng, cô quay người lại, kích động nói, "Anh học ở đâu ra đấy, ấu trĩ."

Người tan tằm đi lại trên đường rất đông, hàng loạt ánh mắt đổ dồn về phía họ.

Thấy cô đỏ mặt, Sơ Húc buồn cười, sai bước đến bên cạnh ôm cô vào lòng, "Đi thôi, đưa em đi ăn."

Bùi Tinh giãy giụa trong lòng anh, "Anh bỏ ra."

Sơ Húc cong khoe miệng, kè cô giãy giụa, anh vòng khuỷu tay qua gáy cô ép cô đi về phía trước. Bùi Tinh bị vòng vây của anh gông cho không chống lại nổi, chỉ có thể ngoan ngoan bước đi, trong lòng thì lại tức anh ách.

Bị ép ăn xong một bữa cơm, về đến nhà, bất kể Sơ Húc nói gì, Bùi Tinh cũng chẳng thèm để ý. Ở nhà cũng đã ăn xong, Bùi Tinh bèn ngồi kể chuyện cổ tích cho Trần An nghe. Sơ Húc ngồi cạnh cửa, dựa vào tường, cầm quyển thơ Đường xem cho đỡ chán.

Tiếng giở sách của anh quá to, Bùi Tinh vẫn giả vờ như không nghe thấy.

"Ngày xưa ngày xưa, ở một vương quốc nọ, có một nàng công chúa xinh đẹp...", Bùi Tinh còn chưa kể hết, Trần An đã dùng vẻ mặt kiêu "Em nghe chán rồi!" mà nhìn cô.

Cô khê ho, "Thế mình đổi sang chuyện khác nhé?"

Trần An vừa định gật đầu thì một tiếng "xoạt" vang lên, Sơ Húc đặt ghế tựa ngay trước mặt hai người, anh uể oải ngồi xuống, liếc mắt nhìn Trần An

một cái rồi trầm giọng nói: "Có truyện mà nghe lại còn chê?"

Trần An bị Sơ Húc làm cho sợ không dám nói gì.

Sơ Húc chìa tay đưa quyển thơ Đường cho Trần An, thằng bé không thích nhưng cũng không dám hé răng, đành giơ tay nhận lấy. Sơ Húc cúi đầu, khẽ liếm môi, đưa mắt nhìn Bùi Tinh. Cô không thèm để ý đến anh, cúi đầu giở quyển truyện cổ tích.

"Thằng nhãi này.", Sơ Húc bỗng mắng Trần An, "Con có biết thế này gọi là gì không?"

Trần An nấp sau Bùi Tinh, lắc lắc đầu.

"Thế này gọi là có phúc mà không biết hưởng!", Sơ Húc nói với Trần An, nhưng ánh mắt thì vẫn luôn nhìn Bùi Tinh.

Cô bối rối vô cùng, mí mắt sụp xuống, tiếp tục giở cuốn truyện trên tay.

Sơ Húc liếm môi cười một cái, đầu lưỡi đá vào má trong.

"Con biết vì sao không?", Sơ Húc lại hỏi Trần An.

Thật ra Trần An không muốn biết cho lắm, nhưng nhìn thấy vẻ mặt kia của Sơ Húc, thằng bé lúng túng lắc đầu, thỏ thẻ nói, "Con...con không biết ạ."

Bùi Tinh bị kẹp giữa hai người, giác quan thứ sáu của phụ nữ nói cho cô biết, ngay sau đây, chắc chắn Sơ Húc sẽ lại nói một câu gì đó vô cùng đáng sợ. Cô vội vàng đứng dậy định quay về phòng, nhân tiện dắt Trần An đi theo.

Cô vừa đứng dậy, Sơ Húc đã tựa vào thành ghế, trong mắt chứa đầy ý cười, anh giải thích bằng giọng trầm khàn, "Bởi vì bố cả của con cũng

muốn nói chuyện với tiểu đồng bọn của con, nhưng tiểu đồng bọn của con lại chẳng thèm để ý đến bố."

Lại còn kể chuyện cổ tích cho con nữa. Thế này chẳng phải là có phúc mà không biết hưởng thì gì...

VÀNG DƯƠNG ÔM LẤY EM

Tiểu Trang Chu

dtv-ebook.com

Chương 22

Vào đêm, gió hè nhẹ nhẹ, lướt qua làm cho người ta muốn làm biếng.

Bùi Tinh vừa mới đưa Trần An lên phòng, thì ngay sau đó có tiếng gõ cửa.

"Anh đây.", giọng nói trầm khàn, vừa nghe đã biết là ai.

Trần An ngồi trên giường bịt miệng cười, thẳng bé rất miễn cảm, có thể đoán ra được tâm tư của hai người lớn.

Bùi Tinh hắng giọng, giả vờ không phát hiện ra Trần An đang cười, cô hỏi: "Làm sao đây?"

"Xuống ăn khuya.", Sơ Húc nói, giọng điệu nhẹ nhàng như sợ dọa đến ai đó.

Bùi Tinh "ừm" một tiếng, "Đợi chút, tôi đang buộc tóc cho Trần An."

Sơ Húc khựng lại, "Anh vào được không?"

"Được."

Sơ Húc xoay tay nắm, mở cửa ra. Trần An ngồi trên giường, Bùi Tinh đứng bên cạnh, thoăn thoắt chải tóc cho thẳng bé.

Ánh mắt Sơ Húc tối lại, đầu lưỡi đá lên vòm họng, hết nhìn Bùi Tinh rồi lại nhìn Trần An.

Trần An bỗng cảm thấy cực kỳ lo lắng.

Bùi Tinh cúi đầu, tầm mắt chỉ tập trung vào mỗi Trần An. Tóc thằng bé khá dài, sờ vào vô cùng mềm mại, cô khẽ vuốt một cái, thằng bé lại cười với cô.

Sơ Húc căn cứ đầu lưỡi, thấy cô chỉ mãi buộc tóc cho Trần An mà không để ý đến mình, anh dứt khoát dựa hẳn vào tường, lôi bật lửa ra nghịch. Ngọn lửa phụt lên, anh lại tắt đi, tiếng động phát ra có vẻ không mấy hòa hợp với bầu không khí yên tĩnh trong phòng.

Vốn dĩ Bùi Tinh chải đầu buộc tóc cho Trần An làm thằng bé thoải mái đến mơ màng buồn ngủ, nhưng từ lúc Sơ Húc tiến vào, thằng bé lại cảm thấy tầm mắt của bố cứ như đang nhìn nó, khiến nó bất giác nuốt nước miếng.

"Trần An.", Sơ Húc gọi thằng bé.

Chưa kịp nuốt nước miếng đã bị sặc, Trần An húng hoảng ho, không dám nhìn Sơ Húc mà cúi đầu hỏi: "Bố cả... sao...sao thế ạ?"

"Con cảm thấy mình là con trai hay con gái?", Sơ Húc hỏi, không biết trên tay đã có thêm hộp kẹo thông hòng từ bao giờ, đang được anh xoay đi xoay lại.

Trần An đáp không chút do dự: "Con trai ạ!"

"Con trai mà buộc tóc làm gì?", Sơ Húc hỏi.

Bùi Tinh dừng tay, kinh ngạc nhìn anh rồi hỏi vặn lại anh như đang bênh vực con trẻ, "Chẳng lẽ anh không buộc tóc bao giờ sao?"

Lúc cô mới đến đây, nếu cô không nhìn nhầm thì đúng là từng buộc rồi.

"Lúc nào?", Sơ Húc nghĩ không ra.

Thấy anh có vẻ không nhớ ra thật, Bùi Tinh giải thích: "Lúc tôi vừa đến đây này, tôi nhìn thấy rồi.". Sợ anh không tin, cô còn chỉ vào gáy mình, "Ở ngay đây này! Buộc một nhúm tóc!"

Sơ Húc lười biếng "à" một tiếng, nghĩ lại thì lần đó là Trần An không chịu ngủ, cứ quần lấy anh đòi buộc.

"Cái đấy không tính." Sơ Húc nói, "Anh không tình nguyện, còn nó thì tình nguyện đấy."

"Về bản chất là không giống nhau.", Sơ Húc lại bồi thêm một câu.

Bùi Tinh bị cái lý do sứt sọc này của anh chọc cười, cô không để ý đến anh nữa, cúi đầu nhìn Trần An đang bồn chồn không yên, xoa vai nó rồi an ủi: "Không sao, chị buộc cho em."

Trần An gật đầu, một bàn tay ôm lấy eo Bùi Tinh.

Sơ Húc đứng bên cạnh híp mắt nhìn, đầu lưỡi quét qua mặt trong răng.

Càng nhìn càng thấy chương mắt.

"Lại đây.", Sơ Húc vẫy tay với Trần An, "Bố buộc cho."

Lời vừa dứt, cả Bùi Tinh lẫn Trần An đều hết hồn, cùng ngẩng đầu lên nhìn anh.

Sơ Húc đợi một lúc, cuối cùng mất kiên nhẫn "chep" một cái rồi đứng thẳng dậy, sải bước đi tới, gạt bàn tay đang ôm eo Bùi Tinh ra rồi tóm cổ áo Trần An nhấc thẳng bé xuống, còn mình thì đường hoàng ngồi lên giường của Bùi Tinh.

"..."

Sau khi tiếp nhận sự thật, Trần An định ngoan ngoãn để Sơ Húc buộc tóc cho, nhưng khi hai tay thằng bé vừa chạm vào mép giường thì Sơ Húc đã tóm lấy tay nó, kẹp cả người nó vào giữa hai chân anh rồi hỏi: "Con định làm gì?"

Trần An: "Con... con muốn... muốn lên giường ngồi, bố... buộc tóc cho con."

"Nghĩ hay nhỉ.", giọng điệu của Sơ Húc không tốt cho lắm, "Không buộc con lại là may rồi, nam nữ thụ thụ bất thân, con ngồi lên giường tiểu đồng bọn của con làm gì?"

Bùi Tinh: "..."

Cô vừa liếc nhìn Sơ Húc thì anh cũng đồng thời nói thêm một câu: "Bố thì không giống."

Trần An không phục, thằng bé cao giọng hỏi, "Không giống chỗ nào ạ?"

Chẳng phải đều là nam hay sao?

"Đợi con lớn rồi sẽ biết.", Sơ Húc tùy tiện tóm lấy một nhúm tóc rồi buộc vào cho Trần An, thằng bé ngay lập tức hét lên một tiếng chói tai.

Chặt quá, sắp rụng hết cả tóc đến nơi rồi.

Thấy anh không biết khống chế bàn tay, Bùi Tinh sốt ruột bảo, "Anh định lột cả da đầu thằng bé ra à?"

Lúc này Sơ Húc mới nhìn thấy tóc thằng bé căng lên, anh hắng giọng, ngữ điệu đột nhiên thay đổi, "Đâu đến mức, anh có chừng mực."

"Xin anh rủ lòng thương.", Bùi Tinh đoạt lại Trần An từ tay Sơ Húc, "Người lớn mà còn so đo với đứa trẻ con, tay chân thô bạo."

"Anh thật sự không hề dùng lực.", Sơ Húc nói, "Lực anh dùng chỉ đúng như hồi xưa buộc tóc cho em thôi đấy."

Lời vừa dứt, cả hai cùng trầm mặc.

Trong phòng cực kỳ im ắng, cả ba người đều không ai nói câu nào.

Bùi Tinh và Sơ Húc cùng nhớ đến chuyện kia, tầm mắt hai người vô tình chạm nhau.

Đúng lúc này, Trần An kéo vạt áo Bùi Tinh. Cô cúi đầu nhìn thẳng bé thì nó hỏi: "Ngày xưa bố cả cũng buộc tóc cho chị ạ?"

...

Đúng là Sơ Húc từng buộc tóc cho Bùi Tinh. Đó là khi còn rất nhỏ, bố mẹ Bùi Tinh đi công tác, cô sang ở cùng nhà Sơ Húc. Khi ấy cô không biết buộc tóc, cầm dây chun lon ton chạy theo sau Sơ Húc, vừa đi vừa gọi: "Sơ Húc, Sơ Húc ơi. Anh buộc tóc cho em được không?"

Lúc ấy, Sơ Húc khoanh tay, lạnh lùng nói: "Em đúng là một ngôi sao phiền phức."

Bùi Tinh nắm chặt một tờ tiền, bàn tay mũm mĩm ngoắc lấy tay Sơ Húc rồi nhỏ giọng nói: "Anh buộc tóc cho Tiểu Tinh, Tiểu Tinh cho anh tờ tiền này."

Bùi Tinh chìa tờ tiền một tệ của mình ra, hớn hở khoe trước mặt cậu. Dựa theo giá cả thị trường lúc bấy giờ, một xu là mua được một que cay rồi.

Vậy thì xem như cô là một phú bà rồi.

"Sơ Húc, thế nào?", Bùi Tinh cầm tiền sán lại gần Sơ Húc.

Sơ Húc cúi đầu nhìn, cô bé có gương mặt mũm mĩm, mày ngài, đôi mắt bồ câu vô cùng xinh đẹp.

Cô bé lại cười, "Bố mẹ em đi công tác, cho em tiền tiêu vặt đấy, em chưa nói với ai đâu."

Có lẽ, tính cách con người là từ trong xương tủy, từ khi sinh ra đã thế, không liên quan gì đến tuổi tác. Thế nên Bùi Tinh cảm thấy, Sơ Húc là một tên thối tha từ trong máu, lúc ấy, chẳng những không buộc tóc cho cô mà còn lạnh lùng nhìn cô một cái, thò tay vào trong túi lấy ra một tờ tiền to hơn... Hẳn mười tệ.

Cuối cùng, còn nói mát một câu, "Anh chẳng thiếu."

Sau đó tại sao Sơ Húc lại buộc tóc cho cô nhỉ? Bùi Tinh nhớ mang máng là mình bị Sơ Húc bắt nạt nên ngồi phệt xuống đất khóc âm ỉ. Khi ấy, trong đại viện chẳng có ai, mặc kệ cô khóc một lúc, cuối cùng Sơ Húc đành phải ngồi xổm xuống nói: "Đừng khóc nữa, anh buộc cho em."

Bùi Tinh khịt khịt mũi rồi hỏi: "Thế... anh có lấy tiền không?"

Lúc ấy, Sơ Húc sờ mặt ra, "Không lấy."

Sơ Húc xuống tay quả thực không hề nhẹ nhàng, da đầu cô gần như bị cật kéo căng sắp tróc ra đến nơi rồi. Cô cố chịu, không dám khóc cũng không dám nói, sợ Sơ Húc không buộc tóc cho mình nữa.

Mái tóc đã được buộc xong, nhưng trông kinh dị khủng khiếp, Bùi Tinh không dám ra ngoài gặp người khác, lại chui vào chăn khóc rưng rức.

Sau đó, đến tối, Bùi Tinh ngủ cùng Sơ Húc trên một chiếc giường, nửa đêm mơ màng tỉnh lại, thấy Sơ Húc nhét tờ mười tệ vào túi quần cô.

Cậu còn nói bằng giọng ghét bỏ, "Đúng là một ngôi sao phiên phức.", rồi lại giơ tay kéo cái chăn bị cô đạp trôi xuống tận bụng lên.

...

Ba người cùng xuống lầu. Trần Tư bày một bàn đồ ăn ở sân sau, thấy họ tới, anh liền đứng dậy nói: "Mọi người ăn trước đi, em vào tìm cái này cái."

Sơ Húc gật đầu, xách ghế đặt cạnh Bùi Tinh. Cô đưa mắt nhìn, do dự một lát rồi ngồi xuống, sau đó kéo một cái ghế khác, vỗ vỗ gọi Trần An ngồi vào.

Trần An tung tăng chạy tới, còn chưa kịp đặt mông xuống thì đã bị Sơ Húc giơ tay ra nhắc sang một cái ghế khác, còn anh thì ngồi cạnh Bùi Tinh.

Bùi Tinh: "..."

Vóc dáng anh rất cao, ngồi vào chỗ đó có vẻ chật chội.

Chân hai người chạm vào nhau, Bùi Tinh không thêm đôi co với anh, định dịch ghế sang thì lại phát hiện bên đó vừa hay có một cục đá cản trở.

Sơ Húc cúi đầu, liếc nhìn qua khoeo mắt, anh liếm môi rồi cười, cất giọng trầm thấp, "Em trật tự chút đi, đừng có né tránh anh mãi như thế."

Bùi Tinh nắm chặt cái cốc, hoàn toàn im lặng, ánh mắt bối rối hướng sang một phía khác. Lúc đưa cốc lên miệng, cô mới phát hiện bên trong đã hết sạch nước.

Sơ Húc đưa cốc nước của mình cho cô, sợ anh còn ở đây thì cô sẽ không uống, anh đứng dậy, xoa đầu cô rồi bảo: "Anh vào lấy nước."

Bùi Tinh đợi anh đi xa rồi mới cầm cốc lên uống mấy ngụm. Sơ Húc quay đầu lại, vừa hay trông thấy cảnh tượng đó, anh cong môi cười, nhưng không dám vạch trần cô, sợ cô lại giở tính bướng bỉnh.

...

Trần Tư đứng trong phòng bếp, mỗi tay cầm một lá bùa, trước mặt đặt hai cái ly sứ, bên tai vẫn còn văng vẳng lời đại sư nói.

"Uống vào, đảm bảo yêu nhau đến trọn đời."

Trần Tư mím chặt môi, lưỡng lự một lúc, cuối cùng hạ quyết tâm, đốt hai tờ giấy vàng rồi thả tro vào trong hai cốc nước.

Anh tự trấn an mình, "Sợ cái gì chứ, hai người họ mà lấy nhau thì mình là đại công thần rồi!"

Lời vừa dứt, bên tai anh bỗng vang lên giọng nói trầm khàn, "Cậu đang lăm bằm cái gì đấy?"

Trần Tư hoảng hốt, ôm hai cốc nước vào lòng, vội vàng lắc đầu, "Không...không có gì đâu."

Sơ Húc lấy một chai nước từ trong tủ lạnh ra, vặn nắp rồi uống một ngụm, tầm mắt thoáng liếc qua Trần Tư. Uống nước xong, anh nhú mày hỏi, "Rốt cuộc cậu đang làm gì đấy?"

Trần Tư lắc đầu, lại bảo Sơ Húc, "Anh ra siêu thị mua hộ em chai xì dầu đi, hết xì dầu rồi."

"Không đi.", Sơ Húc ném vỏ chai không vào thùng rác, cổ họng dễ chịu, anh nói, "Thích thì tự đi mà mua."

Trần Tư đưa lưng về phía anh làm mặt quỷ, bắt chước điệu bộ của anh mà nhại lại, "Thích thì tự đi mà mua..."

Nghe vậy, Sơ Húc giơ chân lên, từ phía sau đạp một phát vào bụng chân anh.

Trần Tư lẳng lặng bảo vệ hai cốc nước, tránh cho nước sánh ra ngoài, giây tiếp theo lại không ngừng lăm nhăm: "A di đà Phật, A di đà Phật, Bồ Tát phù hộ, Bồ Tát phù hộ, Nguyệt Lão phù hộ, Nguyệt Lão phù hộ, vừa rồi không phải cố ý mạo phạm đâu ạ."

Miễn cưỡng lăm mới nghe rõ được, Sơ Húc nói: "Đầu óc cậu có vấn đề rồi."

Trần Tư bịt kín lỗ tai, vài phút sau mới nói với Sơ Húc, "Em đi cũng được thôi.", anh quay lưng lại với Sơ Húc, "Nhưng em đang muốn mua loại xì dầu nữ thần thích, em nhường cơ hội lại cho anh mà anh còn không biết tận dụng à?"

"À.", Sơ Húc cười lạnh, vẻ mặt đúng kiểu "Cậu bị điên à, sao tôi có thể ngu đến nỗi chỉ vì một câu nói của cậu mà phải bỏ sĩ diện để đi mua xì dầu chứ!".

Trần Tư cảm thấy việc này có vẻ không khả quan, đang định đổi cách khác để anh đi mua xì dầu thì bỗng Sơ Húc hờ hững hỏi: "Muốn mua loại nào?"

Trần Tư: "?"

"..."

"Vị Sự Đạt.", Trần Tư thầm khinh bỉ.

"Ừm.", Sơ Húc nói, "Tôi đi."

Vừa nãy còn hùng hồn "Thích thì tự đi mà mua.", Trần Tư trộm lườm Sơ Húc một cái.

Sơ Húc đi rồi, Trần Tư liền ra sân sau. Bùi Tinh đang ngồi hóng mát với Trần An, Trần Tư bèn bưng một cốc nước ra, nuốt nước bọt cho trơn họng

rồi bảo: "Ấy! Khéo quá."

Bùi Tinh nhìn Trần Tư, khẽ cười.

"Khụ khụ.", Trần Tư đặt cốc nước trong tay xuống cái bàn cạnh Bùi Tinh, anh cười, "Trăng hôm nay tròn ghê."

Bùi Tinh gật đầu tán thành, thấy anh như vậy, cô bèn hỏi: "Trần Tư, anh có chuyện gì muốn hỏi hay muốn nói với tôi à?"

Trần Tư lập tức xua xua tay, "Không, không, không."

Nói xong, anh lại hắng giọng một cái rồi nói: "Chỉ là... muốn cô thử xem kĩ thuật đun nước lọc tôi mới học được thế nào thôi."

Bùi Tinh: "?"

"Đây này.", Trần Tư đẩy cốc nước đến trước mặt Bùi Tinh, chỉ là một cốc nước bình thường, trên mặt phủ một lớp tro mỏng.

Bùi Tinh nhú mày lại hỏi: "Gì đây?"

Trần Tư còn chưa nói thì Trần An bỗng "A!" một tiếng, nhưng ngay lập tức bị Trần Tư bịt miệng lại.

"Là nước đun theo kiểu mới đấy.", Trần Tư giục, "Cô thử xem."

Bùi Tinh nghi hoặc, nhưng dưới cái nhìn chăm chú của Trần Tư, cô đành bưng lên uống. Cô chớp chớp mắt, vị cứ là lạ.

Thấy cô uống hết, Trần Tư thở phào nhẹ nhõm một hơi rồi dắt Trần An đi.

Vào tới phòng bếp, Trần Tư mới thôi căng thẳng. May là uống hết, may quá!

"Bố nuôi.", Trần An sốt ruột hỏi, "Vừa nãy có phải bố cho chị uống nước bùa không?"

"Suyt!", Trần Tư lập tức bịt miệng nó, "Đừng nói bậy!"

Trần An "ư ử" kêu, đúng lúc này, Sơ Húc bước vào, đặt chai xì dầu lên bàn, nhìn thấy hai bố con nhà kia như vậy thì băng quơ hỏi: "Làm sao đây?"

Trần Tư luống cuống đáp, "Không, không sao cả."

Sơ Húc nhú mày, biết thừa sự việc không đơn giản như vậy, một tay xách Trần An lên rồi hỏi: "Bố nuôi của con lại làm gì đây?"

Trần Tư trừng mắt, định bịt miệng Trần An lại, nhưng thằng bé được tự do rồi nên mách luôn, "Bố nuôi vừa cho chị uống nước bùa ạ!"

"Nước bùa gì cơ?", Sơ Húc nhú mày nhìn Trần Tư.

Trần Tư bực mình nhìn Trần An, rơi vào đường cùng, đành phải báo cáo, "Trưa nay đến miếu một chuyến, định cầu nhân duyên cho hai người bọn anh, đại sư bảo, đốt hai lá bùa rồi thả vào nước cho hai người uống, đảm bảo yêu nhau đến trọn đời."

"Cậu tin?", Sơ Húc đá lười vào má trong, giọng điệu có vẻ không vui, "Mẹ nó chứ, cậu động não cái đi."

Trần Tư chẳng dám nói lời nào, cúi đầu không dám nhìn Sơ Húc.

Sơ Húc hít sâu mấy hơi, đưa tay xoa eo, vặn hông mấy cái, hàm dưới căng cứng.

"Em...", Trần Tư cúi thấp đầu, "Chẳng phải là vì anh sao?"

Sơ Húc bật cười, chỉ vào mình rồi hỏi lại, "Vì tôi?"

Trần Tư gật gật đầu, "Em cảm thấy, nếu mà theo đuổi như kiểu của anh, thì không biết đến ngày tháng năm nào mới thành công nữa."

Sơ Húc hít sâu, mím chặt môi. Hai người im lặng vài phút, chẳng ai nói câu nào.

"Có phải có hai lá bùa không?", đột nhiên Sơ Húc hỏi.

Trần Tư gật đầu, không dám thở mạnh, một lát sau mới nhỏ giọng giải thích, "Đại sư bảo, hai người muốn yêu nhau, thì mỗi người một lá."

"Tôi đến phục cậu.", Sơ Húc hít một hơi thật sâu, lạnh lùng mĩa mai, "Đúng là mê tín."

Trần Tư cúi đầu tiếp, yên lặng xoay người, bê cốc nước bùa đang để trên quầy bar rồi đi đến cạnh bồn rửa bát, nhỏ giọng nói: "Nhìn tình hình này là anh không uống rồi, thế... em đổ nhé?"

"Đổ cái đầu cậu ấy.", Sơ Húc nói, chân dài sải bước, lập tức giật lấy cốc nước bùa, ngửa cổ uống ừng ực. Vài giây sau, anh đặt cái cốc xuống, bên trong không còn giọt nước nào.

Trần Tư thấy thế thì càng không dám chớp mắt. Hiện giờ anh ấy không thể hiểu nổi Sơ Húc nữa rồi, nói mê tín là anh, cuối cùng người tự nguyện uống nước bùa cũng là anh.

Sơ Húc đặt cốc xuống mặt quầy bar, nhìn Trần Tư và nói: "Không được rửa cái cốc này, cứ để ở đây, không ai được dùng hết, nhớ chưa?"

Trần Tư ngu ngơ không hiểu, đến khi Sơ Húc đi được một lúc lâu rồi, anh mới vỗ tay đánh "độp" một cái, "Ông mãnh này!"

Sợ người khác uống cái cốc bùa nhân duyên của anh thì sẽ uống linh khí vào, thế nên anh mới không cho rửa bỏ, mà cũng không cho ai uống chung.

Nghĩ thông suốt rồi, Trần Tư không còn sợ Sơ Húc nữa, anh "chẹp" một cái rồi thăm xía xói: "Mồm thì bảo mê tín, nhưng mà lại chả tin sái cổ thì gì."

...

Lúc quay lại, Sơ Húc nhìn cái cốc đặt trên bàn, đoán là nước bùa Trần Tư pha, anh lẳng lặng cầm nó trong tay, liếm môi rồi hỏi: "Em có tin vào Bồ Tát không?"

Bùi Tinh: "..."

Sơ Húc nắm tay đưa lên miệng, giả vờ khẽ ho rồi hỏi: "Nói đi, rốt cuộc là có tin không?"

Bùi Tinh nghi Sơ Húc trúng tà gì rồi, cô mặc kệ anh, cúi đầu không nói gì.

Thấy cô lại làm ra vẻ không muốn nói chuyện, Sơ Húc liếm môi, duỗi tay ra véo véo má cô. Anh ngồi dịch về phía trước, để cô phải nhìn anh.

Bùi Tinh trợn trừng mắt, má bị anh véo đau, cô nhú mày, "Làm cái gì đấy!"

Sơ Húc thấp giọng cười, chất giọng vốn trầm hơn người khác rồi, anh còn cố tình đè thấp hơn nữa nên nghe ra lại càng quyến rũ. Bùi Tinh mất tự nhiên chuyển tầm mắt nhìn về phía trước, tuyệt nhiên vẫn không nhìn anh.

Thông minh như Sơ Húc, sao có thể không hiểu sự rối bời của cô, anh không ép cô nhìn mình nữa mà chỉ trầm giọng nói, "Còn giận anh à?"

Đợi một lúc lâu, Bùi Tinh vẫn không nói chuyện.

Sơ Húc buồn cười, dứt khoát không ngồi trên ghế nữa mà quỳ một gối xuống cạnh chân cô, bàn tay véo má cô bỏ ra, vòng qua sau, phủ lên gáy

cô, để cô nhìn thẳng vào mặt mình.

"Đừng giận nữa, chiều nay đúng là anh không nên ép em ăn tối cùng anh.", Sơ Húc khẽ vuốt ve gáy cô như để an ủi, anh liếm môi, khàn giọng nói, "Lần sau anh sẽ hỏi trước xem em có đồng ý không, nhé?"

Anh lại bẹo má Bùi Tinh, nhưng lần này là nhéo cả hai bên làm cho môi Bùi Tinh dẫu lên, muốn giãy giụa mà lại bị một bàn tay khác của anh đè chặt.

Rơi vào đường cùng, Bùi Tinh lừ mắt xem thường, miệng lầm bầm: "Được được được, anh buông ra trước đi."

"Không giận nữa?", Sơ Húc hỏi.

Bùi Tinh chớp chớp mắt, ra hiệu với anh.

Sơ Húc buông ra, giây tiếp theo, vừa được tự do, Bùi Tinh liền nói, "Anh nghĩ hay quá đấy, rồi anh xem lần sau tôi có đi ăn với anh hay không."

Tức chết rồi, tức chết rồi, anh cậy mình khỏe hơn nên lần nào cũng lấy sức ra làm vũ khí uy hiếp, mà cô thì không thể nào phản kháng nổi.

Bùi Tinh càng nghĩ càng giận, cao giọng bồi thêm một câu, "Ai mà đi với anh thì là chó!"

Sơ Húc cười, vừa đứng thẳng dậy đã lại cúi người xuống.

Thấy anh lại như định giở chiêu kia, Bùi Tinh lập tức muốn bỏ chạy.

Đáng tiếc, mông còn chưa rời ghế, cô đã bị anh đè bả vai lại. Anh khom lưng, không biết lấy từ đâu ra một viên kẹo Đại Bạch Thỏ, trắng trắng, tròn tròn, vô cùng đáng yêu.

Giống như ngôi sao trong lòng anh, nhìn thế nào cũng thấy đáng yêu.

Bùi Tinh bị anh ép phải ngồi xuống, cô lấy hết dũng khí, vừa mở miệng định mắng anh thì bỗng được nhét cho một viên tròn tròn, vị rất ngọt, hơi hơi chua. Cô đưa lưỡi ra liếm theo bản năng, sau đó hai mắt mở lớn.

-- Anh nhét cho cô một viên kẹo.

"Tiểu tổ tông của anh.", Sơ Húc liếm môi, bàn tay lại khẽ bẹo má cô một cái, giọng nói trầm khàn nhưng chứa đầy vẻ dịu dàng, chỉ một câu mà khiến cho cô đỏ mặt ngay tức khắc.

-- "Nếu không phải sợ em làm ầm lên, thì anh đã hôn em lâu rồi."

VÀNG DƯƠNG ÔM LẤY EM

Tiểu Trang Chu

dtv-ebook.com

Chương 23

Không gian kiến trúc đậm nét phục cổ, gió đêm hè nhẹ thổi, tán cây Catalpa cách đó không xa xào xạc reo ca. Mấy bóng đèn vàng trên bờ tường hắt xuống một dãy những vệt sáng, phủ lên cả không gian một bầu không khí ấm áp.

Mà đúng lúc này, giữa khoảng sân tưởng như yên tĩnh, chỉ còn tiếng ve râm ran nhẹ, bỗng vang lên một tiếng "bộp" đánh giòn.

Sơ Húc vừa dứt lời liền ăn ngay một cái tát.

Tiếng vang giòn giã, có thể thấy được người vừa ra tay tức giận đến mức nào.

Thật ra, Bùi Tinh tát xong mới ý thức được mình vừa làm gì. Cô cup mắt nhìn, Sơ Húc chống hai tay ở hai bên cạnh người cô, vì nhận một cái tát của cô nên mặt hơi nghiêng, để lộ ra sườn mặt với góc cạnh hoàn mỹ.

Mà một người hoàn mỹ như vậy, lại bị cô cho một cái tát.

Bùi Tinh chậm chạp định thần lại, trong lòng cô rất áy náy, vô cùng áy náy, nhưng không biểu hiện ra ngoài. Cô đứng dậy bỏ đi, đến nửa đường thì co giò chạy.

Thật ra cô rất sợ, con người anh tính tình thối hoắc, ai biết được anh có đuổi theo phản công lại hay không.

Bùi Tinh nghĩ trong đầu như vậy, nhưng thật sự Sơ Húc không hề muốn trả đũa. Anh nhìn theo bóng cô, khẽ bật cười, giơ tay sờ bên má bị đánh rồi thở dài một tiếng, bất đắc dĩ cười nói với cô: "Em chạy chậm một chút, cẩn thận ngã đấy, anh cũng có ăn thịt em đâu mà sợ."

Bùi Tinh không để ý đến anh, tăng tốc chạy lên tầng hai.

Sơ Húc ngồi lại xuống ghế, cầm đũa gấp mấy món thanh đạm.

Đúng lúc này, Trần Tư lại gần, đặt một cái lọ nhỏ bên cạnh Sơ Húc. Anh liếc mắt nhìn, vỏ lọ ghi: Dầu Diệt Đả Vạn Hoa.

Sơ Húc hỏi: "Đưa cái này cho tôi làm gì?"

Trần Tư ngồi xuống ghế đối diện, thong thả ăn, còn cười khi khi, "Vừa rồi chẳng phải bị cho ăn tát hay sao?"

"Sao cậu biết?", Sơ Húc khàn giọng hỏi.

Trần Tư cười, khua tay tạo dáng như tự tát mình một cái rồi giải thích, "Nghe giòn như thế cơ mà, em ở trong phòng còn nghe thấy rõ ràng."

Thấy Sơ Húc không đáp lời, Trần Tư nói: "Thôi, đừng giả vờ nữa, bị tát cũng có phải chuyện gì mất mặt lắm đâu, nghĩ thoáng ra một chút."

"Ai không nghĩ thoáng?", Sơ Húc uống một ngụm canh, "Cậu thì biết cái gì, cái này gọi là đánh là yêu, mắng là thương, độc thân quý tộc như cậu thì biết cái gì!"

Trần Tư bị sặc, vừa lúc Sơ Húc ăn xong, đứng dậy đi về phía phòng mình. Trần Tư biết không đấu lại anh nên không tự chuốc lấy nhục nữa. Anh đảo mắt nhìn qua thì thấy trên bàn có một hộp kẹo, vừa thò tay cầm lên thì Sơ Húc như có mắt ở sau gáy, xoay người lại, giật hộp kẹo khỏi tay anh.

Nhân thể còn đét một cái vào mu bàn tay Trần Tư.

Mu bàn tay Trần Tư ngay lập tức đỏ ửng lên.

"Bỏ cái móng lợn của cậu ra.", Sơ Húc lườm nguýt, "Đây là đồ ăn của tiểu tổ tông nhà tôi, cậu mà đòi chạm vào sao?"

Trần Tư: "..."

Anh cảm thấy khả năng thừa nhận của mình lại thấp đi một chút rồi, chỉ cần anh yếu ớt đi một xíu nữa thôi là sẽ đi nhảy lầu tự tử ngay.

Sơ Húc cầm hộp kéo đi về phía phòng mình. Đúng lúc này, chuông điện thoại của anh reo lên, anh cúi đầu, nhìn thấy cái tên trên màn hình thì nhúm mày lại.

Người ở đầu bên kia điện thoại, hơn một năm nay anh không liên lạc.

Sơ Húc không do dự bấm nút nghe, bên kia hình như có rất nhiều người, ồn ào nhốn nháo. Giây tiếp theo, có vẻ vì biết Sơ Húc đã bắt máy nên không còn thấy âm ĩ nữa, thay vào đó là tiếng gọi đồng thanh - "Sơ đội!"

Khoảng sân im ắng bỗng vang lên một tràng những tiếng gọi đã lâu không thấy.

Một tiếng "Sơ đội" này chợt khiến hai mắt Sơ Húc đỏ ửng, tròn mắt trở nên ướn ắt.

Anh im lặng một lúc rồi khàn giọng hỏi: "Làm sao?"

Đám người bên kia cười ồ lên, một người lên tiếng: "Nhớ anh chứ còn thể nào nữa!"

Sơ Húc nhướng mày.

Bọn họ hỏi: "Em nghe Tiêu đội bảo anh đang ở Thang Khê ă?"

Sơ Húc "ừ" một tiếng, khẽ gật đầu, lại nhớ ra là họ không nhìn thấy nên anh trầm giọng nói, "Đúng."

Cả đám lập tức hi hi ha ha cười, "Khéo thế, mai bọn em phải đến bệnh viện Thang Khê khám sức khỏe tổng quát, cả đội luôn, đi hết!"

Lần này Sơ Húc mỉm cười, "Thật ă?"

"Lừa ai chứ đâu dám lừa Sơ đội chứ.", đầu bên kia nói, "Thế đã nhé, Lưu đội mới đến lắm quy tắc lắm, mai anh em mình gặp lại."

Sơ Húc liếm môi, "Được, xong việc các cậu đến thẳng số 7 phố Nam, tôi ở đấy."

"Vâng! Tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh!", đầu bên kia hô lớn tiếng.

Sơ Húc lại cười.

Cuộc gọi kết thúc.

Anh ngẩng đầu nhìn lên trời, gió nhẹ hây hây, hốc mắt anh cay cay. Cũng phải đến gần hai năm rồi, anh có chút hoài niệm khoảng thời gian cùng nhau vào sinh ra tử ấy.

...

Trời về đêm, Bùi Tinh nằm trên giường, đầu gối lên cánh tay, bên tai vẫn vang vang câu nói của Sơ Húc, "Nếu không vì sợ em làm ấm lên, thì anh đã hôn em lâu rồi."

Bùi Tinh tức tối dấm một cái vào gối, mặt gối mềm mại bị lún xuống rồi lại nhanh chóng phồng lên.

Cô cảm thấy Sơ Húc y hệt như cái gối này, mềm cứng đều không ăn thua.

Nói lý lẽ với anh, anh sẽ thao thao bất tuyệt giải thích.

Nói với anh là không hợp, căn bản là anh chẳng nghe lọt tai.

Bùi Tinh tức tối đâm xuống giường.

Không hiểu có phải vì động tác quá mạnh hay không, mà bỗng nhiên cô cảm thấy hơi đau bụng. Cô không để ý nhiều, giở mình nhắm mắt ngủ.

...

Ngày hôm sau, cô thức dậy như mọi ngày.

Dọc đường đi đến bệnh viện, Sơ Húc tìm chuyện để nói nhưng Bùi Tinh chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ chứ không nói lời nào, thậm chí còn chẳng thèm để ý đến anh.

Sơ Húc tự biết tối qua chọc giận cô nên đành thuận theo ý cô, không dám trêu cô nữa.

Xe tới bệnh viện Quảng An, Bùi Tinh nhìn thấy mấy chiếc xe quân đội đỗ ở ngoài. Cô không chú ý nhiều lắm, vừa định mở cửa xuống xe thì cánh tay bỗng bị nắm lấy, cô quay đầu lại theo bản năng, ngay sau đó, miệng bị nhét một thứ vào.

Lại là kẹo.

Bùi Tinh đưa lưỡi liếm trong vô thức, vừa hay tay Sơ Húc còn chưa rút lại, thế nên cô liếm luôn cả đầu ngón tay anh.

Cả hai người đều sửng sờ.

Bùi Tinh có phản ứng lại trước, cô đỏ mặt che miệng rồi mắng anh: "Biến thái."

Nói xong, cô lập tức mở cửa chạy xuống xe.

Sơ Húc ngồi yên trên ghế lái, bị dáng vẻ của cô chọc cười, anh liếm môi, đầu ngón tay khẽ xoa xoa vài cái như còn lưu luyến cảm giác vừa rồi.

Sau một lúc lâu, anh lại cười khẽ thành tiếng.

Bùi Tinh đỏ mặt chạy một mạch vào sảnh bệnh viện. Nhìn thấy rất nhiều người mặc quân trang đứng nghiêm chỉnh, để bảo vệ hình tượng của mình, cô thả chậm bước chân lại.

Cho đến khi cô đi khuất rồi, mấy anh lính trẻ tuổi mới xúm lại thảo luận.

"Vừa nãy là ai đấy? Xinh quá."

"Công nhận, quá đẹp."

"Có phải là bác sĩ không nhỉ? Nhưng mà trông mặt thì hình như cô ấy còn trẻ lắm, có vẻ là không phải đâu."

Phía bên này đang thảo luận rôm rả, thì đám người bên kia bỗng ồn ào xôn xao, có mấy người reo lên: "Sơ đội! Sơ đội!"

Sơ Húc vừa bước vào đại sảnh đã nghe thấy những tiếng gọi "Sơ đội".

Anh ngược mắt nhìn, những gương mặt quen thuộc bỗng xuất hiện trong tầm mắt, ngay sau đó, anh nhếch môi cười.

Đám lính "già" nhao nhao đi đến trước mặt Sơ Húc, liền thoảng hỏi: "Sơ đội, sao anh lại ở đây?"

"Có phải nghe nói hôm nay bọn em đến đây khám nên anh đến không?"

"Đúng đấy, nói thật đi, có phải nhớ bọn em rồi không?"

Sơ Húc bị cả đám chọc cười, anh đứng giữa bọn họ hàn huyên dăm ba câu.

Mấy trăm tân binh đứng bên cạnh thì thầm hỏi: "Ai đấy nhỉ?"

"Ai mà biết được."

"Nhưng mà anh ấy vừa đến thì mấy anh kia đều xoắn hết cả lên, không biết là làm sao nữa."

"Hình như vừa nãy tôi nghe thấy họ gọi anh ấy là Sơ đội."

"Nhưng mà bên đoàn mình làm gì có ai họ Sơ..."

Lời còn chưa dứt, cả đám không biết chột nghĩ đến điều gì đó, lập tức đưa mắt nhìn nhau. Tôi nhìn cậu, cậu nhìn tôi, sau đó đều bất giác nuốt nước miếng.

"Không... Không thể nào..."

"Ừ... Chắc là... không phải đâu..."

"Chẳng...chẳng phải là anh ấy chuyển nghề rồi hay sao?"

"Thế... có khi đúng là anh ấy đấy."

Một đám người lại nuốt nước miếng lần nữa. Có người không hiểu bèn hỏi: "Chuyện gì đấy? Sao các cậu lại kích động như vậy?"

"Cậu... cậu chưa từng nghe về đội trưởng Sơ Húc à?"

"Chưa, tôi mới vào mà, muộn hơn các cậu nhiều."

Một anh chàng lại nuốt nước miếng rồi giải thích: "Biệt danh của Sơ Húc là Chiến Thần đấy. Hiếu không?"

Anh chàng kia lắc đầu.

Một người khác giải thích tiếp, "Anh ấy thi đỗ vào trường quân sự với điểm cực cao, chưa đến một năm đã được đề bạt tham gia tập huấn ở Venezuela, ở bên đấy hai năm liền. Sau đấy thì không nghe nói đến hành tung của anh ấy nữa. Nhưng mà, người này nhiều lần lập chiến công lắm, anh ấy là một tay súng bắn tỉa cực kỳ xuất sắc, còn là một Thượng úy hải quân nữa, mà vẫn còn trẻ lắm ấy. Hồi đó tôi nhớ là khoảng cuối 2016, lúc đấy anh ấy mới chỉ hai tư tuổi, không phải là thần thoại thì là gì?"

Đám lính mới ồ lên, "Thế... thế sao không thấy xuất hiện trong quân đoàn?"

Những người khác đều lắc đầu, "Không biết, cũng không hỏi, chỉ nghe các sếp nói là đã chuyển nghề thôi, còn lý do cá nhân thì Sơ đội cũng không cho biết."

Mọi người bất giác đổ ánh nhìn về phía Sơ Húc đang đứng giữa một đám người, trong mắt đều hiện lên sự kính nể dành cho một người quân nhân xuất sắc.

Sơ Húc bị họ vây quanh, bỗng không biết là ai hô lên: "Sơ đội!"

Sơ Húc đưa mắt nhìn qua. Người kia mặc quân trang chỉnh chu, đứng nghiêm chào anh bằng nghi thức tiêu chuẩn của quân đội.

Hốc mắt Sơ Húc đỏ ửng lên, chớp mũi cay cay, giữa đám người nhốn nháo, anh cũng đứng nghiêm, giơ tay chào.

Tất cả đều lặng im.

Không dưới một lần, anh từng nghĩ, nếu ngày đó anh không đi tìm cô, vậy thì anh sẽ không thành ra thế này. Nhưng chính anh cũng tự hỏi mình, có hối hận vì ngày đó đã đi tìm cô hay không?

Câu trả lời của anh trước sau đều như một.

Anh không hối hận, chưa bao giờ hối hận.

Tòng quân là ước mơ của anh, anh làm được, thậm chí là làm một cách xuất sắc, không có gì phải tiếc nuối cả. Nhưng Bùi Tinh là tín ngưỡng duy nhất của anh, trung trinh không đổi, đến chết không thôi. Nếu cô không ở bên cạnh anh, anh sẽ tiếc nuối cả đời.

Những người xung quanh cũng đứng nghiêm, giơ tay chào Sơ Húc. Khung cảnh quá hoành tráng, khiến đám tân binh phải nhìn chăm chú. Được nghe kể câu chuyện ngày xưa, họ đều cảm thấy, bất luận là nguyên nhân gì khiến Sơ Húc không còn làm trong quân đội nữa, thì sự kính trọng của mọi người dành cho anh vẫn không hề giảm bớt.

Bọn họ cũng đứng nghiêm, giơ tay chào.

...

Bùi Tinh không được chứng kiến cảnh tượng ấy. Khoác áo blouse xong, thấy bác sĩ Hà, cô liền hỏi: "Chú Hà, ở dưới kia có vụ gì đấy ạ?"

Bác sĩ Hà đáp: "Đang định nói với cô đây. Hôm nay bệnh viện không đủ người, phiền cô hỗ trợ khám sức khỏe cho đoàn lính dưới kia nhé."

Bùi Tinh khẽ cười, "Có gì mà phiền với chả không phiền ạ, họ ở tiền tuyến bảo vệ đất nước, giờ mình nên làm chút việc coi như cảm ơn họ cũng là chuyện bình thường thôi mà."

Bác sĩ Hà cười, "Cô nói phải đấy, họ mới là người vất vả nhất."

Bùi Tinh gật đầu tán thành.

Bác sĩ Hà dẫn Bùi Tinh xuống đại sảnh. Cô vừa xuất hiện, đám tân binh lập tức ồ lên, thấy cô mặc áo blouse trắng, bọn họ ngay lập tức bàn tán xôn xao.

"Là bác sĩ thật kìa."

"Trời ơi, quá là đẹp đi."

"Không phải đấy chứ, tôi còn tưởng chỉ là thực tập thôi, không ngờ trước ngực người ta đeo thẻ bác sĩ khoa tim mạch kìa kìa."

Bùi Tinh loáng thoáng nghe được mấy lời bình luận, cô cúi đầu cười, rồi lại vừa vặn nghe thấy trong đám lính có người nhắc đến "Sơ đội".

Nghe thấy thế, cô bất giác ngẩng đầu, vừa hay nhìn thấy Sơ Húc nổi bật giữa một đám người. Anh bị họ vây kín, nhưng trong mắt không hề có vẻ mất kiên nhẫn, ngược lại, anh còn đang trò chuyện rất vui vẻ với họ nữa.

Khoảnh khắc cô thu tầm mắt về, như có linh cảm, Sơ Húc đưa mắt nhìn về phía cô. Bùi Tinh cúi đầu, không để ý đến anh.

"Sơ đội, anh nhìn gì thế?", Tiểu Lý hỏi.

Sơ Húc cúi đầu cười, gương mặt đầy vẻ dịu dàng. Mọi người đều thấy lạ, lần đầu tiên thấy anh như vậy, thế nên lại càng thêm hiếu kỳ. Đưa mắt về phía anh vừa nhìn, họ thấy ngay một nữ bác sĩ mặc áo blouse trắng.

"À!", ra là thế, có người nói: "Em hiểu rồi, có phải là lão đại muốn tìm bạn gái không?"

"Sao, có thấy ai hợp không?", lại có người khác hỏi.

Sơ Húc liếm môi rồi cười, "Có."

Lòng hiếu kỳ của mọi người trời dậy, cứ bám lấy Sơ Húc hỏi là ai. Sơ Húc cười, tưởng tượng đến cô là giọng nói lại bất giác dịu hẳn, "Ngồi ở đằng kia kìa."

Mọi người không nhịn nổi, ngoảnh hết sang phía bên đó.

"Wow!", Tiểu Thời ồ lên, "Mắt nhìn của lão đại ghê thật đấy, chọn ngay cô xinh nhất."

"Chứ còn gì, vừa nãy đám tân binh còn xôn xao bàn luận về cô bác sĩ ấy đấy, cậu nào cũng khen cô ấy xinh, tôi cũng thấy thế, đúng là quá xinh."

Lời vừa dứt, Sơ Húc liền nhú mày, "Cậu nói là ai bàn luận cơ?"

"Đám tân binh ấy, vẫn còn đang bàn tán kia kìa.", Tiểu Thời hất hất cằm, "Anh nhìn mà xem, vẫn tiếp tục kia kìa."

Sơ Húc nhìn một vòng, quả nhiên là đám tân binh đang hớn hờ nhìn về phía Bùi Tinh và xôn xao bàn tán.

Ánh mắt Sơ Húc tối lại, anh đưa lưỡi liếm vòm họng, bàn tay bất giác nắm lại.

Tiểu Thời là một tên không biết nhìn sắc mặt, thấy thế không những không ngừng mà còn thêm mắm dặm muối, "Nếu là em, em cũng chọn người xinh như thế, nhìn thôi mà đã biết là tính cách tốt rồi, lúc cười lên, anh xem kìa, dịu dàng kinh khủng."

Sơ Húc đưa mắt nhìn, quả nhiên Bùi Tinh đang mỉm cười chào hỏi đám tân binh. Anh hít sâu mấy hơi liền.

Tiểu Thời lại nói tiếp, "Sơ đội, hay là anh đổi người khác đi? Cô này để...Ừm..."

Đám xung quanh không nhìn nổi nữa, vội vàng bịt miệng cậu ta lại, có người còn tốt bụng nhắc nhở, "Cậu đừng có dại, không thấy sắc mặt Sơ đội cực kỳ khó coi à?"

Lúc này Tiểu Thời mới ngược mắt nhìn Sơ Húc, đúng là anh đang tỏ vẻ rất khó chịu, sắc mặt tối sầm lại.

Tiểu Thời chậm chạp phát hiện ra, không phải là Sơ Húc đang chọn người, mà là vốn dĩ đã có quan hệ với người kia rồi.

Thấy cậu ta có vẻ đã hiểu, đám bạn xung quanh đồng loạt thở dài.

Chỉ số thông minh của tên này, đúng là không ai có được.

"Đối ai?", Sơ Húc nhìn Tiểu Thời, "Ông đây sắp cưới cô ấy rồi."

"Cưới ư?", mọi người trợn trừng mắt, liên tục hỏi dò: "Thật không ạ? Lúc nào đấy? Sao anh không nói với bọn em?"

"Không lâu nữa đâu.", Sơ Húc trầm giọng nói, cũng lười giải thích nhiều.

Mọi người đồng loạt "à" một tiếng.

Thì ra là sắp cưới rồi!

...

Bùi Tinh ngồi sau bàn, trước mặt bày máy đo huyết áp. Cô đến đây cũng chỉ để hỗ trợ đo huyết áp mà thôi.

Trước mặt cô là một dãy dài, thấy họ cứ chen nhau, bác sĩ Hà bật cười, "Các cậu đừng sốt ruột, ai cũng có cơ hội tiếp xúc với bác sĩ Bùi, đi khám những cái khác trước đi."

Không biết là ai trong đám đông gào lên: "Không cần ạ! Bọn cháu muốn xếp hàng ở chỗ chị dâu trước!"

Sơ Húc bất giác nhìn Tiểu Thời, cậu ta lập tức rút cổ, nói: "Em chỉ nói hộ... mấy trăm người xung quanh em... mà thôi!"

Sơ Húc đá lười vào má trong, không nói gì nữa.

Anh không dám nói gì, giờ giải thích cũng không kịp nữa rồi. Thật ra anh còn chưa tán đổ cô nữa là... Vì thế, anh đành đứng yên đó nhìn bọn họ cứ đo huyết áp xong là lại nói một câu: "Cảm ơn chị dâu."

Lúc đầu Bùi Tinh còn không đáp lời, cho rằng mình nghe lầm. Nhưng mà mấy trăm người đều nói một câu - "Cảm ơn chị dâu" như nhau. Cô nhúu mày, vừa lúc đến lượt Tiểu Thời, cậu ta là người cuối cùng. Đo xong, cậu ta đứng nghiêm, đồng dục hô to: "Cảm ơn chị dâu!"

Qua khoe mắt, Bùi Tinh nhìn thấy Sơ Húc. Vóc dáng anh rất cao, diện mạo xuất chúng, cô gần như có thể nhìn thấy anh ngay lập tức. Anh đứng giữa đám quân nhân, mặc áo thun đen, không biết đang nói chuyện gì với họ, góc cạnh gương mặt hoàn mỹ, chỉ đứng đó thôi đã thành một hình ảnh tuyệt đẹp rồi.

Ở đây cô cũng chỉ quen mỗi Sơ Húc, mà hiện tại trông anh trò chuyện với đám đó vô cùng vui vẻ, chứng tỏ anh đã nói gì đó khiến họ hiểu lầm. Bùi Tinh lẳng lặng lườm mắt khinh bỉ.

Một lát sau, cô thu tầm mắt lại, rồi nói với Tiểu Thời: "Xin lỗi, tôi không phải là chị dâu của các anh, cũng không biết anh trai của các anh."

Tiểu Thời "á" một tiếng rồi bảo: "Không phải chứ, vừa nãy lão đại bảo hai người sắp cưới rồi còn gì."

Lời vừa dứt, Bùi Tinh lập tức sững sốt.

"Cười?", cô hỏi.

Tiểu Thời gãi gãi đầu, "Đúng. Sơ đội vừa nói thế, còn bảo không lâu nữa hai người sẽ kết hôn."

Cậu ta vừa dứt lời, Bùi Tinh ngay lập tức trừng mắt liếc nhìn Sơ Húc ở phía xa. Sau khi thu tầm mắt lại, cô đang định giải thích mình với Sơ Húc không có quan hệ gì thì người kia lại bước nhanh đến chỗ cô, ngón tay gõ gõ lên mặt bàn, phát ra âm thanh cồm cộp, anh trầm giọng hỏi: "Không quen anh sao?"

Cơ giận từ tối qua vẫn còn, Bùi Tinh bực bội đáp: "Không quen."

Tiểu Thời đứng bên cạnh, bỗng nhiên cảm thấy sau lưng như có một luồng gió lạnh.

Sơ Húc biết cô vẫn giận chuyện tối qua, vốn định chiều theo ý cô, nhưng bỗng trong đám đông có người nghi ngờ, "Không phải là giả đấy chứ?..."

"Thế thì bọn mình có cơ hội rồi.", không biết là tên nào không sợ chết mà nói câu đó.

Sơ Húc tức giận bật cười, lời ví ra, trước mặt mọi người, đặt một tấm ảnh lên mặt bàn. Bức ảnh chụp từ năm 1995, ghi lại cảnh hai người ngồi chung trong một chậu nước lớn, anh cởi trần cầm khăn bông, cô ngồi bên cạnh, cùng nhau tắm.

Bùi Tinh liếc nhìn, hai gò má đỏ bừng cả lên.

Sơ Húc cup mí mắt, đầu ngón tay gõ vào bức ảnh, giọng nói chứa đầy ý cười, "Vậy em giải thích xem, chuyện em sơ múi anh như này, tính thế nào?"

Bùi Tinh cảm thấy người này đúng là không biết xấu hổ, nghe anh nói mà hai lỗ tai cô ong ong cả lên, mãi lâu sau mới trả lời được một câu: "Ai sơ mũi anh chứ, trong ảnh lại chẳng phải có mỗi mình tôi!"

Đám lính kia thấy hai người họ đấu khẩu mà như tán tỉnh như vậy thì đưa mắt nhìn nhau rồi thầm cười trộm.

Nghe thấy thế, Sơ Húc đá lười vào mặt trong răng, nhếch khóe miệng rồi hỏi: "Ý của em là anh sơ mũi em?"

Đầu Bùi Tinh nóng lên, cô nói: "Ai mà biết được, nhìn ảnh chẳng phải là rõ ràng rồi sao!"

"À...", Sơ Húc kéo dài giọng, liếm môi rồi thấp giọng cười, anh nhếch môi, "Thế thì vừa hay, hôm nay có nhiều người, mọi người làm chứng, Sơ Húc anh sẽ chịu trách nhiệm với em."

Lời vừa dứt, tất cả mọi người cùng ồ lên. Giây tiếp theo, tiếng vỗ tay vang lên như sấm, thêm cả tiếng reo hò ầm ĩ: "Sơ đội muôn năm! Sơ đội muôn năm! Sơ đội, Sơ đội, Sơ đội!"

Bùi Tinh nắm chặt cây bút trong tay, khuôn mặt đỏ như rỉ máu. Ở dưới bàn, cô hất chân đá một cái thật mạnh vào chân Sơ Húc, lại ngẩng đầu nhìn anh với vẻ đầy uất ức.

Sơ Húc biết, quả này anh chơi lớn rồi.

Anh khẽ ho rồi cao giọng nói với mọi người xung quanh, nhưng mắt vẫn nhìn cô, "Thôi, đừng làm loạn lên nữa, tiểu tổ tông nhà tôi xấu hổ là giận đấy, tối về không cho tôi ăn cơm thì chết."

Lời còn chưa dứt thì mọi người đã cười to hơn trước rồi.

Sơ Húc đuổi tay ra, kịp thời bịt kín hai tai Bùi Tinh trước khi cô nghe thấy tiếng cười của họ.

Bùi Tinh ngược mắt, môi khê nhếch, cả tầm mắt chỉ còn lại mình anh.

Anh liếm môi, hai vành tai thoáng đỏ, yết hầu trợt lên trợt xuống, hàm dưới căng cứng, trong mắt cũng chỉ còn lại mình cô.

Thật ra cũng chỉ là bịt tai trộm chuông mà thôi, cô vẫn có thể nghe thấy tiếng cười của những người xung quanh, thậm chí vào lúc anh bịt tai cô lại, trong đám đông kia còn có người hét ầm lên.

"Tiểu Tinh ngoan.", Sơ Húc nói, "Tối nay anh gọi cho đội trưởng của họ phạt họ sau."

...

Bùi Tinh bận rộn đến tận chiều mới được rảnh rang, cũng vì bận nên cô còn chưa ăn cơm.

Bụng nhâm nhâm đau, Bùi Tinh không nghĩ nhiều, thu dọn đồ đạc rồi xách túi đi xuống lầu.

Có mấy bác sĩ đi lướt qua, màn thể hiện tình cảm sáng nay quá hoành tráng, hiện giờ gần như toàn bộ bệnh viện đều biết. Nhìn thấy Bùi Tinh, họ ngậm miệng, không nói gì nhưng lại nhe răng cười, làm Bùi Tinh bối rối gật đầu chào họ rồi chuồn thẳng ra ngoài.

Dọc đường, có rất nhiều y tá chào hỏi cô, Bùi Tinh đều mỉm cười gật đầu với họ.

Cô đi rồi, đám y tá kia mới riu rít bàn tán.

"Bác sĩ Bùi trông ngầu nhờ, lại còn xinh nữa."

"Ừ! Mà chồng cô ấy cũng đẹp trai lắm ấy, đẹp trai dã man luôn."

"Vẫn chưa phải là chồng, nhưng mà nhìn cái kiểu liếc mắt đưa tình đấy thì tôi đoán là cũng không lâu nữa đâu."

"Công nhận. Mà tôi cảm thấy chồng của bác sĩ Bùi chiều cô ấy lắm nhé, lần đầu tiên thấy có người vừa đẹp trai vừa dịu dàng như thế, trong mắt chỉ có mỗi bác sĩ Bùi thôi."

"Quả nhiên, càng đẹp trai càng chung thủy."

Vẫn chưa đi xa, bước chân của Bùi Tinh thoáng khựng lại, cô hít sâu mấy hơi liên tục.

Không nên tức giận, không nên tức giận, cuộc đời là một bộ phim, vì có duyên nên mới gặp nhau...

"Đi thôi, về nhà nào.", không biết Sơ Húc chui ra từ chỗ nào, đứng phía sau cô trầm giọng nói.

Không còn nghi ngờ gì nữa, giọng nói của anh chính là một ngòi nổ, thổi bùng lên ngọn lửa giận trong lòng cô.

Cô xoay người lại, đang định mắng anh thì lại bị anh giơ tay bịt miệng lại, "Ừm..."

"Còn nhớ tối qua anh nói gì không?", Sơ Húc nhin cười, ôn hòa nhìn cô.

Bùi Tinh trợn trừng mắt, bị anh bịt miệng không nói được gì, chỉ có thể phát ra những tiếng ừ ừ.

Sơ Húc "suyt" một tiếng, hơi cúi đầu, kề đầu lại gần trán cô nhưng không chạm vào, dưới cái nhìn đầy bức tức của cô, anh khàn giọng nói: "Dù sao thì em cũng muốn làm ấm lên rồi, không bằng anh thuận theo tâm ý hôn em một cái, em nói xem có đúng không?"

Bùi Tinh lập tức lắc đầu. "Ông, ông, ông..."

"Vậy thì em phải ngoan.", Sơ Húc liếm môi, giọng nói mang theo ý cười, "Anh buông em ra, em đừng có làm ầm lên, được không?"

Bùi Tinh lại lắc đầu, "Ô ô ô ..."

"Thế anh hôn em, để em làm ầm lên, được không?", Sơ Húc càng cười vui vẻ hơn, yết hầu nhấp nhô mấy cái liên.

Bùi Tinh trừng lớn mắt, lại lắc đầu.

"Vậy thì phải ngoan nhé? Được không?", Sơ Húc trầm giọng nói, thả chậm từng chữ khiến cô đỏ mặt, vội vàng gật đầu.

Sơ Húc buồn cười, vừa buông cô ra, anh đã khoác tay lên vai cô ngay lập tức, cánh tay thu lại, kéo cô kề sát mình. Cứ như vậy cho đến lúc lên xe, Bùi Tinh chỉ mãi giãy giụa mà quên luôn phải cúi kính.

Bị nhét vào ghế phụ, cô đang định ngồi thẳng dậy mắng anh thì bỗng một tràng đồng thanh inh tai vang lên: "Chị dâu ạ!"

Bùi Tinh sợ tới mức ngơ ngác quay lại nhìn. Đằng sau có ba người đàn ông mặc quân phục, trên mặt nở nụ cười vừa chân chất vừa ngượng ngùng.

Trái tim vốn đang đập thùm thụp vì sợ của Bùi Tinh dần dịu lại. Cô cứng ngắc vẫy tay với họ, khẽ cười rồi chào, "Hi!"

Ba người kia càng ngượng ngùng hơn, định chìa tay ra bắt tay với cô. Đúng lúc này, đứng ở cạnh ghế phụ, Sơ Húc giơ tay chụp lấy bàn tay đang định chìa ra của Bùi Tinh rồi quăng lại một câu: "Nam nữ thụ thụ bất thân, cái nghi thức tục tằn này miễn đi."

Ba người sững sốt một lúc rồi cười nói: "Lão đại, không ngờ nhé!"

Tiểu Thời hít mũi người người rồi bảo: "Này, các cậu có người thấy mùi gì không?"

Sơ Húc: "Mùi gì?"

"Mùi giấm!", Tiểu Thời bóp mũi và bảo: "Có người thấy không?"

Người bên cạnh đáp, "Vẫn là vại giấm ngày xưa!"

Vốn dĩ ba người họ tưởng Sơ đội sẽ tức tối quăng họ xuống xe, lại chẳng ngờ anh không những không giận mà còn gật đầu tán thành, "Lại chẳng à... Thích tiểu tổ tông nhà tôi bao nhiêu năm rồi còn."

"Nhưng mà, vẫn là vại giấm ngày xưa sao?", Sơ Húc hỏi, sau đó tự nhiên đặt tay lên vai Bùi Tinh, tay kia kéo đai an toàn rồi cài cho cô.

Tiểu Thời che miệng lại, sợ mình không cẩn thận tru lên một tiếng rên thống thiết.

Dọc đường, Tiểu Thời tìm đủ chuyện để nói, thỉnh thoảng Bùi Tinh cũng phụ họa theo. Sơ Húc lái xe, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước.

Bỗng nhiên Tiểu Thời bảo, "Lão đại đúng là khiến kiến thức về tình yêu của tôi đa dạng hẳn. Tôi còn nhớ hồi đấy trong đoàn có một cô bé theo đuổi anh ấy... Ờ!"

Tiểu Thời bịt miệng. Định mệnh! Đúng là cái hay không nói lại đi nói cái dở.

VÀNG DƯƠNG ÔM LẤY EM

Tiểu Trang Chu

dtv-ebook.com

Chương 24

Vừa hay đến đèn đỏ, Sơ Húc cho xe dừng lại.

Tiểu Thời vẫn đang ủ rũ vì tự biết mình nói sai, thì chợt Sơ Húc lại bảo, "Cậu cũng nói là người khác theo đuổi tôi đấy thôi, ngoài tiểu tổ tông nhà tôi ra, bao nhiêu năm qua, cậu có thấy tôi đối xử tốt với ai không?"

Lời vừa dứt, Bùi Tinh vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng bàn tay lại làm như tự nhiên đưa lên che miệng, đôi mắt không giấu nổi ý cười.

Tiểu Thời gật đầu ngay lập tức, "Đúng, đúng, đúng! Sơ đội chưa từng để ý đến đám đó! Còn chẳng thèm liếc mắt nhìn nữa là!"

Quả thật, đã nhiều năm trôi qua, cậu ta luôn đi theo Sơ Húc, xung quanh anh có rất nhiều người phụ nữ ái mộ, tỏ tình với anh, nhưng anh đều không để ý đến, thậm chí nhiều khi anh còn tỏ ra phản cảm khi tiếp xúc với phái nữ nữa.

Dựa vào điểm này mới thấy, Sơ Húc đối xử với Bùi Tinh không giống thế.

Cách Sơ Húc đối xử với Bùi Tinh hoàn toàn khác với những cô gái khác.

Đèn xanh sáng lên.

Bùi Tinh vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, lòng lâng lâng vì câu nói vừa rồi của Sơ Húc. Chẳng liên quan đến chuyện thích hay không thích, biết một người

nào đó đối xử với mình khác với những người khác, đương nhiên trong lòng sẽ cảm thấy đặc ý rồi.

Đang lúc đặc ý, từ phía sau có một bàn tay bỗng áp lên đầu cô, rồi giọng nói trầm khàn vang lên, "Vui à?"

Bùi Tinh không đáp lời, đuôi mắt cong cong bán đứng tất cả.

Sơ Húc nhếch miệng cười, đánh tay lái sang trái, nét mặt ôn hòa, anh cười nói, "Nhìn tiểu tổ tông nhà tôi vui chưa kìa."

Ba người ngồi ở phía sau lẳng lặng lờm nguýt, nói cứ như anh chẳng thích chút nào không bằng.

Cả quãng đường, Tiểu Thời lảm nhảm không thôi, cậu ta buồn với Bùi Tinh từ thiên văn cho đến địa lý, Bùi Tinh cũng bị cậu ta chọc cho cười khúc khích.

Sơ Húc không nói gì, lúc xe dừng lại, vừa hay Tiểu Thời đang kể chuyện cười, mặt Bùi Tinh đỏ gay lên, anh bèn nói: "Đến nơi rồi, nín cười đi xem nào."

Bốn người: "..."

Tiểu Thời lại nói: "Sơ đội, anh có ngửi thấy mùi gì...?"

Lời còn chưa dứt thì đã bị chặn ngang.

"Ngửi thấy.", Sơ Húc dứt khoát thừa nhận, "Ông đây đang ghen đấy."

...

Ở nhà, Trần Tư nhiệt tình làm rất nhiều món ngon, bày đầy một bàn lớn ở sân sau. Vừa thấy khách đến, Trần Tư đã ra chào hỏi ngay, "Hello."

Tiểu Thời làm quen rất nhanh, chỉ dăm ba câu đã xưng anh em với Trần Tư được.

Trần An nhào vào lòng Bùi Tinh rồi thủ thỉ: "Chị ơi, em nhớ chị quá."

Bùi Tinh khom lưng bế thẳng bé lên, vừa bẹo má nó vừa nói: "Chị cũng nhớ em."

Cô vừa dứt lời thì chợt nghe thấy tiếng đập cửa ở sân trước.

Sơ Húc ra ngoài mở cửa, Bùi Tinh đặt Trần An xuống, vừa xoay người lại thì nhìn thấy một đoàn người mặc quân phục đi vào. Áng chừng khoảng mấy chục người, ai nấy đều liến thoắng: "Sơ đội, anh bắt công thật đấy, đưa anh Thời, anh Long với anh Hưng về, không đưa bọn em đi cùng gì cả."

Sơ Húc đứng ở giữa sân, vươn tay đập bốp một cái vào đầu người vừa nói, "Xe chỉ đủ năm người, tôi với tổ tông nhà tôi, đằng sau còn có ba cái đuôi nữa, các cậu định ngồi vào đâu hả?"

Tiểu Thời đứng ở đằng sau lừ mắt khinh bỉ, đúng là không lúc nào quên rài "cơm chó" mà.

Đám người mới tới đưa mắt nhìn vào bên trong thăm dò, vừa thấy Bùi Tinh đang ở trong nhà gọt táo thì nhao nhao lên, "Ôi giờ ơi!!! Lão đại, ở chung rồi cơ đấy!"

Sơ Húc cười, không nói gì.

Anh xoay người, vừa đi vào vừa hỏi, "Các cậu đi hết thế này, họ không nói gì à?"

"Không sợ.", có người nói, "Bọn em xin phép mà."

"Tối nay mấy giờ phải về?", Sơ Húc hỏi, bàn tay lấy quả táo và con dao trên tay Bùi Tinh một cách tự nhiên, rồi anh trầm giọng nói: "Để anh."

Bùi Tinh không nghĩ nhiều, để kệ anh. Sơ Húc nhanh chóng gọt xong quả táo, bổ thành hai nửa, một nửa đưa cho Bùi Tinh. Cô nhận lấy, đang định đưa cho Trần An thì Sơ Húc chợt nói, "Tự em ăn đi, anh gọt cho nó sau."

Bùi Tinh gật đầu, đưa miếng táo lên miệng cắn. Vừa cắn được một miếng, cô liền nhìn thấy Sơ Húc bỏ miếng táo vốn sẽ cho Trần An vào miệng.

Bùi Tinh: "..."

Trần An đang ôm đùi Bùi Tinh: "..."

Đám người đang ồn ào ngoài sân: "..."

"Quả táo này không chia cho con được.", Sơ Húc ra vẻ đạo mạo mà giải thích, "Bố bổ cho con quả khác."

Mọi người đều chửi thầm, muốn ăn chung một quả táo với người đẹp thì nói thẳng ra, lại đi ghen tỵ với một đứa trẻ con, đúng là...

Sơ Húc nhanh chóng gọt xong quả táo cho Trần An, thẳng bẻ nhận lấy, ngoan ngoãn ngồi gặm.

Trần Tư gọi với từ sân sau ra, "Vào đây đi, đừng đứng mãi ở đằng trước đây nữa, ở đây mới có đồ ăn này! Có đồ nướng BBQ, có cả bia nữa."

Mọi người vừa nghe thấy thế thì nườm nượp kéo nhau vào trong như ong vỡ tổ.

Sơ Húc cười, nhanh tay nhanh mắt kéo Bùi Tinh ra phía sau mình. Lúc hai người đi ngang qua một đồng chí có vẻ đứng tuổi, người đó bỗng vỗ vai Sơ Húc, giọng nói như đã thấm bao sương gió, "Lát nữa tán gẫu một chút nhé?"

"Hà đội, sao anh cũng đến?", Sơ Húc có phần bất ngờ, không đợi câu trả lời, anh đã nói tiếp: "Anh vào trước đi."

Đội trưởng Hà cười, giơ tay khẽ đấm vào bả vai Sơ Húc, "Sao, hai năm không gặp mà đã thấy tôi xa lạ rồi ư?"

"Nào có."

"Có cho tiền thăng nhãi cậu cũng không dám ấy chứ.", đội trưởng Hà khoác vai Sơ Húc đi vào trong.

Sơ Húc chớp mắt với Bùi Tinh, vừa hay bị đội trưởng Hà nhìn thấy, anh ấy cười sang sảng, "Sao thế? Xa nhau có vài phút, khoảng cách có mấy mét, thế mà cậu vẫn không nhớ?"

Sơ Húc cười, đưa mắt nhìn Bùi Tinh rồi nói: "Chứ lại chẳng à."

Đội trưởng Hà chỉ cười chứ không nói gì, khoác vai Sơ Húc đi thẳng vào phía trong. Bùi Tinh dắt Trần An đi theo sau, vừa vào tới nơi đã thấy đội trưởng Hà cười nói: "Nào, nào, nào, giới thiệu cho đám tân binh các cậu một chút về Sơ đội nào!"

Sơ Húc đứng bên cạnh, khẽ cười một cái.

Tiểu Thời đứng dậy tranh công, "Để em, để em, luận về độ hiểu biết Sơ đội, không ai hơn em được."

Mọi người vỗ tay rào rào, sôi nổi yêu cầu Tiểu Thời kể chuyện về Sơ Húc.

Đúng lúc này, Bùi Tinh thấy còn thiếu mấy cái ghế nên xoay người đi vào nhà.

Như có tâm linh tương thông, Sơ Húc quay qua nhìn, đội trưởng Hà bỗng vỗ vai anh rồi hỏi: "Thế nào hả? Là cô bé kia phải không?"

Sơ Húc thu tầm mắt lại, nhẹ nhàng "ừm" một tiếng.

"Tôi thấy hơi không giống.", đội trưởng Hà nói, "Chẳng lẽ là lâu rồi nên tôi nhìn nhầm?"

"Không nhìn nhầm.", Sơ Húc cúi đầu, giọng nói khàn khàn, "Cô ấy trưởng thành lên nhiều, chín chắn hơn, dáng vẻ cũng thay đổi một chút."

Đội trưởng Hà: "Đúng, trông đẹp hơn."

Sơ Húc: "Không hẳn, trong mắt em, cô ấy lúc nào cũng đẹp."

"Cái cậu này...", đội trưởng Hà bất đắc dĩ cười.

Bùi Tinh mang mấy cái ghế nữa ra, vừa hay nghe thấy Tiểu Thời liền thoáng nói.

"Các cậu có biết lúc Sơ đội nhập ngũ, tôi hỏi anh ấy vì sao lại tòng quân, anh ấy nói thế nào không?"

Bùi Tinh ngược mắt, tìm bóng dáng Sơ Húc theo bản năng.

Bờ vai rộng, vóc dáng cao, mái tóc ngắn gọn gàng, chỉ nhìn thôi đã có cảm giác an toàn vô cùng rồi.

Khoảng sân bỗng ồn ào hẳn lên, "Không biết! Kể đi, kể đi!"

Tiểu Thời kéo dài giọng "haiz" một tiếng rồi nói: "Anh ấy bảo, anh ấy là vì tiểu tổ tông nhà anh ấy mà đến."

Sơ Húc nhớ mãi đêm hôm đó.

Bầu trời đầy sao, bóng đêm mịt mù.

Anh vẫn chưa cởi bỏ trang phục chiến đấu, mệt mỏi, kiệt sức, cả người đầy mồ hôi. Anh nằm trên cỏ, Tiểu Thời nằm bên cạnh chợt hỏi, "Tại sao

anh lại vào quân đội?"

Khi đó, Sơ Húc ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đầy sao, bỗng nhiên anh cười, rồi cất giọng ôn hòa, "Tiểu tổ tông nhà tôi bảo thích ngôi sao trên vai."

Lúc ấy, Tiểu Thời ồ lên: "Thật không? Chỉ vì cô ấy nói thích ngôi sao trên vai ư?"

Sơ Húc khẽ "ừ" một tiếng, "Cô ấy muốn gì, tôi đều cho cô ấy hết."

...

Tiểu Thời nói xong, tất cả mọi người đều không hện mà cùng nhìn về phía Bùi Tinh đang đứng đằng sau Sơ Húc.

Khóe miệng Sơ Húc vốn đang nhếch lên, ngay khi nhìn thấy tầm mắt của mọi người thay đổi, anh bỗng ngây người, quay ngoắt lại. Quả nhiên, Bùi Tinh đang đứng phía sau anh.

"Đến đây từ lúc nào thế?", Sơ Húc hỏi rồi đón lấy cái ghế trong tay cô.

"Vừa mới thôi.", Bùi Tinh hỏi, "Các anh đang nói chuyện gì thế?"

"Không có gì, chỉ là mấy chuyện tểu tảo thôi."

Bùi Tinh cup mí mắt, "À" một tiếng.

Mọi người quây quần bên nhau, vừa trò chuyện vừa cười đùa, bầu không khí vô cùng náo nhiệt.

Không biết là ai trong đám người bỗng nói, "Tôi nói cho các cậu biết, hồi đó bọn tôi trêu nhau, Sơ đội bảo, nếu mà không vào quân đội thì anh ấy sẽ về thừa kế gia sản cả trăm triệu, làm bọn tôi cười đau cả ruột, mấy ngày sau nghĩ lại mà vẫn còn buồn cười."

Cậu ta vừa dứt lời, mấy người khác bắt đầu hòa theo, "Đúng, đúng, đúng, tôi vẫn còn nhớ vụ đấy, hồi đó tôi cũng cười vỡ cả bụng."

Tiểu Thời hắng giọng, không nói gì.

Đội trưởng Hà cũng hắng giọng, không nói gì luôn.

Bùi Tinh cũng vậy, mím môi không nói một lời nào.

Dần dần, mọi người bắt đầu cảm thấy bầu không khí có vẻ khác lạ, họ nuốt nước miếng rồi thấp thỏm nhìn Tiểu Thời.

Được trao trọng trách, Tiểu Thời đưa mắt nhìn Sơ Húc. Anh ngồi yên trên ghế, thông dong uống nước, lại kẹp một miếng thịt nướng bỏ vào bát của Bùi Tinh.

Tiểu Thời nuốt nước miếng, "Tôi... hình như... từng nghe nói... bố mẹ Sơ đội có công ty riêng thật đấy."

Mọi người: "..."

Đội trưởng Hà bổ sung thêm một câu, "Lên cả sànp chứng khoán đấy."

Mọi người: "..."

Tất cả đều bất giác đổ ánh mắt về phía Bùi Tinh.

"Tập đoàn Quân Hiền...", cô khẽ nhấp một ngụm bia cho đỡ khát rồi nhỏ giọng nói: "... là của nhà anh ấy."

Mọi người: "!"

"Sơ đội, nếu anh không vào bộ đội thì sẽ về thừa kế gia sản cả trăm triệu thật ạ?"

"Quân Hiền mà chỉ đáng giá mấy trăm triệu thôi á? Cậu đùa tôi à, cả cái tập đoàn lớn như vậy."

Mọi người nghĩ ngay đến chuỗi khách sạn và cửa hàng dưới trướng Quân Hiền.

"..."

Mọi người đồng loạt rú lên, "Sơ đội, giàu có rồi chớ quên mọi người đây!"

Sơ Húc bị chọc cười, làm bộ đuổi chân ra đập cho họ một cái, "Biển đi!"

Ai nấy đều cười đùa vui vẻ, bầu không khí thân thiết không chút khoảng cách.

Đến gần đêm, mọi người mới rủ nhau giải tán. Uống cũng tương đối, đến lúc tạm biệt, vì tâm trạng vẫn còn hưng phấn, cả hội rủ nhau hát vang ca khúc Đoàn kết là sức mạnh.

Mãi cho đến khi cuộc vui đã tan, Bùi Tinh vẫn như nghe thấy những tiếng ca kia còn văng vẳng bên tai, sự chấn động trong lòng không sao dịu lại được.

Hầu hết mọi người đều đã đi ra ngoài, bỗng nhiên Tiểu Thời gọi Sơ Húc lại, "Sơ đội!"

Bước chân của Sơ Húc khựng lại, anh xoay người, nhìn cậu ta mãi mà không nói gì.

Một lúc lâu sau, Tiểu Thời mới hỏi, hai mắt ửng đỏ, "Cổ họng... của anh..."

"Không có gì nghiêm trọng cả.", Sơ Húc thản nhiên cười, "Đừng suy nghĩ nhiều."

Tiểu Thời ghen ngào, "Vì chuyện này...nên anh mới chuyển nghề ạ?"

Sơ Húc không trả lời, đáp án có sẵn rồi nhưng không nói ra.

"Rốt cuộc...", Tiểu Thời ghen ngào, "Là vì sao hả anh?"

Sơ Húc vốn không muốn nói, nhưng chợt thấy dưới ánh đèn có một bóng dáng mảnh khảnh xuất hiện, anh bèn giải thích, "Cuối năm 2016 ra biển, không cẩn thận bị thương."

Hai mắt Tiểu Thời đỏ ửng lên.

Sơ Húc cười: "Thôi thôi, đừng làm như sinh ly tử biệt thế chứ."

Tiểu Thời bị Sơ Húc giục lên xe.

Bùi Tinh xách túi rác định ra ngoài đổ, nửa đường lại nhìn thấy đội trưởng Hà, cô cất giọng chào, "Hà đội."

Có vẻ đội trưởng Hà cố ý tới tìm cô, anh ấy cười cười rồi ra vẻ thần bí nói, "Cô bé, lại đây, cho cô xem cái này này."

Bùi Tinh tò mò bèn tiến lại gần.

Đội trưởng Hà bật điện thoại lên rồi mở một bức ảnh cho Bùi Tinh xem.

Đôi mắt cô mở to, đội trưởng Hà đứng bên cạnh nói: "Cô biết đây là gì không?"

Bùi Tinh ngây ngẩn nhìn bức ảnh, không đáp lời.

Đội trưởng Hà không bận tâm, anh ấy giải thích: "Đây là bộ đồ chúng tôi mặc trong quá trình chiến đấu, bức ảnh cô nhìn thấy là do cậu ấy khâu vào đây đây.", đội trưởng Hà chỉ vào vị trí trái tim mình.

"Cô bé.", đội trưởng Hà cười, "Đối xử thật tốt với Sơ Húc nhé. Có một lần cậu ấy gục xuống, lúc hôn mê trong bệnh viện vẫn không ngừng gọi tên cô."

...

Sơ Húc đi vào sân, vừa hay nhìn thấy Bùi Tinh ra đổ rác. Cánh tay thon dài của cô xách nguyên một túi rác to đùng, Sơ Húc bèn giơ tay tự nhiên nhận lấy. Bùi Tinh trầm mặc một lát, đang định xoay người quay về thì Sơ Húc lại đưa bao thuốc của mình cho cô, "Vứt hộ anh cái."

Bùi Tinh: "..."

Bao thuốc vẫn còn rất nhiều.

Cuối cùng, hai người cùng đi ra ngoài vứt rác, Bùi Tinh cầm bao thuốc, Sơ Húc xách túi rác to.

Hai bên là hàng cây và dãy nhà nghỉ, dọc đường heo hút không một bóng người, ánh đèn vàng ấm áp rọi xuống kéo dài cái bóng của hai người.

Sơ Húc cụp mắt nhìn, sau đó lại liếc cô qua khóe mắt.

Bùi Tinh cúi đầu, ngón tay nắm chặt bao thuốc lá, bóp ra bóp vào, làm cho đồng thuốc lá bên trong vụn vụn hết cả.

Sơ Húc nhìn cô rồi hỏi: "Sao thế? Bao thuốc đặc tội với em à?"

Bùi Tinh không nói gì, hung hăng bóp nát điếu thuốc làm lòi cả sợi thuốc lá vàng sậm bên trong ra. Sơ Húc bất đắc dĩ nhếch miệng cười.

Rác đã vứt xong, anh xoay người lại, thấy cô vẫn cầm bao thuốc đứng dưới ngọn đèn đường.

Sơ Húc đứng đối diện với cô, cách một đoạn đường nhìn cô.

"Bùi Tinh.", Sơ Húc gọi cô, "Mệt quá à? Thế nên không vui ư?"

Bùi Tinh lắc đầu, hốc mắt phiem hồng, cô cúi đầu không đáp lời.

Cái vẻ tội nghiệp này khiến người ta nhìn mà mềm lòng.

Sơ Húc khẽ thở dài một tiếng, anh sai bước, chưa tới nửa phút đã đến bên cạnh cô. Anh giơ tay lên vuốt tóc cô, rồi cất giọng trầm khàn mà như đang dỗ dành: "Rốt cuộc là làm sao thế?"

Bùi Tinh vẫn không trả lời, chỉ khẽ lắc đầu một cái.

Trong nháy mắt, bên tai cô lại văng vẳng câu nói cuối cùng của đội trưởng Hà.

Đội trưởng Hà nói: "Sau này tôi hỏi cậu ấy, tại sao lại muốn mang ảnh của cô theo, cậu ấy bảo, cô không ở bên cạnh cậu ấy, giữ lại bức ảnh như vậy, nếu cậu ấy chết thì cũng có cái mang theo."

Chóp mũi Bùi Tinh cay cay, cô càng cúi thấp đầu hơn.

Sơ Húc duỗi cánh tay ra, áp bàn tay to lên đầu cô, yết hầu nhấp nhô, anh cười trêu cô, "Bảo em vứt rác thôi mà ầm ức thế cơ à?"

"Không phải!", hai mắt Bùi Tinh đỏ hoe, cô quyết không chịu ngẩng đầu lên nhìn anh.

Sơ Húc thở dài một tiếng, không hiểu lại chọc phải chỗ nào khiến tiểu tổ tông không vui thế này.

Anh đưa tay ra ôm lấy bả vai cô, kéo cô vào lòng mình. Nhưng anh không hề biết, vào lúc con người ta yếu đuối, cử chỉ như vậy sẽ khiến người ta càng muốn khóc hơn. Bùi Tinh không còn là cô bé mười tám tuổi nữa, không thể òa khóc nức nở trước mặt anh, thậm chí không thể vừa khóc vừa chảy nước mũi được. Cô tự nhận là mình không thể.

Ngay khi được anh kéo vào lòng, cô liền giãi ra, nhét bao thuốc vào tay anh rồi tìm đại một lý do, "Sau này anh mà còn hút thuốc là em không thèm để ý đến anh nữa đâu đấy."

Nói xong, cô bỏ về luôn.

Để lại một mình Sơ Húc đứng dưới ngọn đèn đường, cô đơn lẻ bóng.

Mãi một lúc sau, trên đoạn đường trống trải mới vang lên tiếng cười khe khẽ của anh. Anh liếm môi, nhẹ giọng nói, "Được."

Không bao giờ hút nữa, cũng sẽ không bao giờ bỏ em đi mà chẳng nói tiếng nào nữa.

...

Trở lại phòng ngủ, ngồi ngây ngẩn trên giường, sân trước vang lên tiếng khép cổng, Bùi Tinh biết, anh đã quay về.

Vài phút sau, cửa phòng cô có người gõ, Bùi Tinh không đáp cũng chẳng đứng dậy.

Người kia gõ thêm vài cái nữa, hình như anh thở dài rồi bảo: "Anh không hút nữa, em đừng giận."

Nghĩ đến lời mình vừa nói, Bùi Tinh quay mặt đi, cố giữ bình tĩnh, "Em không giận."

"Được rồi.", hình như anh đang cười, "Là anh sai, ngủ sớm đi, anh ở ngay phòng bên cạnh, có việc gì thì gọi anh."

...

Bùi Tinh đứng dậy, bỗng cảm thấy bụng dưới trướng đau. Cô tính ngày, đoán chắc sắp đến kỳ kinh nguyệt rồi.

Rửa mặt xong, nằm trên giường, cô cứ nhớ lại lời đội trưởng Hà nói. Đầu nặng trĩu, mê man một lúc thì chìm vào giấc ngủ.

Nửa đêm, điều hòa để 23 độ, hơi lạnh.

Bùi Tinh cảm thấy bụng mình ngày càng đau, cô khó chịu gỡ mình một cái, trên trán túa đầy mồ hôi lạnh.

Cô nuốt nước miếng, cổ họng nhâm nhâm đau, vừa mở mắt ra đã thấy đầu óc quay cuồng.

Bụng đau, cô muốn ngồi dậy nhưng không thể, mồ hôi chảy từ gáy qua sống lưng, cô khẽ mở mắt, vươn tay tìm được điện thoại di động, mở màn hình lên thì vừa hay thấy tin nhắn Wechat của Sơ Húc gửi lúc hơn một giờ đêm.

X: Ngủ ngon nhé, mai là cuối tuần, em được nghỉ rồi, khi nào em dậy, anh sẽ đưa em đi dạo.

Bùi Tinh không đọc được hết, hơi thở yếu ớt, cô nhấn nút gọi cho Sơ Húc.

...

Sơ Húc mới tắm xong, đang ngồi ngoài ban công. Bầu trời đầy sao, anh bỗng nhớ đến câu nói của người xưa, "Con người sau khi mất sẽ hóa thành một ngôi sao trên bầu trời, nhìn thấy sao như nhìn thấy người."

Hốc mắt Sơ Húc cay cay, anh khẽ ngẩng đầu lên nhìn, tìm được một ngôi sao anh cho là sáng nhất.

Bóng đêm mịt mù, yên tĩnh đến mức chỉ còn nghe thấy tiếng ếch kêu ồm ộp khe khẽ, gió lướt qua mặt, Sơ Húc thấp giọng lầm nhâm: "Viễn Tinh, cậu... có khỏe không?"

Điện thoại bỗng có chuông báo, là Tiểu Thời gửi tin nhắn.

Tiểu Thời: Ớ, không đúng, Sơ đội, em nhớ là nhiệm vụ cuối năm 2016 anh đâu có tham gia, chẳng phải anh xin nghỉ phép, bảo là về nhà gặp tiểu tổ tông của anh hay sao?

Sơ Húc trầm ngâm một lúc, anh không trả lời, bấm nút tắt màn hình rồi lại nhìn lên trời.

Một dải mây mờ chầm chậm trôi trên bầu trời đêm.

Qua một lúc lâu, điện thoại bỗng đổ chuông báo của Wechat, anh nhú mày.

Người anh quen biết trước giờ đều không gọi điện qua Wechat, mà Wechat của anh thì cũng chẳng có mấy bạn bè.

Anh cúi đầu nhìn, trên màn hình hiện ra cái tên: Tiểu tổ tông.

"Tiểu Tinh?", đôi mày Sơ Húc nhíu càng sâu hơn, anh vừa ấn nút nghe vừa khẽ nuốt nước miếng, dự cảm không hay thôi thúc anh bước ra khỏi cửa.

Giọng nói ở đầu bên kia thều thào, yếu ớt, "Sơ Húc... em... em đau quá..."

"Đau... đau ở đâu?", Sơ Húc luống cuống, vừa đập cửa vừa nói, "Mở cửa, mở cửa ra cho anh!"

Không có tiếng đáp.

Sơ Húc đột nhiên dùng chân đá văng cánh cửa, lực cực mạnh khiến cánh cửa bật tung ra, tạo thành tiếng động rất lớn. Sơ Húc chạy nhanh tới cạnh giường, thấy cô đang gập cong người thì hô hấp như đông cứng lại.

...

Về sau, mỗi lần nhớ lại cái đêm này, Sơ Húc vẫn cảm thấy sợ đến toát mồ hôi.

Lần đầu tiên anh thất thần như vậy, lần đầu tiên nếm thử cảm giác hoảng loạn, cảm giác hồn bay phách tán như thế. Đặc biệt là khi nhìn thấy cô nằm còng queo trên giường, anh cảm nhận được hai tay mình run lẩy bẩy, mồ hôi túa khắp người.

Sơ Húc không mê tín, cũng không tin vào những thế lực siêu nhiên, nhưng trong khoảnh khắc ấy, trong lòng anh lại thầm cầu xin các vị thần linh phù hộ cho Bùi Tinh.

VÀNG DƯƠNG ÔM LẤY EM

Tiểu Trang Chu

dtv-ebook.com

Chương 25

Bệnh viện Quảng An vô cùng yên tĩnh.

Trong phòng bệnh.

Bùi Tinh nằm trên giường, sắc mặt đỏ bừng, không còn tái nhợt như ban nãy nữa. Còn Sơ Húc thì đứng bên cạnh, vẻ mặt trông khá khó coi, như thể đang giận.

Bác sĩ đợi một lúc, thấy hai người họ không có phản ứng gì thì gõ gõ vào quyển bệnh án trên tay rồi đọc lại một lần tình trạng của Bùi Tinh: "Đến kỳ kinh nguyệt, không chú ý nghỉ ngơi, ăn uống không đúng giờ giấc, lại bị tụt huyết áp nên mới thành ra thế này."

Bác sĩ đóng quyển sổ lại rồi hỏi: "Hiểu chưa?"

Bùi Tinh đỏ mặt không nói gì, Sơ Húc bèn đáp, "Vâng, cảm ơn bác sĩ."

Bác sĩ quay đầu, nhìn Sơ Húc rồi lại nhìn Bùi Tinh, một lát sau mới nói với cô, "Không tồi, hôm nay mới được nhìn kĩ, chồng cô đúng là đẹp trai thật đấy."

Gương mặt Bùi Tinh lại càng đỏ hơn, mà Sơ Húc thì đã không còn vẻ mặt xám xịt lúc nãy nữa, anh cười nói: "Cảm ơn."

Bác sĩ: "Không có gì, tôi đi trước đây, truyền xong chai nước này là có thể về rồi, có việc gì nữa thì cứ gọi tôi."

Sơ Húc gật đầu.

Trong phòng chỉ còn lại hai người.

Sơ Húc tiến lại gần đắp lại chăn cho cô, anh cúi đầu, cất giọng trầm thấp, "Trưa nay không ăn cơm à?"

Nửa khuôn mặt Bùi Tinh giấu trong chăn, cô khẽ gật đầu.

Sơ Húc không nói gì ngay, nhưng sắc mặt anh thì rõ ràng là tối đi.

"Sau này trưa nào anh cũng mang cơm đến cho em.", Sơ Húc giơ hai ngón tay chỉ vào mắt mình, "Nhìn em ăn hết mới thôi."

Bùi Tinh không nói gì, chỉ nhìn anh chăm chăm.

Cách một khoảng không, ánh mắt hai người chạm nhau.

Một lúc lâu sau, Sơ Húc bại trận trước, anh thở dài một tiếng rồi hỏi: "Tại anh hút thuốc nên em cáu à?"

Bùi Tinh ngoảnh đầu sang một bên, không nhìn anh nữa.

Sơ Húc giơ tay ra véo má cô, Bùi Tinh liền hất ra khiến anh buồn cười.

Anh lật tay lại, nắm trọn lấy bàn tay cô.

"Hừm?", Sơ Húc thấp giọng nói, "Sau này anh sẽ không bao giờ hút nữa, đừng giận mà."

"Anh không hút thì không hút, liên quan gì đến em, ai thèm xen vào chuyện của anh.", Bùi Tinh rầu rĩ nói, ngữ điệu có chút không tự nhiên, cô vẫn quyết không chịu nhìn Sơ Húc.

Sơ Húc đưa tay nhéo cằm cô, ép cô phải quay ra nhìn mình. Hôm nay, anh nhất định phải hóa giải mọi tâm sự của tiểu tổ tông mới được.

Ngón tay vừa chạm vào tới cảm cô thì chợt thấy ươn ướt, anh sán lại gần nhìn mới thấy cô đã khóc đến mức nước mắt đầm đìa rồi. Sơ Húc luống cuống, lấy giấy ăn lau nước mắt cho cô, nghĩ chắc cô đau bụng nên anh hỏi: "Đau lắm à?"

Bùi Tinh lắc đầu.

Sơ Húc dứt khoát rướn người sang bên cô, Bùi Tinh khóc càng nức nở hơn, Sơ Húc luống cuống, không kịp lấy giấy ăn, anh đành dùng ngay bàn tay khô của mình để lau nước mắt cho cô.

"Đừng khóc nữa!", Sơ Húc than khẽ một tiếng, "Sao lại khóc thành ra thế này chứ?"

Cả khuôn mặt đầm nước mắt, vừa nức nở vừa nghẹn ngào, rõ ràng là muốn giào vò anh mà.

"Anh...", Bùi Tinh hít mũi một cái, "Nếu anh mà còn không nói thật với em, em sẽ không để ý đến anh nữa."

Sơ Húc than một tiếng, "Được, được, được, em hỏi đi, anh nói cho em hết."

Bùi Tinh thút thít, ngoan ngoãn để anh lau nước mắt. Đợi đến lúc khuôn mặt tạm khô lại, cô mới nghẹn ngào nói, "Anh..."

Vừa nói được một từ thì lại khóc.

Sơ Húc bị cô làm cho vừa bực mình vừa buồn cười.

"Rốt cuộc là...", Bùi Tinh nức nở, "Cố hòng anh là như thế nào vậy?"

Sơ Húc cúi đầu, vén mái tóc ướt đầm mồ hôi của cô ra sau tai, "Chẳng phải em nghe thấy rồi sao? Cuối năm 2016 ra biển bị."

Hôm nay, lúc nói về chuyện này với Tiểu Thời, cái bóng anh nhìn thấy chắc chắn là Bùi Tinh.

"Thế mà lần trước anh còn bảo em là đi bắt trộm.", Bùi Tinh ghen giọng nói, không hề có vẻ quẫn bách vì bị anh biết là mình nghe lén.

"Ngoan.", Sơ Húc xoa đầu cô, "Anh không muốn làm em lo lắng thôi."

"Như thế thì em sẽ không lo sao?", Bùi Tinh lại khóc, tiếng khóc ngày càng to.

Sơ Húc nhếch khóe miệng, để yên cho cô khóc một lúc, anh lôi hộp kẹo từ trong túi ra, bóc vỏ rồi nhét viên kẹo vào miệng cô.

"Ngoan nào.", Sơ Húc nói, "Chuyện đã qua rồi, đừng nghĩ nhiều nữa."

Tiếng nói ghen ngào, nhưng lại ẩn chứa sự dịu dàng khác lạ.

Bùi Tinh lại khóc, nhưng lần này, cô nắm chặt cổ áo anh, kéo anh về phía mình, vừa khóc vừa khịt khịt mũi, "VẬY chắc là anh... đau lắm phải không?..."

Cô khóc nức nở, thút thít đến đáng thương, bỗng nhiên, Sơ Húc cảm thấy khoảng thời gian sống không bằng chết kia dường như không còn tồn tại trong đầu mình nữa.

Lòng ngực anh nóng ran, anh đuổi tay ra, ôm cô vào lòng rồi khàn giọng nói: "Không đau, không đau chút nào... Em ở bên cạnh là anh không thấy đau chút nào cả.", Sơ Húc thầm thì bên tai cô, thân mật như người yêu.

"Nhưng mà chắc chắn là vẫn đau lắm phải không?...", Bùi Tinh hít mũi, "Giọng... giọng của anh thay đổi hoàn toàn rồi..."

"Anh tặc thật... Lại còn lừa em... Anh dám lừa em là đi bắt trộm bị cắt cổ... Sao anh đều thế hả?..."

Sơ Húc bị cái dáng vẻ khóc như trẻ con làm cho buồn cười, anh đưa tay vỗ nhẹ nhẹ lên lưng cô, để cô gác cằm trên vai mình.

"Ngoan.", Sơ Húc nhẹ giọng dỗ dành.

Lòng bàn tay anh vẫn áp trên lưng cô khe khẽ vỗ về, Bùi Tinh lại vừa khóc vừa hỏi: "Thế... anh... đi là vì em thật ư?"

Sơ Húc thấp giọng hỏi: "Hả?"

Nhìn thái độ này là biết ngay đã hiểu mà vẫn cố hỏi.

Mặt Bùi Tinh đỏ bừng lên, cô khịt khịt mũi, bàn tay giơ tay đánh mấy cái vào lưng anh, nước mắt đã ngừng rơi, cô lẩm bẩm, "Hả cái gì mà hả, hỏi anh đấy."

"Thế em có thừa nhận em là...", Sơ Húc cố ý dừng lại một lát, "...tiểu tổ tông của anh không?"

Bùi Tinh hít mũi, đầu vág vất, cô mơ màng "ừm" một tiếng rồi hỏi: "Gọi em làm gì?"

Sơ Húc cúi đầu cười, nhìn dáng vẻ mơ hồ đồng ý của cô, anh siết tay ôm chặt cô vào lòng, tựa cằm lên vai cô rồi thở dài một tiếng, "Ngoài em ra, còn có ai đáng để anh làm như vậy đâu..."

Bùi Tinh lại khóc, lần này thì ngoan ngoãn hơn, cô ôm chặt lấy anh, nghẹn ngào nói: "Em biết hết rồi, cả bức ảnh kia nữa."

Sơ Húc sững sốt, sau mới "ừm" một tiếng.

Dường như chẳng có chút bất ngờ nào.

Đội trưởng Hà là người không giữ nổi bí mật, lúc anh thấy anh ấy đi vào trong là đã đoán mang máng rồi.

Sơ Húc cười, vuốt tóc cô rồi hỏi: "Thế... sau này, em sẽ không đẩy anh ra nữa phải không?"

"Đồ đểu.", Bùi Tinh vùi mặt vào cổ anh, khẽ thút thít, có lẽ đã lâu không khóc, giờ đến cả tiếng nấc của cô nghe ra cũng vô cùng vang dội.

"..."

Bùi Tinh không dám nói lời nào.

Sơ Húc thì không nhịn được, thoáng sùng sốt, rồi anh chợt thấp giọng cười. Anh cố tình hạ thấp giọng, giữa căn phòng yên tĩnh, âm thanh ấy đặc biệt quyến rũ.

Đang lúc anh vẫn cười, đầu Bùi Tinh nóng lên, cô nghiêng mặt cắn một cái vào cổ anh.

Tiếng cười của Sơ Húc đột nhiên dừng lại hẳn, anh cứng đờ người, quên cả hít thở.

Phòng bệnh yên tĩnh, có thể mơ hồ nghe được từng nhịp tim của đối phương. Mãnh liệt lại nóng bỏng, sung sướng lại hồi hộp.

Không nóng rẫy như làn da ở cổ anh, hơi thở cô phả ra lành lạnh, thấm đẫm vào từng tắc da thịt.

Bùi Tinh nín thở giây lát, sau khi chậm chạp phát hiện ra mình vừa làm gì, cô mở to hai mắt, vừa nhả miệng ra định tránh đi thì ngay lập tức bị người nào đó nâng cằm lên.

Bùi Tinh bị ép phải ngẩng đầu, vì xấu hổ nên cô nhắm mắt lại, miệng thì vẫn quát, "Sơ Húc thối thaý, ai cho anh cười... Ừm..."

Sơ Húc cúi đầu, dưới ngọn đèn mờ của phòng bệnh, anh hôn cô.

Gió đêm mùa hạ lùa vào man mát, tiếng ve râm ran lẫn với tiếng ếch kêu ồm ộp thành tràng không dứt.

Khoảnh khắc tiếp xúc thân mật ấy, tim Bùi Tinh như nhảy nhót điên cuồng, máu xông thẳng lên não, kích thích mọi giác quan trong cô. Cô ngơ ngẩn mở to hai mắt, trước mặt là đôi mắt anh, lấp lánh đầy ý cười. Thấy cô mở mắt, anh đưa tay áp lên gáy cô nhẹ nhẹ vuốt ve rồi khàn giọng nói, "Tiểu Tinh ngoan, nhắm mắt lại nào."

Bùi Tinh nín thở, ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Nụ hôn kết thúc, Bùi Tinh đỏ mặt kéo chăn trùm kín đầu, trong lòng vừa thấy xấu hổ vừa thấy giận. Càng nghĩ càng cảm thấy mất mặt, cô xoay người đưa lưng về phía Sơ Húc, lại vì động tác mạnh quá nên làm kim truyền bị lệch hẳn ra.

Bùi Tinh đau đến chảy nước mắt, cô "shhh" một tiếng, Sơ Húc ngay lập tức tóm được tay cô, dán băng gạc lại, khẽ nhủ mày rồi nhẹ giọng trách, "Trật tự chút nào."

Tâm tư của phụ nữ, lúc nào cũng khó đoán. Giống như Bùi Tinh của lúc này. Thấy anh nhủ mày, cô lập tức giật tay mình ra khỏi tay anh, đỏ mặt nhìn anh và nói: "Đồ đều cáng."

Sơ Húc: "?"

"Em nói gì cơ?", Sơ Húc bị chọc cười, anh còn đang nghi mình nghe nhầm.

Bùi Tinh không để ý đến anh, cúi đầu cạy móng tay, miệng lẩm nhẩm gì đó nghe không rõ.

Sơ Húc không nghe ra, cúi người nghiêng đầu xem cô đang lẩm bẩm cái gì, càng nghe, miệng anh lại càng cong lên.

Bùi Tinh cúi gằm mặt, lẩm bà lẩm bẩm: "Đàn ông quả nhiên chẳng phải hạng tốt đẹp gì, vừa bắt đầu thì gọi tiểu tổ tông ngọt xớt, có được rồi là quay ra ghét bỏ, vừa dữ dần vừa thối tha.". Nói xong, cô ngẩng đầu thì thấy ngay gương mặt tươi cười của Sơ Húc. Cô khẽ hừ một cái rồi bảo, "Sơ Húc, anh đi đi, em đổi ý... ừm..."

Bùi Tinh cảm thấy hình như Sơ Húc rất nghiện hôn, y như lúc này, không nói câu nào đã lại hôn cô rồi.

Nếm được mùi máu tươi, Sơ Húc khẽ rên một tiếng, nhưng một lúc sau mới buông cô ra. Đưa đầu lưỡi liếm môi, mang theo cảm giác khiến người ta si mê, anh khàn giọng hỏi: "Mưu sát chồng hả?"

Bùi Tinh "xí" một cái, "Mưu sát thì em thừa nhận, chồng thì thôi đi."

Sơ Húc cười khẽ, đầu ngón tay vuốt ve môi cô, anh khàn giọng cười, "Chồng không tính? Thế em vừa hôn ai đấy?"

Bùi Tinh đỏ mặt, Sơ Húc lại tiến đến thơm một cái vào má cô, sau đó tựa cằm lên vai cô rồi ghé vào cổ cô "Hửm?" một tiếng, bàn tay mơn man sau gáy cô, anh trầm giọng hỏi: "Nói đi, em vừa hôn ai đấy?"

Bùi Tinh không nói lời nào, cô học theo anh, tựa cằm lên vai anh, nhẹ nhàng chọc anh hai cái.

Sơ Húc buồn cười, ôm chặt lấy cô hỏi mãi không thôi.

Cuối cùng, Bùi Tinh bị quấy đến phát phiền, cô cao giọng nói: "Là một tên đều cáng hôn em đấy."

Sơ Húc: "..."

"Học ở đâu vậy?", Sơ Húc xoay mặt cô lại, véo má cô rồi cười, "Ai dạy em mắng người đàn ông của mình là phải dùng ba chữ tên đều cáng đấy

hả?"

Bùi Tinh làm mặt quỷ, "Anh đâu phải là người đàn ông của em."

Sơ Húc cố ý xuyên tạc ý của Bùi Tinh, anh "à" một tiếng như sức hiểu ra rồi nói: "Không sao, đợi mấy hôm nữa em khỏe lại, anh sẽ thành người đàn ông của em ngay."

Đơn thuần như Bùi Tinh, suy nghĩ mất vài phút mới hiểu ra, cô lao vào cắn anh mấy phát liên, cho đến khi ngoài cửa phòng bệnh vang lên tiếng ho khan, cả hai mới ngoảnh ra nhìn. Không biết bác sĩ tới từ lúc nào, anh ta đang đứng ở cửa, sắc mặt hơi đỏ.

Bùi Tinh lập tức rời khỏi vòng tay Sơ Húc, bác sĩ bước vào, tháo bình nước truyền xuống, từ đầu đến cuối không nói lời nào.

Ra đến cửa, vị bác sĩ kia mới nói: "Khụ khụ, bác sĩ Bùi với chồng cô tình cảm thật đấy..."

Lời vừa dứt, mặt Bùi Tinh đỏ bừng lên, còn chưa kịp phủ nhận thì bác sĩ đã đi rồi.

Còn Sơ Húc, anh ngồi trên mép giường, khẽ cười rồi nói: "Thấy chưa, giờ cả bệnh viện đều biết Sơ Húc anh là chồng của Bùi Tinh em rồi, em phải chịu trách nhiệm với anh đấy."

Cảnh giới cao nhất của ăn vạ là đây.

"Không cần.", Bùi Tinh nhớ đến kỹ thuật hôn của anh ban nãy thì rầu rĩ nói, "Anh nhiều người theo đuổi như thế, vợ bừa cũng có..."

Sơ Húc buồn cười, "Ghen à?"

"Đâu có."

Đúng là nghĩ một đằng nói một nẻo.

Sơ Húc cúi đầu cười, giơ tay lấy tăm bông nhẹ nhàng lau bỏ vết máu sau khi rút kim truyền trên mu bàn tay cô. Anh liếm môi, thấp giọng nói: "Bao nhiêu năm qua, đến năm mơ anh cũng muốn được ở cạnh em, còn đâu thời gian để ý người khác nữa... Tiểu Tinh, tin anh đi, em không biết em quan trọng với anh đến mức nào đâu.", Sơ Húc nhìn cô, nghiêm túc nói.

Bùi Tinh tin anh nói thật, cô cúi đầu, mặt lại đỏ lên.

Sơ Húc cố ý trêu cô, "Nói cho em thêm một chuyện đáng tự hào nữa này."

Bùi Tinh ngậy thơ ngược mắt nhìn anh.

Sơ Húc nhếch miệng cười, ghé vào tai cô rồi nhỏ giọng nói: "Người đàn ông của em để dành nụ hôn đầu đến tám năm, vừa tặng cho em đấy."

Bùi Tinh nín thở, một lúc sau thì bật cười thành tiếng. Khóe mắt cô cong cong, cô nhẹ nhàng cắn đầu ngón tay, trông y như trẻ con được thưởng kẹo.

Thấy cô cười như vậy, Sơ Húc bỗng cảm thấy, đời này, như vậy là đáng giá rồi.

Sơ Húc đỡ Bùi Tinh ngủ xong, đang định đi vệ sinh thì điện thoại đổ âm báo.

Tiểu Thời: Sơ đội, em không nhớ rõ lắm nên hỏi lại Hà đội, đúng là cuối năm 2016 anh không ra biển hành động, em nhớ là anh bảo phải về nhà mà.

Lần này Sơ Húc hồi âm.

Sơ Húc: Cậu coi như tôi có đi đi.

Không có gì là có hay không đi cả, nếu lời nói dối của anh khiến cô tin là 2016 anh ra biển, vậy thì cứ để vậy đi.

Anh định sẽ cả đời này sẽ không nói chân tướng cho cô.

Để cho chân tướng ấy chôn vùi trong cát đi.

...

Ngày hôm sau, hai người vừa về đến nhà thì Trần Tư liền ra hỏi thăm ngay.

Thấy Sơ Húc nắm tay Bùi Tinh, sức hiểu ra, anh liền thức thời sửa lời, "Chị dâu thế nào rồi?"

Mặt Bùi Tinh lại đỏ lên.

Sơ Húc buồn cười, che cho cô ở phía sau rồi nói với Trần Tư: "Không tồi, rất biết điều."

Bùi Tinh véo một cái vào lưng anh, lại bởi vì da thịt anh rắn chắc, véo mãi không được, cô liền nắm tay lại đấm cho anh một cái.

Sơ Húc cười càng vui vẻ hơn, anh kéo cô ra trước rồi ôm cô vào lòng, lại nói với Trần Tư: "Tối nay tôi đưa Tiểu Tinh ra ngoài ăn cơm, không cần nấu phần của bọn tôi."

Nói đến đây, Trần Tư mới nhớ ra, anh nói luôn: "Phải rồi, Sơ đội, hai hôm tới đây em phải về nhà, bố mẹ em lại giục đi xem mặt, em tranh thủ đưa Trần An về nhà một chuyến."

Sơ Húc gật đầu, "Ừ."

Hai người về đến phòng, Bùi Tinh mở cửa đi vào, Sơ Húc đứng đợi ở ngoài, anh bảo: "Để anh đi ninh ít cháo cho em lót dạ."

Bùi Tinh gật đầu, tay cầm nắm cửa, đầu ngón tay khẽ gõ gõ, cô chần chừ nói: "VẬY... em vào đây!"

Sơ Húc cười, "Ừ."

Bùi Tinh hắng giọng, vừa định xoay người thì Sơ Húc đã duỗi tay ra, kéo cô vào lòng rồi nói: "Muốn hôn sao không nói thẳng...", anh cười tươi rói, "Lại chẳng phải anh sẽ không cho em."

"Em đâu có... ưm..."

Anh đã hôn mất rồi.

Bùi Tinh loáng thoáng nghe thấy tiếng bước chân, cô đẩy mạnh anh ra, Sơ Húc không kịp phòng bị nên lao đảo vài bước về phía sau. Anh đưa mắt nhìn cô thì Bùi Tinh đã xấu hổ đóng cửa lại rồi.

Sơ Húc đứng tại chỗ thấp giọng cười.

Trần Tư đứng ở đầu cầu thang "ôi giời ôi" một tiếng, Sơ Húc liếc qua, Trần Tư liền húng hoảng ho rồi nghiêm túc hỏi: "Tối qua làm sao thế?"

"Tụt huyết áp, làm việc nghỉ ngơi không điều độ.", Sơ Húc giải thích, như lại nghĩ đến điều gì đó, anh ngẩng đầu nhìn Trần Tư, "Nhưng mà thật ra tôi cảm thấy khả năng là có một phần công lao của cốc nước bùa kia nữa đấy."

Trần Tư lừ mắt xem thường, "Em cảm thấy đúng là nhờ nước bùa của em chuẩn đấy, bằng không anh có thể tán đổ nữ thần nhanh thế sao?"

Sơ Húc hừ nhẹ một tiếng, "Ông đây dựa vào bản lĩnh của mình nhé."

Trần Tư lại lườm mắt xem thường cái nữa.

...

Trần Tư đã xếp hành lý xong, Sơ Húc nhét cho anh một tấm thẻ nhưng Trần Tư không chịu nhận.

"Không phải cho cậu.", Sơ Húc giải thích, "Cho bố mẹ cậu, bao nhiêu năm rồi, nên hóa giải mâu thuẫn đi thôi."

Trần Tư không đáp lời, trầm mặc nhận lấy, lại đột nhiên hỏi: "Anh... có định sẽ cưới Bùi Tinh không?"

"Có.", Sơ Húc trả lời không chút do dự, "Có lẽ tôi sẽ sớm quay về thành phố Thanh."

Trần Tư: "Tại sao?"

Sơ Húc: "Vì cô ấy ở đó, ngay lần đầu tiên gặp lại cô ấy, tôi đã nghĩ, cô ấy đi đâu thì tôi tới đó rồi."

"Sơ đội.", Trần Tư gọi anh, "Hai người phải hạnh phúc đấy."

Sơ Húc cười, gật đầu.

"À phải rồi.", Sơ Húc chợt nhớ đến chuyện lúc sáng nói với Ôn Hành, "Khi nào tôi đi, mấy tòa nhà ở đây để lại cho hai người các cậu."

Trần Tư còn muốn nói gì đó.

Sơ Húc lắc đầu, "Đi đi, không thì không kịp tàu."

Trần Tư bế Trần An đi.

...

Lúc xuống lầu, Bùi Tinh thấy Sơ Húc đeo tạp giề đứng trong bếp, cô nhón chân bước vào, nhỏ giọng hỏi: "Nấu xong chưa?"

Cô vừa tắm xong, tóc ướt đầm dề, đuôi tóc còn nhỏ nước tí tách, trên người mặc bộ đồ ngủ kẻ caro trắng, làn da như trứng gà bóc, vừa trắng vừa mịn.

Sơ Húc ngửa ngáy không nhin nổi bèn giơ tay véo má cô, anh khàn giọng cười, "Con mèo đói này."

Bùi Tinh nhăn mũi cười cười.

Sơ Húc cong khóe miệng, nhân cơ hội hôn trộm cô một cái.

Bùi Tinh không nhin nữa, che miệng cười khẽ một tiếng rồi giơ tay ra ôm cổ anh, nhón chân cắn một cái lên cằm anh.

Sơ Húc phối hợp kêu lên một tiếng rồi ôm cô vào lòng. Anh múc một bát cháo thịt nạc nấu với gan, bưng bằng một tay, một tay khác bế thốc cô lên, nhẹ nhàng đi đến cạnh bàn ăn rồi kéo ghế ra cho cô ngồi xuống.

Cháo được nấu vừa tới, Bùi Tinh ăn hết một bát lại đòi thêm bát nữa.

Sơ Húc tựa lưng vào ghế, yên lặng nhìn cô ăn.

Bên ngoài là tán cây Catalpa đang xào xạc reo ca, bầu trời xanh vừa đẹp, thời gian cũng vừa hay.

Bùi Tinh ăn xong một thìa cháo mới nhỏ giọng hỏi: "Trần An... với Trần Tư... rốt cuộc có quan hệ gì vậy?"

Sơ Húc không định giấu Bùi Tinh, anh kể: "Trần Tư từng thích một cô gái, bố mẹ không đồng ý, cô gái kia bị gia đình ép gả cho một người khác, chưa đến một tháng thì không chịu nổi sự bạo lực của chồng nên chạy trốn đến chỗ Trần Tư, lúc Trần Tư đưa cô ấy đi thì phát hiện cô ấy có thai."

Sơ Húc thở dài một hơi, "Sau này thì đứa trẻ cũng được sinh ra, nhưng nghe nói là bố mẹ Trần Tư vẫn cứ sinh sự với người nhà của gã đàn ông

kia, Trần Tư về nhà giải quyết, lúc quay lại thì cô gái kia đã mất rồi, còn thằng bé thì bị bán đi, Trần Tư tốn bao nhiêu công sức mới đưa được nó về..."

Bùi Tinh cảm thấy tâm trạng mình xuống dốc hẳn.

Vốn cảm thấy vị ngon ngọt của bát cháo vẫn còn đọng lại trong miệng, giờ thì bỗng chẳng còn chút mùi vị gì.

Dường như Sơ Húc đã nhìn ra, anh giơ tay vuốt tóc cô và nói, "Không ăn được nữa thì thôi."

Bùi Tinh thở dài một tiếng, biết rõ kết cục không tốt nhưng vẫn hỏi, "Sau đó thế nào?"

"Chẳng có sau đó.", Sơ Húc nói xong lại bổ sung: "Cậu ấy rất yêu cô gái kia, cậu ấy giữ thằng bé lại bên cạnh, bố mẹ cậu ấy không chịu, cậu ấy liền bỏ đi luôn... Lần này mẹ cậu ấy gọi điện đến, nói là sức khỏe bố cậu ấy đang không ổn."

Bùi Tinh rơm rớm nước mắt.

Đời người đúng là trăm mối đắng cay, cô vẫn luôn cho rằng Trần Tư là người lạc quan, vô lo vô nghĩ, quả nhiên, không đến tới cùng thì không thể biết được toàn bộ câu chuyện.

Sơ Húc thở dài một tiếng, đứng dậy đi đến bên cạnh ôm cô vào lòng, sợ cô quá buồn rầu nên cố ý hỏi, "Em đây là đang khóc vì người đàn ông khác đấy à?"

Bùi Tinh vùi đầu vào bụng anh, để yên cho anh xoa má mình, cô khịt khịt mũi, rầu rĩ "ừ" một tiếng rồi nói: "Thế giới này, hình như thật sự không tươi đẹp."

Vết thương của Sơ Húc.

Người yêu của Trần Tư.

Sự ra đi của Ôn Viễn Tinh.

Thế giới này, có đôi khi thật sự quá tồi tệ.

Nhưng cũng có lúc, lại cảm thấy khá tốt, bố mẹ khỏe mạnh, người yêu ở bên cạnh, được ăn no mặc ấm.

VÀNG DƯƠNG ÔM LẤY EM

Tiểu Trang Chu

dtv-ebook.com

Chương 26

Bùi Tinh còn chưa đến rất nhiều địa danh đẹp ở Thang Khê, Sơ Húc liệt kê thành một bảng dài rồi dẫn cô đi chơi đến tận tối, cuối cùng mệt quá nên cô nhất quyết không chịu quay về.

Ở đây là vùng núi, tối đến, đèn đuốc sáng trưng, người qua lại cũng không phải ít.

Thấy cô cúi kinh hết như đứa trẻ con, Sơ Húc bật cười, đưa lưng về phía cô, cúi người xuống rồi nghiêng đầu nhìn cô, "Lên đi."

"Lên đâu?", Bùi Tinh biết mà còn cố hỏi.

"Tiểu tổ tông.", Sơ Húc cười nói, "Để người đàn ông của em cõng em nào."

Bùi Tinh đang có ý này, cô không do dự, hai tay quàng qua cổ anh. Sơ Húc thò tay qua khuỷu chân cô rồi xốc lên, sau đó nhíu mày nói: "Gây quá."

Cõng trên lưng mà như chẳng cảm thấy gì.

Chẳng phải nói cũng biết Bùi Tinh vui đến mức nào, nhưng cô vẫn giả bộ phụng phịu, "Đâu có đâu, em béo lắm đấy."

Sơ Húc cười, "Có thể béo thêm một chút cũng được."

"Aaa!", Bùi Tinh dấm một cái vào lưng anh, "Anh đang chê em đúng không?"

Sơ Húc buồn cười, "Không, nhẹ thật mà, vừa gầy vừa thon thả, kiếp trước anh tạo được phúc gì hay cứu được cả hệ Ngân Hà mới có thể có bạn gái là Tiểu Tinh chứ."

Bùi Tinh vui mặt vào cổ anh, lần này thì xấu hổ thật sự, "Ôi thôi, anh đừng nói nữa."

"Không nghe nổi à?", Sơ Húc cười.

Bùi Tinh đáp: "Có ai điều như anh đâu cơ chứ, khen người ta đến mức ấy cơ, chẳng chân thành tẹo nào cả."

Sơ Húc cúi đầu, gương mặt hiện đầy vẻ dịu dàng, "Tin anh đi, anh nói thật cả đấy."

Bùi Tinh tựa vào vai anh cười, vui vẻ đong đưa hai chân.

"Thôi nào.", Sơ Húc công cô lên tới đỉnh núi, "Còn đong đưa nữa là lại đau bụng đấy."

"Không sợ.", Bùi Tinh cười khì, chân vẫn tiếp tục đong đưa.

"Lát nữa mà kêu đau bụng là anh kệ em đấy nhé.", Sơ Húc cố ý trêu cô.

Bùi Tinh lừ mắt xem thường, "Ai cần anh lo."

"Anh, anh, anh, anh tự muốn lo đấy.", Sơ Húc bại trận.

Mãi đầu võ mồm, hai người đã lên đến đỉnh núi từ lúc nào không hay. Nơi này là một mảnh đất bằng phẳng, có rất nhiều người chọn ở lại khu khách sạn ở đây để sáng mai có thể ngắm mặt trời mọc.

Sơ Húc cũng có kế hoạch này.

Sơ Húc công Bùi Tinh tới trước cửa khách sạn. Thấy có nhiều người, cô nằng nặc đòi xuống nhưng Sơ Húc chỉ nhếch miệng cười, "Lên thuyền giặt rồi mà còn đòi cơ hội xuống ư?"

Bùi Tinh đỏ mặt, ngoan ngoãn vùi đầu vào vai anh.

Sơ Húc công Bùi Tinh đi vào trong.

Anh lôi di động ra thanh toán, thấy cô lễ tân cứ nhìn chăm chăm vào Bùi Tinh, anh nhíu mày hỏi: "Sao vậy?"

"Anh ời.", nhân viên lễ tân tỏ vẻ chu đáo, "Cái chị mà anh đang công ấy, chị ấy không thoải mái ạ?"

Sao Sơ Húc có thể không hiểu ra ý của cô lễ tân kia, đơn giản là đang nghi ngờ anh có phải tên tội phạm buôn bán phụ nữ hay đã cho Bùi Tinh uống thứ thuốc mê gì đó không. Anh đáp: "Đây là vợ tôi, cô ấy bị đau bụng."

Bùi Tinh: "...?". Vợ?

Nhân viên lễ tân: "À... Thế ạ? Vậy xin hỏi anh chị có mang chứng minh thư không ạ?"

Sơ Húc gật đầu, lấy chứng minh thư của mình ra rồi đưa cho lễ tân.

"Còn của chị ấy ạ?"

Bùi Tinh sực nhớ ra là mình không mang chứng minh, vừa định giải thích thì đã thấy Sơ Húc cắt lời, "Bà xã, người ta hỏi em có mang chứng minh không kìa?"

Bùi Tinh ngẩng phắt đầu dậy, mặt đỏ bừng, cô nhìn anh một cái sau đó mới quay qua nhìn cô lễ tân rồi nói: "À... tôi quên không mang chứng minh, tôi đọc số cho cô... được không?"

Cô lễ tân hỏi tiếp, "Được ạ, nhưng chị với anh ấy có quan hệ gì ạ?"

Bùi Tinh đơn thuần, ngầm hiểu là cô nhân viên này đang muốn hỏi mình có cần trợ giúp hay không. Cô nóng đầu nên mới học theo Sơ Húc mà đáp: "Đây là chồng tôi, chúng tôi đến đây hưởng tuần trăng mật."

Thì ra là vợ chồng mới cưới.

Đến lúc này, cô lễ tân mới chịu lấy phòng cho họ.

Nhìn Sơ Húc lưu loát viết số chứng minh thư của Bùi Tinh, cô lễ tân mới không còn nghi ngờ nữa. Đến số chứng minh thư mà còn nhớ rõ như thế, nếu là người xấu, ai lại đi mang chứng minh bên mình chứ.

Sơ Húc đang định xoay người đi về phòng thì cô lễ tân bỗng nói: "Chúc anh chị trăm năm hạnh phúc, bạch đầu giai lão."

Câu này, Sơ Húc rất thích, anh khẽ gật đầu một cái.

Trong thang máy chỉ có hai người họ. Sơ Húc thấy Bùi Tinh vẫn cứ vùi mặt vào vai mình thì bèn trêu cô, anh gọi, "Bà xã."

Giọng nói trầm thấp, khàn khàn, nhưng lại chứa đầy sự dịu dàng duy nhất của anh dành cho cô. Bùi Tinh đỏ mặt, rầu rĩ nói: "Ai là bà xã của anh, đừng có gọi lung tung."

"Thế em vừa gọi ai là chồng em?", Sơ Húc cười hỏi, đúng lúc thang máy lên tới nơi, anh sải bước đi ra ngoài.

Bùi Tinh lẩm bẩm: "Dù sao cũng không phải anh."

Sơ Húc khẽ cười, anh không nói gì, chỉ là bước chân thì nhanh hơn hẳn, chưa đến vài bước đã tới trước cửa phòng.

Vừa vào trong, nhìn dãy cửa sổ sát đất mà cảnh núi non xanh biếc bên ngoài, phong cảnh như tranh vẽ, Bùi Tinh liền "wow" một tiếng. Nhưng vừa mới nói được một từ đó thôi, xoay người lại là bị ai đó chặn môi lại luôn.

Bùi Tinh trợn trừng hai mắt.

Ngay trước khung cửa sổ sát đất...

Có bao nhiêu người...

Sơ Húc ngẫu nhiên môi cô một lúc lâu rồi mới chịu buông cô ra, anh thở gấp mấy hơi rồi gằn giọng hỏi: "Ai là chồng em? Hả?"

Không đợi cô trả lời, Sơ Húc lại nói: "Nếu không phải vì em đang không thoải mái, thì đêm nay anh sẽ làm cho em có thai luôn đấy."

Khuôn mặt Bùi Tinh đỏ hệt như màu giáng chiều, cô bùm mặt nói: "Anh đúng là cái đồ biến thái!"

Sơ Húc buồn cười, anh bấm điều khiển cho rèm hạ xuống, trong phòng chỉ còn lại mấy tia sáng le lói từ bên ngoài rọi vào.

Bùi Tinh nuốt nước miếng, lúc quay ra nhìn thì Sơ Húc đã cởi áo từ khi nào rồi.

Cơ bụng tám múi, đường cong rõ ràng, vai rộng, eo săn chắc, dáng người chuẩn không lệch đi đâu được.

Bùi Tinh ngây ngẩn nhìn một lúc rõ lâu, coi như bỏ mắt, mãi đến tận khi bắt gặp ánh mắt như có như không ý cười của anh, cô mới lấy lại tinh thần, cuống quýt xoay người đưa lưng về phía anh, "Làm gì đấy... Đang yên đang lành... lại cởi áo ra làm gì!..."

Vừa nói cô vừa tóm lấy tấm rèm, thấy anh không có động tĩnh gì, cô mới lẳng lẳng nghiêng đầu nhìn anh.

Chợt phát hiện anh đã đứng phía sau từ lúc nào rồi.

Bị bắt gặp nhìn trộm, Bùi Tinh đỏ mặt, miệng lắp bắp: "Anh... cứ như ma ấy... Làm gì?"

Sơ Húc cười, khom người xuống, kéo cô vào vòng tay mình. Trốn không thoát, Bùi Tinh cảm nhận được nhịp đập điên cuồng của trái tim mình, ánh mắt lại bất giác liếc tới cơ bụng của anh, dáng người đúng là quá đẹp...

Thấy cô lại nhìn trộm mình, Sơ Húc ghé vào tai cô thấp giọng cười, "Chờ mấy hôm nữa nhé."

Chờ mấy hôm cái đầu anh ấy!

Nói câu này, như thể cô không chờ nổi mà muốn chén anh không bằng.

"Cút!", Bùi Tinh quát không chút nể nang.

Sơ Húc nhếch miệng cười, giơ tay ra vuốt tóc cô rồi lại kéo cô vào lòng, thấy cô giãy giụa, anh bèn ghé vào tai cô buông lời cợt nhả, "Hay là đừng đợi nữa? Đêm nay luôn?"

Bùi Tinh dừ dừ véo anh một cái rồi kiễng chân hét vào tai anh, "Anh! Nằm! Mơ! Đi!"

"Anh đang nằm mơ đấy.", Sơ Húc bật cười, "Nhưng mà đúng là anh không nở đâu."

"Mau cút đi tắm đi.", Bùi Tinh làm bộ không nghe thấy lời anh nói.

Sơ Húc gật đầu, tranh thủ hôn trộm Bùi Tinh một cái, cười tươi hơn hở: "Anh cút nhé?"

"Ừ, ừ, cút đi, cút đi."

Đến tối muộn hai người mới ăn, Bùi Tinh có khẩu vị nên ăn rất nhiều thứ. Ăn xong đã là hơn mười một giờ, Bùi Tinh và Sơ Húc cùng đi đánh răng, sau đó ôm nhau nằm trong chăn, nói hết chuyện này đến chuyện khác.

Hơn mười hai giờ, Bùi Tinh bị cơn buồn ngủ đột kích, cô mơ màng nhắm mắt lại. Sơ Húc thuận thế kéo cô vào lòng rồi ôm chặt lấy cô.

Hơi thở nhẹ nhàng, chầm chậm của cô phả vào vòm ngực làm anh ngứa ngứa. Anh khẽ hôn lên trán cô rồi nhỏ giọng nói: "Tiểu tổ tông của anh, ngủ ngon nhé."

...

Năm giờ sáng hôm sau, sắc trời xám xịt.

Sơ Húc dậy sớm hơn Bùi Tinh, anh rút tay ra khỏi gáy cô, xuống giường rửa mặt rồi đi ra khỏi cửa.

Trước đây anh từng nghe Trần Tư nói, ở lưng chừng núi trong khu này có một tiệm mì thịt bò chính tông. Từ nhỏ Bùi Tinh đã rất thích ăn mì thịt bò...

Đến giữa sườn núi là năm rưỡi sáng, giờ này vẫn chưa có nhiều khách, chỉ mới đón một bàn.

"Hai phần mì thịt bò.", Sơ Húc đưa tiền, "Mang về."

Sơ Húc cúi đầu nhìn di động, ánh mắt vẫn hơi có chút mệt mỏi, mái tóc không mấy thẳng thớm, vóc dáng vừa cao vừa đẹp nên ngay lập tức thu hút sự chú ý của mấy vị khách ở bàn bên cạnh.

"Này, Viên Nghệ.", có người gọi, "Nhìn đằng trước đi."

Viên Nghệ ngược mắt nhìn, chỉ có thể thấy cạnh mặt, nhưng thế thôi cũng đã đủ hấp dẫn rồi.

Sơ Húc rất đẹp trai, mọi đường nét trên gương mặt đều như một tác phẩm nghệ thuật, góc cạnh sắc nét, vô cùng hoàn mỹ.

"Đẹp trai quá."

"Mình cũng thấy đẹp trai, góc nghiêng thần thánh quá."

"Này, Viên Nghệ.", người kia đẩy Viên Nghệ, bắt gặp bộ dạng đờ đẫn của cô ta thì hỏi: "Ngắm đến ngây ra rồi ư?"

Viên Nghệ hoàn hồn, quay sang nói với bạn của cô ta, "Không phải, mình quen người này."

"Thật không?", có người không tin.

Viên Nghệ khẽ cười, "Thật, anh ấy học chung trường cấp Ba với mình."

Đám bạn đó cứ giục Viên Nghệ sang chào hỏi, vốn dĩ cô ta đã có ý định đó nhưng vẫn đứng dậy với vẻ cực kỳ ồm ồm.

Sơ Húc đang vội về đánh thức Bùi Tinh cho cô ngắm mặt trời mọc, thế nên ông chủ vừa làm xong hai phần mì, anh liền xoay người đi. Nhưng bất chợt lại nghe thấy có người gọi mình: "Sơ Húc!"

Sơ Húc nhú mào, tay xách hai phần mì thịt bò, xoay người lại.

Viên Nghệ tiến lại gần, cười nói: "Đúng là anh rồi, Sơ Húc."

Sơ Húc nhú mào, "Cô là?"

Trên mặt Viên Nghệ thoáng hiện vẻ xấu hổ, qua khóe mắt, thấy đám bạn đang che miệng cười trộm, cô ta hắng giọng rồi nói, "Em là Viên Nghệ, anh

quên rồi sao?"

Sơ Húc không chút nể nang "ừ" một tiếng rồi hỏi: "Có việc gì sao?"

Sắc mặt Viên Nghệ tối đi hẳn, cô ta ngượng ngùng cười, "Không có gì, chỉ là cảm thấy trùng hợp quá thôi, lại có thể gặp lại anh ở đây."

"Không trùng hợp, tôi đến đây với vợ tôi.", Sơ Húc nhìn đồng hồ, "Tôi đi đây, vợ tôi đang đợi tôi."

Viên Nghệ sững sờ tại chỗ mất một lúc.

Thế mà Sơ Húc lại kết hôn rồi...

Vậy... Bùi Tinh thì sao?...

Năm ấy anh đi, hầu như mọi người đều biết.

Bùi Tinh thích anh như vậy, liệu có biết anh đã kết hôn?

Với lại... không phải anh cũng thích Bùi Tinh sao?...

Nghĩ vậy, Viên Nghệ bèn lôi di động ra, gửi tin nhắn Wechat cho Bùi Tinh.

Bùi Tinh bị tiếng chuông báo đánh thức, cô bực bội giở mình, bên cạnh trống không, chăn đệm lạnh lẽo, vừa nhìn đã biết là anh rời giường một lúc rồi. Cô lật mình cái nữa, với lấy di động ở tủ đầu giường.

Người gửi là Viên Nghệ, Bùi Tinh nghĩ mãi mới nhớ ra là ai. Cô ngáp một cái, ưỡn oải mở tin nhắn cô ta gửi.

YY: Có đấy không?

Bùi Tinh không trả lời, cô ghét nhất là cái kiểu hỏi "Có đấy không?", hơn nữa lại là cô ta nên cô càng không buồn để ý.

Cô đứng dậy, đi vào nhà vệ sinh rửa mặt.

Mấy phút sau, điện thoại vang lên chuông báo cuộc gọi của Wechat.

Bùi Tinh nhổ ngụm nước trong miệng ra, khước miệng còn dính chút bọt trắng, cô vội vã chạy ra xem, lại là Viên Nghệ!

Thật ra cô cực kỳ không thích Viên Nghệ. Thời cấp Ba, hai người học chung một lớp. Khi đó, chuyện Bùi Tinh theo đuổi Sơ Húc, gần như cả trường đều biết. Mà lúc ấy, cô bạn "plastic" này của cô thường xuyên tư vấn cho cô, Bùi Tinh tin cô ta, cách nào cũng thử, chẳng ngờ lần nào cũng bị Sơ Húc từ chối. Sau đó Bùi Tinh buồn bã, u sầu mãi, còn Viên Nghệ thì vừa quay lưng một cái là đã kể cho bao nhiêu người nghe, để cả đám đó cứ nhìn thấy cô là lại cười nhạo cô. Khi ấy, cô đã quyết định sau này không chơi với cái kiểu bạn bè giả tạo như Viên Nghệ nữa.

Định thần lại, Bùi Tinh nghiêng rằng, thù năm ấy cô vẫn còn nhớ đấy. Cô bấm nút nghe rồi hỏi bằng giọng chẳng mấy ôn hòa, "Cái gì?"

Ở đầu bên kia, Viên Nghệ cười giả lả, "Ơ kìa, mới sáng sớm đã uống nhầm thuốc hả?"

"Đừng có tỏ vẻ quái gở nữa đi.", Bùi Tinh bật loa ngoài, "Có rằm thì đánh nhanh lên!"

Viên Nghệ nói: "Cũng không có gì, chỉ là muốn nói cho cậu biết, nam thần của cậu đã kết hôn rồi thôi."

Bùi Tinh sửng sốt một lúc rồi hỏi: "Chẳng phải Châu Kiệt Luân kết hôn lâu rồi hay sao?"

"Không phải Châu Kiệt Luân.", Viên Nghệ gào lên, "Là Sơ Húc! Sơ Húc ấy! Người mà ngày xưa cậu yêu chết đi sống lại ấy!"

À...

Bùi Tinh đảo mắt, ngồi xuống mép giường rồi hỏi: "Sao cậu biết?"

"Kể ra cũng khéo thật.", Viên Nghệ cười một cái, "Sáng sớm nay tôi gặp anh ấy ở trên núi Thang Khê, anh ấy đang mua đồ ăn sáng, tôi đến hỏi thăm vài câu thì anh ấy bảo phải đi mua đồ ăn sáng cho vợ, còn bảo vợ anh ấy đang đợi nữa cơ."

"Chậc chậc...", Viên Nghệ cố ý trêu tức cô, "Cậu không được nhìn thấy nụ cười của Sơ Húc lúc anh ấy nhắc đến vợ đâu, ngọt lắm luôn. Mà hai người không phải là thanh mai trúc mã sao? Cậu có biết vợ anh ấy là ai không?"

Qua điện thoại, Bùi Tinh vẫn có thể tưởng tượng được cái vẻ đầy trêu tức của Viên Nghệ. Cô lờ mắt xem thường nhưng vẫn làm ra vẻ kinh ngạc, "Thế á? Thật không? Anh ấy nói là anh ấy đã kết hôn rồi ư?"

Thấy cô chịu hỏi, Viên Nghệ lập tức trả lời, "Đúng, cậu không biết anh ấy cười vui vẻ đến mức nào đâu. Sao? Đau lòng lắm à? Haiz, cậu nói xem... ba năm cấp Ba vẫn không theo đuổi được người ta, tôi còn tưởng đến lúc tốt nghiệp là cậu thành công rồi cơ, không ngờ là vẫn không được, mà không được thì cũng thôi đi, đằng này anh ấy lại còn tuyệt tình đến mức kết hôn mà cũng không báo cho cậu, haiz... Cậu nói xem, tốt xấu gì thì hai người cũng sống chung một khu cơ mà..."

"Nói đủ chưa?", Bùi Tinh chặn họng cô ta.

"Ấy.", Viên Nghệ cười lạnh, "Vẫn buồn à?"

Bùi Tinh cười nhạt, "Tôi vui chết đi được ấy, anh ấy lấy vợ, tôi cực kỳ vui."

Đặc biệt là, bà vợ kia chính là tôi đấy.

Nghe thấy giọng điệu này của Bùi Tinh như thể đã nghĩ thông rồi, Viên Nghệ khó chịu, "Cậu bị bệnh à, anh ấy kết hôn mà cậu còn cười được?"

"Tại sao tôi không cười được?", Bùi Tinh hỏi lại, "Giờ tôi đang tiếc vì không thể mở mấy bàn tiệc để ăn mừng ấy chứ. À đúng rồi, lúc nào tôi mời rượu, cậu nhất định phải đến nhé."

Bùi Tinh còn chưa dứt lời thì Viên Nghệ đã tức tối tắt máy rồi.

Cô cười toe toét, nhìn di động lăm bằm, "Đồ điên!"

Chửi xong, cô lại bỗng thấy không vui.

Viên Nghệ nói không sai, khi đó cô thật sự đã yêu Sơ Húc đến chết đi sống lại, giờ ngẫm ra, anh dễ dàng có thể bắt cô về tay, đúng là không công bằng.

Bùi Tinh cắn răng, tự dừng lại thấy khó chịu, cô cầm gối đập mạnh xuống giường, vừa đập vừa mắng, "Sơ! Húc! Thối! Thây!"

Cô mắng rất to, vừa mắng xong câu đầu tiên thì then cửa xoay tròn, cô không phát hiện ra, vẫn tiếp tục mắng, "Anh đúng là không biết tốt xấu, em xinh như thế, giỏi như thế, biết thế để cho anh theo đuổi thêm vài ngày nữa cho rồi! Chưa thấy tên đàn ông nào thối tha như anh! Anh còn dám nói là kiếp trước anh tích phúc à! Em phỉ nhổ vào ấy!"

Bùi Tinh đưa lưng về phía cửa, tay cầm cái gối, tay khác chỉ vào nó: "Anh đúng là tích đức mấy đời mới có thể چرا đồ cô gái xinh đẹp độc nhất vô nhị như em đây. Có phúc mà không biết hưởng, chính là nói anh đấy!"

Mắng xong, Bùi Tinh hừ một tiếng, mệt mỏi nên cũng coi như xả hết giận rồi. Cô định đi vào phòng tắm rửa sạch sẽ bọt kem đánh răng, nhưng vừa xoay người lại thì... trời đất u ám.

...

Bùi Tinh cảm thấy đời người nên ném thử một số chuyện kích thích.

Ví dụ như bị tóm sống lúc nói xấu người ta.

Bùi Tinh chia ba bước để xua đi sự xấu hổ.

Thứ nhất, bình tĩnh chào hỏi.

Thứ hai, bình tĩnh đi rửa mặt, cố duy trì dáng vẻ đoan trang.

Thứ ba, bình tĩnh hỏi anh, "Anh về rồi à?"

Con quỷ nhỏ trong đầu Bùi Tinh cầm sổ viết lách một hồi, kế hoạch đúng là hoàn hảo.

Nhưng lúc nhìn thấy vẻ mặt nín cười của Sơ Húc, cô vẫn không thể bình tĩnh được, khóe miệng còn dính bột kem đánh răng, đầu tóc bù xù, cô kinh hãi "A!" một tiếng rồi bổ nhào xuống giường, nằm tụt trong chăn.

Sơ Húc đặt bữa sáng lên bàn, không sốt ruột sốc chăn của cô ra mà vào phòng tắm tìm một cái khăn sạch, thấm ướt rồi đi về giường.

Nghe thấy tiếng bước chân của anh lại gần, Bùi Tinh không dám thở mạnh. Tiếng bước chân dừng lại, chỉ còn cách một khoảng rất gần. Cô nuốt nước miếng, không định lên tiếng. Chẳng cần nhìn cũng biết mặt cô đã đỏ đến mức nào.

Đợi một lúc vẫn không thấy cô có phản ứng gì, Sơ Húc đành quỳ một chân lên giường, giơ tay ra định sốc chăn lên, nhưng rồi lại bị Bùi Tinh tóm chặt lấy, không xê dịch được một ly.

Sơ Húc cong khóe miệng, cố gắng để giọng nói của mình bình thường nhất có thể, "Rửa mặt qua cái đã."

"Không cần. Không muốn rửa.", Bùi Tinh chui trong chăn rầu rĩ nói.

"Ngoan nào.", Sơ Húc khẽ dùng lực, kéo cô nàng đang nằm lì trong chăn ra.

Vốn dĩ Bùi Tinh đang cực kỳ bối rối, nhưng nhìn thấy gương mặt không có nụ cười trêu chọc của anh, cô bỗng ôm tâm lý may mắn, liệu có phải anh vẫn chưa nghe thấy gì hay không? Nhờ có suy nghĩ mặt dày này, Bùi Tinh ngoan ngoãn để cho anh lau mặt. Thay quần áo xong, nhìn thấy phần mì thịt bò, nghĩ đến chuyện hôm nay không phải đi làm, có bị tiêu chảy cũng không sợ, cô liền ngồi vào bàn.

Vừa ăn, Bùi Tinh vừa tìm chuyện để nói, "Mì của nhà này ngon thật đấy. Anh mua ở dưới núi à?"

Sơ Húc nhướn mày, nghĩ cô cũng biết cửa tiệm kia, anh "ừm" một tiếng.

Bùi Tinh cắn một miếng bò viên, làm như băng quơ hỏi, "Có gặp được ai không?"

"Có.", Sơ Húc thật thà đáp, "Một cô gái."

"Xinh không?"

Sơ Húc nhúm mày, thành thật trả lời: "Không nhìn kỹ."

"Ồ.", Bùi Tinh uống một ngụm canh rồi cầm giấy ăn tào nhả chấm miệng, "Em no rồi."

Sơ Húc còn đang nghĩ cô không có tâm trạng để ăn, kết quả là lúc ngược mắt lên nhìn thì cô đã ăn đến mức không còn cọng hành nào rồi.

"Vẫn chưa no phải không?", Sơ Húc nói, "Anh cho em này.", anh đẩy bát của mình qua.

Bùi Tinh nhận lấy nhưng vẫn nói: "Không hay lắm đâu..."

Sơ Húc: "..."

"Không sao.", anh ngồi đối diện cô, tựa lưng vào thành ghế, trên mặt vẫn còn chút vẻ uể oải của buổi sáng sớm và chút râu lún phún chưa kịp cạo. Anh thấp giọng cười một cái rồi khàn giọng trêu cô, "Dù sao thì em cũng là cô bạn gái mà anh tích đức mấy kiếp mới có được, không đối xử tốt với em sao được?"

"Khụ khụ...", Bùi Tinh bị sặc, húng hoảng ho đến đỏ cả mặt, hai mắt cũng đỏ lừ.

Sơ Húc đứng dậy đi đến bên cạnh vỗ lưng cho cô, anh ôn tồn nói: "Ăn từ từ."

Một lúc lâu sau cô mới bình thường lại được.

Còn đang tưởng anh chưa nghe thấy, còn đang cảm thấy may mắn... Bùi Tinh mất mặt, cầm đầu ăn nốt chỗ mì.

...

Hơn sáu giờ sáng, mặt trời lên cao, chân trời nhuộm một tầng sáng vàng óng ánh.

Bùi Tinh cùng Sơ Húc ở lại phòng ngắm cảnh. Đối diện khung cửa sổ sát đất là nơi mặt trời mọc, chẳng phải chạy ra ngoài chen chúc tìm chỗ đứng với một đám người.

Bùi Tinh đứng trước khung cửa sổ, ngược mắt ra bên ngoài.

Sơ Húc đã thay một bộ quần áo khác, anh sai bước đi đến phía sau cô, khẽ kéo cô lại rồi ôm chầm lấy cô, hai tay đặt trên bụng cô, cầm tựa lên đỉnh đầu cô. Hai người cứ thế lẳng lặng ngắm cảnh mặt trời mọc.

"Sơ Húc.", bỗng nhiên Bùi Tinh gọi anh.

Sơ Húc "ừm" một tiếng.

"Có phải hôm nay anh gặp Viên Nghệ không?", Bùi Tinh hỏi.

Sơ Húc "ừ" một cái, "Phải, lúc đi mua mì gặp."

Bùi Tinh "à" một tiếng, Sơ Húc đợi một lát mới nghe thấy cô nói: "Tránh xa cô ta ra, cô ta không phải người tử tế gì đâu."

Sơ Húc tì cằm vào đỉnh đầu cô, nghe thấy thế thì trầm giọng cười.

Thấy cô để ý đến người kia như vậy, anh mới sực nhớ ra Viên Nghệ là ai.

Năm lớp Mười, Bùi Tinh có một người bạn. Không biết là lần đó tiểu tổ tông nhà anh nghe cô ta nói gì mà chạy đến tỏ tình với anh. Anh từ chối, rồi từ hôm sau bắt đầu có những lời xì xào không tốt về Bùi Tinh.

Bỗng nhiên Sơ Húc nói một câu không đầu không đuôi: "Không sợ, hồi đấy chồng em đã trả thù cho em rồi."

Bùi Tinh ngu ngơ hỏi: "Gì cơ?"

"Không có gì.", Sơ Húc khẽ cọ cằm vào đầu cô, "Ngoan, ngắm mặt trời mọc đi."

Cảnh mặt trời mọc quá đẹp, Bùi Tinh cảm thấy, đây là lần mặt trời mọc đẹp nhất mà cô từng được xem.

Nhưng, nếu bên cạnh không phải là anh...

Thì lần mặt trời mọc này... cũng bình thường mà thôi.

...

Bùi Tinh theo Sơ Húc xuống lầu, quyết định đi leo núi.

Cô cảm thấy oan gia ngõ hẹp chính là như thế này, bởi cô gặp Viên Nghệ ở ngay sảnh khách sạn.

Sơ Húc cảm thấy bàn tay đang nắm tay Bùi Tinh bị bấu mạnh một cái, anh khẽ "shhh", không biết tiểu tổ tông nhà mình lại bị làm sao rồi.

Bùi Tinh cắn răng, nắm tay Sơ Húc cố ý đi đến trước mặt Viên Nghệ, rồi bất chợt nũng nịu cất cao giọng gọi: "Ông xã!"

Sơ Húc nhìn cô một cái, theo ánh mắt của cô, anh trông thấy Viên Nghệ đang đứng cách đó không xa. Giờ thì anh đã hiểu vì sao tiểu tổ tông của anh lại bỗng dưng ngọt ngào như vậy rồi.

Bị Bùi Tinh lẳng lẳng cầu một cái, anh hắng giọng rồi nói: "Bà xã."

Viên Nghệ đứng ở một bên đã bị tiếng gọi "ông xã" của Bùi Tinh kéo ánh mắt lại rồi. Lúc nhìn thấy người bên cạnh Bùi Tinh là Sơ Húc, cô ta tức đến mức muốn thổ huyết. Nghĩ lại chuyện hồi sáng, rồi bao nhiêu chuyện trước đây nữa, cô ta không thể ngờ anh lại kết hôn với Bùi Tinh!

Cô ta cố gắng để vẻ tươi cười của mình không khó coi, khoe miệng cứng nhắc nhếch lên, cô ta gượng gạo chào, "Hi... ấy... khéo thế..."

Bùi Tinh kéo Sơ Húc đi về phía trước, lại thân mật ôm lấy cánh tay anh, cô cười, "Ừ, khéo thật đấy, cậu cũng ở đây à?"

Nói cho hết lời, Bùi Tinh mới làm ra vẻ sức nhớ tới cuộc điện thoại lúc sáng, cô phô trương che miệng nói, "À, xin lỗi, tôi quên mất, sáng nay cậu gặp chồng tôi rồi, anh ấy đi mua đồ ăn sáng cho tôi. Haiz, cũng tại tôi, sáng sớm đã đòi ăn mì thịt bò, anh ấy còn chưa tỉnh ngủ hẳn đã đi mua cho tôi rồi."

Viên Nghệ cảm thấy hai má mình rất đau, rất rát.

Cô ta nhớ lại những lời nói lúc sáng mà thật muốn cắn lưỡi tự tử.

Trông thấy thế, Bùi Tinh sung sướng phát điên lên, cô quay sang cười tươi rói với Sơ Húc, "Cảm ơn anh nhé, ông xã, sáng sớm đã đi mua đồ ăn sáng cho em."

Sơ Húc buồn cười, không vạch trần cô, chỉ có điều, anh lại nói một câu làm Bùi Tinh cực kỳ muốn bóp chết anh, "Không có gì, đi mua bữa sáng cho bà xã là vinh hạnh của anh, dù sao thì phúc phần anh tích góp được nửa đời này, rốt cuộc cũng có đất dụng võ rồi."

Vẻ tươi cười trên mặt Bùi Tinh sắp không giữ nổi nữa rồi.

Cô muốn bóp chết Sơ Húc.

Mà cái kiểu bặm môi trợn mắt của họ dưới cái nhìn của Viên Nghệ lại là đang mắt qua mày lại vô cùng tình tứ. Trong lòng dâng trào cảm giác ghen tức, cô ta nhếch miệng, nói: "Xem ra tình cảm của hai người tốt nhỉ, ha ha..."

"Đương nhiên.", lần này là Sơ Húc đáp lời, anh nhìn Bùi Tinh, gương mặt đầy vẻ dịu dàng, "Tôi đợi tiểu tổ tông nhà tôi bao nhiêu năm rồi, không đối xử tốt với cô ấy thì đối xử tốt với ai chứ."

Lời đã dứt nhưng Bùi Tinh vẫn chưa định thần lại được.

Thế nhưng Viên Nghệ lại đáp: "Phải, phải, phải, em còn nhớ anh nói là anh đợi cô ấy lớn mà."

Bùi Tinh ngây ngốc nhìn Viên Nghệ, cô đang định hỏi cô ta thì Viên Nghệ lại tưởng cô muốn nói lời châm chọc nên vội cướp lời: "Thế nhé, tôi đi trước đây, hai người chơi vui vẻ nhé."

Bùi Tinh định đeo bám đến cùng, "Này... đừng đi mà..."

Sơ Húc kéo vợ anh lại rồi cười nói, "Muốn biết gì thì hỏi anh là được rồi, đừng đuổi theo nữa."

"Cô ta nói cái gì mà anh chờ em lớn vậy?", Bùi Tinh hỏi.

Sơ Húc không vội vã trả lời, anh dắt tay cô đi ra ngoài, vừa đi vừa nói.

"Hồi đấy, sau khi cô ta tung tin khắp trường, anh đã đến tìm cô ta."

Sau khi biết là ai tung tin, Sơ Húc chọn lúc tan học chặn Viên Nghệ trong một con ngõ, cảnh cáo cô ta sau này tránh xa Bùi Tinh ra.

Lúc ấy Viên Nghệ rất tức tối, còn bật một câu: "Anh có tư cách gì mà bảo em phải tránh xa nó?"

Khi đó Sơ Húc vai đeo ba lô, đồng phục xộc xệch, đầu lười đá vào má trong, anh lạnh lùng hỏi: "Tôi có tư cách gì ư?... Chỉ bằng việc ông đây đang đợi cô ấy lớn... Chỉ bằng việc ông đây sau này sẽ là chồng cô ấy."

...

"Thế nên là...", Bùi Tinh kéo cánh tay anh, nghiêng đầu nhìn anh rồi cười toe toét, "Anh yêu thầm em lâu lắm rồi ư?"

"Đúng.", Sơ Húc cười, duỗi tay véo má cô, "Em không biết đấy chứ, mỗi lần em tỏ tình, anh đều phải nhịn để không đồng ý."

Bùi Tinh hỏi, "Thế sao anh không đồng ý?"

Sơ Húc đáp, "Tại vì quá muốn ở bên em, mà ngay ngày đó, nếu có ai hỏi anh, anh có thể quang minh chính đại trả lời là: "Đúng, tôi với Bùi Tinh đang yêu nhau đấy.", chứ không phải là che che giấu giấu, không dám công khai vì quy định không được yêu sớm, cũng không phải để em phải đi theo

sau anh. Anh muốn hai đứa được sống vai bên nhau, cả đường đều có em bên cạnh."

Ngày đó, gió thật khẽ, trời thật xanh, Bùi Tinh cười đến cả khóe mắt cũng cong.

VÀNG DƯƠNG ÔM LẤY EM

Tiểu Trang Chu

dtv-ebook.com

Chương 27

Dành hết hai ngày cuối tuần ở trên núi, Bùi Tinh theo Sơ Húc quay về căn biệt thự. Nơi này không có Trần Tư và Trần An nên quạnh quẽ hẳn.

Bùi Tinh mệt nhoài, nằm vật ra sô pha, muốn uống nước cũng không muốn đi rót, bèn ngoảnh đầu nhìn Sơ Húc, mềm giọng gọi anh: "Anh yêu à...."

Sơ Húc nhướng mày, đặt hành lý xuống, như có tâm linh tương thông, anh đi rót cho cô một cốc nước.

Chiếc cốc là một trong hai chiếc của cặp cốc đôi mua trên núi, một màu xanh lam, một màu hồng.

Bùi Tinh giả vờ ngượng ngùng nói: "Sao lại rót nước cho em?"

"Uống đi.", Sơ Húc cười, đưa cốc nước cho cô rồi xoay người đi vào bếp, vừa đi vừa nói, "Nghĩ gì viết hết cả lên mặt, anh mà không hiểu thì rõ là mù rồi."

Bùi Tinh lè lưỡi, làm mặt quỷ với anh.

Sơ Húc tìm được trong tủ lạnh một con gà đã thịt sẵn. Bình thường thì lười đến mức chỉ gọi cơm hộp, vậy mà giờ Sơ đội lại chăm chỉ nấu canh cho cô vợ nhỏ của anh.

Lòng Bùi Tinh vui như nở hoa, cô đứng dậy, nhón lấy một quả dâu tây, vừa ăn vừa đi lên tầng, "Em đi tắm đây."

Sơ Húc "ừ" một tiếng. Vài phút sau, cho hết nguyên liệu vào nồi xong, anh cũng đi lên theo.

Vào phòng của mình, mở cửa nhìn thoáng qua, trống rỗng không có ai, trong phòng tắm cũng không có, anh cúi đầu lẳng lặng cười.

Xem ra người nào đó vẫn không biết đường tự giác rồi...

Sơ Húc mở cửa phòng Bùi Tinh ra, trong phòng tắm có tiếng nước chảy.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Bùi Tinh nghi hoặc hỏi: "Sơ Húc?"

Sơ Húc khẽ đáp "ừm" một tiếng rồi giải thích, "Em tắm đi, anh lấy mấy thứ xong đi ngay."

Bùi Tinh không để ý, chỉ "à" một cái, "Vâng."

Đến lúc tắm xong, cô mới phát hiện ra toàn bộ hành lý của mình đã chẳng thấy đâu cả, ngay cả dây sạc điện thoại đặt ở phòng ngủ cũng không còn. Bùi Tinh mặc áo choàng tắm, tóc vẫn chưa lau, nước chảy tong tỏng qua đuôi tóc thấm vào cổ áo. Cô ngẫm nghĩ một lát, chợt nhớ tới câu Sơ Húc vừa nói: "Anh lấy mấy thứ xong đi ngay.", sức hiểu ra, cô không chần chừ nữa mà lao thẳng sang phòng anh.

Cửa khép hờ, Bùi Tinh đi vào luôn. Vừa hay Sơ Húc cũng mới tắm xong, thấy cô sang, anh chậm chậm đưa mắt nhìn cô rồi khàn giọng nói, "Xem ra cũng không phải là em không biết đâu là phòng anh."

Bùi Tinh đang đầy những câu hỏi muốn xõ ra, nghe thấy anh nói thế, cô sửng sốt mất một lát rồi mới hỏi: "Gì cơ?"

"Nếu biết đâu là phòng anh...", Sơ Húc cầm khăn lông lau tóc, trầm giọng hỏi, "Tại sao vừa nãy không sang đây?"

"Đương nhiên em phải về phòng em rồi!", Bùi Tinh gào lên, mà gào xong mới phát hiện anh đang mặc áo choàng tắm, vạt áo trước ngực mở rộng, từ góc hàm đến cổ đều lấm tấm bọt nước. Bùi Tinh bất giác đưa mắt nhìn ngược lên trên, cả khuôn mặt anh cũng ửng như vậy.

Khó có dịp nhìn thấy cảnh mỹ nam vừa tắm xong, cô mím môi, không nói nữa.

Sắc đẹp trước mặt, có giận thì cũng nguôi đi mấy phần.

Bắt gặp dáng vẻ ngây ngẩn ấy của cô, Sơ Húc bèn giơ ngón tay ngoắc ngoắc về phía cô rồi thấp giọng nói: "Em yêu à, lại đây."

Bùi Tinh bị vẻ yêu nghiệt này của anh hợp hồn, cô vô thức bước lại gần rồi nhỏ giọng hỏi: "Làm gì?..."

Sơ Húc cúi đầu, nâng mặt cô lên khẽ hôn một cái rồi nói: "Dọn sang đây ở cùng nhau nhé?"

"Chẳng phải...", Bùi Tinh ôm eo anh, ngửa khuôn mặt đỏ hồng lên, "Chẳng phải đang ở cùng nhau rồi đây ư?"

"Ý anh là ngủ cùng nhau.", Sơ Húc liếm môi, cúi người ghé lại gần cô, anh nghiêng đầu thì thầm vào tai cô: "Sau này ngủ cùng nhau."

Bùi Tinh đỏ mặt, vòng tay qua gáy anh, vùi mặt vào cổ anh rồi nói một câu nghe rất dối lòng, "Thôi được rồi... thấy anh muốn như vậy, em miễn cưỡng đồng ý với anh vậy."

Đây là lần đầu tiên cô vào phòng của Sơ Húc, cách bày biện khá tùy ý, chủ yếu là tông màu lạnh, giường lớn, phía trước còn có ban công. Bùi Tinh ngồi trên giường một lát mới phát hiện mình trúng mỹ nam kế, cô cao giọng hỏi: "Sao anh lại không bảo gì mà đã bê hết cả hành lý của em đi rồi?"

Sơ Húc đang gấp quần áo cho cô, khẽ liếc mắt nhìn cô một cái rồi nhẹ giọng hỏi, "Anh bảo em rồi đấy còn gì?"

"Anh bảo là lấy mấy thứ, đây mà là đồ của anh à?"

"Anh hỏi em nhé.", Sơ Húc đứng dậy, đến gần cô. Trên người anh thoang thoảng mùi dầu gội và sữa tắm, anh duỗi cánh tay ra, dễ dàng giam cô trong vòng tay mình, anh hỏi: "Em có phải là của anh không?"

"Phải...", Bùi Tinh gật đầu, "...Hả?"

Sơ Húc phớt lờ câu hỏi sau của cô, anh xoa đầu cô rồi khàn giọng nói: "Ngoan, giữa vợ chồng với nhau, không cần phân tách rạch ròi thế đâu."

Bùi Tinh: "..."

...

Tối đến, Sơ Húc nắm tay Bùi Tinh, ôm cô hỏi: "Còn bao lâu nữa?"

Câu hỏi này khiến Bùi Tinh ngây ra.

Một lúc lâu sau mới hoàn hồn, Bùi Tinh mất tự nhiên hắng giọng, "Có ai đi hỏi thẳng toẹt ra như anh không hả?"

Anh cười, yết hầu trượt lên xuống.

Bùi Tinh rúc vào lòng anh, lăm bằm giải thích, "Chắc khoảng ba ngày."

Kỳ kinh nguyệt của cô nhiều nhất cũng chỉ kéo dài năm ngày.

Có được đáp án, Sơ Húc "ừm" một tiếng, cọ cằm lên má cô rồi cười nói, "Thế thì anh đợi ba ngày nữa vậy."

Bùi Tinh ngủ rồi, Sơ Húc mới cẩn thận xoay người, lấy chiếc hộp trên tủ đặt xuống dưới giường. Sau đó, anh lại lên giường, kéo cô vào lòng. Bên

ngoài, ve vãn kêu râm ran, hai người ôm nhau cùng đi vào giấc ngủ.

...

Sơ Húc dậy từ sớm. Lúc tỉnh dậy, theo thói quen, Bùi Tinh xoay người, uể oải thả chân xuống đất, mặt cúi gằm, hai mắt nửa nhắm nửa mở. Đang lúc mơ màng, cô nhìn thấy một chiếc hộp sắt được đặt dưới giường.

Đầu óc còn chưa tỉnh táo, nghe thấy tiếng bước chân của Sơ Húc, cô đứng dậy đi rửa mặt.

Lúc hai người ra khỏi cửa thì đã là chín giờ, vừa kịp để tới bệnh viện.

Sơ Húc vuốt tóc cô, "Vào đi, trưa anh mang cơm đến cho em."

Bùi Tinh ngoan ngoãn gật đầu.

Vào trong vừa hay gặp bác sĩ Hà, cô liền chào, "Chú Hà, chào buổi sáng."

Bác sĩ Hà trước giờ vẫn hay nói chuyện thẳng thắn, ông cười hì hì trêu cô, "Nghỉ ngơi hai ngày, sắc mặt trông tốt hẳn nhỉ."

Bùi Tinh bất giác nghĩ tới hai ngày nay vẫn cứ quần quýt bên Sơ Húc thì ấp úng nói, "Cũng tạm... cũng tạm ạ..."

Bác sĩ Hà cười, "À phải rồi, còn năm ngày nữa là cô đi đúng không?"

Bùi Tinh gật đầu, "Vâng ạ, đến đây giao lưu cũng sắp được nửa tháng rồi."

Bác sĩ Hà: "Là thế này, thứ Sáu bệnh viện tổ chức chia tay cô, nhớ đến tham dự nhé."

Bùi Tinh gật đầu, thoải mái nhận lời, nhân thể còn hỏi một câu, "Cháu đưa Sơ Húc đến cùng được không ạ?"

Bác sĩ Hà yên lặng nhìn cô một lát rồi gật đầu, "Được chứ. Hai người... ở bên nhau rồi ư?"

Bùi Tinh gật gật đầu, "Vâng ạ."

"Chuyện từ khi nào thế, sao tôi không biết?", bác sĩ Hà nói, "Thằng nhãi đấy chẳng nói với tôi tiếng nào cả."

Bùi Tinh cười, "Không lâu đâu ạ, mới ba hôm trước."

Bác sĩ Hà hiểu ra, "À... chẳng trách qua hai hôm mà tinh thần cô tốt hẳn lên."

Bùi Tinh: "..."

"Thanh niên ấy à...", bác sĩ Hà vừa đi vừa nói, "Nhớ chú ý sức khỏe."

Bùi Tinh: "..."

Như nhớ tới chuyện gì đó, Bùi Tinh bỗng gọi với theo bác sĩ Hà, "Chú Hà, đợt trước chú có kể về một chàng trai, anh ấy xuất viện chưa ạ?"

Bác sĩ Hà dừng bước, "Xuất viện lâu rồi."

Không hiểu vì sao, Bùi Tinh cứ có cảm giác muốn tìm hiểu về người mà cô chưa từng gặp này, cô hỏi, "Vậy... tại sao anh ấy lại bị như thế ạ?"

Bác sĩ Hà đưa lưng về phía Bùi Tinh, lời đến miệng rồi lại nuốt về, ông hỏi: "Sao cô lại muốn biết chuyện này?"

Bùi Tinh mím môi, "Cháu chỉ muốn biết..."

"Chuyện này qua lâu rồi.", trước khi đi, bác sĩ Hà nói, "Cậu ấy không muốn nhắc tới, chúng ta cũng nên tôn trọng cậu ấy đi."

...

Giờ tan tầm buổi chiều, Bùi Tinh nán lại văn phòng chỉnh lại những tài liệu cuối cùng.

Cửa sổ khép hờ, rèm buông lơ, ánh hoàng hôn rực rỡ rọi vào căn phòng, cô mặc áo blouse trắng ngồi trước bàn máy tính, mí mắt hơi sụp xuống, đôi môi hồng khẽ mím lại, dáng vẻ đầy tao nhã, điềm tĩnh. Cảnh tượng này khiến Sơ Húc phải dừng chân, anh lấy di động ra chụp lại. Có điều, anh ít khi sử dụng máy ảnh, lúc chụp không quen chỉnh chế độ nên để phát ra một tiếng "tách". Phát hiện ra tiếng động, Bùi Tinh ngược mắt lên nhìn, thấy là anh, cô lập tức nở nụ cười, đến cả khóe mắt cũng cong lên.

Hình ảnh này, được Sơ Húc bắt trọn.

Anh lấy luôn tấm ảnh làm hình nền, vừa làm xong thì Bùi Tinh liền hỏi, "Đẹp không?"

"Đương nhiên rồi.", Sơ Húc cười, "Tiên nữ thì 360 độ đều không có góc chết."

"Xời.", Bùi Tinh thu dọn đồ đạc rồi đứng dậy lấy điện thoại của anh xem, đúng là chụp không tệ.

Sơ Húc ôm vai cô, cười nói: "Đi thôi... Mình đi ăn."

Hai người ăn cơm xong lại thong thả đi dạo, mãi đến tối muộn mới về tới nhà.

Sơ Húc ở tầng dưới sắp xếp lại đồ đạc vừa mới mua về sau một buổi đi dạo phố, còn Bùi Tinh cảm thấy nóng nên đi lên tầng tắm rửa.

Cô mở tủ lấy quần áo, lúc đi ngang qua giường, bước chân cô thoáng dừng lại, bởi cô chợt nhớ ra chiếc hộp mình nhìn thấy sáng nay.

Do dự một lát, cô xoay người đi sang phía bên kia giường, ngồi xổm xuống, thò tay vào trong sờ soạng một hồi, cuối cùng cũng lôi được cái hộp ra.

Một cái hộp trông khá cũ kĩ, không quá to, nhưng lại chẳng nhỏ.

Cô liếm môi, quyết định mở ra xem.

Bên trong chẳng có nhiều đồ, chỉ có hai phong thư, và một tấm vé máy bay.

Cô nhú mào, cảm thấy phong thư này có phần quen mắt. Rút tờ giấy bên trong phong thư màu hồng ra, yên lặng đọc một lát, cô bỗng "shhh" một tiếng, cả người nổi đầy da gà.

Đây là một bức thư tình.

Nội dung bên trong thì quá buồn nôn...

Càng đọc, sắc mặt cô càng đỏ hơn. Cuối bức thư có một hàng chữ: "Em là ai nhỉ? Em là Bùi Tinh, người yêu anh nhất."

Mặt Bùi Tinh đỏ au lên. Lời buồn nôn như thế này mà cô cũng có thể viết ra được.

Không chịu nổi cái sự mặt dày của mình thời thiếu nữ, Bùi Tinh vội vàng nhét lá thư lại vào trong.

Còn một lá thư khác, trông chỉ như trang giấy nháp thông thường, nhưng lúc này, Bùi Tinh lại không thể nào nhớ ra nó là gì.

Lá thư màu hồng kia thì cô biết, là khi Sơ Húc về nhà bà ngoại chơi, cô sợ anh đi cùng cô gái khác nên viết cho anh.

Cũng là lá thư duy nhất cô đưa cho anh.

Còn lá thư này... Cô thật sự không có ấn tượng...

Đến lời xưng hô mở đầu cũng không có...

Bùi Tinh nhú mày đọc một lúc mới nhớ ra, hình như đây là bản nháp của bức thư tình cô đã chuẩn bị.

Chữ viết đúng là của cô.

Khi đó, cô còn đọc cho Ôn Viễn Tinh nghe, cô bảo muốn tỏ tình với Sơ Húc, mà Ôn Viễn Tinh lại chê bức thư này viết không hay, bảo cô viết lại lần nữa. Khi ấy, cô tiện tay vứt lá thư này đi đâu không biết rồi. Tại sao?.... Hiện giờ, nó lại nằm trong tay Sơ Húc?...

Bùi Tinh đang suy nghĩ đến xuất thần thì lá thư trong tay bỗng bị rút đi mất. Cô ngây ngẩn ngược mắt lên nhìn, thì thấy Sơ Húc đang như cười như không với mình, anh thấp giọng hỏi: "Xem trộm bí mật của anh à?"

Bùi Tinh vốn đuối lý, nhưng bỗng nhớ đến câu "Giữa vợ chồng không cần phân rõ rạch ròi như thế đâu." anh nói hôm qua, cô chợt có thêm mười phần tự tin, hăng giọng một cái, cô nói: "Chính anh cũng nói giữa vợ chồng không cần phân rạch ròi mà, em xem một chút thì sao chứ!"

Bùi Tinh nói xong liền phì phò trút một hơi.

Sơ Húc ngồi xuống giường, nhướn mày nói, "Anh cũng có bảo là không cho em xem đâu, anh chỉ nói đây là bí mật của anh thôi mà."

Bùi Tinh: "..."

Sơ Húc cười, "Nhưng mà em cũng tự giác đấy, biết bọn mình là vợ chồng."

Bùi Tinh không nói nữa, cô cảm giác mình lại tự nhảy vào cái hố Sơ Húc đào sẵn rồi.

Để giấu đi vẻ xấu hổ, cô giơ tay ra lấy tấm vé máy bay lên xem. Thời gian là ngày mùng 1, tháng Năm, năm 2017, từ thành phố Thanh đi Úc.

Cuối 2016, cô bắt đầu sang Úc bồi dưỡng, thời gian không quá xa, tính ra thì khoảng nửa năm.

Cô sửng sốt một lát rồi ngẩng đầu hỏi anh: "Anh... anh đi Úc à?"

Sơ Húc gật đầu, yết hầu trượt lên xuống, "Ừm, hồi đó bố mẹ anh đang ở bên đấy nên anh sang một chuyến."

Nội tâm vốn đang kích động của Bùi Tinh bỗng trùng xuống, cô còn tưởng...

Còn tưởng rằng...

"Sao?", Sơ Húc cười, "Tưởng anh đi tìm em à?"

Bùi Tinh không thể nói ra là mình đang thất vọng hay sao nữa, cô đứng dậy, vừa đi vừa nói, "Không... không có."

Sơ Húc cười, nhìn theo bóng cô nhưng yên lặng không nói gì.

Bùi Tinh tắm xong, ra đến nơi thì Sơ Húc cũng đã nấu xong bữa tối.

Thấy cô râu rĩ, anh vẫy tay gọi, "Lại đây."

Bùi Tinh bĩu môi, bước đến rồi hỏi: "Làm gì?"

"Giận à?"

"Không."

"Đừng giận mà. Nhé?", Sơ Húc ôm chầm lấy cô, để cô ngồi lên đùi mình.

"Không giận.", Bùi Tinh nói, "Anh đi thăm bố mẹ anh, em giận cái gì chứ."

"Thật là không giận không?", Sơ Húc tựa trán vào trán cô, anh khàn giọng hỏi.

Bùi Tinh không nói gì.

Sơ Húc ôm ghì lấy cô, khẽ cắn môi cô rồi lại hỏi lần nữa: "Hả?"

Bùi Tinh nghiêng đầu, cô bấu môi nói, "Anh phiền thế nhỉ, cắn em đau."

Trông thấy bộ dạng ầm ức này của cô, anh khẽ bật cười, hơi thở nóng rực phả vào má cô. Anh liếm môi rồi nói, "Đừng giận mà, lúc đó cũng định đi tìm em, nhưng bỗng dừng lại có việc nên phải quay về ngay."

Bùi Tinh ngẩng đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt anh.

Sơ Húc cũng nhìn cô. Bùi Tinh chợt lăm bầm hỏi: "Thật à?"

Anh cười, cầm di động của Bùi Tinh ấn một dãy số, "Đây là số của mẹ anh, nếu em không tin thì hỏi thử xem."

Bùi Tinh đầu đến nỗi không biết xấu hổ như vậy, thấy anh giải thích, cô giang tay ôm cổ anh rồi nhỏ giọng nói, "Thôi, em tin anh."

Sơ Húc hôn lên vành tai cô, rồi ghé vào tai cô thầm thì, "Còn mấy ngày nữa?"

"Ngày nào anh cũng đếm ngược đấy à?", Bùi Tinh hỏi.

Sơ Húc cười, lồng ngực rung lên, "Còn hai ngày nhỉ?"

Bùi Tinh "ừ" một tiếng, rồi lại nói: "Nhưng nói không chừng, có khi phải đến ba bốn ngày nữa đấy."

Sơ Húc "à" một cái rồi nói: "Không sợ, bây giờ bắt đầu tính, nhiều ít bao nhiêu ngày, trong lòng em tự biết."

Bùi Tinh: "..."

"Không thèm để ý đến anh nữa.", Bùi Tinh vùi mặt vào vai anh, "Trong đầu toàn nghĩ cái gì không biết."

Sơ Húc thuận thế bế thốc cô vào bếp, hai chân cô vội quặp lấy eo anh, cô hoảng hốt hỏi: "Anh làm gì đấy?"

Không phải là không chờ nổi nữa đấy chứ...

Tim Bùi Tinh đập thành thạch, đang lúc định phổ cập kiến thức khoa học về hậu quả của việc "vượt đèn đỏ", cô chợt nghe thấy tiếng anh.

"Cái đầu này của em đang nghĩ gì đấy?", Sơ Húc cười, đặt cô ngồi xuống trước bàn ăn rồi gõ vào đầu cô một cái, "Đương nhiên là ăn cơm rồi, chẳng lẽ anh lại mất nhân tính đến nỗi..."

Ánh mắt anh lướt một vòng từ đầu đến chân Bùi Tinh, ý ám chỉ vô cùng rõ ràng.

Bùi Tinh đỏ mặt che mắt anh lại rồi quát: "Lưu manh!"

VÀNG DƯƠNG ÔM LẤY EM

Tiểu Trang Chu

dtv-ebook.com

Chương 28

Hai ngày.

Không dài không ngắn, đối với Bùi Tinh thì chẳng có gì đặc biệt, nhưng với Sơ Húc thì quả là dài đằng đẵng.

Hôm nay, là một ngày cuối cùng.

Sơ Húc vẫn đến đón Bùi Tinh tan làm như thường lệ. Cô mở cửa, lại thấy trên ghế phụ có một bó hoa hồng, hương hoa thoang thoảng khắp khoang xe.

"Tặng em đây.", Sơ Húc đứng phía sau cô, bất thành linh lên tiếng.

Cô nghi hoặc nhìn anh, thấp giọng hỏi: "Sao tự nhiên lại tặng hoa cho em?"

Sơ Húc không nói gì, chỉ cười cười.

Bùi Tinh càng nghi ngờ. Thấy anh nhượng mảy ra hiệu, cô khom người cầm bó hoa lên rồi ngồi vào chỗ. Anh tiện tay cài dây an toàn cho cô, lúc cúi người, hơi thở của anh phả thẳng vào mặt cô, anh cong khóe miệng, tâm trạng có vẻ rất tốt. Lúc đứng dậy, anh lại đưa tay khẽ véo vành tai mềm mại của cô một cái.

Thấy tâm trạng anh có vẻ cực kỳ tốt, Bùi Tinh nhú mảy hỏi, "Anh... trúng xổ số à?"

Sơ Húc liếm môi, vuốt tóc cô rồi nói, "Hình như em hiểu lắm gì về giá trị con người anh rồi, trúng xổ số thì có gì mà vui chứ."

Bùi Tinh gãi gãi vành tai, thật sự cô cảm thấy hôm nay Sơ Húc có gì đó không bình thường... Nhưng là gì thì cô lại không nói ra được...

Dọc đường về, trong xe chỉ còn tiếng nhạc dịu dịu.

Về đến nhà, Sơ Húc lại càng lạ hơn. Anh không bảo cô lên tầng tắm rửa trước, mà lại bảo cô ngồi ở sofa, còn cười nói: "Anh đi nấu cơm, tăng cường thể lực cho em."

Bùi Tinh ngơ ra, "Em không mệt..."

"Sắp mệt rồi.", Sơ Húc lại cười, "Em chờ anh nhé."

Đồ ăn nhanh chóng được bưng lên, đều là những món Bùi Tinh thích. Cô không suy nghĩ nhiều, dù sao thì mấy hôm nay anh cũng đều làm món cô thích, chỉ là hôm nay nhiều hơn mà thôi.

Sơ Húc lấy một chai rượu vang đỏ từ trong tủ ra, rồi quay sang cười với Bùi Tinh, "Uống rượu không?"

Mai vẫn phải đi làm, nhưng đúng là Bùi Tinh muốn uống thật.

Dường như Sơ Húc đã nhìn ra, anh bảo: "Một chút thôi."

Bùi Tinh lập tức gật đầu, "Được."

Uống một ly nhỏ xong, Bùi Tinh cảm thấy hương vị không tồi, lại không nhận được phải uống thêm vài ly nữa. Rượu vang đỏ tác dụng chậm, mới đầu cô vẫn không cảm thấy gì, nhưng đến khi ăn cơm xong thì dần vầng đầu chóng mặt.

Sơ Húc đang rửa bát, cô chạy tới ôm eo anh từ phía sau, nhỏ giọng nói, "Sơ Húc ơi, em nói cho anh một bí mật."

Sơ Húc "à" một cái, hồi nhỏ cô thường xuyên gọi anh như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên sau khi hai người gặp lại. Anh đứng yên tại chỗ, khóe miệng hơi cong lên.

Bùi Tinh dựa vào tấm lưng dài rộng của Sơ Húc, khẽ cọ mặt lên áo anh, lại dùng cái giọng nũng nịu sau khi say mà nói, "Thật ra em lừa Sơ Húc một chuyện đấy."

Sơ Húc híp híp mắt.

"Lừa gì?", Sơ Húc nhỏ giọng hỏi, bàn tay vẫn thoăn thoắt rửa bát đĩa.

"Suýt!", Bùi Tinh xoay người Sơ Húc lại, giơ ngón tay đặt lên môi anh, cô nói: "Em nói với anh, anh đừng nói với anh ấy nhé..."

Sơ Húc gật gật đầu, nhìn hai gò má hây hây của cô, anh rất muốn cười. Anh mím môi, nghiêm túc nhìn cô.

Bùi Tinh kiễng chân, lẳng lặng ghé vào tai anh rồi nói thầm, "Thật ra, chu kỳ của em hết từ ngày hôm qua rồi, nhưng em lừa anh ấy, đến bây giờ anh ấy vẫn không biết là em hết rồi đâu."

Tối hôm qua, trước khi lên giường, Bùi Tinh còn cố ý nói một câu, "Trời ơi, hôm nay ra nhiều quá.". Sơ Húc hỏi cô có đau bụng không, cô bảo không sao. Cẩn thận nhớ lại, hồi sáng anh dọn dẹp, bất chợt phát hiện cô không thay băng vệ sinh. Thì ra là bà dì đã đi rồi, vốn dĩ chẳng có cái gì mà ra nhiều hay không cả. Sơ Húc thầm cười trong lòng, nhưng trên mặt thì không để lộ ra, "Thế à?"

Bùi Tinh ngây ngô gật đầu, "Đúng đấy."

Sơ Húc khom lưng nhìn thẳng vào mắt cô, anh khẽ nói: "Thật ra, anh cũng có một bí mật muốn nói với em."

Bùi Tinh chớp mắt, "Bí mật gì, nói nhanh."

Sơ Húc nghiêng đầu ghé sát vào tai cô, yết hầu nhấp nhô, anh bảo: "Thật ra anh biết hôm nay Bùi Tinh hết kỳ rồi, nên anh mới làm một bàn đầy đồ ăn, bổ sung thể lực cho cô ấy đấy."

"Bổ sung thể lực làm gì?", Bùi Tinh nhỏ giọng hỏi.

Sơ Húc cười cười, không nói gì, lẳng lặng rửa sạch tay rồi dắt cô lên tầng, sau đó dụ dỗ cô cùng anh đi tắm.

Khoảng nửa tiếng sau, anh bế cô đi ra. Từ phòng tắm ra đến giường, nước nhỏ tí tách.

Trong phòng yên tĩnh một lát, rồi thoáng có tiếng xé gói giấy, ngay sau đó là tiếng hét thất thanh.

"Đau chết mất..."

Không có kinh nghiệm, anh chỉ biết làm theo bản năng, nghe thấy tiếng hét của cô, anh xót xa, đành phải chậm lại đi theo cảm giác của cô.

Qua một lát, trong phòng dần truyền ra tiếng rên của hai người.

Dồn dập, nóng bỏng, trầm khàn, mềm mại.

...

Sáng sớm hôm sau.

Tiếng ve tấu lên từ sớm, ánh mặt trời xuyên qua bức rèm chiếu vào trong phòng.

Bùi Tinh mơ mơ màng màng, vừa giở mình một cái thì phát hiện cả người bủn rủn, đầu nặng trĩu. Cô nhắm nghiền hai mắt, bên tai bỗng vang lên giọng nói khàn khàn, "Tinh rồi à?"

Bùi Tinh giật mình, mọi kí ức mơ hồ lập tức dội lại. Cô mở mắt ra, bên cạnh là Sơ Húc, cánh tay anh bị cô gối lên, dưới cằm lún phún râu, đôi mắt khép hờ, đôi môi khẽ mím lại, dáng vẻ gợi cảm đầy mời mọc. Nhưng nhớ lại đêm qua, cô bỗng chẳng còn tâm trạng thưởng thức, bèn giơ tay và "bóp" một cái lên mặt anh.

Sơ Húc sững sốt mất một lúc, sau đó thu cánh tay dưới cổ cô lại, ôm ghì cô vào lòng.

Bùi Tinh vùi mặt vào ngực anh, bên tai vang lên tiếng nói khàn khàn như thường lệ, nhưng lại trầm hơn hẳn mọi khi, "Đừng nghịch nữa, ngủ thêm một lúc nữa đi, anh vừa gọi điện xin phép cho em đến muộn hai tiếng rồi."

Vốn đang trong trạng thái xù lông, nghe thấy có thể đi làm muộn hai tiếng, tâm trạng Bùi Tinh tốt lên hẳn, cô hỏi: "Thật không?"

"Ừm.", Sơ Húc uể oải đáp, "Nếu em không muốn ngủ nữa thì anh sẽ bắt động tập thể dục buổi sáng đấy. Em tập cùng anh một lần được không?"

"Anh nghĩ hay quá đấy.", Bùi Tinh nói. Sơ anh làm thật, cô chôn mặt trong lồng ngực anh và bảo, "Em ngủ rồi, anh đừng làm phiền em."

Sơ Húc không nói nữa, anh mở mắt nhìn người con gái đang nằm cạnh mình, quanh chóp mũi đều là mùi hương thoang thoảng trên người cô, hơi thở nhẹ nhàng của cô hun nóng lồng ngực anh. Thấy cô lại thiếp đi, anh nhoẻn miệng cười, cọ cái cằm lún phún râu lên vầng trán nhẵn mịn của cô, sau đó cũng dần chìm vào giấc ngủ.

Lúc Bùi Tinh tỉnh lại một lần nữa thì đã là một tiếng sau. Sơ Húc đã rời giường, hình như còn dọn dẹp căn phòng một lượt, vì lúc sáng mơ màng

tình dậy, cô nhìn thấy dưới đất có mấy cái "áo mưa" đã qua sử dụng.

Bỗng nhiên cô nhớ lại hôm cả hai cùng đi siêu thị, anh tiện tay lấy một hộp, sáu cái.

Lại mơ hồ ngẫm nghĩ... Đêm hôm qua, vừa vặn sáu lần.

Một hộp nguyên, dùng hết sạch.

Bùi Tinh nuốt nước miếng, bỗng dưng cảm thấy thể lực của người đàn ông này quá đáng sợ.

Bùi Tinh nằm trên giường thêm một lúc rồi mới dậy rửa mặt. Lúc thay quần áo, nhìn cổ và ngực mình chỉ chút những dấu hôn, cô đỏ mặt, nhắm hai mắt lại, có một chút khó tiếp thu. Rửa mặt xong, cô lấy phấn phủ ra che đi những dấu ấn đó.

Đúng lúc này, cô chợt nhớ ra, chẳng trách tối qua người này quá nhiệt tình, vừa tặng hoa vừa làm đồ ăn ngon, mang tiếng là bổ sung thể lực cho cô!

Thì ra là lời đuôi cáo từ lâu rồi!

Cô vừa nghĩ vừa hậm hực dậm phấn vào cổ. Lúc xuống lầu, vốn định lên án hành vi của Sơ Húc với mình thì lại thấy trên cổ anh cũng có mấy vết, cô ử rử ngay lập tức.

Ngoài cô ra, còn có thể là ai chứ...

Sơ Húc xoay người lại, nhìn thấy cô, anh liền cười, vẻ mặt vô cùng thỏa mãn, "Chào buổi sáng."

"Chào."

"Lại đây ăn sáng nào.", Sơ Húc đeo tạp giề, anh đang rán trứng, một tay giơ ra ngoắc ngoắc với cô.

Vẻ mặt Bùi Tinh thì rõ là không muốn, nhưng chân thì vẫn bước đến bên cạnh anh, cô lầm bầm: "Làm gì đây?"

"Nhìn xem.", Sơ Húc không để ý đến thái độ của cô, anh chỉ vào phần trứng rán trong chảo.

Là hai quả trứng tình yêu.

Sự hờn dỗi của Bùi Tinh dần tan đi, cô cắn môi, cầm di động lên chụp, vừa chụp vừa nói, "Đừng tưởng hai quả trứng là có thể mua chuộc được em, em không dễ dàng tha thứ cho hành vi bạo lực của anh đêm qua đâu!"

"Tạ ơn tổ tông không giết.", Sơ Húc cười, xúc trứng ra đĩa.

...

Sơ Húc đưa cô đến Quảng An.

Bùi Tinh cởi bỏ dây an toàn, đang định đi xuống thì bỗng có tiếng khóa cửa lại, cô quay ngoắt sang nhìn Sơ Húc với vẻ khó hiểu.

Anh ngồi yên trên ghế lái, mắt nhìn về phía trước, không nói lời nào.

Bùi Tinh híp mắt lại, vốn không định để cho anh toại nguyện, nhưng anh biết chắc chắn cô không còn nhiều thời gian nên chẳng thèm nhìn cô, Bùi Tinh hết cách, đành phải nhướn người tới thơm má anh. Có điều, đúng lúc này, người kia quay mặt sang, dang môi lên cho cô.

Bùi Tinh: "..."

...

Sáng nay có một buổi họp thường kỳ, Bùi Tinh còn hai ngày nữa là kết thúc đợt giao lưu, là một nhân vật ưu tú, kinh nghiệm lại phong phú, thế nên cô được chọn làm người thuyết trình.

Một nhóm bác sĩ lớn tuổi ngồi nghiêm chỉnh lắng nghe một người mới xuất hiện ở bệnh viện họ đưa ra ý kiến tổng kết.

Bùi Tinh luôn không mấy hứng thú với việc thuyết trình như thế này. Tuy thế, cô lại rất thích nghe người khác diễn thuyết, đương nhiên, tiền đề là người đó là Sơ Húc, cô mới có cảm hứng ngồi nghe.

Sợ đám thanh niên cảm thấy nhàm chán, Bùi Tinh lược bỏ khá nhiều nội dung, chỉ chắt lọc những phần tinh hoa nhất. Đám người vốn tưởng cô là hạng gà mờ, nay đều tập trung lắng nghe.

Ba cô gái ngồi ở cuối cùng chính là ba người gây sự với Bùi Tinh dạo trước.

Hà Âm ngồi ở giữa, hai người kia yên lặng gửi tin nhắn vào nhóm.

A: Hôm đấy tôi đi điều tra về cô ấy rồi, ôi mẹ ơi, lý lịch làm tôi sợ hết hồn.

B: Tôi cũng thế, thứ lỗi cho vốn từ nghèo nàn của tôi, tôi chỉ có thể dùng một từ "vãi đạn" để biểu đạt nội tâm mà thôi.

A: Mà các cậu biết không? Tôi hỏi thăm một đứa bạn của tôi ở thành phố Thanh, nó bảo nhà bác sĩ Bùi cực kỳ lắm tiền, mẹ cô ấy là chủ một công ty niêm yết, bố cô ấy thì hơi thần bí một chút, nghe nói là quân nhân, mà thầy của cô ấy lại còn là giáo sư Ôn nữa cơ! Giáo sư Ôn đấy nhé! Cô ấy là học trò duy nhất của giáo sư Ôn, bối cảnh như thế... tôi đây bái phục.

B: Kinh khủng!

A: Hôm đấy bọn mình mắng người ta dựa hơi đại gia, nhưng mà bạn tôi bảo là cô ấy đi làm toàn tự lái Mercedes Benz thôi, túi xách cũng toàn là hàng hiệu cả đấy!

B: ... Bọn mình làm gì có tư cách mà khinh thường người ta?

Hà Âm đang tập trung nghe, tranh thủ chút thời gian kiểm tra di động, đọc xong đồng tin tức ấy, trong lòng cô nàng chỉ có thể tuôn ra được hai chữ - Dã man.

Lúc này, Hà Âm ngược mắt lên nhìn Bùi Tinh, cô vẫn đang nghiêm túc thuyết trình. Sợ làm mất thời gian của mọi người, cô tóm gọn thông tin lại nhưng vẫn có thể giải thích một cách đầy đủ, hào phóng truyền thụ kiến thức cho mọi người. Về điểm này, Hà Âm vô cùng nỗ lực.

Hội nghị kết thúc.

Bác sĩ Hà cầm micro nói: "Ngày kia là bác sĩ Bùi sẽ kết thúc đợt giao lưu, hôm đó bệnh viện chúng ta sẽ mở tiệc ở nhà hàng Ngân Hà, nếu mọi người rảnh thì cùng đến tham dự nhé!"

Mọi người vỗ tay hoan hô.

Bùi Tinh cười nói với bác sĩ Hà: "Cảm ơn bác sĩ Hà."

"Đừng khách sáo."

Hai người đi cùng nhau. Bỗng nhiên Bùi Tinh chợt nhớ đến những lời bác sĩ Hà từng nói, trong đầu bất chợt lại nghĩ đến người đàn ông mình chưa từng gặp mặt.

Trực giác nói với cô rằng, cô nhất định phải biết chân tướng của chuyện này.

Cô nhớ đến lời bác sĩ Hà nói, nhớ đến tấm vé máy bay, chuyện nằm viện, dây thanh quản, cánh tay trái.

Không biết có phải cô bị ảo giác hay không, nhưng cô cứ cảm giác cánh tay trái của Sơ Húc hình như không linh hoạt cho lắm.

Thật ra, nếu không vì tấm vé máy bay trông thấy ngày hôm qua, cô sẽ không mãi cảm như vậy.

Cô nuốt nước miếng, giả vờ băng quơ hỏi: "À phải rồi, bác sĩ Hà, chú còn nhớ cái người mà chú kể với cháu dạo nọ không ạ?"

Không đợi bác sĩ Hà trả lời, cô đã hỏi tiếp: "Chú có nhớ là anh ấy sang nước nào không ạ?"

Thấy cô hỏi một chuyện nhỏ như vậy, bác sĩ Hà không giấu, "Đi Úc."

Bùi Tinh cảm giác mình sắp không thở nổi rồi, cô mỉm cười, "VẬY... CHÚ CÓ NHỚ RÕ LÀ NGÀY MẤY THÁNG MẤY KHÔNG?"

"Cái này thì thật ra tôi không nhớ rõ lắm, chỉ biết là năm 2017, khoảng cuối tháng Tư đầu tháng Năm gì đấy.", bác sĩ Hà nói, "Tôi nhớ là hình như là vừa nghỉ lễ xong."

Hơi thở Bùi Tinh dần trở nên nặng nề, phía trước là nhà vệ sinh, cô quay sang nói với bác sĩ Hà, "Bác sĩ Hà đi trước đi ạ, cháu vào rửa tay cái."

Bác sĩ Hà không nghĩ nhiều, ông cũng không định nói tiếp, ông cảm thấy nếu còn đi cùng Bùi Tinh thì e là mình sẽ kể hết mọi chuyện ra mất.

Bùi Tinh bước từng bước nặng nề vào nhà vệ sinh. Vội nước chảy ào ào, cô tựa lưng vào vách tường, trong đầu lại hiện ra hình ảnh tấm vé máy bay và những lời bác sĩ Hà nói. Lại bất giác nhớ tới cái đêm cô phát sốt...Trên

đường đưa cô đến bệnh viện, Sơ Húc nói tay trái của mình không tiện, nhưng khi đó, anh còn chẳng cầm tay lái bằng tay trái.

Nghĩ thế, hai hốc mắt cô đỏ bừng.

Rốt cuộc Sơ Húc có nói dối cô hay không?

...

Về đến nhà, Bùi Tinh ngồi lì trên sô pha, còn Sơ Húc thì đi nấu cơm như thường lệ.

Cô căn môi, lặng lẽ đi tới ôm eo anh rồi nhỏ giọng gọi anh, "Sơ Húc."

Sơ Húc "ừ" một tiếng, "Sao thế?"

Bùi Tinh lại căn môi, cô hỏi: "Hồi đấy anh bị thương, điều trị như thế nào?"

Bàn tay đang cầm dao của Sơ Húc khựng lại, anh không trả lời mà hỏi cô: "Sao lại hỏi thế?"

"Em muốn biết... Khoảng thời gian đó, có phải là anh khó chịu lắm đúng không? Có ai ở bên cạnh anh không?"

Thì ra là thế.

Sơ Húc nhẹ nhàng thở ra rồi trầm giọng trấn an cô, "Anh không sao, ở viện hai ngày rồi xuất viện luôn, chỉ có điều là dây thanh quản bị tổn thương thôi, anh cũng không để tâm lắm, hồi đó cũng đang có việc nên lại phải lao vào làm, em đừng lo quá."

Hai mắt Bùi Tinh đỏ ửng, bỗng nhiên cô nói: "Ôm em."

Sơ Húc rửa tay rồi xoay người ôm cô vào lòng.

Khoảnh khắc được ôm, Bùi Tinh cũng đưa tay quàng qua cổ anh, cô đặt cằm lên vai anh, không để anh nhìn thấy đôi mắt ngấn lệ của mình.

Tuy không xác định người bác sĩ Hà nói có phải là Sơ Húc hay không, nhưng chỉ cần nghĩ đến một phần trăm khả năng thôi, là hai mắt cô lại trực khóc, cô ghé vào tai anh nói bằng giọng bình thường nhất có thể, "Sơ Húc, anh không bao giờ nói dối em chứ?"

Anh chỉ nghĩ là cô lại đang làm nũng nên không để ý nhiều. Im lặng một lát, anh "ừ" một tiếng rồi bảo: "Không nói dối em, không bao giờ nói dối em."

Bùi Tinh nhắm hai mắt lại, nước mắt lặng lẽ chảy xuống.

Cô cố che giấu cảm xúc của mình, vẫn ăn cơm với anh như bình thường, rồi nắm tay anh đi tản bộ.

Hai bên đường, hàng cây trổ lá xanh tươi, gió hè hây hẩy thổi từng làn mát lạnh.

Bùi Tinh nắm bàn tay phải của anh, cô chợt hỏi: "Sơ Húc, mấy năm nay anh ở đâu?"

"Ừm.... Từ sau khi vào trường thì học với huấn luyện suốt.", Sơ Húc như đang nhớ lại chuyện cũ, "Sau đó thì được chọn đi tập huấn ở Venezuela."

Không biết anh nghĩ đến cái gì, mà tự dừng lại bật cười, "Nhưng mà, em biết không..."

Bùi Tinh nghiêng đầu nhìn anh.

Sơ Húc vuốt tóc cô, rút tay ra khỏi bàn tay cô, anh nắm lấy hai vai cô, kéo cô lại gần mình, "Hồi đó, lúc tập huấn ấy, lạ cực nhé, mỗi lần anh bị

đánh trúng, sắp bị loại đến nơi, anh sẽ lại nhớ đến em, em cho anh động lực rất lớn đấy."

Hốc mắt Bùi Tinh ửng đỏ, cô liếm môi, không nói gì.

Giọng Sơ Húc trầm hẳn đi, "Còn có lần phải ra biển, anh lén đi xin kim chỉ, về khâu ảnh của em vào trong đồng phục chiến đấu, lúc đấy cảm giác sung sức hơn hẳn."

Bùi Tinh yên lặng lắng nghe.

Sơ Húc nắm tay cô, tiếp tục kể: "Hồi lên hàm Thượng úy, việc đầu tiên muốn làm là gọi điện cho em, nhưng ngay sau đó lại có nhiệm vụ, anh đã tính đến cuối 2016 sẽ về tìm em, không ngờ ra biển rồi lại bị thương, cứ thế đến sau đó lại có việc suốt."

Kể xong một mạch, Sơ Húc lại nói: "Nói chuyện của em đi."

Bùi Tinh khẽ liếm môi, "Thật ra cũng chẳng có gì, mấy năm nay bận rộn, chẳng qua lại nhiều với ai cả, lúc rảnh rồi chỉ muốn ngủ, cả ngày đi làm cũng đã mệt bỏ hơi tai rồi."

Sơ Húc xoa đầu cô, "Ở bên Úc có vui không?"

"Cũng tạm tạm.", Bùi Tinh nói, "Lúc mới sang chẳng nghe hiểu người ta nói gì, còn chẳng tìm được đường, dần dần cũng đỡ hơn."

"Nhưng mà có một chuyện khôi hài lắm.", Bùi Tinh cười một cái, cảm thấy hơi xấu hổ nhưng vẫn nói, "Hồi mới sang, em không quen kiểu cách xã giao của họ, thế là... lúc họ muốn hôn em, em không quen nên cứ tránh suốt."

Bàn tay đang vuốt ve trên vai cô bỗng dừng lại.

Bùi Tinh không phát hiện ra, vẫn tiếp tục nói, "Sau đấy thì từ từ làm quen rồi cũng dần biết cách đáp lại. Nhưng mà giờ nghĩ lại, nước mình vẫn là nhất, ở bên đấy y học phát triển thật đấy, nhưng mà nhiều khi cũng loạn lắm, ngay trên đường lớn mà còn có cướp cơ."

Trong đầu Sơ Húc vẫn chỉ có mỗi chuyện nghi thức xã giao Bùi Tinh mới vừa nói, mãi một lúc sau anh mới bật cười.

"Sơ Húc...", thấy anh ngây ra, Bùi Tinh khẽ gọi.

Sơ Húc hoàn hồn, đáp "à" một cái rồi nói, "Nhưng mà hôn dễ khiến người ta hiểu sai lắm đấy..."

Bùi Tinh: "Chứ còn sao nữa, nhưng mà quen rồi thì cũng đỡ, trong lòng chỉ coi họ là bạn thôi là được rồi."

Sơ Húc nắm tay cô, khẽ nhéo một cái, dường như băng quơ nói, "Hình như anh hơi ghen tị đấy."

Bùi Tinh bật cười, ghé sát vào người anh ngửi ngửi rồi bóp mũi lại, "Đâu chỉ có một chút đâu, mùi dấm chua này nồng lắm đấy."

Sơ Húc buồn cười, anh dừng bước lại rồi ôm cô vào lòng, lại liếm môi, "Đoán đúng rồi, em nói xem, bồi thường cho anh thế nào đây?"

Bùi Tinh kiễng chân lên nói gì đó vào tai anh.

Sơ Húc nhướn mày, cười một cách mờ ám, "Thật?"

Bùi Tinh gật đầu.

Sơ Húc lại hỏi: "Bao nhiêu lần cũng được?"

Bùi Tinh liếm liếm môi, "Em muốn đối xử tốt với anh một chút, cho nên bao nhiêu lần cũng được."

Sơ Húc dắt cô đi đến siêu thị, rồi nhặt lấy hai hộp "áo mưa".

Bùi Tinh đi theo sau anh, hai má đỏ bừng.

Sơ Húc dắt cô ra đến cửa mới cười, "Xấu hổ à?"

Bùi Tinh véo eo anh, sĩ diện phản bác, "Không."

"Không sợ.", Sơ Húc kéo cô vào lòng, khàn giọng nói, "Về nhà anh trai thương em."

"Đồ lưu manh."

Trời về đêm, trong phòng chỉ bật một bóng đèn vàng nhàn nhạt. Dưới ánh đèn, hai bóng hình hòa vào nhau, nhấp nhô lên xuống.

Qua hai giờ đồng hồ, Bùi Tinh mệt mỏi nằm thừ trên giường.

Sơ Húc mang vẻ mặt thỏa mãn bế cô đi tắm. Tắm rửa xong, nằm trên giường, cả hai dù vừa trải qua một trận vận động nhưng đều không buồn ngủ, cứ thế lẳng lặng nhìn đối phương.

Chân tay Bùi Tinh như vẫn còn bủn rủn, sắc hồng nhạt trên da vẫn chưa tan đi.

Sơ Húc nhìn cô, đau lòng hỏi, "Đau không?"

Bùi Tinh lắc đầu, "Vẫn ổn."

Sơ Húc nắm tay cô, trầm giọng hỏi: "Hai ngày nữa phải về thành phố Thanh ư?"

Bùi Tinh do dự một lát mới đáp, "Để tính sau, vẫn chưa quyết định.... Thế còn anh?", cô lại hỏi.

"Anh cũng để tính sau.", Sơ Húc nhích lại gần cô, tì trán lên trán cô, giọng nói khàn khàn như vẫn còn chưa tan hết dư âm của cuộc yêu ban nãy, "Em đi đâu, anh đi đấy."

Bùi Tinh cười, rồi lại nhỏ giọng nói, "Sao trước giờ không phát hiện ra anh dính người như thế nhỉ!"

Sơ Húc vuốt ve khuôn mặt cô, "Thật ra là dính người lắm đấy, nhưng trước kia không có mặt mũi nào mà quang minh chính đại dính lấy em."

Bùi Tinh học anh, gãi gãi cằm anh và hỏi, "Thật không?"

Sơ Húc nhắm hai mắt lại như thể rất hưởng thụ, anh "ừ" một tiếng: "Bây giờ anh cảm thấy, con người ta trưởng thành, lúc nên không biết xấu hổ thì phải không biết xấu hổ."

"Ví dụ như?"

"Ví dụ như lúc theo đuổi em.", yết hầu Sơ Húc trượt lên xuống, giọng nói nghe như đang nghẹn ngào, "Nếu lần này mà anh còn xấu hổ chần chừ, thì chắc chắn là bỏ lỡ em rồi."

Bùi Tinh mím môi, "Anh cũng biết điều đấy."

"Chắc chắn rồi.", Sơ Húc cười một cái, "Thật ra còn có chuyện chưa nói với em."

"Chuyện gì?"

"Thật ra, gần đây năm trôi qua, cái gì cũng trải qua rồi, đến cái chết cũng thấy nhẹ nhàng, nhưng chỉ duy chuyện không có em là cảm thấy như thiếu cái gì đó, rất khó chịu.", Sơ Húc mở mắt ra, đôi mắt mí lót như đượm vẻ lưu luyến, anh ôn tồn nói, "Mấy năm nay anh sống chẳng dễ chịu, nhưng

lúc cô đơn nhớ đến em, anh lại cảm thấy cuộc sống bỗng nhiên ý nghĩa hơn nhiều."

"Còn em?", Sơ Húc hỏi, "Có nhớ đến anh không?"

"Ừm.", Bùi Tinh nói, "Nhớ, nhất là lúc đêm khuya tĩnh mịch, tan làm về mệt mỏi kinh khủng, những lúc đấy vô cùng, vô cùng nhớ anh."

Giờ là một giờ sáng, đêm khuya tĩnh lặng.

Sơ Húc ôm ghì cô vào lòng, anh nghẹn ngào nói, "Từ nay về sau, bất kể là ngày hay đêm cũng đều sẽ có anh."

VÀNG DƯƠNG ÔM LẤY EM

Tiểu Trang Chu

dtv-ebook.com

Chương 29

"Chào bác sĩ Bùi."

"Bác sĩ Bùi."

"Chào buổi sáng, bác sĩ Bùi."

Hôm nay, mọi người ở Quảng An có vẻ nhiệt tình hơn hẳn, dọc đường đi, ai nấy đều chào hỏi cô. Mà ngạc nhiên chính là, lúc cô gặp Hà Âm, cô nàng cũng chào cô.

"Bác sĩ Bùi, chào buổi sáng."

Bùi Tinh nhường mày, không hề bối rối mà đáp một câu: "Chào buổi sáng, hôm nay trông xinh hơn hẳn đấy."

Hà Âm không ngờ cô sẽ khen mình, sững sốt mất một lúc mới hoàn hồn "à" một tiếng, hai má ửng hồng, cô nàng đáp: "Cảm ơn bác sĩ Bùi."

"Đừng khách sáo.", Bùi Tinh đeo túi xách đi về phía văn phòng, lại không ngờ câu khen ngợi vừa rồi khiến bản thân có thêm một fan cuồng nhiệt.

Hà Âm nhìn theo bóng cô. Hôm nay Bùi Tinh mặc một chiếc váy chữ A màu xanh nước biển, áo sơ mi trắng cầm thùng, để lộ ra đôi chân thon dài trắng trẻo. Cô không buộc tóc, để xõa bung mái tóc dài chấm eo, gương mặt nhỏ nhắn, bảo cô là sinh viên có khi người ta cũng tin.

Hà Âm chậm rãi thu hồi tầm mắt, sau đó gửi tin nhắn wechat vào nhóm bạn bè thân thiết.

Hà: Ê ê...

A: ?

Hà Âm cầm điện thoại chụp bóng lưng của Bùi Tinh rồi gửi vào nhóm.

Bức ảnh vừa được tung lên, đến cả người lâu nay luôn không nói gì cũng phải xuất hiện.

Ai đấy?

Cái bóng chết người...

Sao tôi cứ thấy quen quen nhỉ?

Người đẹp thì ai mà ông chả thấy quen.

Không phải, thật đấy, sao tôi cảm giác giống giống bác sĩ Bùi...

Mọi người đang tranh luận sôi nổi thì Hà Âm nhả một câu.

Đúng! Không sai! Đây là nữ thần của tôi - Bùi Tinh!

??? Chẳng phải bà nói người ta dựa hơi đại gia hay sao?

Hà Âm đứng hình.

Mẹ kiếp, có thể đừng nhắc đến chuyện đấy nữa hay không? Thấy tôi chưa đủ mất mặt à?

Ha ha ha ha. Đây là tại bà đổ kị!

Hà Âm: Tôi thừa nhận tôi đố kỵ, bị sự đố kỵ che mắt, đến giờ tôi mới phát hiện ra chị ấy quá là đẹp đi!!!

Hồi trước tôi đã nói với bà rồi, nhưng bà còn bảo người ta phẫu thuật thẩm mỹ cơ mà...

Hà Âm: Định mệnh! Câm mồm đi được không?

"Đúng là, cái hay không nói, đi nói cái dở, nữ thần của mình sao có thể phẫu thuật thẩm mỹ được, gương mặt kia có chỗ nào không tự nhiên chứ!", Hà Âm lẩm bẩm, cúi đầu nhìn di động. Trong nhóm lại có người lên tiếng.

Tôi có wechat của bác sĩ Bùi đấy, bà lấy không?

Hà Âm: Cho tôi đi, ông chính là bố tôi!

Một buổi sáng, Bùi Tinh bị tin nhắn wechat của Hà Âm quấy rầy đến mức cô muốn chạy sang mắng cô nàng một trận. Cô cũng không biết vì sao Hà Âm lại có số wechat của mình, chỉ trong một buổi sáng mà cứ liên tục hỏi: Nữ thần ăn cơm chưa? - Chị đang làm gì đấy? - Có mệt không? - Em có mang hoa quả mẹ em bố sẵn này, chị có ăn không?

Bùi Tinh: Không cần đâu, bạn trai tôi cũng bố trái cây cho tôi mang đi rồi.

Hà Âm: Bạn trai chị tốt với chị thật đấy! Thế nữ thần có muốn ăn que cay không? Em mang cả que cay này.

Bùi Tinh: ...

Cô đã cho Hà Âm ảo giác gì, mà cô nàng lại nghĩ rằng cô là người thích ăn que cay?

Bùi Tinh: Mang sang đây đi.

Ngồi trong văn phòng, nhận được tin nhắn này, Hà Âm "yeah" một tiếng rồi xách giỏ đồ ăn vặt của mình sang phòng Bùi Tinh.

Bùi Tinh ngồi trước bàn máy tính, tay đang gõ bàn phím, bỗng nhớ đến tập tài liệu bác sĩ Hà giấu nhem đi dạo trước, nếu cô không nhìn nhầm, thì trên đó có tên của Ôn Hành.

Bùi Tinh đang định tìm Ôn Hành thì lại phát hiện ra mình không có số di động của cậu ta. Cô lập tức gửi tin nhắn cho Lâm Lâm Cừu.

Tinh: Có số điện thoại của Ôn Hành không? Hoặc là wechat cũng được.

Cậu ta không hồi âm. Bùi Tinh chán nản đặt di động xuống.

Đúng lúc này Hà Âm xuất hiện ở cửa, trên mặt còn treo nụ cười then thừng, cô nàng hỏi: "Em vào được không ạ?"

Bùi Tinh gật gật đầu, "Vào đi."

Cô đứng dậy, đi tới chỗ máy lọc nước rót cho Hà Âm một cốc nước. Cô nàng kia có vẻ ngỡ ngàng, giơ cả hai tay ra nhận rồi cười hì hì: "Nữ thần, chị tốt quá."

"Rót cho cô cốc nước thôi mà cũng thành người tốt rồi?", Bùi Tinh cười, ngồi xuống sofa rồi hỏi, "Cô ở khoa nào?"

"Em... khoa chỉnh hình ạ.", Hà Âm nhấp một ngụm nước, "Chủ yếu là nối xương cho người ta."

Lời vừa dứt, Bùi Tinh cười, cô cảm thấy Hà Âm này cũng khá đáng yêu.

Hà Âm đưa giỏ đồ ăn của mình cho Bùi Tinh rồi nhỏ giọng nói, "Nữ thần, mấy hôm nữa chị phải về thành phố Thanh ạ?"

Bùi Tinh gật đầu, "Đúng, tôi có công việc bên đấy, đến đây chỉ để giao lưu ngắn hạn thôi."

Hà Âm hỏi: "Sau này em đến thành phố Thanh có thể đến chơi với chị không?"

Bùi Tinh cười một cái, "Đương nhiên là có thể rồi."

Thấy cô dễ nói chuyện như vậy, Hà Âm chột thả lỏng hẳn, cô nàng xé một túi que cay đưa cho Bùi Tinh và nói: "Em từng đến thành phố Thanh một lần."

Bùi Tinh nhận lấy, mùi thơm tỏa ra ngào ngạt, cô ăn một que, Hà Âm cũng ăn một que.

Hà Âm lại nói: "Nhưng mà trong ký ức của em thì chỗ đó chẳng phải chỗ để chơi vui vẻ, vụ tai nạn hồi đấy quá là kinh khủng."

Cô nàng khoa chân múa tay kể chuyện với Bùi Tinh.

"Kinh cực kỳ ấy.", Hà Âm nói, "Cái xe đẩy bẹp dí, cũng may xe cấp cứu đến nhanh, không thì không dám tưởng tượng hậu quả sẽ thế nào nữa, quá đáng sợ."

Thấy Bùi Tinh ngây ra, Hà Âm hỏi: "Chắc là nữ thần không biết vụ đấy nhỉ? Hồi ấy ồn ào lắm, hình như là đợt cuối năm, cuối tháng Mười hai thì phải, ngày bao nhiêu em quên rồi, chị lên mạng tìm vẫn còn đấy."

Bùi Tinh lắc đầu, "Đúng là tôi chẳng có ấn tượng gì cả, tại vì đúng vào hồi cuối năm, tôi sang Úc bồi dưỡng, phải đến một năm liền không về nhà."

Hà Âm: "Thế thì phải rồi, chắc là đợt ấy rồi."

Bùi Tinh cười một cái rồi hỏi: "Que cay này ngon thế, cô mua ở đâu đấy?"

"Em còn này, cho chị hết.", Hà Âm móc ra mấy túi đưa cho Bùi Tinh, trong lúc đó, cô nàng lại băng quơ nói tiếp: "Chị biết không, hồi ấy em đi ngay sau cái xe đẩy, lúc em nhìn thấy trên cổ cái anh kia bị cắm nguyên một thanh sắt, suýt nữa em tè ra quần."

Bùi Tinh bị cô nàng chọc cười, thấy cô có vẻ không tin, Hà Âm chỉ vào cổ mình, "Ở đây này, nguyên một thanh sắt xuyên qua, kinh vãi chường..."

Bùi Tinh cười, "Biết rồi, biết rồi, cổ bị một thanh sắt xuyên qua."

"Em đoán chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến dây thanh quản..."

Đột nhiên Bùi Tinh nín lặng.

Hà Âm vừa ăn que cay vừa nhìn cô với vẻ khó hiểu.

"Hà Âm, cô nói là cổ anh ấy bị một thanh sắt cắm vào ư?", bỗng nhiên Bùi Tinh kéo mạnh tay cô nàng, đôi đồng tử co lại, giọng nói cao hần lên.

Dáng vẻ hơi mất khống chế này của Bùi Tinh khiến Hà Âm hoảng sợ.

"Phải... đúng vậy...", Hà Âm lắp bắp, "Nữ thần... chị... chị làm sao thế?"

Bùi Tinh dần cảm xúc mất khống chế của mình xuống, cô làm thông cổ họng khô khốc của mình rồi hỏi bằng giọng run rẩy, "Cô vừa nói... người kia..."

"Thôi, không có gì đâu.", Bùi Tinh mím môi, giấu đi tâm trạng của mình, cô nói với Hà Âm: "Cảm ơn que cay của cô nhé, giờ tôi phải đi kiểm tra tình hình hồi phục của một bệnh nhân, cô về trước đi, tối nay hoặc là ngày mai tôi mời cô ăn cơm."

Hà Âm không dám nói gì, chỉ gật đầu rồi rời đi.

Bùi Tinh ngồi thần thờ, khuỷu tay chống lên đầu gối, khuôn mặt vui cả trong lòng bàn tay.

Trong đầu cô cứ văng vẳng lời bác sĩ Hà và lời Sơ Húc nói.

Lời bác sĩ Hà cứ lặp đi lặp lại, "Hồi đó cậu ta gần như không nói được, tay trái như bị phế, nhưng cậu ta rất kiên cường, dùng thời gian bốn tháng để hồi phục. Khoảng tháng Năm năm 2017, sau khi hồi phục, việc đầu tiên cậu ta làm là mua vé máy bay, nói là đi gặp người trong lòng."

Lời Sơ Húc nói cũng dội thẳng tới: "Hồi đó ra biển bị thương, ở lại bệnh viện hai ngày, sau đó có nhiệm vụ nên lại phải đi luôn, mấy năm nay cũng cứ có việc suốt..."

Hiện giờ cô hoài nghi, người bác sĩ Hà nói đến liệu có phải là Sơ Húc? Bằng không sao lại trùng hợp đến vậy? Trên đời này làm gì có chuyện trùng hợp đến thế?

Cùng là dây thanh quản bị tổn thương, tay trái bị thương, cùng là vé máy bay.

Thậm chí, ngay cả thời gian cũng trùng khớp.

Nghĩ thế, tim Bùi Tinh như muốn nhảy vọt ra ngoài. Cô đi đến văn phòng của bác sĩ Hà, bên trong không có ai, hỏi thăm khắp nơi, rốt cuộc cũng trông thấy ông đi kiểm tra phòng bệnh về.

Bùi Tinh bước tới, gương mặt đầy vẻ sốt ruột, cô nói: "Bác sĩ Hà, cháu nhờ chú một việc."

Bác sĩ Hà: "Vào trong đi."

Trong văn phòng, bác sĩ Hà ngồi xuống chỗ đối diện Bùi Tinh.

Bác sĩ Hà hỏi: "Bác sĩ Bùi, cô hốt hải đi tìm tôi thế này là có việc gì gấp à?"

Bàn tay đặt trên đầu gối của Bùi Tinh run rẩy không ngừng, cô cắn má trong, chần chờ một lúc lâu mới hỏi.

"Bác sĩ Hà, hồi trước Sơ Húc đến đây phục hồi chức năng là vì tai nạn xe đúng không ạ?"

Cô không hỏi là có phải Sơ Húc từng đến đây phục hồi chức năng hay không, mà là trực tiếp tung ra vấn đề sau đó.

Bác sĩ Hà vẫn chưa hoàn toàn phản ứng kịp, ông gật gù nói: "Đúng... Cô!"

Ông chậm chạp phát hiện ra mình lỡ miệng, đang rầu rĩ, chưa kịp nói tiếp thì đã nghe thấy Bùi Tinh nghẹn ngào hỏi: "Người đạo nọ chú kể với cháu là Sơ Húc phải không ạ?"

Câu hỏi này bảo ông phải trả lời thế nào đây?

Ông đã đồng ý với Sơ Húc giấu kín chuyện này rồi. Nhưng trước mặt là người Sơ Húc yêu, sự quan tâm của cô dành cho Sơ Húc không phải là giả.

Bác sĩ Hà trầm mặc, Bùi Tinh không thúc giục, cả hai cùng im lặng không nói.

Một lúc lâu sau, bác sĩ Hà mới nhẹ nhàng "ừ" một cái, "Bác sĩ Bùi, Sơ Húc không muốn nhắc đến đoạn hồi ức đó, cậu ấy rất khó chịu, hi vọng cô..."

"Cháu biết rồi.", Bùi Tinh chặn ngang lời ông, hốc mắt đỏ bừng, "Không ai xót anh ấy hơn cháu đâu. Miệng vết thương của anh ấy, cháu sẽ bịt lại

cho anh ấy, cũng nhờ bác sĩ Hà đừng nói với anh ấy là cháu đã biết chuyện này."

Bác sĩ Hà đáp: "Được."

Bùi Tinh men dọc theo hành lang, bất giác đi đến khoa phục hồi dây thanh quản. Cô đi vào bên trong, cả căn phòng rộng thênh thang chỉ có vài người, đang chậm rãi luyện nói từ cái đơn giản nhất là "tứ thanh âm điệu". Nhìn họ há miệng găng gượng mà nói mãi không ra tiếng, Bùi Tinh lại nghĩ đến Sơ Húc.

Năm ấy, có phải anh cũng bất lực như vậy không?

Di động đổ chuông báo đúng lúc, là tin nhắn của Lâm Lâm Cửu.

Cậu ta gửi cho cô danh thiếp kèm số điện thoại của Ôn Hành.

Bùi Tinh gọi điện luôn, đầu bên kia mãi một lúc mới bắt máy.

Ôn Hành: "A lô, xin chào."

Bùi Tinh: "Chị, Bùi Tinh đây."

Thật ra Ôn Hành có chút sợ Bùi Tinh, trước kia cô cứ bám riết lấy Sơ Húc, cậu ta lại chơi với Sơ Húc, không tránh khỏi có lúc bị cô sai đi mua nước, mua trà sữa, còn phải báo lịch trình của Sơ Húc cho cô nữa, để cô giả vờ như vô tình gặp được anh.

Cứ thế mà thành thói quen.

Thói quen bị cô sai bảo.

Thế nên, lúc Bùi Tinh nói câu tiếp theo: "Đến Quảng An đi, không được nói với Sơ Húc.", cậu ta không dám nói câu thừa thãi, vội vội vàng vàng lao đến Quảng An, cũng không dám ho he gì với Sơ Húc.

Quán cà phê trước cổng bệnh viện.

Bùi Tinh ngồi nhìn ra phong cảnh bên ngoài cửa sổ, trên đường người đến người đi vội vàng hối hả, có bác sĩ nhàn hạ tới uống một tách cà phê, cũng có người nhà bệnh nhân vào dừng chân nghỉ ngơi chốc lát.

Trong tiệm chợt vang lên giọng nói lạnh lạnh của người phục vụ, "Chào anh, anh đi mấy người ạ?"

"Tôi có bạn rồi.", một giọng nam vang lên.

Bùi Tinh loáng thoáng còn chút ấn tượng với giọng nói của Ôn Hành, cô ngoảnh mặt sang nhìn.

Ôn Hành đang tìm cô, nhìn thấy cô, cậu ta liền bước nhanh tới.

"Chị...Bùi Tinh.", Ôn Hành gọi cô.

Bùi Tinh: "Gọi cà phê cho cậu rồi này."

Ôn Hành: "Cảm ơn."

"Mấy năm nay cậu đều ở đây à?", Bùi Tinh cầm thìa khuấy tách cà phê, làm như băng quơ hỏi.

Ôn Hành không nghĩ nhiều, "ừm" một tiếng, "Đầu năm 2017 đến."

Bàn tay cầm thìa của Bùi Tinh khựng lại, cô hỏi một cách rất tự nhiên: "Là vì Sơ Húc nên mới đến đây ư?"

Ôn Hành không trả lời, mà ngây ra nhìn Bùi Tinh.

Cô cười, "Anh Húc của cậu kể với chị lâu rồi, còn giấu chị làm gì nữa."

Ôn Hành thấy cô không giống như đang nói dối, hơn nữa, trong tiềm thức, cậu ta cảm thấy Sơ Húc cực kỳ xem trọng cô, thế nên có khả năng là

không giấu giếm cô nữa. Thế nên, cậu ta không nghĩ nhiều nữa mà gật đầu, "Phải, hồi đấy anh ấy đến đây nên em cũng đến theo."

"Đến đây phục hồi chức năng mà còn dẫn cậu theo nữa.", Bùi Tinh cười, giọng điệu nghe ra vô cùng bình thường.

Ôn Hành có chút kinh ngạc, cậu ta không ngờ ngay cả chuyện này mà anh Húc cũng nói ra. Chẳng phải lần trước Sơ Húc còn gọi điện bảo cậu ta đừng nói hay sao?

Thấy Ôn Hành do dự, Bùi Tinh bèn cười, "Anh ấy nói với chị lâu rồi. Máy hôm nay cậu không ở nhà nên không biết, Trần Tư về quê rồi, tại bố anh ấy không khỏe. Cậu nói xem, ân oán thế nào thì cũng cho qua đi, ai mà chả đến lúc già, phải không?"

Bùi Tinh nói xong những lời này thì cảm thấy rất có lỗi với Trần Tư, nhưng hết cách, muốn Ôn Hành nói ra thì nhất định phải cho cậu ta một lý do thuyết phục.

Câu chuyện kia của Trần Tư, đúng là Sơ Húc đã kể cho cô, đây là một lý do đủ sức thuyết phục.

Quả nhiên, Ôn Hành nói: "Chuyện đấy của Trần Tư... không ai nhắc đến thì cũng đành thôi."

Thấy cậu ta có vẻ cắn câu, Bùi Tinh cúi đầu, miệng khẽ nhoẻn nụ cười, nhưng đáy mắt thì chẳng thấy gì, "Nhưng mà cuối 2017 Sơ Húc làm phục hồi chức năng, cậu cũng ở đây à?"

Đề tài lại bị Bùi Tinh kéo vòng trở về.

Lần này hiển nhiên Ôn Hành đã đỡ sự phòng ngự xuống. Cậu ta nói: "Vâng, hồi đó em cũng ở đây. Anh ấy nằm viện suốt, chẳng ăn được gì nhiều, nói thì không ra hơi, tay trái cũng thế, nói thẳng ra là đứt rồi. Cũng

may là mong muốn sống của anh ấy cao, không thì cũng chẳng biết phải làm sao nữa."

Bùi Tinh cúi đầu, hốc mắt phấm hồng, cô im lặng một lát rồi ngẩng đầu nhìn Ôn Hành, "Hai người từ sau khi tốt nghiệp là ở cùng nhau suốt à?"

Ôn Hành: "Đâu có đâu, nói đến cũng khéo, thật ra là em vô tình gặp lại anh Húc đấy. Hồi đó, anh ấy đúng thật là..."

Mỗi khi nhớ lại khoảng thời gian đó của Sơ Húc, Ôn Hành lại cảm thấy đau lòng.

Giọng Bùi Tinh nghe có vẻ sốt ruột, "Anh ấy làm sao?"

...

2016 vừa qua, 2017 mới đến.

Ôn Hành xách một túi ni lông đựng hộp xốp, bên trong là món kho yêu thích, đi về phía phòng trọ của mình.

Chỗ này là một tòa nhà cho thuê, mỗi tầng sáu phòng, phòng đơn khép kín. Vì ở đây không cần chứng minh thư, thế nên có rất nhiều người tới thuê.

Lúc mở cửa, Ôn Hành phát hiện phòng bên cạnh cũng có người đang mở cửa. Cậu ta vô thức liếc nhìn một cái, nhưng chỉ thế thôi đã khiến cậu ta thầm than: Người này là bị đánh hội đồng? Hay là xác ướp ở đâu đến?

Toàn thân đều là băng gạc.

Trên người còn mặc bộ đồ bệnh nhân.

Thấy anh dùng tay phải mở khóa có vẻ khó khăn, Ôn Hành lại gần hỏi: "Nếu không ngại thì để tôi giúp cho!"

Không biết có phải Ôn Hành bị ảo giác hay không, mà cậu ta thấy người kia như cứng đờ người.

Mãi một lúc lâu mà người đó vẫn không nói gì, xem ra khá cứng đầu, vẫn tự mình mở cửa.

Ôn Hành đứng nhìn một lúc, người kia vẫn không mở được cửa. Vốn bị cái tật hay lo chuyện bao đồng, trông thấy phiền, cậu ta liền giật lấy chìa khóa từ trong tay người kia.

Khóa được mở, Ôn Hành kéo cửa ra, vừa xoay người vừa nói: "Vào... Anh Húc?"

Đồng băng gạc không che kín hết gương mặt Sơ Húc, chỉ quấn quanh cổ rồi vòng qua tai lên đầu. Cánh tay trái của anh bị bó bột, trong to đùng.

Ôn Hành sửng sốt mất một lúc, lại nhú mày hỏi: "Đúng là anh Húc sao?"

Sơ Húc không nói gì, vòng qua cậu ta đi vào phòng.

Nhìn đồng băng gạc quấn quanh cổ anh, Ôn Hành có ngốc hơn nữa cũng đoán được là giọng nói của anh bị ảnh hưởng. Cậu ta vội vàng đóng cửa lại, lúc xoay người thì Sơ Húc đã ngồi xuống giường rồi.

Ôn Hành bước lại gần, lúc này, hai mắt Sơ Húc nhìn chăm chăm vào tường, Ôn Hành nhỏ giọng hỏi: "Anh Húc, anh bị sao đấy?"

Lại sức nhớ đến vết thương ở cổ Sơ Húc, cậu ta liền nói: "Không sao, anh không cần trả lời em, em hỏi, anh gật đầu là được rồi."

Nhưng Sơ Húc cũng chẳng thể gật đầu nổi, chỉ có thể giật giật bàn tay phải.

Trông thấy mu bàn tay phải chi chút vết kim của anh, Ôn Hành bỗng cảm thấy hai mắt nhưng nhức, chớp mũi cay cay. Cậu ta hỏi, "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì cơ chứ?"

Sơ Húc vẫn không thể trả lời được.

Ôn Hành hít sâu mấy hơi rồi hỏi: "Bọn họ đâu?"

Mấy người trong đại viện, Ôn Hành toàn gọi là "bọn họ".

Sơ Húc lắc lắc ngón trỏ, Ôn Hành cho rằng anh nói "Không biết.", cậu ta lôi di động ra, định gọi cho Lâm Lâm Cử. Ngay trước lúc cậu ta ấn nút gọi, Sơ Húc bỗng liếc mắt một cái.

Ôn Hành đoán, "Không gọi?"

Sơ Húc nhắm mắt.

Ôn Hành ngồi xuống cạnh anh, thấy môi anh tái nhợt thì hỏi: "Ăn cơm chưa?"

Sơ Húc không đáp lại.

Nhìn thế này cũng biết là anh không ăn nổi cơm, Ôn Hành liếc nhìn logo của bệnh viện, rõ ràng mấy chữ "Bệnh viện thành phố Thanh".

Ôn Hành không hỏi thêm gì nữa, cậu ta đi mua một bát cháo trắng, đút cho Sơ Húc ăn. Anh không phản kháng, chỉ có điều, đợi anh nuốt trôi bát cháo thì cũng mất đến một tiếng đồng hồ.

Cứ như vậy, Sơ Húc không nói, Ôn Hành cũng không hỏi, lẳng lặng chăm sóc anh. Qua hai hôm, Ôn Hành không dám liên hệ với ai, mà Sơ Húc thì cũng ngày càng gầy đi.

Điều khiến Ôn Hành cảm thấy xót xa nhất là, một ngày Sơ Húc chỉ ăn đúng một bát cháo. Dường như anh đang cố tình lãng tránh thế giới này, có đôi khi còn không cho cậu ta mở cửa sổ, không cho bật đèn, cứ thế cô đơn trong căn phòng tối om, chật hẹp.

Ôn Hành có cảm giác như thể anh đang chờ chết. Chờ giây phút tử thần đến.

Cậu ta cảm thấy không thể cứ tiếp tục thế này được, bèn thay anh gọi điện cho bố mẹ anh, chắc chắn bố mẹ Sơ Húc biết anh đã xảy ra chuyện gì.

Lúc cậu ta gọi điện đến kể sơ qua tình hình bên này, mẹ Sơ vô cùng cảm kích, vừa khóc vừa nói: "Nó không muốn sống nữa, nó tự bỏ trốn đi đấy. Sau khi bị tai nạn, ngày nào nó cũng phải truyền dịch dinh dưỡng để duy trì. Hai hôm trước bác thấy nó ngủ nên mới đến công ty xử lý công việc, ai ngờ lúc về đã chẳng thấy nó đâu nữa, nó lại không ăn được gì cả, bác phải làm thế nào bây giờ..."

Có thể Ôn Hành mới biết Sơ Húc bị tai nạn xe. Mà trong ấn tượng của cậu ta, dạo trước có một vụ tai nạn trên cầu vượt, thì ra nạn nhân là Sơ Húc.

Cậu ta cúp điện thoại, quay trở về căn phòng nhỏ, ngồi với Sơ Húc nguyên một buổi trưa.

Cho đến khi Sơ Húc quay sang nhìn cậu ta bằng ánh mắt khó hiểu, Ôn Hành mới đỏ mặt nói, "Sơ Húc, anh hẳn là phải đứng trước biển lớn chỉ huy mọi người, bảo vệ biên giới trên biển của Tổ quốc, chứ không phải u mê vượt qua quăng đời còn lại ở chỗ này... Nghĩ đến những người yêu thương anh, cả cái người mà anh muốn bảo vệ, muốn yêu thương đi... Từ nhỏ anh đã tỏa sáng rồi, đừng để cái nơi tù túng tối tăm này che lấp hào quang của anh."

...

"Sau đây anh Húc chịu về với bố mẹ anh ấy.", Ôn Hành nhấp một ngụm cà phê, dù đã qua hơn một năm, nhưng nhớ lại lúc ấy, dường dường một nam tử hán mà vẫn đỏ hoe hai mắt.

Nghe những lời Ôn Hành nói, Bùi Tinh không kiềm chế được mà bật khóc nức nở.

Trong quán cà phê vẫn luôn phát những bản nhạc nhẹ, vừa lúc đến khúc đàn dương cầm Trái tim mùa thu. Khúc nhạc da diết, như đang băng khuâng diễn tả những nỗi đau và nỗi buồn Sơ Húc từng trải qua.

Hai người có thể nói chuyện một cách nhẹ nhàng, nhưng Bùi Tinh lại cảm giác trái tim đau đớn, nhức nhối. Không ai xót xa cho Sơ Húc hơn cô, vậy mà khi ấy, cô lại chẳng ở bên cạnh anh.

Khi anh cô đơn sống những ngày tháng u buồn trong căn phòng chật hẹp, thì cô lại đang ở nơi xứ người xa xôi, vùi đầu vào nghiên cứu y học, khi nhàn hạ còn có thể trò chuyện với đám người xa lạ, nói nói cười cười, vô lo vô nghĩ.

Khi anh phải điều trị trong phòng phục hồi chức năng, cô lại đang thông dong dạo bước trên con phố phồn hoa, tuy thỉnh thoảng có nhớ đến anh, nhưng đều cho rằng anh đang sống rất vui vẻ, cũng cho rằng anh chẳng hề nhớ đến mình, thậm chí đôi khi còn hoang đường mà nghĩ, có lẽ anh đã có ý trung nhân rồi.

Không ngờ, ý trung nhân của anh vẫn luôn là cô, bao nhiêu năm vẫn chẳng hề thay đổi.

Ngày hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện, cứ quẩn quanh mãi trong đầu cô.

Cô ghen ngào muốn hỏi rồi lại chẳng biết nên hỏi gì, suy nghĩ hỗn độn, lúc mở miệng, cô chỉ có thể hỏi ra được một câu, "Anh ấy.... anh ấy... hơn

một năm nay sống có tốt không?"

Ôn Hành cúi đầu, ngón tay vuốt qua miệng cốc, giọng nói hơi khàn khàn, "Không tốt."

"Hơn một năm nay, anh ấy vẫn cứ trốn trong viện.", Ôn Hành liếm môi, ngẩng đầu lên nhìn trần nhà, "Anh ấy không còn là quân nhân nữa, chị có hiểu nỗi đau ấy không?"

Bùi Tinh cắn răng, nước mắt lại tuôn rơi.

Đối với quân nhân mà nói, bị thương cũng sẽ không rơi nước mắt, có nặng đến đâu cũng sẽ không.

Nhưng có ba thời điểm.

Một là: Đồng đội hi sinh, sẽ khóc.

Hai là: Đồng đội xuất ngũ, sẽ khóc.

Thứ ba, cũng là lúc đau khổ nhất.

-- Tự tay viết đơn rời cương vị công tác, đó mới là đòn chí mạng. Thân là quân nhân, nỗi tiếc hận nhất là không thể tiếp tục bảo vệ Tổ quốc.

"Đó là lần đầu tiên em thấy anh ấy khóc, hôm nộp đơn từ chức, đêm hôm đấy anh ấy ngồi một mình ngoài sân, anh ấy vẫn chưa nói được, nhưng em nhìn thấy mấy giọt nước mắt rơi xuống mặt sân.", Ôn Hành hít mũi một cái rồi lại nói, "Lúc đấy em cảm thấy anh ấy yên lặng khóc làm cho người khác trông thấy rất khó chịu.... Nhưng mà, lúc cổ họng anh ấy ồm lên, có thể nói được, em lại thấy anh ấy khóc một lần nữa."

"Hình như là vào cuối tháng Tư, đầu tháng Năm gì đó, cổ họng anh ấy vừa mới hồi phục, thì đêm hôm đấy anh ấy đã lên đi ra ngoài. Sau đấy, chưa đến một ngày, anh ấy lại về. Từ lúc về là anh ấy cứ ngồi ở sân sau

khóc, hỏi gì anh ấy cũng không chịu nói. Hồi đó, anh ấy khóc thành tiếng, khe khẽ thôi, nhưng em cảm giác rất khó chịu.", Ôn Hành khịt mũi, "Vốn dĩ cổ họng anh ấy đã ồm ồm rồi, nhưng chắc là do cảm xúc đi xuống, lại khóc nhiều, nên mới khàn đặc như bây giờ đây."

Bùi Tinh không nói ra nỗi cảm giác trong lòng mình lúc này, chỉ biết rằng khóc bao nhiêu cũng chẳng thể làm vơi đi sự nặng nề trong tim cô. Cô hít mũi một cái rồi hỏi: "Anh ấy... đi, có phải là ra nước ngoài không?"

Ôn Hành gật đầu, "Đi sang nước nào thì em không biết, nhưng đêm hôm đó đúng là anh ấy cầm theo một tấm vé máy bay... Sau đó, anh ấy không nhắc đến chuyện này nữa, còn bảo bọn em đừng nói cho người khác biết anh ấy ở đâu... Bao gồm cả chị."

Ôn Hành vừa dứt lời, Bùi Tinh liền kinh ngạc ngược mắt lên.

"Bùi Tinh, em biết.", Ôn Hành nhếch khóe miệng, "Anh Húc không hề nói với chị những chuyện này, chẳng qua là chị muốn biết mà thôi."

Hai mắt Bùi Tinh đỏ hoe, cô ghen ngào hỏi: "Vậy mà cậu... còn... còn kể cho chị?"

"Em cảm thấy, anh ấy không thể ở đây cả đời được.", Ôn Hành cụp mí mắt, "Thế nên em muốn nhờ chị, dẫn anh ấy ra ngoài."

Bùi Tinh gật đầu, sục sục mũi.

Ôn Hành đứng dậy, đi sang bàn bên cạnh rút cho cô tờ giấy ăn.

"Kể cả anh ấy không nói thì em cũng biết, người ngày đó anh ấy đi gặp, tám chín phần là chị.", Ôn Hành cúi đầu, "Hơn một năm nay, tuy anh ấy ở lì đây, nhưng mà vẫn trông ngóng một người, anh ấy không nói ra, nhưng chắc chị biết, người đó là ai."

Bùi Tinh khóc nước nỡ, miệng nói không rõ chữ, "Chị biết, chị biết."

Cây Catalpa ở sân trước và sân sau, bài ca Ngôi sao nhỏ, và cả con khi giờ ngôi sao trên đầu.

Cô thích nhất là tán lá Catalpa, tên cô là "ngôi sao", anh cầm tinh con khỉ, con khỉ nâng niu ngôi sao.

Tất cả, tất cả... đều liên quan đến cô.

VÀNG DƯƠNG ÔM LẤY EM

Tiểu Trang Chu

dtv-ebook.com

Chương 30

Trong quán cà phê, Bùi Tinh đưa lưng về phía cửa ra vào, bên cạnh là khung cửa sổ sát đất. Lúc này đã là chiều, ánh hoàng hôn xà xuống, nhuộm thẫm cả con phố.

Bùi Tinh cúi đầu, gọi điện cho giáo sư Ôn.

Đầu bên kia nhanh chóng bắt máy, giọng nói già nua đầy vẻ ngạc nhiên: "Cơn gió nào khiến con gọi cho thầy thế này?"

Bùi Tinh cố làm cho giọng nói của mình bình thường nhất, cô hỏi: "Thầy ơi, con có chuyện này muốn hỏi thầy, thầy nói thật cho con biết nhé."

Giáo sư Ôn hỏi: "Con làm sao thế?"

"Thầy ơi.", Bùi Tinh hỏi: "Năm con đi Úc, Sơ Húc phải nhập viện đúng không ạ?"

Vừa rồi Ôn Hành vô tình nhắc đến chuyện lúc cậu ta gặp Sơ Húc thì anh đang mặc bộ đồ có tên bệnh viện.

"Con... biết rồi à?", giáo sư Ôn thấp giọng hỏi.

"Thầy, thầy biết gì thì kể cho con đi.", Bùi Tinh nghẹn ngào, "Con xin thầy đấy."

Bùi Tinh vốn là người đầy kiêu hãnh, vô cùng quật cường, không bao giờ chịu nhận thua. Trước kia giáo sư Ôn nhìn trúng sự bản lĩnh của cô nên

mới phá lệ nhận cô làm học trò. Dù có gặp chuyện khó khăn đến đâu, cô cũng sẽ lao vào tự giải quyết, đây là lần đầu tiên cô cầu xin ông.

Đúng là giáo sư có biết một chút, nhưng cũng chỉ là một chút mà thôi.

"Phẫu thuật năm đó là do thầy làm.", cuối cùng, giáo sư Ôn cũng không thể lờ đi lời cầu xin của cô, "Đúng vào ngày con lên máy bay đi Úc, thằng bé gặp nạn trên cầu cao tốc, thầy nhận được điện thoại của bố mẹ nó. Vào phòng phẫu thuật, thầy là người mổ chính."

"Con à.", giáo sư Ôn nói: "Thầy chỉ biết đến đây thôi. Hồi đấy thầy cũng không chịu nổi, thầy biết thằng bé từ hồi nó còn nhỏ mà, cổ bị một thanh sắt xuyên qua, máu chảy khắp người. Mà con bảo già yếu như thầy chống đỡ thế nào được, sau ca phẫu thuật đấy, thầy nghỉ mất một thời gian dài."

Bùi Tinh không nghe được gì nữa, chỉ nghe được mỗi câu, "Đúng vào ngày con lên máy bay đi Úc."

Giáo sư Ôn: "Những chuyện khác thầy không biết thật, bố mẹ Sơ Húc đặc biệt dặn thầy không được kể với mấy đứa trong đại viện, nhất là con. Nếu con thật sự muốn biết thì gọi điện hỏi bố mẹ Sơ Húc đi, bọn họ quý con như thế, chắc là sẽ nói chân tướng cho con biết thôi."

Cho đến khi cuộc gọi kết thúc, Bùi Tinh mới hoàn hồn.

Trong đầu cô cứ lặp đi lặp lại lời giáo sư Ôn nói, "nhất là con..."

Cả câu "Đúng vào ngày con lên máy bay đi Úc." nữa.

Trong lòng Bùi Tinh có một dự cảm mơ hồ, mọi chuyện đều có liên quan đến cô. Lúc cô đang định gọi điện cho mẹ Sơ Húc thì bỗng nhiên anh gọi tới.

Tim cô nhảy mạnh lên một nhịp. Do dự mất một lúc, cô ấn nút nghe, không nói gì mà chờ anh nói.

Sơ Húc không nghĩ nhiều, "Em đang ở đâu đấy?"

Bùi Tinh hít mũi, "Hả?"

Sơ Húc: "Giờ đã là sáu giờ rồi, đợi mãi ở cổng chẳng thấy em đâu, anh còn tưởng em bận, vào văn phòng tìm em thì không có ai cả."

Bùi Tinh hắng giọng cho đỡ khô cổ, "Ở tiệm cà phê, anh muốn uống gì? Em mua cho anh."

Sơ Húc nói: "Không cần, đứng ở đây chờ anh là được rồi."

Bùi Tinh: "Được."

Cuộc gọi kết thúc, Bùi Tinh gọi hai ly cà phê mang về, sau đó xách túi đi vào nhà vệ sinh, trang điểm lại rồi nhỏ mấy giọt thuốc nhỏ mắt cho đỡ cay, xong xuôi mới đi ra ngoài.

Lúc ra đến nơi, Bùi Tinh chỉ liếc mắt một cái là đã thấy Sơ Húc.

Anh đứng ngoài cửa xe, mặc áo thun đen, vẻ mặt lạnh lùng, đôi mày nhíu lại.

Bùi Tinh có cảm giác như đã lâu lắm rồi không gặp anh, rõ ràng mới chỉ một ngày, thế mà cứ như cách cả dải ngân hà vậy.

Cô cầm túi xách, một tay khác cầm túi cà phê, miệng nở một nụ cười dịu dàng. Nghĩ đến tất cả những chuyện anh đã trải qua, cô lại cảm thấy hai mắt cay xè, vì không muốn anh nhìn ra, cô cất giọng nói với anh: "Sao anh không đến ôm em?"

Sơ Húc đứng yên tại chỗ, thấy cô hỏi như vậy, anh giang hai tay ra, nhếch miệng cười, "Chạy tới đây, anh ôm em."

Bùi Tinh không khách khí, sải bước chạy nhanh đến bên anh.

Sơ Húc khom lưng dùng tay phải ôm vào khuỷu chân cô, nhẹ nhàng nhấc cô lên.

Đùa nghịch đủ, Sơ Húc thả cô xuống. Khoảnh khắc Sơ Húc cúi người đặt Bùi Tinh xuống đất, cô liền giơ tay quàng qua cổ anh. Sơ Húc phối hợp cúi đầu, Bùi Tinh kiễng chân, ghé vào tai anh thì thầm, "Sơ Húc, em yêu anh."

Sơ Húc bị lời nói dịu dàng và hơi thở nóng bỏng bên tai làm cho run lên, vành tai anh ửng đỏ, tâm hồn như bay lên mấy tầng mây, nhưng trên mặt thì vẫn là vẻ bình tĩnh, "Đang yên đang lành lại tỏ tình, làm chuyện gì có lỗi với anh à?"

"Thì làm sao?", Bùi Tinh bất mãn, "Nói một câu em yêu anh mà là làm chuyện có lỗi với anh à, anh quá đáng thế."

Bùi Tinh lăm bắm, hai tay đang dần buông cổ anh ra, nhưng rồi lại bị Sơ Húc ngăn lại. Anh đứng thẳng dậy, kéo cô vào lòng rồi cất giọng trầm thấp, "Đùa em thôi, đừng giận mà."

Bùi Tinh hừ một tiếng, "Giận đấy, anh định làm gì?"

"Về nhà bồi thường cho em nhé?", Sơ Húc cười đến ranh mãnh, "Thương em được không?... Dù sao thì vẫn còn một hộp chưa mở, đừng lãng phí."

Vốn tưởng Bùi Tinh sẽ đỏ mặt mắng anh một trận, chẳng ngờ, cô lại ghé vào tai anh và nói, "VẬY... Có cần mua thêm mấy hộp không? Em sợ anh không đủ dùng."

Cả người Sơ Húc cứng đờ, sau khi hoàn hồn, anh nuốt nước miếng một cái, đầu lưỡi đá vào má trong, một tay nhắc cô lên xe, giọng nói cũng trở nên khàn một cách kì cục, "Em đang quyến rũ anh đấy à?"

"Ừm."

"Hôm nay ông đây sẽ khiến em nếm thử hậu quả của việc quyến rũ anh."

Bùi Tinh nheo mắt cười, lại nũng nịu nói bên tai anh, "Thế, anh mà không làm cho em không xuống giường nổi thì anh đừng có mà xưng "ông đây"!"

Đêm đó là đêm mà Bùi Tinh hối hận nhất.

Ngày hôm sau tỉnh lại, cô cảm giác cái eo không còn là của mình nữa rồi.

...

Hôm nay là ngày đi làm cuối cùng, đối với Bùi Tinh thì không có gì đặc biệt lắm, nhưng với các bác sĩ ở Quảng An thì ai nấy đều luyện tiệc, người nào cũng tặng quà cho cô. Riêng Hà Âm thì tặng cô cả một thùng que cay, lúc nhìn thấy, Bùi Tinh không khỏi bật cười.

Đến tối, trừ những người phải trực ra thì gần như tất cả các bác sĩ và y tá đều đến đông đủ, thuê nguyên một phòng riêng của nhà hàng.

Bùi Tinh có chút việc bận nên đến muộn, cô gọi điện báo Sơ Húc đến trước. Lúc cô đến thì Sơ Húc đã ngồi trong phòng rồi, bên cạnh là bác sĩ Hà, không biết đang nói gì mà Sơ Húc cứ gật gù, còn cong môi cười một cái.

Sơ Húc là người đầu tiên nhìn thấy cô. Cũng có lẽ là vì anh luôn nhìn ra cửa, người bên cạnh nói chuyện thì anh lại thất thần, như thể chỉ mong

nhanh chóng nhìn thấy cô vậy. Cô vừa mở cửa bước vào, anh liền quay sang gật đầu với bác sĩ Hà một cái rồi đứng dậy đi ra chỗ cô.

Cả đám người đang ăn uống vui vẻ bỗng yên lặng hẳn.

Mọi người vừa kịp tiếp xúc với Sơ Húc. Anh quá lạnh lùng, ngồi yên một chỗ không nói gì. Bác sĩ Bùi ngày thường cũng lạnh lùng, tác phong làm việc lại dứt khoát. Thế nên, hiện tại mọi người đều có chút tò mò, hai người họ mà ở cạnh nhau thì sẽ thế nào!

Vốn cho rằng hai người sẽ khách sáo, tương kính như tân, chẳng thể ngờ, họ lại hôn nhau trước mặt mọi người, sau đó còn nhìn nhau cười thật tươi.

Bị tọng một vốc cơm chó, ai nấy đều tự giác thu tầm mắt lại.

Thế này thì quá đáng thật đấy...

Sơ Húc dắt Bùi Tinh vào chỗ ngồi.

Cả buổi tối, bác sĩ Hà chỉ uống rượu, những người khác cũng lần lượt mang rượu và đồ uống đến chúc Bùi Tinh. Cô không từ chối một ai cả, thoải mái uống hết.

Hà Âm là người kích động nhất, cô nàng ngồi bên cạnh Bùi Tinh, uống được mấy lon bia thì đã say khướt, còn cầm tay Bùi Tinh lăm bắm: "Nữ thần, ngày trước bạ đặt nói xấu chị, em xin lỗi, sau này chị có việc gì cần em làm thì cứ nói nhé, chỉ cần chị nói một câu, em sẽ lập tức đến thành phố Thanh gặp chị."

Bùi Tinh bị bộ dạng say khướt của cô nàng chọc cười, trong lòng có chút cảm động, cô gật đầu, "Được, cô đến đi, tôi sẽ đưa cô đi ăn món ngon."

"Nói rồi đấy nhé.", Hà Âm giơ ngón trỏ ra, "Nào, móc ngoéo."

Bùi Tinh cười, cô cũng hơi váng đầu, giơ ngón tay ngoắc với cô nàng, còn nói một câu nghe rất ấu trĩ, "Ngoắc một cái, trăm năm không đổi, ai thay đổi làm chó."

Bùi Tinh nói xong còn tự cười một cách vui vẻ, sau đó quay sang nói với Sơ Húc, "Này Sơ Húc, anh còn nhớ không? Hồi trước Viễn Tinh cực kỳ thích ngoắc tay với em."

Vốn dĩ Sơ Húc còn đang nói chuyện với bác sĩ Hà, nghe thấy lời cô nói, anh dừng lại, rồi thấp giọng nói: "Nhớ."

"Hồi đấy em chẳng tin.", Bùi Tinh cười, "Anh ấy cứ nằng nặc đòi móc ngoéo, làm em buồn cười chết mất, thấy ấu trĩ thật đấy, nhưng mà lúc đấy em cảm thấy, bất kể Viễn Tinh muốn em làm gì, em cũng sẽ đồng ý."

Bùi Tinh cười, còn sắc mặt Sơ Húc thì có chút khó coi.

Mãi đến tối muộn mới tan cuộc, Sơ Húc dắt Bùi Tinh ra xe.

Dọc đường về, anh không nói lời nào. Bùi Tinh hơi váng vất nên nhắm mắt ngủ. Về tới nhà, anh cũng không nói gì, cứ thế ngồi im trong xe, cho đến khi cô tỉnh dậy, anh mới bảo: "Xuống xe đi."

Bùi Tinh cảm thấy cảm xúc của anh có vẻ là lạ, cho rằng anh mệt, buồn ngủ, nên cũng không nghĩ nhiều. Cho tới khi anh lên thẳng tầng trên tắm rửa, lúc nằm lên giường cũng không nói với cô câu nào, Bùi Tinh mới cảm thấy anh đang giận dỗi.

Hai người nằm trên giường.

"Anh làm sao thế?", Bùi Tinh nhìn anh, nhỏ giọng hỏi.

Sơ Húc hỏi lại: "Tối nay em nhớ Viễn Tinh à?"

"Nhớ anh ấy chẳng phải là chuyện bình thường sao? Chắc chắn anh ấy cũng nhớ bọn mình.", Bùi Tinh hỏi lại, "Anh không nhớ anh ấy à?"

Sơ Húc không trả lời.

Cô cắn môi, không biết anh lại dối cái gì nữa, vừa định hỏi anh thì anh nói một câu khó hiểu, "Dù sao thì người sống đâu không lại người chết, em nói thế nào thì là thế ấy."

Bùi Tinh nhú mày, không còn bình tĩnh được nữa, cô hỏi: "Ý anh là gì?"

"Chẳng có ý gì cả.", Sơ Húc xoay người đưa lưng về phía cô, "Ngủ."

Bùi Tinh uống hơi nhiều nên hơi mất khống chế, cô nhồm dậy nhìn anh và hỏi: "Rốt cuộc anh đang giận đối gì với em hả?"

Không ai trả lời cả.

Bùi Tinh đẩy anh một cái.

Sơ Húc rầu rĩ đáp, "Dù sao thì từ trước đến nay em vẫn thiên vị Ôn Viễn Tinh hơn mà, phải không?"

Lời này nghe có vẻ hơi khó hiểu, nhưng Bùi Tinh cảm thấy đến tám chín phần là tên này đang ghen rồi. Nghĩ đến cuộc sống khổ sở của anh trong hơn một năm qua, cô không so đo với anh nữa, cô ôm anh từ phía sau, vùi mặt vào cổ anh rồi nhỏ giọng hỏi, "Ghen à?"

Sơ Húc không đáp. Bên tai là giọng nói dịu dàng của cô, cơ thể anh có chút thay đổi.

Không, thay đổi quá rõ ràng, cô khẽ bật cười.

Tâm trạng bức bối của Sơ Húc bỗng tốt lên một chút, anh giở mình đè cô xuống, khẽ chớp mắt, anh khàn giọng hỏi: "Cho nhé?"

Thấy anh muốn lắm rồi mà còn kiêu căng hỏi câu đó, Bùi Tinh hừ một tiếng, "Không cho."

"Được.", Sơ Húc đáp, sau đó duỗi tay ra mở tủ đầu giường lấy bao cao su, "Thế thì bao một đêm một hộp đi."

Nhìn đi, một đêm sáu lần mà anh nói vắn vẻ như thế.

Lúc toàn thân mướt mải mồ hôi, Bùi Tinh đã rơi vào trạng thái mơ mơ hồ hồ, nhưng cô vẫn nghe rõ anh nói bên tai mình, "Bùi Tinh, em là của ông đây, đừng hòng nghĩ đến thằng khác."

Giờ phút này, Bùi Tinh không hiểu vì sao Sơ Húc lại có phản ứng mạnh như vậy khi cô nhắc đến Ôn Viễn Tinh. Cô chỉ biết, đêm nay, anh không dịu dàng một chút nào, liều mạng giày vò cô.

Đêm khuya, hai người ôm nhau ngủ, hơi thở cô có chút nặng nề, hiển nhiên là mệt mỏi.

Cô xoa đầu anh, nhìn vết sẹo ở cổ anh, cô thấp giọng hỏi: "Sơ Húc, anh thật sự không nói dối em đấy chứ?"

Sơ Húc ôm cô, khàn giọng đáp "ừm" một tiếng.

Bùi Tinh cười khở, không nói gì nữa.

Tại sao anh không chịu nói thật với cô...

...

Hôm sau không phải đi làm, Bùi Tinh được hôm ngủ nướng, lúc tỉnh dậy đã là mười một giờ trưa. Cô đánh răng rửa mặt xong rồi xuống lầu, hình như Sơ Húc đã đi ra ngoài.

Bùi Tinh đi một vòng, không thấy bóng người đâu.

Anh không có nhà vừa hay, cô có thể làm việc cô muốn làm từ tối hôm qua.

Bùi Tinh đứng ở sân sau, mở ghi chú tìm số của mẹ Sơ Húc mà lần trước anh cho cô rồi lưu lại, sau đó ấn nút gọi. Bên kia nhanh chóng bắt máy.

Bùi Tinh: "Mẹ Sơ, là con đây, Tiểu Tinh đây ạ."

Người ở bên kia có vẻ rất kinh ngạc, bà hỏi luôn: "Đúng là Tiểu Tinh ư?"

Bùi Tinh: "Con đây ạ, lâu lắm không gọi điện cho mẹ Sơ, mẹ đừng trách con nhé."

"Trách con làm sao được.", mẹ Sơ cười một cái, "Bao nhiêu năm rồi mẹ cũng không về đại viện, hồi đó thằng bé đi vội, sau mấy hôm thì bố mẹ cũng sang thành phố ngay bên cạnh. Phải rồi, con có liên lạc với anh Sơ Húc không?"

Bùi Tinh vặt một bông hoa cúc, "Có ạ."

Mẹ Sơ có vẻ ngạc nhiên, "Hả?" một cái rồi hỏi lại: "Có liên lạc thật sao?"

Bùi Tinh gật đầu, "Thật ạ."

Đầu bên kia im lặng một lúc, dường như đang đoán khó có thể giấu được câu chuyện nữa rồi.

"Mẹ Sơ.", Bùi Tinh nghẹn ngào, "Con có thể hỏi mẹ một chuyện này không ạ? Xin mẹ nói thật cho con biết."

VÀNG DƯƠNG ÔM LẤY EM

Tiểu Trang Chu

dtv-ebook.com

Chương 31

Trong sân, ve kêu thành từng tràng dài, những chùm hoa Catalpa nở bung, đung đưa theo gió.

Bùi Tinh cúp điện thoại. Lồng ngực từng tức, lần này cô không khóc, chỉ cảm giác vô cùng đau đớn.

Một lát sau, cô đã đưa ra quyết định, đứng dậy đi lên lầu. Thu dọn đồ đạc xong, cô kéo vali đi ra ngoài.

Cô ngoái đầu lại, nhìn khoảnh sân trước mà hai mắt đã hơi cay cay.

Chiếc taxi vừa đặt bằng di động đã đến, cô xoay người lại, tài xế giúp cô bỏ vali vào cốp, còn cô thì khom người ngồi vào ghế sau.

Bến xe hiện tại rất đông người, vậy mà dường như ông trời đặc biệt ủng hộ sự ra đi của cô, vừa mua vé xong đã nghe thấy giọng phát thanh vang lên: "Hành khách từ Thang Khê đi thành phố Thanh, từ Thang Khê đi thành phố Thanh, mời lên xe."

Bùi Tinh soát vé rồi lên xe.

Ngồi ở ghế sau cùng, gần cửa sổ, xe lăn bánh, cô đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Phong cảnh chẳng khác mấy hồi cô mới đến, nhưng tâm trạng thì lại khác rất nhiều.

Bên tai lúc này chỉ còn lời mẹ Sơ nói.

"Con à, năm đó thằng bé gặp tai nạn, là vì nghe nói con chuẩn bị đi bồi dưỡng, nó muốn tìm con nên mua vé máy bay đuổi theo con, không ngờ trên đường đi thì gặp chuyện."

"Nó rất muốn ở bên con, nhưng mỗi lần muốn đi tìm con, nó lại cảm thấy không nên làm liên lụy đến con."

"Thế nên mới trốn đi."

"Con à, giúp mẹ Sơ một chuyện nhé, đưa nó về thành phố Thanh đi, để nó cam tâm tình nguyện trở về, để nó đối mặt với tất cả."

"Để nó kiên cường đứng dậy một lần nữa..."

Bùi Tinh cúi đầu, xoa xoa đôi mắt cay xè, sau đó gửi một tin nhắn cho Sơ Húc.

Tất cả đều là vì cô, không có cô, anh vẫn là một Thượng úy hải quân được mọi người kính phục, thậm chí còn có thể ưu tú hơn.

Đều là vì cô...

...

Sơ Húc đến siêu thị mua thức ăn, anh đặc biệt mua một con gà về hầm canh cho Bùi Tinh.

Chọn nguyên liệu nấu ăn xong, anh thanh toán rồi lái xe về. Lúc đánh xe vào gara, anh bỗng nghe thấy điện thoại đổ chuông báo. Anh cúi đầu nhìn thoáng qua, là tin nhắn Bùi Tinh gửi, chắc hẳn là cô hỏi anh đi đâu nên anh không nghĩ nhiều, vừa xuống xe vừa mở di động ra.

Ngay khi đọc được tin nhắn kia, cả người Sơ Húc lập tức cứng đờ.

... Sơ Húc, em đi đây, anh về nhà sớm nhé.

Yết hầu Sơ Húc trượt lên trượt xuống, anh vừa gọi vào số của cô vừa chạy vào nhà, đầu bên kia chỉ có giọng nữ máy móc: "Xin chào, số điện thoại quý khách vừa gọi hiện đang tắt máy, xin vui lòng gọi lại sau..."

Sơ Húc buông một câu chửi tục, cúp điện thoại rồi đẩy cổng ra, bước nhanh vào trong. Bên trong im lìm, anh ném đồ ăn lên bàn, chạy nhanh lên tầng trên, lòng hoảng loạn vô cùng. Lúc nhìn thấy căn phòng trống không, chỉ còn lại vài bộ quần áo của cô trong tủ, anh hít sâu mấy hơi rồi lại gọi điện cho Bùi Tinh.

"Bắt máy đi!", Sơ Húc đá lười vào má trong, đầu bên kia vẫn là giọng nữ báo tắt máy.

Anh "fuck" một tiếng rồi ném điện thoại lên giường. Tay phải đưa lên vuốt mặt, anh nhắm mắt hít thật sâu.

Cảnh tượng này, mẹ kiếp, quá quen thuộc.

Cô không nói một lời đã bỏ đi, cực kỳ giống với kiểu ra đi lẳng lặng của anh tám năm trước. Nhưng anh tự nhận thấy mình chẳng làm chuyện gì có lỗi với cô cả.

Ngoại trừ việc nói dối cô chuyện anh bị thương.

...

Sơ Húc đột ngột mở mắt ra, yết hầu nhấp nhô, anh hít sâu mấy hơi.

"Không đâu, không đâu, cô ấy không thể nào biết được, không thể nào."

Đang tự an ủi mình như vậy thì điện thoại đổ chuông, màn hình báo - Mẹ.

Sơ Húc nhanh chóng bắt máy, đầu bên kia vang lên giọng nói ghen ngào của mẹ anh.

"Con trai à, mẹ xin lỗi con, mẹ không nhin nổi nữa, mẹ kể cho Tiểu Tinh rồi, mẹ xin lỗi. Con bé cứ khóc lóc cầu xin mẹ nói cho nó, sao mẹ nỡ để nó khóc nức nở như thế, con yêu con bé thế nào, mẹ cũng quý nó như thế, mẹ càng không nỡ để giữa hai đứa tồn tại mâu thuẫn, mẹ xin lỗi con."

Mẹ Sơ vừa nói vừa khóc, bà lấy giấy ăn lau nước mắt nước mũi, một phu nhân cao quý mà giờ lại khóc nức nở không thôi. Bà nói tiếp: "Mẹ muốn hai đứa hạnh phúc bên nhau, con bé bảo mẹ nói với con, con nghĩ thông suốt rồi thì quay về đi, nó vẫn luôn chờ con."

Mẹ Sơ nghẹn ngào, "Con trai, về tìm con bé đi, ngay bây giờ, đừng sợ."

...

Lúc Bùi Tinh về tới thành phố Thanh thì đã là tối muộn. Gió hây hây thổi, bầu không khí không trong lành bằng ở Thang Khê. Cô cúi đầu, bấm vài cái lên màn hình điện thoại, đặt một chiếc taxi về đại viện.

Đại viện lúc này khá yên tĩnh.

Nơi này có sáu gia đình cùng nhau chung sống. Năm trước gia đình Sơ Húc dọn đi, hiện tại chỉ còn năm hộ gia đình.

Đèn trong các nhà đều sáng trưng, nghe mang máng được tiếng mấy người lớn tán gẫu chuyện lật vạt, còn cả tiếng phát ra từ bản tin Thời sự tối.

Bùi Tinh đứng ở cửa một lúc lâu, đưa mắt nhìn căn nhà tối om suốt tám năm qua.

Cô không biết quyết định ngày hôm nay là đúng hay sai, nhưng cô biết, nếu còn ở đó, dù cho ép buộc thế nào thì anh cũng sẽ không nói thật với cô. Cô đi, ít ra có thể bắt anh phải nhìn thẳng vào vấn đề. Cô không muốn anh phải giấu mình cả đời, cô muốn anh thẳng thắn, muốn biết hết mọi chuyện của anh như chính anh biết vậy.

Thế nên, cô đã đánh cuộc, đánh cuộc tương lai của họ.

Cô có thể chờ, mấy mùa xuân hạ thu đông đều được.

Chỉ cần anh tới.

Bùi Tinh ngồi lên kiện hành lý, đưa mắt nhìn về phía xa. Một lát sau thì có xe về, hai bóng đèn pha rọi thẳng vào mặt Bùi Tinh, có thể thấy rõ những vẩn bụi li ti bay lượn trong không khí, cô nghiêng mặt tránh đi. Đèn xe tắt, một đôi vợ chồng bước xuống.

- Là bố mẹ Ôn Viễn Tinh.

"Bố Ôn, mẹ Ôn.", Bùi Tinh đứng dậy, ngoan ngoãn chào.

Mẹ Ôn "ôi" một tiếng, bước đi trên đôi giày cao gót về phía cô rồi nắm lấy tay cô, nói: "Độ này con đi đâu đấy? Nghe mẹ con bảo là con đi du lịch hả?"

"Đâu có đâu ạ.", Bùi Tinh nói, "Con thay mặt bệnh viện đi giao lưu ạ."

Mẹ Ôn dắt tay cô đi vào trong, bỗng cảm thán, "Con xem con này, mấy năm nay chẳng cho mình nghỉ ngơi chút nào, nhìn thẳng Cừu Cừu đi, ngày nào cũng lượn như đèn cù, đi chơi khắp nơi, con cũng nên thả lỏng một chút đi."

Bùi Tinh cười. Bố Ôn tự nhiên kéo hành lý của cô đi ở phía sau.

"Mà đấy...", mẹ Ôn lại nói, "Loáng một cái mà mấy đứa đã lớn thế này rồi, mỗi lần nhìn thấy con, mẹ lại nhớ đến Viễn Tinh."

Bùi Tinh khựng lại.

Hốc mắt mẹ Ôn ửng đỏ, "Lúc thằng bé còn sống, ngày nào cũng hỏi bố mẹ, "Tiểu Tinh đâu?", "Sao em ấy không đến tìm con?", giờ nghĩ lại cũng

đã qua bao nhiêu năm rồi."

Bùi Tinh ôm bả vai mẹ Ôn, cũng nhớ đến Ôn Viễn Tinh.

Dường như cảm thấy đề tài có chút nặng nề, mẹ Ôn liền cười, "Nhắc đến cũng thấy buồn cười, hồi còn nhỏ, Viễn Tinh cứ bảo sau này lớn lên sẽ cưới Bùi Tinh, lúc đấy mẹ còn mắng nó, tí tuổi đầu không lo học, cứ nói luyên thuyên cái gì không biết!"

Lời vừa dứt, Bùi Tinh bật cười, lại ôm chặt lấy vai mẹ Ôn, "Mẹ Ôn, không sao, dù có gả cho anh Viễn Tinh hay không thì con vẫn tính là một nửa con gái của mẹ mà!"

Mẹ Ôn cười.

Bùi Tinh về đến nhà. Đèn trong nhà đã tắt một nửa, chắc hẳn là bố mẹ cô đã ra ngoài tản bộ rồi. Cô đang định lảng lạng chuồn vào y hệt cái hôm rồi đi, đúng lúc xoay người lại thì phía sau vang lên một giọng nói lạnh lạnh, "Vẫn còn biết về cơ đấy?"

Bùi Tinh bị dọa cho giật mình.

Xoay người lại, cô nhìn thấy mẹ mình, người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi nhưng do chăm sóc da tốt nên nói mới hơn ba mươi cũng có người tin. Bùi Tinh đứng thẳng dậy, ho khan mấy cái rồi ngoan ngoãn chào: "Mẹ!"

Mẹ Bùi cười lạnh một tiếng, ngồi xuống sô pha, đưa mắt nhìn cô chăm chăm.

Thấy mẹ có vẻ không vui, Bùi Tinh vội vàng ngồi xuống bên cạnh đấm lưng bóp chân cho bà, vừa đấm vừa nói: "Bà Bùi xinh đẹp, xin hãy tha cho con... Con nhóc thối này biết sai rồi, con không nên bỏ đi mà không bảo gì với mẹ!...Mong mẹ đại nhân đại lượng tha cho con đi mà!"

Mẹ Bùi bị mấy câu của cô dễ cho cười toe toét, bà thúc giục cô lên tầng nghỉ ngơi, trước khi cô đi lên, bà còn nói thêm một câu: "Phải rồi, vừa này bố Sơ với mẹ Sơ gọi điện cho mẹ, bảo khoảng một thời gian ngắn nữa sẽ dọn về đại viện."

Mẹ Bùi nói xong lại hỏi: "Con còn nhớ họ là ai không đấy?"

Bùi Tinh: "Nhớ chứ, sao mà không nhớ được."

Vừa mới nói chuyện điện thoại xong.

"Thế là được rồi.", mẹ Bùi như nghĩ đến chuyện gì đó lại ngay lập tức nói: "À mà mẹ cảnh cáo con, nếu Sơ Húc quay lại, con đừng có mặt dày bám theo nó đấy, biết chưa?"

Bùi Tinh trầm mặc.

Cô với anh đã...

Thấy cô không đáp, mẹ Bùi điên lên, đứng phắt dậy rồi quát: "Con quên mất hồi trước nó bỏ đi không nói câu gì làm con buồn suốt một thời gian rồi hả?"

"Con nhớ, con nhớ.", Bùi Tinh vội vàng nói, "Nghe mẹ hết, con không quẩn lấy anh ấy nữa."

Lúc này mẹ Bùi mới yên tâm, lại bảo: "Lên tắm rửa rồi đi ngủ đi."

...

Ban đêm, Bùi Tinh nằm trên giường mà mãi không ngủ được.

Tủ đầu giường có một ngọn đèn nhỏ, ánh đèn dịu dịu tỏa xuống một bức ảnh tập thể. Trong ảnh có đến mười hai người lớn, đằng trước là sáu đứa trẻ con. Góc trái bên dưới tấm ảnh có một hàng chữ.

- Tháng 8 năm 1998, ảnh lưu niệm đại gia đình.

Đứng ở giữa là ba cậu bé, một đứa cầm sách, một đứa cầm máy chơi game, một đứa khác thì xé hai tai của hai đứa kia cười toe toét.

Bùi Tinh đứng bên cạnh, nắm tay một cậu bé khác, mà cậu bé thì ngồi trên xe lăn, môi tái nhợt, vẻ mặt trông rất hiền lành.

Còn Sơ Húc thì đứng ở ngoài cùng, mới có mấy tuổi đầu mà đã nhúu mày, trông hệt một ông cụ non.

Cô thu tầm mắt khỏi hình ảnh Sơ Húc khi bé, miệng lẩm nhẩm: "Anh có đến không?"

...

Khu đại viện này khá cũ, cách âm không tốt, tuy thế nhưng đường xá đi lại rất thuận tiện, cũng là một trong những mảnh đất đáng giá nhất thành phố Thanh.

Sáng sớm hôm sau, ngày mới đến, ve bắt đầu đổ những tròng râm ran, con gà trống được ông bố già mới bắt về làm thú cưng gáy ầm ĩ, khiến người nào đó đang ngủ ngon phải bực bội "ừm" một tiếng.

Im lặng được một lát.

Bùi Tinh đang mơ màng thì bỗng nghe thấy những tiếng trò chuyện huyên náo ở dưới sân, còn có một câu: "Thằng nhóc này, mấy năm không gặp, càng ngày càng đẹp trai."

Sau đó là những tiếng nói cười vô cùng náo nhiệt.

Tiếng nói loáng thoáng không rõ nữa.

Bùi Tinh trở mình, không để ý nhiều, đang định ngủ tiếp thì chợt nghe thấy tiếng nói chuyện ở dưới sân ngày càng to, gần như không thềm quan tâm đến cô.

Đêm qua mãi mà cô vẫn không ngủ nổi, trong đầu chỉ toàn là hình bóng Sơ Húc.

Cô vẫn nghĩ liệu anh có đến hay không? Bao giờ đến? Một hay hai năm? Hay một tháng? Hoặc là không bao giờ?

Nghĩ vậy, cô chợt cảm thấy vô cùng bức bối, lồng ngực cực kỳ khó chịu.

Tiếng nói chuyện ngày càng to, như thể xuyên thủng mấy lớp tường mà dội lên.

Bùi Tinh bực bội cầm điện thoại gọi vào số máy bàn dưới nhà, có người nhắc máy, cô điên tiết gào lên, "Bố! Bố có thể trật tự một tí không? Con đang ngủ mà."

Đầu bên kia không có ai đáp.

Chỉ có tiếng thở rất khẽ.

Bùi Tinh nhú mày, nghĩ có thể cọp cái nhà mình bắt máy, vốn sợ mẹ từ bé, cô lập tức đổi giọng, "Mẹ yêu quý của con, mẹ có thể nói be bé lại không ạ? Con gái mẹ buồn ngủ quá, muốn ngủ thêm một lúc nữa."

Vẫn không ai trả lời, nhưng hình như cô nghe thấy người ở đầu bên kia khẽ cười.

Đầu óc đang mơ màng, dưới lầu yên tĩnh lại hẳn, cô còn tưởng bên dưới đã hiểu nên cúp máy luôn.

Lúc xoay người định ngủ tiếp thì có người gõ cửa, Bùi Tinh nhú mày, chui tọt vào trong chăn rầu rĩ hỏi: "Ai đấy?"

Chẳng có lời đáp.

"Giả mù giả điếc cái gì!", Bùi Tinh đứng dậy, vừa mắng vừa đi ra mở cửa, "Lâm Lâm Cửu, tốt nhất đừng để bà đây phát hiện ra là ông nhé, bằng không tôi sẽ đánh chết ông."

Vừa nói xong thì ra đến cửa, cả đêm Bùi Tinh mãi nghĩ xem Sơ Húc có đến tìm mình hay không, nên giấc ngủ chẳng được bao lâu, giờ cô mắt nhắm mắt mở, chưa kịp nhìn là ai đã mở miệng mắng: "Lâm Lâm Cửu, ông thích chết... Hả?"

Không phải là Lâm Lâm Cửu.

Mà là người cô nghĩ đến cả đêm.

- Sơ Húc.

VÀNG DƯƠNG ÔM LẤY EM

Tiểu Trang Chu

dtv-ebook.com

Chương 32

Sơ Húc mặc áo thun đen, quần thể thao, tóc trước trán được vuốt gọn lên, sống mũi cao thẳng, bờ môi mím hờ, nhìn qua có vẻ hơi mệt mỏi, nhưng lại chẳng thấy được cảm xúc gì trong đôi mắt anh.

Tiếng nói chuyện dưới lầu vẫn văng vẳng lúc to lúc nhỏ, nhưng cô chẳng nghe được gì. Trong mắt, trong lòng, chỉ có mỗi người đang đứng trước mặt.

Sơ Húc đứng ở cửa một lúc, anh nhìn cô, rồi chỉ quăng lại một câu, "Xuống dưới đi.", sau đó chẳng nhìn cô nữa mà xoay người đi xuống dưới luôn.

Bùi Tinh đứng yên tại chỗ, thấy anh tỏ thái độ như vậy thì gọi với theo anh, "Sơ Húc."

Bước chân đi xuống bậc cầu thang của anh khựng lại, nhưng rồi anh vẫn không nói gì, cứ thế đi thẳng xuống.

Cô nhìn theo anh, mãi cho đến khi bóng anh biến mất khỏi cầu thang, cô mới hoàn hồn, bất giác cắn môi, trong lòng vừa buồn bực vừa ảm ức.

Đứng thêm một lát nữa, điều chỉnh lại tâm trạng, cô đi rửa mặt rồi xuống lầu.

Dưới tầng một, sáu gia đình tề tựu đông đủ, đã lâu lắm rồi không có cảnh tượng như thế này. Từ khi gia đình Sơ Húc dọn đi, tuy năm gia đình còn lại cũng hay tụ tập, nhưng chung quy vẫn có cảm giác thiếu thiếu. Thật ra,

trong lòng mọi người đều hiểu, thiếu đi cả gia đình Sơ Húc, cũng thiếu đi một Ôn Viễn Tinh.

Cô đưa mắt nhìn, dưới đất bày la liệt quà tặng, tổ yến, đông trùng hạ thảo, tất cả được đóng gói thành năm phần, hiển nhiên là do gia đình Sơ Húc mang đến.

Cô nhìn xung quanh, chẳng thấy Sơ Húc đâu cả, nhưng lại thấy mẹ Sơ. Bà đứng ở cửa phòng bếp, đang nói chuyện phiếm với năm bà mẹ khác, thấy cô xuống, bà liền vẫy tay, "Tiểu Tinh!"

Bùi Tinh mỉm cười bước đến, thân thiết khoác tay mẹ Sơ, "Mẹ Sơ, lâu quá rồi không gặp."

Mẹ Bùi liếc nhìn hai người một cái rồi cười với Bùi Tinh, "Nhìn con xem, lại còn lăm nũng nữa."

Bùi Tinh ngả đầu vào vai mẹ Sơ, nở nụ cười tươi rói, "Chứ sao, bao nhiêu năm không gặp rồi, còn không cho con làm nũng một tí ạ?"

Mọi người đều bị cô chọc cười.

Bùi Tinh và mẹ Sơ đều ăn ý không nhắc đến cuộc trò chuyện hôm qua.

Trong phòng bếp, mấy người phụ nữ bận tới bận lui.

Bùi Tinh không có việc gì làm, ánh mắt bất giác liếc nhìn Sơ Húc. Không biết anh chui ra từ xó nào, đứng cách đó không xa, tay cầm ấm trà rót cho sáu ông bố.

Bố Bùi cực kỳ quý Sơ Húc, từ trước đến nay đều vậy, thế nên hiện giờ cứ mở miệng là lại khen anh, khen anh giỏi giang, khen anh khéo léo, lại khen anh ngày càng đẹp trai. Nói đến vẻ bề ngoài, mấy ông bố lại có một chủ đề mới để bàn luận.

Lúc Bùi Tinh bưng đĩa hoa quả ra, cô nghe thấy bố Bùi hỏi: "Sơ Húc này, con có bạn gái chưa?"

Bước chân của Bùi Tinh thoáng khựng lại, nhớ đến thái độ của anh lúc gọi cô xuống, lòng cô có chút bồn chồn...

Cô nhin không được bèn quay sang nhìn anh.

Sơ Húc không giấu giếm, anh gật đầu.

Bố Bùi nghe được câu trả lời thì có vẻ hơi hụt hẫng, ông "à" một tiếng rồi đưa mắt nhìn Bùi Tinh. Thấy cô cười, ông mới thở phào, ông thật sự sợ Bùi Tinh lại bám theo Sơ Húc. Cũng được, Sơ Húc có bạn gái rồi, con gái mình biết chuyện, chắc chắn sẽ không quấy lầy Sơ Húc nữa.

Đến giờ cơm trưa, Lâm Lâm Cửu nhận được tin thì lập tức lao về nhà. Cả Phó Lâm Hàn, Diệp Thư Hành, cũng đều mau chóng về đại viện để gặp Sơ Húc, người anh trước đây đã bỏ đi mà không nói lời nào!

Lúc mọi người đang rửa tay chuẩn bị ăn cơm thì từ cổng đại viện đã vọng vào tiếng hò hét ầm ĩ: "Lão đại!!!"

Bùi Tinh xoay người lại, Lâm Lâm Cửu lao qua cửa, chạy như bay đến bên cạnh Sơ Húc.

Hai người đàn ông đứng giữa phòng khách, Lâm Lâm Cửu giơ nắm tay đấm anh một cái, "Anh đúng là không ra làm sao cả, bao nhiêu năm nay chẳng gọi điện cho em."

Sơ Húc cười một cái, lại trông thấy Phó Lâm Hàn còn đang mặc âu phục đứng ngay ngoài cửa.

Anh cười, như trước đây, cất giọng gọi: "Lâm Hàn."

Lời vừa ra khỏi miệng, giọng nói khàn đặc, cả Lâm Lâm Cửu và Phó Lâm Hàn đều sửng sờ.

Sơ Húc lắc đầu, ý bảo họ đừng hỏi gì.

Anh nhìn Phó Lâm Hàn, anh ta là người dính anh nhất, chỉ sau Bùi Tinh. Năm anh đi, Bùi Tinh và anh ta đều khóc lên khóc xuống.

Đôi mắt Phó Lâm Hàn đỏ lên, anh ta nghẹn ngào gọi anh: "Lão đại."

Sơ Húc: "Thôi, gọi lão đại cái gì chứ."

Phó Lâm Hàn cười một cái, rồi gọi anh như trước đây, "Anh."

Ba người đi vào trong. Chợt Sơ Húc nhìn ra cửa rồi hỏi: "Diệp Tử đâu?"

"Chắc là còn đang đào mộ.", Lâm Lâm Cửu khoác vai Sơ Húc đi vào trong, "Anh không biết đấy thôi, giờ nó làm nhà khảo cổ, cả ngày đi đào mộ người khác."

Lời vừa dứt, Lâm Lâm Cửu bị ông bố Lâm Sự Ứng quát: "Nói luyên thuyên cái gì đấy, ít ra người ta còn được lên tivi, mà thì sao? Cả ngày chơi bồi lêu lổng, mà được cái tích sự gì? Mà có giỏi thì cũng đi đào mộ đi! Người ta đào mộ còn được tôn vinh, mà mà đào mộ thì lại chả bị lôi xuống chôn sống ấy chứ, còn nói à!"

Lâm Lâm Cửu lừ mắt khinh khinh. Đúng lúc này, Bùi Tinh hắng giọng, nhìn Diệp Thư Hành tay chân lấm lem bùn đất đứng ngoài cửa. Nhận được điện thoại, anh ta vội vàng chạy về, còn chưa kịp rửa tay chân.

Anh ta nhìn Bùi Tinh rồi hỏi: "Tiểu Tinh, anh tôi đâu?"

Sơ Húc đi từ phòng ăn ra, anh nói: "Anh đây."

Bỗng nhiên hai mắt Diệp Thư Hành đỏ lên, người đàn ông hai mươi tuổi ngồi xổm xuống đất vùi mặt vào đầu gối, không còn chút tôn nghiêm nào.

Phản ứng của Diệp Thư Hành khiến Sơ Húc vô cùng sửng sốt. Lúc đi học hay khi làm việc, anh ta luôn là người tỉnh táo nhất, vậy mà lúc này lại khóc như một cô vợ nhỏ bị bỏ rơi.

Sơ Húc bước đến tóm anh ta dậy rồi cười, "Thôi, khóc cái gì, ai không biết còn tưởng chú bị bỏ rơi đấy."

"Thì bị anh bỏ rơi còn gì.", Diệp Thư Hành dùng bàn tay còn dính đầy bùn đất quệt ngang mặt mình, "Ngày xưa anh chả bỏ bọn em đi còn gì?"

"Thôi, đừng mè nheo nữa.", Sơ Húc dẫn anh ta đi vào trong.

Diệp Thư Hành cũng chẳng mong Sơ Húc có thể nói đôi ba câu dễ nghe để dỗ anh ta, anh không độc mồm chê anh ta cả người đầy bùn đất đã là tốt lắm rồi.

Mấy gia đình chia nhau thành ba bàn.

Giống hệt tám năm trước.

Các bố mẹ ngồi thành hai bàn, đám Sơ Húc, Bùi Tinh ngồi một bàn. Đàn ông thì bàn chuyện chính trị, quân sự, phụ nữ thì đơn giản chỉ có chuyện quần áo và dưỡng da.

Hai bàn kia tương đối náo nhiệt, còn bên chỗ Bùi Tinh thì có vẻ khá yên tĩnh.

Bọn họ đều lớn lên từ nhỏ với Sơ Húc, mấy người đàn ông thì không nói, nhưng còn Bùi Tinh, chuyện cô thích Sơ Húc, đến mức con chó của đại viện còn biết, gặp lại Sơ Húc, họ đều có chút cảm giác không thể tin được, vậy còn...Bùi Tinh thì sao? Cô thích anh, sau khi anh đi thì cứ buồn bã mãi,

thậm chí còn ở nhà không ra khỏi cửa mất một thời gian. Hiện giờ anh đã trở lại, liệu Bùi Tinh có còn thích anh nữa hay không?

Không lắm suy nghĩ rồi tinh rồi mù như ba người kia, hiện tại Bùi Tinh chỉ đang nghĩ xem nên giải quyết vấn đề giữa cô và Sơ Húc thế nào. Có điều, anh còn chẳng liếc cô lấy một cái, chỉ cúi đầu ăn cơm, thỉnh thoảng uống một ngụm canh.

Bùi Tinh không nhận được! Cô ngồi đối diện với anh, trước mặt anh có một đĩa thịt kho tàu, Bùi Tinh mím môi, "Ừm... Em muốn ăn thịt kho tàu."

Cô vừa dứt lời, Lâm Lâm Cửu liền bảo, "Muốn ăn thì ăn đi."

Bùi Tinh: "Xa, tay không đủ dài."

Lâm Lâm Cửu có ngốc cũng biết Bùi Tinh nói thế là có ý gì, cô muốn ăn món ở trước mặt Sơ Húc, muốn được anh gắp cho. Cậu ta đưa mắt nhìn cô với vẻ "Bà nhìn đi!" rồi cúi đầu ăn cơm.

Sơ Húc vẫn không có phản ứng gì.

Diệp Thư Hành không thể trơ mắt nhìn cảnh tượng bối rối đó, trong đại viện lại chỉ có một mình Bùi Tinh là con gái, từ bé đã được nuông chiều, anh ta không thể để cô chịu ấm ức được. Diệp Thư Hành giơ đĩa ra gắp một miếng thịt kho tàu, lúc đang định đưa cho Bùi Tinh thì Sơ Húc bỗng ngẩng đầu lên, xúc nguyên một muống thịt bỏ vào bát của cô, rồi quay sang nói với Diệp Thư Hành, "Không sao đâu, cậu ăn đi."

Bùi Tinh nhìn núi thịt trong bát mình mà hai mắt ngân ngấn nước.

Tự mình làm, tự mình chịu.

Rưng rưng ăn hết mấy miếng thịt xong, cô ngược đôi mắt đỏ ửng lên nhìn Sơ Húc. Ánh mắt anh thoáng vẻ sững sờ. Thấy môi anh mấp máy, Bùi

Tĩnh còn tưởng anh sẽ dỗ mình, không ngờ anh lại nói: "Anh ăn xong rồi, mấy đứa cứ ăn từ từ."

Giận đến mức này, như một người xa lạ.

Sơ Húc thần thờ đứng nhìn cây Catalpa ngoài sân, có người đi tới, anh cũng không ngoảnh đầu lại.

Lâm Lâm Cửu đứng ở phía sau anh, cất cao giọng gọi, "Lão đại."

Sơ Húc hờ hững "ừ" một tiếng, "No rồi à?"

"No rồi.", Lâm Lâm Cửu đi ra đằng trước, "Thấy mẹ em bảo, anh có bạn gái rồi à?"

Lâm Lâm Cửu hỏi xong, trong lòng bất giác lại nhớ đến Bùi Tĩnh. Cô thích Sơ Húc như vậy, nếu đã biết, chắc chắn sẽ rất khó chịu...

Trong đầu Sơ Húc hiện ngay ra khuôn mặt của Bùi Tĩnh, cả đôi mắt đỏ hoe ban nãy nữa, giọng anh bất giác dịu dàng hẳn, "Ừ."

Lâm Lâm Cửu hỏi: "Xinh không?"

Sơ Húc nhìn tán cây Catalpa, anh nói: "Không xinh."

"Thế...", Lâm Lâm Cửu đổi sang một lý do khác, "Chắc là hiền lành lắm nhỉ?"

"Không hiền.", Sơ Húc nghĩ đến những lần giận dỗi của người kia, "Cực kỳ xấu tính."

Lâm Lâm Cửu đưa mắt nhìn anh, trong lòng lại thầm chửi: Xấu tính? Xấu tính mà anh còn cười vui vẻ như vậy?

"Lúc nào đưa về đây đi.", Lâm Lâm Cửu nói, "Cho bọn em xem mặt."

Sơ Húc cười, rồi chợt nói với Lâm Lâm Cửu, "Lúc nào rảnh, anh sẽ mời chú ăn cơm, cảm ơn chú hồi đấy đã đánh tên biến thái kia giúp Tiểu Tinh."

Lâm Lâm Cửu đứng ngây ra, "?"

Bạn gái anh với Tiểu Tinh có liên quan gì đến nhau?

...

Bùi Tinh mang cơm trộn với xương ra cho con Đại Hoàng đứng trông cửa, vừa lúc nhìn thấy Lâm Lâm Cửu. Cô lặng lẽ tiến lại gần, đang chuẩn bị hét lên dọa cậu ta thì Lâm Lâm Cửu bỗng xoay người lại, nhe răng dọa cô trước.

Dọa người ta không thành mà còn bị dọa lại, bát cơm cho Đại Hoàng suýt chút nữa bị đánh đổ, Bùi Tinh trừng mắt mắng Lâm Lâm Cửu, "Điên à!"

Lâm Lâm Cửu hừ một tiếng, nghĩ đến chuyện Sơ Húc có bạn gái, sợ cô buồn, thế nên cậu ta không cãi lại.

"Không thèm cãi nhau với bà.", Lâm Lâm Cửu liếm môi, hỏi, "Bà...còn thích lão đại không?"

Bùi Tinh không trả lời, bưng bát cơm chó, nhìn cậu ta rồi hỏi lại, "Làm sao?"

Lâm Lâm Cửu không muốn Bùi Tinh lại bị tổn thương, trước khi cô chưa theo đuổi Sơ Húc thêm lần nữa, cậu ta quyết định phải cho cô biết sự thật.

"Lão đại có bạn gái rồi.", Lâm Lâm Cửu vừa nói vừa chú ý ánh mắt của cô, thấy cô không hề tỏ vẻ buồn rầu, cậu ta thầm thở phào nhẹ nhõm.

"Thế à?", Bùi Tinh nhướn mày hỏi, "Thế anh ấy có nói với ông là ai không?"

Lâm Lâm Cử lắc đầu, thấy cô vẫn còn có chút để tâm, cậu ta bèn nói: "Không sao, lão đại bảo là cô ấy không xinh, lại còn xấu tính nữa, bà xem, bà xinh đẹp thế này, tính tình thì...", Lâm Lâm Cử ngừng một lát, rồi nói một câu dối lòng, "Tính tình lại tốt nữa, chắc chắn là thắng cô ấy rồi."

Bùi Tinh mỉm cười, ra sức bấu chặt bàn tay thì mới không hất đổ bát cơm chó lên đầu cậu ta. Cô nén giận, xoay người lại, vừa đi vừa gọi: "Đại Hoàng, ra đây, ăn cơm nào!"

Đại Hoàng là một con chó già, thân với Bùi Tinh nhất. Nó cúi đầu ăn cơm, Bùi Tinh ngồi xổm xuống bên cạnh, miệng lầm bầm, "Mày nói xem, anh ấy có ý gì chứ?... Tao xấu á?"

Đại Hoàng vẫy đuôi.

"Tao xấu tính á?"

Đại Hoàng dứt khoát không ăn nữa, giơ chân trước lên đặt vào lòng bàn tay cô.

Bùi Tinh cầm chân nó, ngồi xuống bậc thềm đá, nói với Đại Hoàng bằng vẻ mặt đầy tức giận, "Thế mày nói thử xem anh ấy có ý gì? Không để ý đến tao thì thôi, lại còn nói như thế nữa, đúng là quá đáng mà."

Đại Hoàng sủa hai tiếng, như thể đang đồng tình với cô.

Bùi Tinh vuốt lông nó, hừ một tiếng, "Dù sao tao cũng chẳng thêm để ý đến anh ấy nữa."

...

Ngày mai mọi người đều phải đi làm, mãi đến tối muộn, mấy gia đình mới giải tán ra về.

Sơ Húc nói tạm biệt với mọi người, mẹ Sơ nói khoảng mấy ngày nữa sẽ dọn về đây sống, đương nhiên mọi người vô cùng vui vẻ. Rốt cuộc thì sau tám năm cũng được quây quần bên nhau.

Có điều, cho đến tận lúc về, Sơ Húc vẫn không nói với Bùi Tinh một lời nào. Cô vô cùng bức bối, còn chẳng thèm ra tiễn anh.

Sơ Húc lái xe rời đi, để lại một làn khói trắng.

Bùi Tinh ngồi thừ trên sofa một lát rồi bỗng đứng dậy, nói với bố mẹ, "Con cũng sang nhà bên kia đây, mai phải về viện làm báo cáo."

Bố Bùi biết Sơ Húc đã có bạn gái, không muốn sát muối thêm vào vết thương của con, ông không cảm rằm như mọi lần nữa mà xua xua tay, "Đi đi, đi đi."

Bùi Tinh lái xe về căn hộ của riêng mình.

Cô đánh xe xuống bãi đỗ ngầm, rồi bắt thang máy đi lên. Đầu ngón tay trắng xanh bấm số tầng, thang chậm rãi đi lên, cánh cửa phản chiếu hình bóng cô.

Lúc này, cô chỉ nghĩ tới Sơ Húc. Nhớ lại cả ngày hôm nay anh không nói chuyện với cô, Bùi Tinh nghĩ thầm: Anh đang trách cô hay sao?

Bùi Tinh cảm thấy hơi khó chịu, nguyên một ngày bị anh phớt lờ, hai hốc mắt bất chợt nhưng nhức.

Cảm giác nhức nhối đến khó chịu, cả chóp mũi cũng cay cay.

Hôm qua, lúc ngồi trên xe khách trở về, cô không khóc, gọi điện cho mẹ Sơ, cô không khóc, đêm qua nghĩ đến anh, cô cũng không khóc. Nhưng nhớ đến thái độ và vẻ mặt không quan tâm của anh, Bùi Tinh lại âm ỉ muốn khóc.

Nước mắt vòng quanh, cô cúi đầu, cuối cùng vẫn đánh rơi mấy giọt.

Thang máy "đỉnh" một tiếng rồi mở ra.

Cô không ngẩng đầu, bàn tay xoa đôi mắt đỏ hoe, khẽ khàng hít mũi rồi nghẹn ngào nói: "Thôi, dù sao đàn ông cũng đều đều giả như nhau, anh ấy không tìm mình, mình cũng không đi tìm anh ấy."

"Đồ thói thầy."

Cô vừa nói vừa đi, lúc sắp đến cửa nhà mình, trong tầm mắt bỗng xuất hiện một đôi giày, mà đôi giày này có vẻ rất quen mắt, hình như là đôi Sơ Húc đi hôm nay.

Bùi Tinh cho rằng mình nhầm rồi, cô rụi mắt, trên đỉnh đầu bỗng vang lên giọng nói khàn khàn đầy dịu dàng, "Khóc à?"

VÀNG DƯƠNG ÔM LẤY EM

Tiểu Trang Chu

dtv-ebook.com

Chương 33

Bùi Tinh sửng sốt một lúc lâu, dù ấm ức nhưng nghĩ đến việc anh về mà vẫn không nói câu nào với mình, cô lại giận. Cô chẳng thèm nhìn anh, giơ tay ra ấn mật mã mở cửa.

Cánh cửa bị Sơ Húc nhanh tay chặn lại.

Bùi Tinh lạnh giọng nói: "Anh này, phiền anh tránh ra."

Anh này?

Sơ Húc nhú mày, anh bật cười. Bình thường có thể chiều theo cô, nhưng giờ thì không thể, giữa hai người còn có mâu thuẫn, phải nói chuyện một cách nghiêm túc.

Anh kéo cửa ra, nhân thế lôi cô vào trong. Cánh cửa khép lại, Bùi Tinh bị anh đè lên cửa, giam giữa vòng tay anh.

Bùi Tinh cúi đầu, trên mi mắt còn đọng mấy giọt nước li ti, đôi mắt đỏ hoe.

"Có phải vừa khóc không?", trong lòng thì nghĩ là không thể chiều cô, nhưng vẫn không nỡ, anh thấp giọng hỏi.

Bùi Tinh ngoảnh mặt sang một bên, "Không!"

Sơ Húc thở dài một tiếng rồi khẽ hôn lên cái miệng đang bĩu vì tức tối, anh lầm bầm, "Em bỏ đi nên anh sốt ruột, đừng giận mà."

Nghĩ đến mọi chuyện xảy ra ngày hôm nay, cả lời nói dối của anh lúc còn ở Thang Khê, Bùi Tinh không vui, nước mắt lại trực rơi xuống, cô mắng: "Anh là đồ khốn! Không nói với em cái gì hết!"

Cô đang kích động, Sơ Húc đành phải đứng thẳng dậy, ôm cô vào lòng dỗ dành, "Rồi, rồi, rồi, anh là đồ khốn."

"Anh đúng là đồ khốn!", Bùi Tinh vừa khóc vừa nói, "Cả ngày hôm nay anh không thèm để ý đến em, cái gì anh cũng giấu em, anh không chịu nói thật cho em biết!"

Sơ Húc vừa dỗ vừa lau nước mắt cho cô. Nước mắt của cô rơi như mưa tuôn, cô cứ vừa khóc vừa mắng anh, Sơ Húc hết cách, đành phải dùng môi để bịt miệng cô lại.

Bùi Tinh không ngờ trong lúc cô đang khóc nức nở mà tên này còn nhân cơ hội chiếm hời, cô mở to hai mắt, hai bàn tay chống lên ngực anh, quên luôn cả khóc.

Thấy cô ngừng khóc, Sơ Húc buông môi cô ra, nhưng sau đó liền bế cô lên, đi tới chỗ sofa.

Bùi Tinh mím môi, ngồi xuống ghế, nhưng cô không ngồi gần anh mà còn ôm một cái gối như để phòng bị.

Trong nhà bật một ngọn đèn vàng, ánh sáng dịu dịu ấm áp.

Sơ Húc không sốt ruột, anh tự đi vào mở tủ lạnh lấy một chai nước, uống cho đỡ khát, tâm trạng căng thẳng của cả ngày hôm nay cũng được thả lỏng. Anh mở miệng hỏi: "Tại sao lại bỏ đi?"

Bùi Tinh không để ý đến anh, cởi giày co chân lên ghế rồi tựa cằm lên đầu gối, mái tóc rối tung, hai mắt ửng đỏ, môi mím chặt, trông đáng vẻ đến tội nghiệp.

Sơ Húc uống hết chai nước rồi mà cô vẫn không thèm để ý đến anh.

Anh bước lại gần, quỳ một gối bên chân cô, vừa mới nắm tay cô thì lại bị hất ra.

Sơ Húc cười, thở dài một tiếng: "Còn giận à?"

Thấy anh vẫn cười được, Bùi Tinh bực tức hỏi, "Anh còn cười à? Chẳng phải anh không để ý đến em còn gì? Sao anh còn đến đây?"

"Nào có không để ý đến em.", Sơ Húc kéo chân cô xuống, rồi bế cô lên đùi mình. Cô cúi đầu, tuy ngoan ngoãn không nhúc nhích nhưng vẫn không nhìn anh.

Sơ Húc tựa trán vào bả vai cô, anh khàn giọng hỏi, "Đừng lờ anh đi nữa, được không?"

Bùi Tinh động lòng, liếc nhìn anh một cái.

"Anh khó chịu.", giọng Sơ Húc càng trầm hơn, "Về nhà không thấy em đâu, anh rất khó chịu, biết em bỏ đi, anh gần như phát điên lên."

"Đừng bỏ mặc anh.", Sơ Húc nghẹn ngào, khấp nép nói, "Xin em đấy."

Bùi Tinh mím môi, xót ruột, cô nhẹ nhàng nói, "Không."

Sơ Húc thấp giọng hỏi, "Không gì cơ?"

"Không bỏ mặc anh.", Bùi Tinh nói, "Đừng buồn mà."

Hai mắt Sơ Húc đỏ lên trong phút chốc, yết hầu nhấp nhô, máu nóng sôi trào.

Anh thấp giọng "ừm" một tiếng.

Thấy anh vẫn còn rầu rĩ, Bùi Tinh lại cảm thấy có chút ảm ức, "Nhưng mà anh không để ý đến em còn gì."

"Hôm nay anh rất khó chịu.", Sơ Húc ngược mắt lên, "Chiều hôm qua anh lái xe về thành phố Thanh, quần áo cũng không kịp mang theo, tối qua mới đến nơi. Anh thương lượng với bố mẹ bảo họ sáng nay đến nhà em, cả đêm không ngủ được."

Bùi Tinh cẩn thận nhìn lại, trong mắt anh đúng là có tơ máu thật.

Cô mân môi dưới, trên tay vẫn còn cái gối ôm.

Phòng bật điều hòa, cô mặc váy liền thân, hai bàn chân hơi lạnh, cô rụt lại. Sơ Húc thấy thế bèn bảo cô ngồi nhích lại gần, rồi áp hai bàn chân cô trong lòng bàn tay rộng lớn của mình.

Lúc đầu Bùi Tinh còn bối rối, nhưng Sơ Húc nắm chân cô rất chặt, cô không giãy ra được. Dù sao thì lòng bàn tay anh cũng ấm áp, cô rất thoải mái, không còn giãy tới giãy lui nữa.

Sơ Húc nhìn cô một lúc lâu rồi ấn đầu cô xuống vai mình, anh trầm giọng nói: "Ngoan, hôm nay nhìn thấy em ở nhà, anh không còn hoảng loạn nữa, nhưng lại có chút tức giận, không nhìn em, không để ý đến em, nhưng anh không hề có ý định không đi tìm em, thế nên lúc ra khỏi nhà em, anh đã hỏi Lâm Lâm Cừu địa chỉ của em ở bên này rồi."

"Anh giận?", Bùi Tinh cắn môi, "Anh giận cái gì?"

Sơ Húc không nói gì, lúc này không thể nói lý lẽ được, mà phải dỗ dành tiểu tổ tông nhà mình trước.

"Em còn chưa giận, anh giận cái gì?", Bùi Tinh hỏi.

Sơ Húc ngoan ngoãn chịu thua: "Nói xem giận cái gì, anh đền tội với em."

"Anh tự nghĩ đi.", Bùi Tinh không muốn nói, cô muốn anh chủ động nói ra.

Đương nhiên Sơ Húc biết là chuyện gì, anh vốn định giấu cô cả đời, lại chẳng ngờ cô đã biết.

"Tiểu Tinh.", Sơ Húc gọi tên cô, yết hầu trượt lên xuống, trong lòng có chút khó chịu, "Anh vốn không muốn nói..."

"Anh sợ em thương hại anh.", giọng Sơ Húc trầm xuống, "Sợ em vì thương hại anh nên mới ở cạnh anh."

Bùi Tinh: "Em không có..."

"Suýt!", Sơ Húc đặt ngón trỏ lên môi cô, "Hồi trước anh nghĩ thế, nhưng sau này anh lại cảm thấy, thương hại thì thương hại, ít ra nếu sau này em không thích anh, thì sẽ vì thương hại anh mà không bỏ được anh."

"Anh nói gì đấy!", Bùi Tinh tức giận hỏi, "Ai không thích anh? Ai thương hại anh? Ai vì thương hại anh nên mới ở bên cạnh anh?"

Thấy hai mắt cô lại đỏ hoe, Sơ Húc bèn hôn lên mắt cô rồi nhẹ nhàng nói: "Được, không phải thương hại anh."

"Vốn dĩ là thế.", Bùi Tinh nói tiếp, "Người em thích là Sơ Húc, cả đời này chỉ có một mình Sơ Húc."

Sơ Húc thấp giọng nói: "Cả đời Sơ Húc anh cũng chỉ có mình Bùi Tinh."

Bùi Tinh mím môi cười một cái, giang tay ôm cổ anh.

Sơ Húc cất giọng khàn khàn: "Năm đó... Thật sự muốn đến sân bay tìm em."

Bùi Tinh im lặng.

Sơ Húc thông hòng, ngay lúc này, anh muốn mở miệng vết thương ra cho cô xem.

Bùi Tinh không đành lòng: "Em không nghe nữa, bọn mình cứ thế này là tốt rồi..."

"Em phải nghe.", Sơ Húc nhẹ giọng nói, "Anh muốn nói hết cho em nghe nỗi nhớ em anh từng trải qua."

...

Ngày 29 tháng 12 năm 2016.

Trời đông giá rét, thành phố Thanh nằm ở phương Bắc, cái lạnh bên ngoài thật sự khiến người ta cảm thấy bước đi thôi cũng quá khó khăn.

Mùa đông năm nay không có tuyết. Sơ Húc làm xong nhiệm vụ trên biển liền về kí túc xá thay quần áo, đám lính dưới cấp anh trêu chọc: "Ấy, anh tranh thủ kỳ nghỉ để đi đâu đấy?"

Sơ Húc đưa tay chỉnh cổ áo, nhìn vào gương một lát rồi quay lại lạnh lùng hỏi họ: "Có muốn tập chạy không?"

Cả đám cuống cuống tản đi, chỉ còn lại mỗi mình Tiểu Thời.

Tiểu Thời tiến lại gần, hớn hờ hỏi: "Sơ đội, rốt cuộc anh đi đâu đấy?"

"Về nhà.", Sơ Húc lấy di động, nghĩ đến việc chỉ một lát nữa thôi là được gặp người ấy, anh nhếch môi cười, bổ sung thêm một câu, "Đi dỗ tiểu tổ tông."

Tiểu Thời "ái chà" một cái rồi hỏi tiếp, "Người trong lòng à?"

Lần đầu tiên Sơ Húc tỏ ra ngại ngùng, anh nghiêng đầu cười, nhẹ nhàng "ừ" một tiếng.

Tiểu Thời bảo: "Thế thì tranh thủ đi, đã sáu năm anh không về nhà rồi, hiếm lắm mới có một nhiệm vụ không cần anh tham gia, anh phải tận dụng thời cơ đấy."

Sơ Húc đáp "ừ" rồi nói: "Đi đây."

Sáu năm không gặp Bùi Tinh, Sơ Húc có chút căng thẳng. Nhưng thật ra cũng không hẳn là sáu năm, ít ra anh cũng có bức ảnh của cô khâu trong vạt áo, lúc nào cũng có thể nhìn thấy được, thậm chí những lúc vào sinh ra tử cũng có thể mang ảnh cô theo, không bao giờ cô đơn.

Nhưng lúc này, đúng là Sơ Húc đang rất căng thẳng.

Để giảm bớt sự căng thẳng, anh đứng trước cửa bệnh viện một lúc lâu, thậm chí còn vào tiệm cà phê uống mấy tách.

Từng có lúc, anh rảnh rỗi lên mạng tìm thử tên Bùi Tinh. Vốn dĩ chỉ là ôm ảo tưởng rằng có khi nào cô đã trở thành một bác sĩ nổi tiếng hay không, nhưng lại cảm thấy cô ham chơi như vậy chắc không thể, lại chẳng ngờ, anh thật sự tìm được tên cô, thậm chí là vô cùng vẻ vang.

Uống hết mấy tách cà phê, tâm trạng anh thoải mái hơn nhiều. Anh đứng dậy, ngượng ngùng ôm bó hoa hồng lên, chậm rãi đi vào bệnh viện. Gương mặt anh đỏ ửng, người đi qua đều liếc mắt lại nhìn với vẻ vô cùng tò mò. Anh cảm thấy không quan trọng, quan trọng là lát nữa có thể gặp người anh luôn nhớ nhung rồi.

Chỉ có điều, không ngờ là, anh lại gặp được giáo sư Ôn. Ông ấy nói Bùi Tinh vừa đi, cô đã lên máy bay đi Úc rồi.

Lúc ấy, anh không chút chần chừ, lên mạng đặt vé máy bay, vừa ôm bó hoa hồng vừa chạy ra xe, đặt bó hoa ra ghế sau rồi đi thẳng tới sân bay.

Ngày đó, gió rất nhẹ, trời cũng rất xanh.

Bó hoa hồng trên ghế phụ tỏa hương thơm nồng.

Anh không thể ngờ được rằng, trong khi các xe khác đang chạy rất bình thường, thì anh lại bị tài xế say rượu ở phía sau thúc mạnh khiến xe của anh lao thẳng vào dải phân cách.

Khoảnh khắc thân xe quay cuồng, anh nhắm mắt lại. Trước khi nhắm mắt, anh nhìn thấy bầu trời xanh trong, bất giác lại nghĩ đến bức ảnh của cô được anh khâu vào ngực trái chiếc áo anh mặc mỗi lần ra biển. Cũng chính lúc này, anh quên mất mình không mặc quân phục, cũng không có ảnh của cô, nhưng vẫn không quên đặt tay lên trái tim mình.

Như một sự bảo vệ cô.

Khoảnh khắc đó, anh vô cùng sợ hãi, anh sợ anh gặp chuyện, mà sợ hơn nữa là, nếu cô biết anh gặp chuyện, có khi nào... sẽ rất đau khổ hay không?

...

Khi anh tỉnh lại thì đã là ngày hôm sau.

Lúc ấy, được thông báo là cổ họng bị tổn thương không nói được, cánh tay trái bị thương nặng, không biết là thật hay do tâm trạng mà ra, anh cảm thấy bầu trời xám xịt, tối tăm, u ám.

Giây phút ấy, anh cảm thấy có lẽ cuộc đời này của mình đã định trước là không bao giờ có được cô. Bằng không tại sao mỗi lần anh muốn ở bên cạnh cô thì lại xảy ra nhiều biến cố như vậy?

Năm thi vào đại học, anh thật sự muốn ở bên Bùi Tình.

Nhưng...

Không thể nói được, anh run rẩy viết mấy chữ cho mẹ xem.

- Đừng nói với bất kỳ ai, đặc biệt là Bùi Tinh.

Mẹ Sơ quả thật không nói. Nhưng ngày ngày phải đối diện với giường bệnh trắng toát, ăn cũng không ăn nổi, mẹ khóc nức nở mà chẳng thể nói được một câu an ủi, anh đã chạy trốn.

Chạy trốn một cách yếu đuối.

Anh trốn trong một căn phòng chật hẹp, lại tình cờ gặp được Ôn Hành.

Nhìn Ôn Hành ngày đêm chăm sóc mình, anh cảm thấy mình như một phế nhân, cảm thấy không bằng từ bỏ đi thôi...

Nhưng nghe thấy cậu ta nói: "Nghĩ đến người anh muốn yêu thương, muốn bảo vệ.", trong đầu anh chỉ còn hình bóng của Bùi Tinh.

Anh lại thỏa hiệp một lần nữa, chỉ vì yêu cô.

Thế nên, khi bố mẹ đến tìm, anh đã theo họ trở về.

Lúc bố mẹ muốn anh đến Thang Khê phục hồi chức năng, anh cảm thấy, nếu thật sự có thể tốt lên, có phải sẽ được đi tìm cô, nói với cô rằng anh yêu cô hay không?

Anh đến Thang Khê.

Ngày tháng phục hồi chức năng cực kỳ khổ cực, nhưng nghĩ đến cô, anh lại cảm thấy khổ mấy cũng đáng giá.

Có một đêm, anh mơ thấy cô. Trong mơ, cô ngồi trên bức tường của đại viện, hai tay chống hai bên, cả người lắc lư chao đảo, lại cười hì hì với anh,

"Sơ Húc, em rất nhớ anh, tại sao anh không đến tìm em?"

Sau khi tỉnh lại, cả người anh ướt đầm, nhễ nhại mồ hôi.

Anh nhớ người già hay bảo, mơ thấy một người quá ba lần có nghĩa là duyên đã hết. Đây là lần thứ ba anh mơ thấy cô từ lúc vào viện phục hồi chức năng. Trước kia anh không tin vào điều đó, nhưng hiện tại, anh vô cùng hoảng loạn, anh không muốn hết duyên. Vốn dĩ đã định sau khi giọng nói ổn định, anh sẽ đi tìm cô, nhưng anh không đợi được. Trời còn chưa sáng, anh đã đặt vé máy bay, trốn ra khỏi bệnh viện đi đến sân bay.

Trước khi lên máy bay, anh vẫn hơi hồi hộp, nhưng rồi cảm giác ấy lại bị sự vui sướng vì sắp được gặp cô áp đảo.

Xuống máy bay, anh nở một nụ cười đã không thấy suốt mấy tháng nay. Cuối cùng thì anh cũng được đứng chung một khoảng trời với cô rồi.

Ngày gặp tai nạn, anh từng nghe giáo sư Ôn nói cô ở khu kí túc xá của trường học. Anh không chần chừ, nhanh chóng đến nơi đó, còn mua một bó hoa hồng.

Hôm ấy, thời tiết se se lạnh, nhưng bầu trời cũng rất xanh.

Từ xa, anh đã nhìn thấy cô, nhưng bên cạnh có thêm một người con trai, tóc vàng, mắt xanh, hai người nói chuyện rất vui vẻ. Bàn chân vừa nhấc lên của anh bỗng rụt về, vì anh nhìn thấy người con trai kia thơm lên má Bùi Tinh, mà cô thì chẳng hề né tránh, còn mỉm cười và ôm lấy anh ta.

Khi đó Sơ Húc cúi đầu, ôm bó hoa hồng xoay người rời đi, trong đầu cứ văng vẳng câu nói, "Thôi, mình đã thành nửa tàn tật rồi, đừng làm phiền cô ấy nữa..."

Anh ôm theo bó hoa hồng lên máy bay.

Không quấy rầy cô...

Có lẽ giờ phút này phát hiện ra, người luôn luôn là động lực cho mình lại không thuộc về mình, anh mất hết khát khao, dứt khoát ở lại Thang Khê. Nơi nào ở thành phố Thanh cũng có bóng dáng cô, trở lại có lẽ sẽ không khỏi nhớ đến cô.

Ít ra, ở đây, anh có thể tự huyễn hoặc bản thân.

... Chờ anh dưỡng thương, chờ anh khỏe mạnh, anh sẽ có thể đi tìm cô, có thể đi tìm cô lần nữa...

Thế nhưng, đêm đó, khi trở lại căn nhà ở Thang Khê, Sơ Húc đã khóc đến mức giọng nói khàn đi.

Khi ấy anh nhìn gốc Catalpa, hai mắt đỏ hoe, lòng thầm nghĩ: Cô không còn là cô bé yêu anh, lúc nào cũng lẻo đẻo theo anh, ngọt ngào gọi tên anh nữa.

Cô có người đàn ông của mình.

Có người đàn ông nguyện ý trả giá vì cô.

Chỉ là, người đàn ông ấy, không phải là Sơ Húc...

VÀNG DƯƠNG ÔM LẤY EM

Tiểu Trang Chu

dtv-ebook.com

Chương 34

Bùi Tinh ngồi trên đùi anh yên lặng nghe anh kể hết tất cả, bao gồm cả việc anh từng đi tìm cô một năm trước.

Sơ Húc giơ tay véo má cô, khước miệng nhếch lên, anh an ủi cô: "Đừng buồn, chẳng phải bây giờ rất tốt rồi sao?"

"Sơ Húc.", Bùi Tinh nghẹn ngào, giọng nói vì khóc mà trở nên khàn khàn, cô hít mũi, ôm mặt anh rồi ngẩng lên nhìn anh bằng đôi mắt đỏ hoe, "Cả đời này, ngoan ngoãn ở bên em, đừng đi đâu cả."

"Được.", Sơ Húc đáp, "Được, anh đồng ý với em."

Đôi mắt anh hiện đầy vẻ đau lòng, anh đưa bàn tay ấm áp lên khẽ chạm vào mắt cô, rồi nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt của cô, anh thấp giọng nói: "Đừng khóc, anh đau lòng."

"Anh đau lòng gì chứ.", Bùi Tinh nức nở, ôm cổ anh không chịu buông, "Em đau lòng còn không hết nữa là, anh đau lòng gì chứ."

"Không nỡ để em khóc, em khóc, anh khó chịu."

Sơ Húc liếm môi, yết hầu trượt lên xuống. Từng đi qua ranh giới giữa sự sống và cái chết, chuyện gì cũng từng nếm trải, thế nên anh cảm thấy, người con gái trong lòng mình lúc này đây mới là cả thế giới.

...

Hai người ngồi trên sô pha một lúc, đến khi muốn đi tắm thì lại phát hiện Sơ Húc không mang quần áo, chỉ có đúng một bộ đang mặc trên người.

Thế nên, hai người cùng nhau đi đến cửa hàng ở gần đó mua vài món. Tất cả do Bùi Tinh chọn, cô chọn áo màu trắng, xám, xanh biển, trừ màu đen thì không, quần thì chọn loại quần thể thao anh hay mặc mọi ngày.

Sơ Húc nhìn đồng áo, hiểu ngay tâm tư của cô, đơn giản là vì cảm thấy áo anh mặc hàng ngày quá đơn điệu. Anh khẽ cười, đứng phía sau vừa ôm eo cô vừa xem cô chọn quần lót cho mình.

Kiểu dáng quần lót khá đa dạng, tứ giác, tam giác, màu sắc cũng nhiều.

Mà, tầm mắt từ xung quanh bắn tới cũng rất nhiều...

Bùi Tinh xấu hổ, cô liếc nhìn xung quanh rồi nhỏ giọng hỏi, "Họ nhìn cái gì đấy?"

Sơ Húc không nhìn những người kia, chỉ cúi người thì thầm bên tai cô, "Có lẽ là nhìn em chọn quần áo cho người đàn ông của em, vừa chuyên chú vừa quyến rũ."

Bùi Tinh "xí" một tiếng, dường như cô không biết, họ đang nhìn anh thì có...

Người đàn ông này quá cuốn hút, gương mặt đẹp, vóc dáng cũng đẹp. Thật muốn nhốt anh ở trong nhà mà!

Trước giờ Bùi Tinh hay nghĩ gì nói nấy, cô hơi ngả về phía sau, mà Sơ Húc cũng ăn ý rướn người về phía trước, ghé mặt lại gần cô, cô liền nói bên tai anh: "Anh nói xem, sao anh lại quyến rũ người ta thế hả?"

"Đâu có quyến rũ ai đâu.", Sơ Húc buồn cười, yết hầu trượt một cái.

Từ vị trí này, Bùi Tinh có thể nhìn thấy rõ vết hằn của anh, chỉ cảm thấy lúc nó trượt lên trượt xuống trông vô cùng gợi cảm.

Cũng đúng lúc này, người kia nhẹ nhàng hôn lên vành tai của cô một cái rồi nói vào tai cô: "Chỉ quyến rũ tiêu tố tông của anh thôi."

Bùi Tinh cười, đứng thẳng người dậy, mặt đỏ ửng, hờn dỗi nói: "Không đứng đắn."

Sơ Húc ôm eo cô, nhỏ giọng nói, "Đi mua mấy bộ đồ ngủ đi..."

Bùi Tinh nhớ ra anh chưa có đồ ngủ, "Phải rồi, để em chọn cho anh."

"Vâng được.", Sơ Húc nói, "Anh cũng chọn cho em."

"Em có rồi mà."

Sơ Húc không đáp lời, kiên quyết chọn cho Bùi Tinh mấy bộ đồ ngủ...

Voan rất mỏng, vải thiếu chỗ này khuyết chỗ kia, kiểu dáng vô cùng đa dạng...

Thấy anh nghiêm túc chọn như vậy, mặt Bùi Tinh đỏ bừng, đành trốn sau lưng anh không dám nhìn ai.

Về mặt Sơ Húc vẫn như thường, chọn được kha khá rồi, thấy cô xấu hổ, anh giang một tay ra ôm cô vào lòng, khẽ bật cười, một tay khác đưa lên xoa đầu cô, sau đó hờ hững liếc nhìn mấy cô nhân viên vẫn cứ nhìn chằm chằm sang phía này. Ánh mắt đó có phần lạnh lùng, đáng vẻ ít khi cười của anh vốn dĩ đã khiến người ta phải e dè rồi, huống chi lúc này anh còn có ý cảnh cáo. Mấy cô nàng kia lập tức thu ánh mắt lại, không dám ngoảnh sang nữa.

Sơ Húc nhanh chóng chọn thêm vài món nữa, cuối cùng lại dắt tay cô đi chọn quần lót cho anh. Mặt Bùi Tinh nóng ran, không hiểu vì sao anh lại

dồi hơi đến mức dúi tay cô nhặt quần lót cho anh, tự mình lấy không được sao?...

Chẳng lẽ anh tự ghét mình?

Sơ Húc không nghĩ nhiều như cô. Quần áo của chồng, vợ tự tay chọn là vô cùng bình thường.

Anh đi thanh toán rồi dắt tay cô ra về.

Lần này Bùi Tinh lái xe. Sơ Húc ngồi ghế phụ, nghiêng đầu nhìn cô, anh cười nói: "Kĩ thuật lái xe không tồi."

"Đương nhiên.", Bùi Tinh kiêu ngạo nhướn mày, dáng vẻ vô cùng đắc ý.

Thấy cô dương dương tự đắc, ý muốn bắt nạt cô lại trời dậy, Sơ Húc trầm giọng cười, vừa đúng lúc đèn đỏ, anh cởi bỏ đai an toàn rồi ghé vào sát tai cô.

Bùi Tinh đang đếm ngược thì thấy anh bỗng sán lại gần, cô không khỏi sửng sờ, còn chưa kịp hỏi gì thì anh đã thông thả phả hơi vào tai cô. Đang khi cô nghi hoặc thì anh khàn giọng thì thầm, "Thế vì sao..."

"Kĩ thuật lái xe khác của em lại kém như vậy? Mới có một lúc đã kêu mệt..."

"Hả?"

Bùi Tinh chậm chạp hiểu "kĩ thuật lái xe" mà anh nói là gì, hai má cô đỏ lên, đang lo nghĩ không biết nên che giấu thế nào thì đèn xanh bật sáng, cô nhỏ giọng mắng anh, "Ngồi vào chỗ đi!"

Sơ Húc ngồi ngay ngắn, anh nghiêng đầu mỉm cười nhìn cô.

Bùi Tinh xấu hổ vô cùng, vừa mới nói: "Dây an..."

Thì phát hiện anh đã cài dây an toàn xong rồi.

Cả gương mặt cô đỏ bừng, may mà rẽ một cái là đã về đến tiểu khu.

Sơ Húc ngoan ngoãn xách túi xuống xe, thấy cô đi như bay, anh sai bước dài, tay trái xách hết đồng túi, tay phải ôm cô vào lòng. Cửa thang máy mở ra, anh đưa cô vào, thành thực ấn số tầng.

Vốn dĩ Bùi Tinh không muốn để ý đến anh nữa, nhưng thấy anh dùng tay trái xách túi, cô không đành lòng, bèn nói: "Đưa túi cho em, em xách cho."

"Yên tâm.", Sơ Húc nói: "Chút đồ này anh xách được, tay ổn nhiều rồi."

"Thật không?", Bùi Tinh nhỏ giọng hỏi, có chút ngờ ngàng.

"Thật.", Sơ Húc buồn cười, "Chỉ lúc nhắc lên thì hơi không thoải mái thôi, không có gì nghiêm trọng cả."

Bùi Tinh cười, "VẬY là tốt rồi."

Thấy cô như vậy, Sơ Húc cắn tai cô một cái rồi hỏi: "Không giận nữa à?"

Nghĩ đến câu nói lúc ở trên xe, Bùi Tinh lại thấy nóng mặt, không thèm để ý nữa.

Tâm trạng Sơ Húc cực kỳ tốt, phần từ "bắt nạt Tiểu Tinh" trong anh lại bắt đầu ngo ngoe.

Đúng lúc thang máy mở ra, anh dắt tay cô đi vào nhà. Bùi Tinh vừa mới ngồi xuống, còn chưa ấm chỗ đã nghe thấy tiếng Sơ Húc.

"Sơ Húc... hơi đau."

Bùi Tinh sững sờ, ngây ngốc chớp mắt...

Sao giọng anh lại ẻo lả như thế?...

"Sơ Húc, chậm một chút."

Bùi Tinh càng nghe càng cảm thấy kỳ quái, bỗng nhiên, cô thấy những lời đó vô cùng giống...lời...của cô nói.

"Aaaaa!", Bùi Tinh hoàn hồn, tên Sơ Húc thối thân này, anh bắt chước giọng cô thì thôi, lại còn bắt chước cách cô kêu ở trên giường...

Thấy cô rớt cuộc cũng hiểu anh đang bắt chước cái gì, Sơ Húc bật cười sáng khoái. Anh nhấc chân bước một bước, tránh được cái gối Bùi Tinh vừa ném tới.

Thấy xuất chiêu thất bại, Bùi Tinh liền đứng dậy lao tới chỗ anh. Sơ Húc nhếch môi, nhìn về phía phòng ngủ rồi chạy vào đó.

Bùi Tinh không nghĩ nhiều, đuổi vào theo.

Ngay khi vừa mới bước vào cửa, cô đã bị bế bổng lên. Bùi Tinh hét lên một tiếng, mà ngay lập tức, Sơ Húc đã giơ chân đóng cửa lại, rồi đặt cô lên giường.

Có thể Bùi Tinh mới biết được âm mưu của anh...

Sơ Húc vây cô trong vòng tay mình. Bùi Tinh vung loạn cả tay cả chân, hai mắt tròn trũng, hai má phồng lên, nhưng có lẽ do vừa bị anh trêu chọc, bất giác cảm thấy xấu hổ, cô nhất quyết không chịu mở miệng nói chuyện, cũng chẳng thém bảo anh buông cô ra.

Sơ Húc càng cười vui vẻ hơn, anh bảo: "Kêu một tiếng cho anh Sơ Húc của em nghe đi."

Bùi Tinh hít sâu một hơi, lấy hết sức húc đầu vào ngực anh. Có lẽ anh không đau mà đầu cô lại đau điếng rồi, Bùi Tinh "shhh" một tiếng, chưa nói

câu nào đã được người nào đó dùng tay áp lên đỉnh đầu.

Sơ Húc thở dài một hơi, thấy cô tự làm mình đau, anh không còn tâm trạng đùa nữa. Anh ôm eo cô, đè đầu cô vào lồng ngực mình, hôn lên đỉnh đầu cô rồi khàn giọng hỏi: "Đau không?"

"Làm gì mà yếu ớt như thế.", Bùi Tinh nói thế nhưng trán thì đã hồng hồng rồi, rõ ràng là cô đang khoe mẽ.

"Được rồi.", Sơ Húc giữ thế diện cho cô, "Tổ tông nhà mình giỏi nhất, làm gì mà yếu ớt như thế."

Nói xong, anh vẫn đưa tay ra xoa trán cô, còn nhỏ giọng hỏi: "Để anh nhìn xem có sưng không."

Bùi Tinh ngoan ngoãn để cho anh xem.

Thấy chỉ hơi hồng hồng, Sơ Húc nhẹ nhàng xoa, lại lẩm bẩm: "Cũng may không sưng."

Bùi Tinh hừ một tiếng, "Vẫn là tại anh."

"Anh biết.", Sơ Húc buồn cười, "Tại anh."

"Xấu quá có phải không?", Sơ Húc đè cô dưới thân, anh hỏi.

Bùi Tinh không dám nhìn lên gương mặt đầy mỉa mai của anh, cô "ừ" một cái rất khẽ.

"Thế anh lại xấu thêm một chút nhé?"

Cô không trả lời, chỉ lẳng lặng tắt đèn đi.

Trong bóng đêm.

Giọng nói mềm mại của cô vang lên, "Sơ Húc... chậm một chút..."

Lời vừa dứt, Sơ Húc bật cười, giọng nói trầm thấp đầy mê hoặc, "Để anh thương em..."

...

Nửa đêm.

Sơ Húc bế cô đi lau rửa sạch sẽ.

Hai người nằm trở lại giường, Sơ Húc ôm lấy cô với vẻ mặt thỏa mãn, trong đầu lại nghĩ tới lúc anh bắt chước cô kêu, nghĩ tới tiếng rên khe khẽ của cô vừa rồi, từng tiếng Sơ Húc, anh Sơ Húc, anh còn ác ý bắt cô gọi ông xã. Cô ngoan ngoãn gọi, từng tiếng mềm mại thấm vào lòng anh, khiến anh không dám dùng sức quá mạnh, chỉ có thể phục tùng.

Bùi Tinh mệt mỏi gối đầu lên ngực anh thở dốc, hơi thở nóng rực phả vào lồng ngực anh.

Sơ Húc vừa mát xa cho cô vừa nhỏ giọng hỏi: "Còn đau không?"

"Vẫn ổn.", Bùi Tinh đáp.

Cô chẳng còn mặt mũi nào mà nói ra cảm nhận của mình, dù sao cũng chỉ biết là anh ngày càng lợi hại... Lần đầu tiên đúng là cực kỳ đau, hiện giờ thì không còn thấy đau nữa... Miễn cưỡng mà nói, còn rất thoải mái là đằng khác...

Nghĩ thế cũng đủ ngại rồi, Bùi Tinh vùi gương mặt nóng bừng vào lòng anh.

Sơ Húc lớn lên từ nhỏ cùng cô, chút tâm tư này anh hiểu cả. Nhếch miệng cười một cái, anh ôm chặt lấy cô, lại trầm giọng cười nói: "Không hỏi em nữa, đừng xấu hổ."

"Xấu hổ đâu.", Bùi Tinh mạnh miệng.

"Được rồi.", Sơ Húc chiều theo cô, "Bảo bối nhà anh giỏi nhất, không bao giờ xấu hổ."

Thấy anh tăng bốc mình như vậy, Bùi Tinh đỏ mặt ôm cổ anh rồi nhỏ giọng hỏi, "Thật ra cũng không phải là không xấu hổ, sao anh lại nói em thành ra mất hình tượng như thế hả?"

Sơ Húc bị dáng vẻ mơ màng này của cô cào cho ngứa ngáy, anh cắn tai cô một lúc, cho đến khi mặt cô đỏ lừ mới buông tha.

"Thật là muốn chết trên người em quá.", Sơ Húc lại khơi ra chủ đề người lớn.

Bùi Tinh: "..."

"Mua Coca* mà anh cũng nói chết với chả không chết được.", hiện tại Bùi Tinh vô cùng miễn cảm với từ này, có hiểu cũng không nói, mà lại càng không muốn nghe từ miệng Sơ Húc nói ra.

*Mua Coca, phiên âm là: "Mai ke le", đọc lên nghe giống từ "Make love".

"Mua Coca?" Sơ Húc hỏi.

Bùi Tinh bò lên ngực anh, ghé vào tai anh giải thích. Vài giây sau, Sơ Húc liền bật cười.

Tiếng cười trầm thấp, dễ nghe, nồng đậm như rượu hoa quế ủ lâu năm...

Thấy đêm nay anh có vẻ rất vui, Bùi Tinh cũng vui theo, cô nhỏ giọng tuyên bố: "Sơ Húc, anh là của em."

Sơ Húc "ừ" một tiếng, yết hầu trượt lên xuống, "Từ lúc bắt đầu anh vẫn luôn là của em, cả thể xác và linh hồn chỉ là của em, của một mình em."

Một câu mê hoặc này của anh đủ khiến trái tim Bùi Tinh loạn nhịp, cô cũng ghẹo anh, "Sơ Húc, anh là người duy nhất của cả đời em."

"Em là người anh yêu đến chết cũng không đổi."

"Thế thì anh là mối tình đầu của em..."

"Nói như kiểu em không phải là tình đầu của anh ấy..."

"Cũng đúng.", Bùi Tinh đáp. Cô đúng là tình đầu của anh thật.

Bùi Tinh hôn anh một cái rồi nói: "Ngày mai em sẽ cho anh một bất ngờ."

"Được.", Sơ Húc kéo cô vào lại vòng tay mình, anh thì thầm: "Ngủ ngon."

Bùi Tinh "ừm" một tiếng, cô vẫn còn muốn nói mấy lời sến súa trêu anh...

Hình như Sơ Húc đã ngủ rồi, hơi thở đều đều, rất nhẹ.

Thế nhưng, Bùi Tinh không ngủ được, lúc thì khều khều ngón tay anh, lúc lại lấy di động chụp dáng vẻ ngủ say nhưng vẫn đầy quyến rũ của anh. Một lát sau, biết chắc anh đã ngủ say, cô ghé vào tai anh nhỏ giọng nói ra tâm sự trong lòng mình: "Sơ Húc... em ăn nói vụng về... nhưng em... không phải vì thương hại anh, em rất muốn được ở cạnh anh, cả đời này được ở bên anh. Em yêu anh."

Cô nghĩ mấy lời xấu hổ đó phải đợi anh ngủ rồi mới nói được, thế nên, lúc đang định nằm xuống thì người vốn đang ngủ bỗng mở hai mắt ra, vẻ mặt đờm ỳ cười, giọng nói trầm thấp tràn qua cổ họng, "Tiểu tử tông, tranh thủ lúc anh ngủ lảng lạng tỏ tình à?"

Bùi Tinh xấu hổ, vùi mặt vào gối rồi lầm bầm nói: "Không phải, không phải, không phải..."

"À.", Sơ Húc thấp giọng cười, cánh tay dài duỗi ra nhắc cô lên để cô đối diện với mình, ánh mắt thâm trầm. Lúc gương mặt cô ngày càng đỏ, anh liền hôn cô một cái. Yết hầu trượt một nhịp rõ ràng, vạt áo ngủ mở rộng, để lộ ra cơ ngực rắn chắc, không phải dạng phô trương mà là vô cùng gợi cảm.

Mặt Bùi Tinh nóng bừng, cô giơ hai tay ra kéo kín cổ áo anh lại.

Thấy cô như vậy, Sơ Húc bèn dỗ: "Nói lại lần nữa đi..."

"Nói cái gì chứ?", Bùi Tinh đỏ mặt, biết rồi mà còn hỏi.

"Nói em yêu anh."

"Anh yêu em."

*Vì ngôi xưng hô trong tiếng Trung chỉ có "ni" và "wo" nên Bùi Tinh mới trêu Sơ Húc như vậy.

"Bùi Tinh, cho em một cơ hội nữa, nói mau.", Sơ Húc cười, giả vờ uy hiếp.

Thật ra Bùi Tinh cũng hơi sợ, nhưng cô vẫn làm bộ làm tịch nói: "Ôi trời ời... Nếu anh muốn nghe như thế thì em sẽ nói... Em yêu anh, Sơ Húc... Yêu anh nhất."

Sơ Húc đáp, "Anh cũng yêu em."

"Ngày mai em sẽ cho anh một bất ngờ.", Bùi Tinh nói, "Ngủ sớm đi, ngủ ngon."

Sơ Húc ngoan ngoãn không trêu cô nữa, ôm chặt lấy cô, thì thầm bên tai cô: "Ngủ ngon, bà xã."

VÀNG DƯƠNG ÔM LẤY EM

Tiểu Trang Chu

dtv-ebook.com

Chương 35

Sáng sớm hôm sau, Bùi Tinh giờ mình, người nằm phía sau lưng phả hơi thở nóng rực vào cổ cô. Bùi Tinh rút cổ lại, đưa tay lên sờ tóc anh, hơi gai tay. Cô vừa rút tay về thì lại bị người đàn ông nằm bên cạnh tóm lấy.

Sơ Húc híp mắt, anh hỏi bằng giọng khàn đặc, "Dậy rồi à?"

"Ừm, chào buổi sáng."

"Chào buổi sáng."

Sơ Húc đưa tay cô lên môi hôn một cái, lại nhân thế cọ cái cằm lún phún râu vào gáy cô.

"Nào, ngựa quá.", Bùi Tinh khẽ giẫy ra.

Sơ Húc dứt khoát xoay người cô lại, "Ngựa chỗ nào?", anh cười hỏi, tay tóm lấy eo cô, "Anh gãi cho em."

Bùi Tinh nói: "Đừng nghịch nữa, em phải đi nộp báo cáo, về nhanh thôi."

Cô vừa nói vừa dậy đi rửa mặt, "Anh ở nhà chờ em nhé."

Sơ Húc cười một cái, nhìn cô lấy toner trên bàn trang điểm vỗ vỗ vào mặt, anh hỏi, "Bất ngờ đâu?"

"Đừng nóng, đợi trưa em về."

Sơ Húc ngoan ngoãn gật đầu.

Bùi Tinh trang điểm, Sơ Húc cũng dậy đi lấy quần áo. Anh cởi bỏ bộ đồ ngủ trên người, từ trong gương, Bùi Tinh có thể nhìn thấy cơ bụng và cơ ngực săn chắc của anh.

Có vẻ anh không chú ý tới, hai tay giơ lên tròng cái áo thun vào người. Cổ áo được kéo qua mắt, rồi qua mũi của anh, thấy anh sắp mặc xong, Bùi Tinh vội vàng ngồi ngay ngắn, dường như người ban nãy nhìn trộm chẳng phải cô vậy.

Qua khước mắt, Sơ Húc liếc cô, thấy cô ngồi nghiêm chỉnh, anh cong môi cười một cái rồi đi vào phòng tắm rửa mặt.

Bùi Tinh trang điểm xong thì xách túi đi ra, lúc xoay người định bảo Sơ Húc là cô về muộn một chút, thì lại thấy anh cũng đi ra theo, cô hỏi: "Anh đi đâu đấy?"

"Đưa em đến bệnh viện.", Sơ Húc đáp, tự nhiên nhấc túi xách ra khỏi vai cô, anh lại nói, "Nhân thể đến công ty, có cái dự án anh phải đến xem."

"Được.", Bùi Tinh nắm tay anh, "Đi thôi."

Sơ Húc cười, ôm eo cô, đầu ngón tay không quên vuốt ve vài cái.

...

Sơ Húc đưa Bùi Tinh đến bệnh viện xong liền lái xe đến công ty. Trụ sở chính của công ty ở thành phố Thanh, các thành phố khác cũng có mấy chi nhánh. Lần này Sơ Húc về, cũng coi như thỏa tâm nguyện của bố mẹ. Suy cho cùng thì họ chỉ có mỗi mình Sơ Húc, sản nghiệp quá nhiều, việc làm không xuể, từ lâu đã có dự định giao toàn bộ cho anh. Hiện tại anh đã trở về, khỏi cần nói cũng biết bố mẹ anh vui đến mức nào.

Từ sáng sớm, bố Sơ đã cử thư ký Lưu xuống lầu đón Sơ Húc.

Tại sảnh một của công ty, thư ký Lưu đang tán gẫu vui vẻ với hai cô lễ tân.

Thư ký Lưu là thư ký của bố Sơ, một người đàn ông trung niên, tính tình rất hiền hòa. Bình thường ông rất ít khi xuống dưới, hầu hết là làm việc bên cạnh bố Sơ, hôm nay có vẻ như đang đợi ai đó. Một cô lễ tân đi rót cho ông cốc nước rồi hỏi: "Thư ký Lưu, chú đang đợi ai ạ?"

Thư ký Lưu nhận lấy cốc nước rồi cười, "Hôm nay con trai của chủ tịch đến, ông ấy bảo tôi xuống đón."

Dù sao cũng vẫn là cô gái trẻ, kiểu gì cũng có suy nghĩ này nọ với sếp, cô nàng rít rít hỏi: "Con trai chủ tịch chắc vẫn còn trẻ ạ?"

Thư ký Lưu gật đầu, cười nói: "Năm nay hai sáu tuổi."

"Trẻ quá, trước giờ bọn cháu chưa từng thấy anh ấy."

"Ừm, cậu ấy mới chuyển ngành không lâu, trước kia là Thượng úy hải quân."

"Giỏi thế.", trong lòng hai cô gái trẻ bỗng có cảm giác sùng bái, một người nói, "Cháu đến đây mấy năm rồi mà chưa bao giờ gặp cả, hôm nay phải ngắm cho kỹ mới được."

Thư ký Lưu không đáp, đúng lúc này, Sơ Húc từ cửa tiến vào đại sảnh, thư ký Lưu vừa trông thấy đã gọi to: "Húc!"

Thư ký Lưu biết Sơ Húc từ hồi anh còn bé, với ông mà nói, Sơ Húc gần giống như một đứa con trai vậy. Đương nhiên, ông không hề có ý "thấy sang bắt quàng làm họ".

Sơ Húc cũng trông thấy thư ký Lưu, anh chào ông ấy rồi cả hai cùng đi về phía thang máy.

Cho đến khi cửa thang máy đóng lại, hai cô bé lễ tân mới hoàn hồn.

"Trời ơi! Đẹp trai quá đi!"

"Mẹ ơi! Không ngờ con trai chủ tịch lại đẹp trai như thế!"

"Hoàn toàn không thua kém gì đám tiểu thịt tươi của showbiz."

"Đùa à, đáng người đấy, khuôn mặt đấy, bỏ xa đám tiểu thịt tươi ấy chứ!"

"Đúng đúng đúng, tớ cũng thấy thế. Không được, tớ phải báo tin tốt này cho mọi người mới được."

Nhân viên của tập đoàn Quân Hiền có một nhóm Wechat, đương nhiên, nhóm này không bao gồm chủ tịch. Giống như học sinh hay tự lập nhóm chat, chỉ không thêm chủ nhiệm vào mà thôi.

Hai cô bé lễ tân, một tên Lâm Thanh, một tên Hứa Nhân.

Lâm Thanh: Vừa nhìn thấy con trai chủ tịch!!! Đẹp trai kinh khủng khiếp!

Tin tức vừa được tung ra, cả nhóm chat như bùng nổ!

Thật không?

Hứa Nhân: Thật, thật luôn, tôi đứng bên cạnh đây này, thư ký Lưu còn đích thân xuống đón anh ấy cơ!

Ôi vãi! Tẹo nữa tôi phải mượn cớ lên xem mới được.

Cho tôi đi với.

Cầu ảnh chụp!

Lâm Thanh: Đẹp trai đã man luôn! Mà dáng người lại còn đẹp nữa, khí chất ngời ngời!

Thật không vậy?

Hứa Nhân: Thật trăm phần trăm! Đẹp trai lắm lắm ý! Không tin mấy cô lên mà xem, thề luôn!

Mới đầu ca, vậy mà mọi người chẳng buồn làm việc, chỉ quan tâm đến diện mạo của con trai chủ tịch và chuyện anh còn độc thân hay không.

Trái với sự náo nhiệt ở bên dưới, trên khu văn phòng cấp cao lại cực kỳ yên tĩnh.

Chỉ có Sơ Húc và bố Sơ, hai bố con ngồi trên sô pha.

Bố Sơ: "Nhóc con, về đây đã quen chưa?"

Sơ Húc gật đầu, "Cũng tạm, hai ngày nữa con sẽ đi làm."

Bố Sơ: "Không vội, nếu con muốn nghỉ ngơi thì cứ nghỉ thêm một thời gian nữa."

"Bố, con không mệt.", Sơ Húc biết là bố cảm thấy anh vẫn chưa hoàn toàn bước ra khỏi bóng ma tâm lý nên mới nói những lời đó. Anh đứng dậy, đi đến ngồi cạnh bố rồi ôm vai ông, anh nhỏ giọng nói: "Bố yên tâm, trước kia là con sai, không nên trốn đi mà không quan tâm đến chuyện gì cả, để bố mẹ phải lo lắng."

Thấy anh thật sự buông bỏ được, bố Sơ lặng lẽ dụi đôi mắt đỏ hoe, ông nói: "Chuyện này không trách con được, có là ai thì cũng chẳng thể chịu nổi, bố chỉ mong con vui vẻ thôi."

Sơ Húc có chút xót xa, nhưng anh vẫn cười một cái, lại còn trêu bố, "Bao nhiêu tuổi rồi mà còn...đừng khóc nữa."

Bố Sơ "haiz" một tiếng, cũng cảm thấy chủ đề này quá nặng nề nên chuyển sang chuyện khác: "Con với Tiểu Tinh ở bên nhau rồi sao?"

Sơ Húc gật đầu, có chút ngại ngùng.

"Bố, con định...", Sơ Húc gãi đầu, "Con định mấy hôm nữa sang xin phép bố mẹ cô ấy chuyện đính hôn."

Bố Sơ mỉm cười, ông hỏi: "Thế Tiểu Tinh bảo sao?"

Sơ Húc đỏ mặt, hai tai cũng đỏ theo, vừa nghĩ đến Bùi Tinh anh liền cười, "Con định hai hôm nữa cầu hôn cô ấy."

Bố Sơ nói, "Được, vậy để bố nói chuyện với mẹ con, không thể để Tiểu Tinh thiệt thòi được."

Sơ Húc gật đầu.

Đúng lúc này, có tiếng gõ cửa vang lên.

Bố Sơ: "Vào đi."

Một đôi nam nữ tiến vào, đồng thanh nói: "Chào chủ tịch."

Bố Sơ gật đầu.

Họ đặt tập tài liệu trong tay xuống bàn, nhưng ánh mắt thì vẫn trộm liếc Sơ Húc, lúc nhìn thấy rõ diện mạo của anh, trong mắt họ đều hiện lên vẻ kinh ngạc.

Bố Sơ đương nhiên là thấy ánh mắt của họ, nhân thể giới thiệu luôn: "Đây là con trai tôi, hai ngày nữa sẽ đến đây làm việc, hai người làm quen đi."

Hai người kia lại cúi đầu với Sơ Húc, lễ phép chào: "Chào Tổng giám đốc."

Sơ Húc đáp "ừm" một cái.

Sau khi họ đi ra, Sơ Húc ngồi lại nói chuyện với bố về dự án sắp tới, sau đó anh bảo bố: "Con đến bệnh viện đón Tiểu Tinh đây."

Bố Sơ: "Được, khi nào rảnh đưa con bé về ăn cơm."

...

Trong nhóm trò chuyện Wechat, hai người vừa đi đưa tài liệu lên tiếng.

Cha mẹ ơi!!! Gương mặt đấy đúng là tuyệt vời, đẹp trai kinh khủng!

Mọi người đều cảm thấy chị Lệ nói không đáng tin bằng anh Hoa, thế nên đều quay sang hỏi người kia.

Anh Hoa, anh Hoa, thật không? Đẹp trai thật không?

Người gọi là anh Hoa này trước giờ rất hay buôn chuyện, mở miệng nói toàn câu chua ngoa nhưng lại rất thật. Cũng vì thế, mọi người mới quay sang phía ông anh độc miệng này.

Vốn dĩ mọi người cho rằng anh Hoa sẽ chẳng nói được lời hay ho nào, chẳng ngờ anh ta lại nhả một câu: Đúng là cực kỳ đẹp trai! Gương mặt đấy... là gương mặt hoàn hảo nhất tôi từng nhìn thấy!

Mọi người: ...

Có được lời khen như vậy của anh Hoa, mọi người đều mong ngóng đến lúc có thể diện kiến Sơ Húc. Nói cho cùng thì nhân vật vừa đẹp trai vừa giàu có ở ngoài đời hiếm vô cùng, khó lắm mới có một người, thế nên ai nấy đều cực kỳ mong chờ.

...

Nửa đường, Sơ Húc nhận được điện thoại của Bùi Tinh, nói là cô đã về nhà nên anh không cần đến bệnh viện đón nữa.

Sơ Húc liền đánh tay lái đi về phía tiểu khu.

Vừa mới vào cửa, Sơ Húc nhìn thấy mặt đất trải đầy cánh hoa hồng, kín đặc cả sàn nhà, hết như mặt biển đỏ tươi. Ấn đường anh giãn giãn, anh nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Anh cởi giày, chân trần giẫm lên những cánh hồng trên sàn nhà, ngược mắt lên nhìn, không biết Bùi Tinh đã xuất hiện từ khi nào, trong tay ôm một bó hoa hồng. Nhìn thấy anh, cô khẽ liếm môi, rồi gọi anh bằng giọng nhẹ nhàng, "Sơ Húc."

Yết hầu trượt một cái, Sơ Húc khẽ "ừ", vốn định lại gần cô thì lại nghe thấy cô nói: "Cứ đứng đấy đi, em có lời muốn nói với anh."

Sơ Húc ngoan ngoãn đứng lại, trong mắt chỉ còn lại mỗi mình cô.

"Sơ Húc, em yêu anh, yêu rất lâu rồi, anh biết không?", Bùi Tinh bỗng nhiên hỏi, Sơ Húc đang định trả lời thì cô lại nói: "Nghe em nói hết đã."

Sơ Húc liếm môi, gật gật đầu, ánh mắt khóa chặt lấy cô.

"Từ cấp Ba em đã rất thích anh rồi, chưa từng thay đổi. Trong bấy nhiêu năm anh không ở bên cạnh, em cũng rất nhớ anh.", hai mắt cô thoáng đỏ, "Kể cả anh bỏ đi không lời từ biệt, em vẫn thích anh. Tám năm, em không hề quên anh, giống như anh chờ em, em cũng chờ anh vậy."

"Chờ anh đến tìm em.", Bùi Tinh nghẹn ngào, "Thế nên, khi em biết, anh hai lần mang hoa hồng đi tìm em mà không lần nào được như ý nguyện, em nghĩ..."

Bùi Tinh ngược mắt nhìn người đàn ông đứng trước mặt, người kia cũng giống cô, hai mắt đỏ hồng.

Cô ghen ngào nói: "Thế nên em nghĩ, lần này đến lượt em tặng hoa hồng cho anh."

"Sau đó... ở bên anh cả đời."

Nước mắt đàn ông không dễ rơi, nhưng Sơ Húc lại vì Bùi Tinh mà khóc rất nhiều lần, việc nhỏ, việc lớn, nhưng chuyện của cô với anh mà nói, đều là chuyện lớn.

Bao gồm cả lần này.

Anh cũng rơi lệ...

Anh nghiêng đầu lau nước mắt, nén cảm xúc trong lòng lại rồi trầm giọng nói: "Vậy thì cả đời ở bên cạnh anh, đừng đi đâu cả."

Nói xong, anh đi tới trước mặt cô, nâng mặt cô lên rồi cất giọng khàn khàn: "Tiểu Tinh, em là của anh."

Có em, sống hay chết đều không sợ.

Anh từng giáp mặt Tử thần, từng đau lòng vô số lần.

Từng chờ đợi, từng ngóng trông, cũng từng mất ngủ suốt đêm vì nhớ em, từng vô số lần tưởng tượng em sẽ gặp được người đàn ông tốt hơn, cùng em đi suốt cuộc đời, tưởng tượng em có gia đình của mình, còn anh sẽ một mình giữa những năm tháng đặng đặng, cô đơn hết kiếp.

Anh chưa bao giờ nghĩ đến chuyện kết hôn, cũng chưa bao giờ nghĩ đến việc bắt đầu một cuộc sống mới với người khác. Suy cho cùng, trong lòng anh, chỉ có em là duy nhất.

Tình đầu chớm nở là em, nhưng nhớ ngóng trông cũng là em.

Trải qua bao chuyện như vậy mới biết, vòng tay em mới là cả nhân gian.

Bùi Tinh nép trong lòng anh, cô gật đầu, nhẹ nhàng nói: "Được."

...

Sơ Húc vốn tưởng đây là điều bất ngờ cô nói, không ngờ cô còn chuẩn bị một bất ngờ khác.

Cô kéo anh ngồi xuống sofa, nắm tay anh, dựng điện thoại lên bàn rồi mở video call.

Đầu bên kia nhanh chóng bắt máy, là một người đàn ông.

Sơ Húc nhú mào, người đàn ông này, không bao giờ anh quên, chính là người anh nhìn thấy hôn cô lúc anh sang tìm cô. Sắc mặt anh lập tức tối lại.

Có vẻ Bùi Tinh cũng phát hiện ra, cô tóm tay anh, dùng tiếng Anh chào hỏi người ở đầu bên kia, sau đó giới thiệu Sơ Húc.

"Đây là bạn trai em.", Bùi Tinh cười.

Người ở phía bên kia trông có vẻ rất vui mừng, anh ta hỏi lại: "Đây là người mà em nói đã thích lâu lắm rồi ư?"

Bùi Tinh gật đầu, mà Sơ Húc vừa nghe thấy người đàn ông kia nói vậy thì bỗng quay sang nhìn Bùi Tinh.

Cô còn hàn huyên mấy câu với người kia rồi mới kết thúc cuộc gọi.

Thấy anh vẫn nhìn mình chăm chăm, Bùi Tinh cười trộm, "Đây là anh khóa trên của em, đối xử với em cũng tốt lắm. Hôm qua em suy nghĩ cẩn thận, một năm em ở bên đây, lúc cô đơn cũng từng ôm anh ấy, lúc đó anh

ấy cũng thường phân tích, an ủi em, thế nên em coi anh ấy như một người bạn, em nghĩ là người anh nhìn thấy ôm em năm đó, chính là anh ấy, giữa em với anh ấy chẳng có gì cả... Với lại, anh còn nhớ lúc ở Thang Khê em nói gì với anh không? Em nói, hồi mới sang đó, em không quen nổi cách chào hỏi của người bản địa."

Sơ Húc gật đầu, anh cảm thấy mình đúng là nghĩ nhiều rồi, căn bản là Bùi Tinh không hề có bạn trai ở nước ngoài.

Bùi Tinh nắm tay anh, "Thế nên, em chưa từng có bạn trai, cả đời này chỉ có mình anh thôi."

Những lời này khiến Sơ Húc vô cùng hài lòng. Anh bế cô lên đùi, cắn vành tai cô, bàn tay bắt đầu không an phận, anh khàn giọng hỏi: "Em nói xem, sao em lại giới ghẹo người ta thế chứ? Hả?"

Bùi Tinh cảm giác chỗ đó thay đổi vô cùng rõ ràng rồi, cô không thoải mái nhích mông ra, "Đâu có, em đang nói thật với anh thôi... Hai điều bất ngờ này có đủ làm anh vui không?"

"Vui, vui chết đi được.", Sơ Húc hôn cô, vừa hôn vừa nói.

Bùi Tinh cười, hơi ngửa đầu lên, ôm cổ anh, hòa theo nụ hôn của anh.

Sơ Húc bị cô trêu cho "nổ tung", chỉ bằng vài động tác đã cởi hết quần áo của cả hai, anh đè lên người cô, cúi đầu nói: "Anh tin em, Bùi Tinh."

Thế nên, em giải thích gì anh cũng đều tin.

Bùi Tinh bị anh hôn đến mơ màng, cô ngẩng mặt lên, nhìn thấy đôi mắt anh đã nhuộm đầy dục vọng, tiện đà, cô rướn lên khẽ cắn vào cằm anh.

Sơ Húc nghiêng đầu, ghé vào tai cô hỏi: "Ở sô pha luôn nhé?"

Bùi Tinh xấu hổ vô cùng, chuyện này mà cũng hỏi ra được. Nhưng cô vẫn gật đầu.

Đây là lần đầu tiên Sơ Húc không đeo bao, lần đầu tiên cô cảm nhận được, thì ra anh lại nóng như vậy...

Giữa trưa, từ trên sofa vọng ra tiếng của cả hai, rất lâu sau mới dừng lại.

VÀNG DƯƠNG ÔM LẤY EM

Tiểu Trang Chu

dtv-ebook.com

Chương 36

Hôm nay, Bùi Tinh vẫn phải đi làm, còn Sơ Húc thì khá rảnh rang, anh định bụng sẽ đưa cô đến bệnh viện rồi gặp giáo sư Ôn, sau đó mới đến công ty.

Mới đầu giờ sáng nhưng bệnh viện đã khá nhộn nhịp, tiếng trẻ con quấy khóc, tiếng loa thông báo, ồn ào, náo nhiệt.

Sơ Húc ôm eo Bùi Tinh đi về phía văn phòng, dọc đường đi gặp được không ít đồng nghiệp của cô, đám thực tập sinh đều không khỏi liếc nhìn anh.

"Anh chàng đẹp trai kia là ai đấy?"

"Có phải là bạn trai của bác sĩ Bùi không?"

"Hỏi thừa thế nhở? Ôm eo như thế rồi, không phải bạn trai mà lại xách túi cho bác sĩ Bùi à!"

Bùi Tinh loáng thoáng nghe thấy tiếng họ bàn tán, cô hắng giọng nói khẽ: "Sơ Húc, anh có thể tém tém lại một chút không?"

Sáng nay, thấy anh đi ra cửa theo, cô vốn nghĩ anh sẽ đưa cô đến cổng rồi đi luôn như hôm qua, không ngờ anh lại đi vào cùng. Đi vào cùng cũng được, nhưng anh lại cứ ôm eo cô, nhất là khi có đồng nghiệp nam đến chào hỏi, anh càng ôm chặt hơn.

Đang nghĩ đến đây thì có một vị bác sĩ trẻ đi đến, là đàn anh của Bùi Tinh, thấy Sơ Húc và Bùi Tinh, như đại đa số mọi người, anh ta tò mò hỏi: "Bùi Tinh, đây là?"

Sơ Húc mỉm cười, bàn tay ôm eo cô càng siết chặt hơn, anh đưa mắt nhìn cô, gương mặt hiện rõ vẻ "Em thử không giải thích rõ ràng xem, rồi đừng hòng đi làm nữa."

Bùi Tinh thật thà nói, "Anh Lâm, đây là bạn trai em."

"Sai rồi.", Sơ Húc khẽ cười, rồi giải thích bằng giọng điệu công khai chủ quyền rõ ràng, "Là chồng sắp cưới."

Bùi Tinh bất giác nhìn anh, trên mặt anh là nụ cười vô cùng ôn hòa, nhưng cô lại cảm thấy eo mình sắp bị anh vặn đứt rồi.

Cái tên này, ghen tuông thành nghiện luôn rồi.

Bác sĩ Lâm hiểu ra, "à" một tiếng rồi giơ tay, "Chào anh."

Sơ Húc bắt tay với anh ta, bàn tay hơi dùng sức, "Chào anh."

Bác sĩ Lâm: "..."

Sau khi Sơ Húc đưa Bùi Tinh đến văn phòng, hai người quần quýt mất một lúc, rồi Bùi Tinh vừa thu dọn tài liệu vừa nói: "Em phải đi kiểm tra phòng bệnh đây, anh có muốn sang chỗ giáo sư Ôn không?"

Sơ Húc cũng đang có ý này, anh gật đầu, "Được."

Trước khi đi còn không quên hôn Bùi Tinh một cái.

...

Bùi Tinh mặc blouse trắng đi phía trước, phía sau là đám thực tập sinh cứ ríu rít hỏi, "Bác sĩ Bùi, cái anh đẹp trai vừa nãy là bạn trai chị ạ?"

Bác sĩ Bùi nghe thấy vậy thì nhúm mày, "Đúng, sao vậy?"

Cả đám lại nhao nhao lên, "Đẹp trai quá!... Chẳng trách bác sĩ Bùi không cho người khác cơ hội!"

Ở bệnh viện, Bùi Tinh có rất nhiều người theo đuổi, đây chẳng phải là chuyện bất ngờ. Nhưng bất ngờ là, hôm nay cô lại đưa bạn trai đến, mà lúc nhìn thấy người kia, ai nấy đều thầm hiểu, thì ra trong nhà bác sĩ Bùi có một anh chàng đẹp trai vô đối như vậy nên cô mới chẳng thèm để mắt đến mấy nam thần trong viện...

Bùi Tinh cười, không nói gì.

Cô không giải thích với họ rằng mình và Sơ Húc chỉ mới chính thức là một đôi, cô nói: "Phải rồi, trong nhà có một anh chàng đẹp trai như thế rồi, nên tôi mới không gieo tai họa cho người khác đấy."

Mọi người đều bật cười.

...

Sơ Húc ngồi trong văn phòng của giáo sư Ôn, uống hết một chén nước thì giáo sư Ôn vào. Nhìn thấy anh, ông có vẻ khá ngạc nhiên, "Thằng nhóc này, rốt cuộc cũng trở về rồi ư?"

Sơ Húc cúi đầu cười, "Để bác phải lo lắng rồi."

Đúng lúc này có người vào đưa tài liệu, là một thực tập sinh, cậu ta nhìn Sơ Húc rồi "ấy" một tiếng, "Anh chẳng phải là chồng sắp cưới của bác sĩ Bùi sao?"

Sáng nay cậu ta chính tai nghe thấy Sơ Húc nói mình là chồng sắp cưới của bác sĩ Bùi, còn ôm eo cô ấy rất chặt nữa.

Giáo sư Ôn liếc Sơ Húc rồi hỏi: "Cháu với Tiểu Tinh ở bên nhau à?"

Sơ Húc nghiêng đầu cười một cái, "Vâng."

"Biết ngay là hai đứa sẽ ở bên nhau mà.", giáo sư Ôn là người lớn tuổi, nhìn sự việc cũng thấu đáo hơn, "Nói xem, cháu theo đuổi con bé à?"

Sơ Húc gật đầu, nhếch miệng cười một cái, "Vâng, là cháu theo đuổi."

"Thế nào?", giáo sư Ôn trêu anh, "Cảm giác đuổi theo người ta không dễ chịu nhỉ?"

Giáo sư Ôn ám chỉ khoảng thời gian Bùi Tinh theo đuổi Sơ Húc, lúc ấy, cả khu phố đều biết, thế nên ông không nhìn được phải trêu chọc anh.

"Thật ra cũng không hẳn, cháu đuổi theo cô ấy cả đời cũng được.", Sơ Húc thấp giọng cười, nhưng lời nói thì rất chân thành. Đuổi theo Bùi Tinh cũng không sao cả, chỉ là luôn cảm thấy sợ có người khác giành mất.

Giáo sư Ôn vui mừng ra mặt, "Thế hai đứa đã nói chuyện với người lớn chưa?"

"Chuẩn bị ạ, hai hôm nữa mọi người sẽ cùng ăn cơm, bác cũng đến nhé?", Sơ Húc vốn định như thế, dù sao giáo sư Ôn cũng biết họ từ bé, hơn nữa, anh vừa trở về đã muốn đính hôn với Bùi Tinh, không biết bố mẹ cô sẽ nghĩ thế nào, vẫn nên ăn một bữa cơm trước đã.

"Được.", giáo sư Ôn lại nói, "Thằng nhóc này phải cái tội quá hiểu chuyện, cái gì cũng giữ trong lòng, chẳng chịu nói ra gì cả."

Sơ Húc cười, "Đâu có ạ. Thôi cháu về đây, cháu đến công ty một chút đã, có gì tối cháu báo cho bác nhé."

Giáo sư Ôn: "Được, đến lúc đây báo một câu là được rồi."

Sơ Húc: "Vâng."

...

Sơ Húc lái xe đến công ty, hôm nay anh mặc một bộ âu phục màu xám, áo sơ mi trắng, phối thêm cà vạt, nhìn khác hẳn ngày thường.

Trong phòng họp, nhóm quản lý cấp cao đã có mặt, thấy Sơ Húc vào, tất cả đều đứng dậy cung kính chào: "Tổng giám đốc."

Những người có mặt ở đây, đã lên được vị trí này rồi, đương nhiên không phải dạng tầm thường, cái khác thì khó nói chứ khả năng quan sát thì vô cùng lợi hại.

Ảnh chụp của Sơ Húc đã được truyền đi khắp công ty, giờ này chẳng ai mà không biết anh cả.

Sơ Húc gạt đầu, anh mặc âu phục nên trông càng lạnh lùng hơn, đôi mắt mí lót thoáng vẻ lãnh đạm, vóc dáng anh cao, đứng ở vị trí chủ tọa càng khiến người ta có cảm giác bị áp bách.

Anh không để ý đến ánh mắt của họ, tự giới thiệu xong, anh ngồi xuống nghe báo cáo về các chỉ tiêu của giai đoạn hiện tại, sau đó anh đưa ra yêu cầu sửa lại một số điểm rồi tan họp.

Biết hôm nay Sơ Húc đến, bố Sơ cũng chỉ dặn dò đôi chút rồi về nhà.

Sơ Húc được thư ký Lưu dẫn đến văn phòng của mình, cũng ở tầng trên cùng, rất rộng, từ ô cửa sổ sát đất có thể nhìn thấy phong cảnh toàn thành phố Thanh. Anh cúi đầu, cảnh đêm nhìn từ đây chắc chắn rất đẹp, anh muốn đưa Tiểu Tinh đến ngắm.

Nghĩ thế, anh liền chụp một bức ảnh gửi cho Tiểu Tinh.

X: Cảnh đẹp không?

Tinh: Đẹp.

X: Tối đưa em đến đây ngắm cảnh đêm nhé?

Tinh: Được.

Cô trả lời rất ngắn gọn, Sơ Húc biết cô đang bận nên trả lời một câu: Tối nay anh đến đón em, em làm việc trước đi.

Bùi Tinh không hồi âm nữa.

Đầu ngón tay Sơ Húc vuốt ve màn hình di động, trong lòng bỗng có cảm giác ấm ức, hết như một cô vợ bị bỏ rơi vậy. Anh mím môi, không khỏi cảm thấy buồn cười vì trình độ dính người của mình. Một lúc sau, anh lại không nhịn được phải kiểm tra xem Bùi Tinh có trả lời tin nhắn của mình hay không.

Vẫn không hồi âm.

Anh muốn gửi tin nhắn cho cô, nhưng rồi lại thờ dãi, miệng lẩm bẩm: "Đàn ông mà bám dính quá là người ta ghét đấy."

Vì không muốn Bùi Tinh thấy phiền, anh cố kiềm chế nỗi kích động muốn nói chuyện với cô lại.

...

Lý Giai bưng cà phê, cúi đầu nhìn gò ngực lộ ra của mình. Cổ áo khoét sâu, tà váy ngắn... Cô ta cong môi cười. Tổng giám đốc vừa đẹp trai lại vừa lắm tiền, mà đàn ông... chẳng phải đều là loài động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới sao?

Cô ta bước tới, giơ tay gõ cửa.

Đang ủ ê vì bị Bùi Tinh bỏ rơi, Sơ Húc hoàn hồn, ngồi lại vào ghế rồi cất giọng lạnh lùng; "Vào đi."

Lý Giai nhoẻn miệng cười, ngẩng đầu ưỡn ngực đẩy cửa ra, giọng nói mất tự nhiên vang lên: "Tổng giám đốc, tôi đưa cà phê đến cho anh, anh nghỉ ngơi một chút đi ạ."

Cô ta đứng ở cửa, cách vị trí bàn làm việc của anh khá xa.

Sơ Húc cúi đầu nhìn ảnh Bùi Tinh trên màn hình, nghe thấy thế, anh ngược mắt lên liếc cô ta một cái, nhưng lại nhanh chóng thu tầm mắt về.

Lý Giai sửng sốt, hiển nhiên không ngờ Sơ Húc sẽ chẳng thèm nhìn mình thêm cái nữa, điều này khiến cô ta có cảm giác thất bại vô cùng. Cô ta liếm môi, lại thầm nghĩ hẳn là do Sơ Húc chưa phát hiện ra "cảnh đẹp", thế nên bèn ngưng nguẩy đi về phía trước.

Đúng là Sơ Húc không phát hiện ra những chỗ cô ta cố tình để lộ thật, bảo anh nhìn người phụ nữ khác anh còn lười, làm sao có thể nhìn cẩn thận được!

Vốn dĩ Lý Giai muốn lại gần là để anh nhìn mình, nhưng mới đi được vài bước, cô ta đã nghe thấy anh nói: "Mang đi đi, tôi không uống cà phê."

Lý Giai sửng sốt, "Vậy để tôi đổi cho Tổng giám đốc một cốc nước ạ."

"Không cần.", Sơ Húc lạnh lùng nói, "Cô đi ra ngoài đi."

Lý Giai là cô nàng xinh đẹp có tiếng trong công ty, không thiếu người theo đuổi, hơn nữa, cô ta luôn lấy làm tự hào vì thành tích trong công việc của mình, thế nên cô ta chẳng buồn để mắt đến những anh chàng kia. Chẳng ngờ, khó lắm mới gặp được một người vừa đẹp trai vừa có tiền, vốn định ra tay thì đối phương lại chẳng thèm để mắt đến mình. Lý Giai đứng yên tại chỗ, gương mặt lúc trắng lúc đỏ, cô ta thở thè nói: "Tổng giám đốc,

tôi làm sai chuyện gì sao ạ? Anh lạnh lùng với tôi như vậy, anh có thể nói ra, tôi sẽ sửa ạ."

Sơ Húc ngược mắt lên nhìn với vẻ mặt kiên nhẫn, anh cười lạnh rồi hỏi: "Cô biết sao không?"

Lý Giai cắn đôi môi đỏ chót, khẽ khàng lắc đầu.

"Một sợi tóc của vợ tôi thôi cũng hơn cô rồi.", Sơ Húc hờ hững nhìn, đầu ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn, anh lạnh giọng hỏi: "Hiếu ý tôi chưa?"

Lý Giai đã hiểu, sắc mặt trắng bệch, lập tức chạy ra ngoài.

Sơ Húc ấn điện thoại, "Thư ký Lưu, chú vào đây một chút đi."

Thư ký Lưu tiến vào, Sơ Húc liền nói: "Thư ký Lưu, tìm cho cháu một thư ký nam, đổi cái cô vừa rồi đi."

"Hả?", thư ký Lưu ngây ra, "Đâu có, vừa này là Lý Giai mà, cô ta có phải là thư ký của cậu đâu."

Vừa rồi lúc Lý Giai đi ra còn đụng vào ông, làm ông tò mò không biết cô ta lên đây làm gì.

Sơ Húc gõ ngón tay xuống mặt bàn, giọng nói lạnh đi, "Mặc kệ vừa này là ai, thư ký của cháu đổi thành nam, không được tuyển nữ, nhân thể cho người vừa rồi nghỉ việc đi, loại người này suy nghĩ không đơn giản."

Thư ký Lưu đã hiểu, ông đáp: "Được, tôi đi làm ngay."

Từ nhỏ Sơ Húc đã không thiếu người theo đuổi, người tính toán như thế, anh gặp nhiều rồi.

Bao nhiêu người như vậy, mà trước giờ anh đều chẳng để vào mắt.

Chỉ có một người con gái duy nhất - Bùi Tinh, cô là sinh mệnh của anh, chẳng ai có thể hiểu được anh yêu cô nhiều đến nhường nào.

...

Đợi mãi vẫn không thấy Bùi Tinh trả lời tin nhắn, anh hăng giọng, chủ động nhắn tin cho cô.

X: Con người bây giờ, suy nghĩ đều không hề đơn giản.

Tinh: ?

X: Vừa nãy có một cô gái lên đưa cà phê cho anh, ăn mặc quá thể luôn.

Bùi Tinh hiểu ngay, cô buồn cười vì sự ấu trĩ của anh, nhắn tin kiểu này là muốn đòi phần thưởng đây mà. Nhưng cô vẫn phối hợp hỏi lại.

Tinh: Thế anh thì sao? Giải quyết thế nào?

X: Đuổi rồi. Anh là người có vợ rồi nhé.

Tinh: Chồng em giỏi quá.

Sơ Húc cực kỳ khoái chí: Thế em định khen thưởng anh thế nào?

Tinh: Chiều nay đến công ty đón anh tan làm nhé? Moa ~ Em làm việc tiếp đây.

Thấy cô bảo sẽ đến đón mình tan làm, Sơ Húc vui đến phát điên, anh nhanh chóng kiểm tra rồi phê duyệt giấy tờ, sau đó bắt đầu háo hức ngồi đợi Bùi Tinh.

VÀNG DƯƠNG ÔM LẤY EM

Tiểu Trang Chu

dtv-ebook.com

Chương 37

Bùi Tinh làm xong việc liền lái xe đến chỗ Sơ Húc.

Cô vừa vào cửa thì Lâm Thanh ở quầy lễ tân liền mỉm cười chào: "Xin hỏi chị tìm ai ạ?"

Bùi Tinh khẽ cười: "Không có gì đâu, tôi chờ anh ấy xuống."

Lâm Thanh gật đầu, "Vậy chị có thể ngồi kia đợi ạ."

Bùi Tinh không ngồi xuống mà quay sang trò chuyện với hai cô bé lễ tân, "Hai cô bao nhiêu tuổi rồi? Trông trẻ quá."

Hai người được khen nên hào hứng đáp: "Hai tư ạ."

"Vậy các cô nhỏ hơn tôi một tuổi, năm nay tôi hai lăm.", Bùi Tinh nói.

"Công ty em hầu hết toàn hai tư, cũng nhiều người hai lăm lăm, hai sáu thì chắc có Tổng giám đốc, còn lại toàn hơn ba mươi rồi."

Bùi Tinh nhướn mày, "Tổng giám đốc ư?"

Lâm Thanh nói: "Vâng ạ, vừa đến được mấy hôm."

Bùi Tinh nhìn Lâm Thanh, cô cười, "Giỏi nhỉ!"

"Giỏi thật sự ấy ạ, lại còn đẹp trai nữa chứ, cũng cao lăm luôn."

Bùi Tinh gật đầu, "Dáng người cũng rất đẹp."

Lâm Thanh và Hứa Nhân cùng nhìn cô.

Bùi Tinh chớp chớp mắt, giải thích: "Tôi nói đùa thôi."

Cô lại hỏi: "Hai cô chắc không phải là người thành phố Thanh nhỉ?"

"Vâng ạ, cả hai bọn em đều không phải, chị có phải không?"

Bùi Tinh đáp: "Ừm, tôi lớn lên ở đây, nhưng tòa nhà Quân Hiền này cũng mới xây thôi nhỉ?"

"Vâng, mới xây xong được mấy năm, địa chỉ cũ ở đâu thì bọn em không biết."

Bùi Tinh: "Ở một phố khác."

Hai người lại nhìn cô, Bùi Tinh cười, "Hồi nhỏ tôi ở ngay bên cạnh."

Hai cô bé hiểu ra, cùng "ồ" một tiếng.

Đang trò chuyện thì điện thoại của Bùi Tinh đổ chuông, màn hình hiện hai chữ: Chồng yêu.

Bùi Tinh không thèm trêu anh, mặc kệ anh lưu cái tên này.

"Chồng tôi gọi điện, tôi bắt máy chút.", Bùi Tinh nói với hai người kia.

Bùi Tinh đi sang bên cạnh, đưa lưng về phía quầy lễ tân, cũng đưa lưng về phía thang máy, cô nhỏ giọng nói: "Em đến rồi!"

Sơ Húc thấp giọng cười, "Ừ, đang ở dưới đấy à?"

Bùi Tinh đáp, "Ừm, anh đang ở đâu rồi?"

Đúng lúc này, thang máy "ting" một cái, Sơ Húc vận âu phục bước ra, tay cầm điện thoại để bên tai. Lâm Thanh và Hứa Nhân đang định chào câu

"Tổng giám đốc!" thì Sơ Húc lại khẽ lắc đầu, ý bảo họ đừng nói gì.

Tuy tò mò, nhưng họ vẫn im lặng, đưa mắt nhìn Sơ Húc đi về phía Bùi Tinh. Cả hai cùng ngờ ngàng, quay sang nhìn nhau với vẻ không thể tin nổi.

Sơ Húc cầm di động đứng phía sau cô, anh nói: "Em xoay người lại đi."

Bùi Tinh quay lại, thấy Sơ Húc, cô cúp điện thoại rồi nhào vào lòng anh, "Anh xuống lúc nào đây?"

"Vừa xong.", Sơ Húc xoa đầu cô, làm tóc cô rối lên. Bùi Tinh liền giơ tay che đầu lại rồi làu bàu: "Rối tóc em."

Lúc này đúng giờ tan tầm ở Quận Hiền, cả đám người tuôn ra khỏi thang máy.

Hiện giờ trên dưới công ty không ai là không biết Sơ Húc. Ngay khi cửa thang máy mở ra, nhìn thấy cô gái được anh ôm trong lòng, trên mặt rất nhiều nhân viên nữ hiện ra vẻ ghen tỵ và hâm mộ.

...

Cảnh đêm hôm nay thật đẹp.

Bùi Tinh đứng trước khung cửa sổ sát đất, Sơ Húc đứng ngay sau cô, anh ôm eo cô, hai tay đặt lên gò bụng nhỏ.

Những ánh đèn trên phố vừa được bật sáng, cả thành phố Thanh như chìm trong dải ánh sáng rực rỡ. Đúng khoảnh khắc long lanh nhất, Sơ Húc khẽ gọi tên cô.

"Bùi Tinh."

Bùi Tinh đáp "ừm" một tiếng, Sơ Húc ôm ghì cô vào lòng, giọng nói cất lên đầy dịu dàng, "Anh yêu em."

Bùi Tinh mỉm cười, hai tay đặt lên bàn tay anh, lại được anh lật ngược cầm lại. Cô nói: "Em biết."

...Em biết anh yêu em, anh không nói, em cũng biết.

...

Sáng hôm sau, Bùi Tinh mơ màng giở mình, cô giơ tay ra đỡ cổ như thói quen lúc mới dậy, bất chợt bị thứ gì đó lạnh lạnh cạ vào gáy. Cô mở mắt, bất giác đưa tay ra trước mặt nhìn. Trên ngón áp út thon dài có một chiếc nhẫn, kiểu dáng rất đặc biệt, viên kim cương rất lớn. Cô sững sờ trong giây lát rồi xốc chân đi xuống giường.

Sơ Húc đã dậy từ lâu, mặc bộ đồ ngủ đôi giống Bùi Tinh, anh đang ở trong bếp chuẩn bị bữa sáng.

Bùi Tinh đứng ở cửa ho khan vài tiếng, Sơ Húc cười hỏi; "Dậy rồi à?"

Bùi Tinh dựa vào khung cửa, thấy anh không xoay người lại nhìn mình, cô hắng giọng rồi nói: "Anh Sơ, xin hỏi đây là cái gì?"

Sơ Húc chậm chạp rửa tay sạch sẽ rồi xoay người lại, ánh mắt đậm ý cười, anh nhìn cô, ôn tồn nói, "Bà Sơ, ý em nói là chiếc nhẫn trên tay em ư?"

Bùi Tinh độ không lại độ mặt dày với anh, cô giơ tay ra, "Ai là bà Sơ? Anh giải thích đi xem nào!"

Sơ Húc lau khô tay, thong thả bước lại gần cô, kéo cô vào lòng rồi cười tíu tít, "Giải thích cái gì?"

"Giải thích cái nhẫn chứ gì."

"Anh mua nhẫn cho em mà còn cần giải thích à?"

Bùi Tinh nghẹn họng, cô hỏi: "Anh không biết nhẫn có ý nghĩa gì à?"

Sơ Húc nhìn cô, giả vờ ngu ngơ.

Bùi Tinh tức sôi máu, cô nói: "Ngón giữa đeo nhẫn là đã đính hôn, còn ngón áp út đeo nhẫn là đã kết hôn..."

Cô còn chưa nói hết, Sơ Húc đã "à" một cái rồi bảo: "Thế thì kết hôn đi..."

Thế thì?

Bùi Tinh cúi đầu nhìn anh với vẻ giận dữ, giọng nói cũng cao lên, "Cái gì mà thế thì? Anh còn không thèm cầu hôn mà đòi kết hôn luôn à?"

Sơ Húc không trêu cô nữa, anh thấp giọng cười một cái rồi bồng quỳ một chân xuống đất.

Màn cầu hôn bất ngờ của anh khiến Bùi Tinh sửng sốt, hai mắt nhìn anh chăm chăm.

Phía sau anh là khung cửa kính rộng lớn, ánh nắng buổi sớm vẩy khắp gian phòng, anh quỳ ở chỗ ngược sáng, gương mặt nhuộm thâm ý cười, giọng nói nghèn nghẹn đặc trưng mỗi sáng thức dậy, anh nói: "Bùi Tinh, em có đồng ý lấy anh không?"

Dáng vẻ nghiêm túc này của anh khiến Bùi Tinh không biết phải làm sao.

Sơ Húc liếm môi, đợi một lúc mà trong lòng vô cùng căng thẳng. Biết rõ đáp án của cô là "Em đồng ý!" mà anh vẫn căng thẳng.

Cái gọi là quá yêu chính là như thế, biết rõ kết quả, nhưng vẫn thấp thỏm lo cô không muốn, hồi hộp đến mức cả lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi.

Đợi vài phút mà Bùi Tinh vẫn như chưa định thần lại được, Sơ Húc hít sâu một hơi, lòng bàn tay, thậm chí cả trán cũng đổ mồ hôi nhiều hơn, anh bồn chồn nói: "Tiểu Tinh, trước kia ra biển kiếm được một viên kim cương hiếm, lúc đó anh đã muốn làm thành nhẫn tặng em rồi, em...có thích chiếc nhẫn này không?"

Không đợi cô trả lời, Sơ Húc lại hỏi: "Hoặc là, em có đồng ý lấy anh không?"

Em có thích chiếc nhẫn này không?"

Đồng ý lấy anh không?

Văng dương bên ngoài chiếu vào càng lúc càng nóng, hết như tình yêu giữa hai người họ.

Không biết qua bao lâu, trong phòng bỗng vang lên giọng nói có chút nghẹn ngào của Bùi Tinh, "Em thích chiếc nhẫn này."

Không cho Sơ Húc đáp, Bùi Tinh mỉm cười, hai mắt ửng đỏ, cô nói tiếp: "Cũng đồng ý lấy anh."

Em thích chiếc nhẫn này.

Cũng đồng ý lấy anh.

Cô đã từng ảo tưởng một ngày kia Sơ Húc sẽ cầu hôn mình. Không biết nó sẽ như thế nào? Ở một nơi đông đúc, anh quỳ xuống cầu hôn cô? Hoặc có thể là trong buổi họp đại gia đình, anh sẽ cầu hôn cô? Cô từng nghĩ tới đủ mọi cảnh tượng, nhưng đến giờ phút này, cô biết, bất kể anh dùng hình thức gì, chỉ cần là anh, cô sẽ đồng ý.

Trái ngược với vẻ hạnh phúc của Bùi Tinh, Sơ Húc thì lại mướt mãi mồ hôi.

Nếu nói đến căng thẳng, thì có lẽ đây là khoảnh khắc căng thẳng nhất trong đời Sơ Húc. Anh đứng dậy ôm chầm lấy cô, như sợ cô đổi ý, anh vội vã hôn cô, cho đến khi cả hai cùng thở dốc, anh mới tì trán lên trán cô rồi trầm giọng nói: "Tiểu tổ tông, trong đời anh, giây phút vừa rồi còn đáng sợ hơn cả khi ra trận."

Bùi Tinh giang tay ôm lấy anh, khẽ hôn lên cằm anh rồi thì thầm nói: "Sơ Húc, mình về gặp bố mẹ em đi."

Sơ Húc ôm ghì lấy cô, yết hầu trượt khẽ, hốc mắt đỏ hoe, anh khàn giọng đáp: "Được."

VÀNG DƯƠNG ÔM LẤY EM

Tiểu Trang Chu

dtv-ebook.com

Chương 38

Thật ra ấn tượng của mẹ Bùi với Sơ Húc khá tốt, đẹp trai, thành tích học tập tốt, kì thi nào cũng đứng đầu toàn trường, lại ngoan ngoãn, lễ phép. Một cậu con trai như thế, khó có ai mà không thích cho được.

Thậm chí, rất nhiều lúc bà cũng từng nghĩ, có khi nào anh và Bùi Tinh sẽ ở bên nhau không, có khi nào anh sẽ trở thành con rể của bà hay không?

Thế nhưng, năm ấy Sơ Húc bỏ đi không lời từ biệt, làm con gái bà đau lòng đến mức trốn trong phòng khóc không chịu ra, chỉ qua hai ngày mà người đã gầy rộc đi.

Vậy nên, khi đọc được tin nhắn Bùi Tinh bảo sẽ đưa Sơ Húc về nhà ăn cơm, trong lòng bà có phần không vui.

...

Bùi Tinh ngồi trong văn phòng xem các chỉ số xét nghiệm của bệnh nhân, bỗng điện thoại đặt trên bàn đổ chuông. Ấn đường giần giật, cô đưa mắt nhìn... Là mẹ gọi.

Cô có thể đoán được mẹ muốn nói gì, hít sâu thở đều mấy lần, cô mới dám ấn nút nghe.

Cuộc gọi được kết nối, ngạc nhiên là mẹ không mắng Bùi Tinh mà chỉ im lặng.

Bùi Tinh cũng không nói gì, một lúc sau, cô bại trận trước, đành phải gọi: "Mẹ."

Mẹ Bùi biết rõ còn hỏi: "Tin nhắn con gửi là có ý gì đây?"

Sáng sớm Bùi Tinh đã gửi tin nhắn cho mẹ.

Tinh: Mẹ, tối nay con đưa Sơ Húc về ăn cơm, có chuyện muốn nói với mẹ.

"Thì về ăn cơm chứ sao.", Bùi Tinh giả vờ ngớ ngẩn, "Sao thế ạ?"

"Sao là làm sao? Con còn không biết xấu hổ mà hỏi mẹ thế à?", mẹ Bùi đột nhiên cao giọng, "Con có sĩ diện không hả? Người ta mới về có mấy hôm, còn chưa đến một tuần, thế mà con đã đòi dẫn người ta về nhà ăn cơm. Không có nó thì con sẽ thế nào? Sẽ thế nào hả?"

Bùi Tinh không ngờ mẹ Bùi lại kích động đến vậy, trong khoảng thời gian ngắn, cô không biết nên nói gì, chỉ đành im lặng để nghĩ xem nên làm thế nào để mẹ hạ hỏa.

Nhưng sự trầm tư này của cô lại bị mẹ Bùi coi là đang cam chịu, bà lớn tiếng quát: "Mẹ hỏi con, có phải con lại ở bên nó rồi không?"

Bùi Tinh không muốn giấu nữa, cô đáp "Vâng!" rồi hỏi, "Mẹ, có gì tối nay bọn con về rồi lại nói được không ạ?"

Mẹ Bùi cảm thấy cô lại đang định lảng sang chuyện khác, "Bùi Tinh, mẹ nói cho con biết, mẹ hi vọng con có thể cứng rắn lên một chút. Có phải nó dỗ dành ba câu là con đã mềm lòng rồi lại bám theo nó phải không?"

"Không phải đâu mẹ, anh ấy yêu con, trước kia đã yêu rồi..."

Mẹ Bùi chặn ngang, "Yêu con? Yêu mà bỏ đi không nói để con khóc lóc khổ sở à? Mấy năm nay nó có về gặp con không? Không đúng không? Thế

mà bảo là yêu cái gì? Con hèn mọn đến nỗi chấp nhận cả tình yêu như thế ư?"

Nghĩ đến những chuyện Sơ Húc từng phải trải qua, hai mắt Bùi Tinh đỏ lên, có lẽ là vì xót anh, cũng có lẽ là do cảm xúc bị dồn nén, cô cũng cao giọng với mẹ, "Mẹ hiểu cái gì? Sao mẹ biết là anh ấy không đi tìm con? Với lại lần này không phải là con theo đuổi anh ấy, mà là anh ấy theo đuổi con..."

Mẹ Bùi lại xen ngang, "Nó theo đuổi con? Bùi Tinh, nếu mẹ nhớ không nhầm, cổ họng nó hình như bị thương, nghe giọng nói là đoán ra được, con có nghĩ đến chuyện, vì bị như thế nên nó mới chọn con không?..."

"Mẹ!", Bùi Tinh hoàn toàn nổi giận rồi, cô không thích nhất là nghe người không hiểu rõ sự việc đoán linh tinh, đặc biệt người này lại là mẹ mình. Trong thoáng chốc, cô hoảng hốt, ghen ngào nói: "Mẹ biết cái gì chứ! Cổ họng anh ấy bị như thế là vì con đấy."

Những lời mẹ Bùi định nói bỗng bị câu nói này của Bùi Tinh chặn lại.

Bùi Tinh nén giọng thấp lại, "Mẹ, con vốn không muốn nói với mẹ những chuyện này, nhưng hiện giờ thành kiến của mẹ với anh ấy quá lớn, mẹ có thử nghĩ, con cảm thấy thế nào không?"

Mẹ Bùi không đáp, chỉ hỏi lại: "Lời con vừa nói rốt cuộc là có ý gì? Sao lại là vì con?"

"Mẹ, con vốn dĩ không muốn nói, anh ấy cũng chắc chắn không muốn nói với ai khác.", Bùi Tinh lại một lần nữa nhớ tới khoảng thời gian đây cô độc kia của Sơ Húc, hai mắt đỏ hoe, cổ họng đau rát, hệt như hồi còn nhỏ bị mắc xương cá, cô ghen ngào nói: "Nếu năm đó con không ra nước ngoài học bồi dưỡng, anh ấy sẽ không phải đuổi theo con mà gặp tai nạn, cũng sẽ không làm dây thanh quản bị hỏng như vậy."

Và cũng sẽ không khiến cánh tay trái gần như bị phế bỏ.

Mẹ Bùi sững sờ, bàn tay cầm điện thoại cứng đờ.

Thấy bà không nói gì, Bùi Tinh bật khóc, khóc trong sự khó chịu, cô nói tiếp: "Mẹ! Mẹ nghĩ xem, cái con khó chịu nhất không phải chuyện đó. Anh ấy vốn dĩ có thể là một chiến sĩ hải quân được mọi người kính phục, tuổi còn trẻ mà đã lên đến hàm Thượng úy, tiền đồ rộng mở bao nhiêu, vậy mà chỉ vì tranh thủ đến gặp con nên gặp tai nạn, anh ấy chẳng làm quân nhân được nữa. Mẹ bảo con làm thế nào mới không đau lòng đây?"

Bùi Tinh hít mũi, nước mắt lưng tròng, cô vừa nức nở vừa nói: "Mẹ, con thật sự không thể không ở bên anh ấy, không phải vì thương hại, cũng không phải vì chuyện khác, chỉ vì con yêu anh ấy, đơn giản thế thôi, con không thể bỏ anh ấy được... Mẹ, chẳng phải ngày trước mẹ cũng quý Sơ Húc sao ạ? Hồi đó mẹ còn bảo muốn anh ấy làm con trai mẹ mà... Mẹ, con xin mẹ, đồng ý cho bọn con ở bên nhau đi, con với anh ấy bỏ lỡ tám năm rồi, anh ấy yêu con, bao nhiêu năm nay vẫn luôn đợi con."

Có lẽ trong lúc nhất thời mẹ Bùi không thể tiếp thu được hết chân tướng này, hoặc có lẽ là đang nóng nên nói gì cũng không nghe lọt, bà hỏi lại một câu, "Con nói nó yêu con, vì con mà gặp chuyện, vậy mẹ muốn hỏi, hồi trước vì sao nó bỏ đi mà không nói câu nào?"

Bùi Tinh trầm mặc.

Mẹ Bùi không đợi câu trả lời của cô mà run rẩy cúp điện thoại. Nên nói tâm trạng bà đang mâu thuẫn thế nào đây? Bà thật sự không hài lòng chuyện Sơ Húc bỏ đi khiến con gái bà đau lòng suốt một quãng thời gian dài. Nhưng đúng là, bà rất quý Sơ Húc.

...

Sơ Húc đến siêu thị mua chút quà biếu, đang cất đồ vào cốp thì di động có chuông báo, là Bùi Tinh gửi tin nhắn tới.

Tinh: Sơ Húc, hồi trước tại sao anh lại bỏ đi?

Bùi Tinh không phải không tin anh, mà là vấn đề này, cô cũng muốn biết.

Nhưng nếu Sơ Húc không muốn nói, Bùi Tinh cũng coi như chưa từng hỏi anh.

Sơ Húc cho hết đồ vào cốp, đóng nắp lại. Anh ngồi vào ghế lại, nắm di động trong tay, trầm mặc một lúc rồi mới soạn tin nhắn gửi cho Bùi Tinh.

X: Tiểu Tinh, anh đồng ý là sẽ không nói dối em, nhưng chuyện này, hiện tại anh không thể nói được, anh chưa vượt qua được cửa ải này. Có lẽ một ngày nào đấy anh sẽ nói với em, nhưng em phải nhớ là, anh yêu em.

Bùi Tinh cup mi mắt, đương nhiên là cô tin.

Tinh: Được. Em cũng yêu anh.

X: Nói với mẹ Bùi chuyện tối nay mình về ăn cơm chưa?

Bùi Tinh không nghĩ nhiều, trả lời đúng sự thật: Nói rồi.

Trong chốc lát, cô lại nhắn: Tối nay nếu mẹ em có nói mấy lời khó nghe thì anh cũng đừng để bụng, mấy hôm nay tâm trạng mẹ không tốt cho lắm.

Sơ Húc đọc hết tin nhắn này, một lát sau mới hồi âm: Được.

...

Sơ Húc về tới đại viện, lúc này mọi người đều đã đi ra ngoài. Anh đi đến nhà Bùi Tinh, xuyên qua tấm cửa kính, anh nhìn thấy mẹ Bùi đang thần thờ ngồi trên ghế sofa. Sơ Húc liền bước tới, nhẹ nhàng gõ cửa.

Mẹ Bùi ngoảnh ra, thấy Sơ Húc, trong vô thức bà nghĩ liệu có phải con nhóc Bùi Tinh vừa kể cho anh nghe về cuộc nói chuyện vừa rồi hay không. Nhưng cũng chỉ là nghĩ thế, ngoài mặt thì bà chẳng biểu hiện gì, chỉ mỉm cười, "Sơ Húc đến đây à?"

Sơ Húc khom người gập đầu, lễ phép chào, "Mẹ Bùi."

Mẹ Bùi "ừ" một cái, "Ngồi đi."

Bà rót trà, Sơ Húc ngồi ở một ghế khác.

Mẹ Bùi vẫn cười như thường ngày, không nhìn ra được cảm xúc gì, "Con đến không đúng lúc rồi, bố Bùi vừa đi ra ngoài."

"Mẹ Bùi, con đến tìm mẹ, không phải tìm bố Bùi ạ.", Sơ Húc nói thẳng luôn.

"Tìm mẹ?"

"Mẹ Bùi...", Sơ Húc ngồi thẳng người, hai tay đặt trên đầu gối, dáng vẻ chuẩn quân nhân, anh nói: "Thật ra, Bùi Tinh không biết con đến tìm mẹ."

Mẹ Bùi không nói gì, chỉ là bàn tay đang rót trà bỗng khựng lại.

Phòng khách yên tĩnh đến mức chỉ còn lại tiếng ùng ục phát ra từ bình đun nước nóng, giữa bầu không khí trầm mặc đến quái lạ này, nghe ra rất sốt ruột.

Một lát sau, bà lạnh giọng hỏi: "Tìm mẹ có chuyện gì?"

Sơ Húc không ngốc, anh vốn vô cùng thận trọng, hôm nay đột nhiên Bùi Tinh hỏi anh về chuyện bỏ đi năm xưa, vả lại, ngày đầu tiên anh trở về, mẹ Bùi cứ nhìn chăm chăm vào Bùi Tinh, cả câu nói cuối cùng ban nãy cô nói nữa.

Tất cả đều chứng minh, mẹ Bùi có vẻ không thích anh.

Sơ Húc đi thẳng vào vấn đề, "Mẹ Bùi, con với Bùi Tinh đang yêu nhau."

Mẹ Bùi không đáp.

Sơ Húc nói tiếp: "Con biết trước kia con đi mà không nói lời nào, chắc hẳn đã khiến Bùi Tinh đau lòng, thế nên mẹ không hài lòng về con cũng là điều bình thường."

"Con bé nói với con à?"

"Không ạ, là con tự suy đoán."

Yết hầu Sơ Húc khẽ trượt một cái, "Mẹ Bùi, là con theo đuổi Bùi Tinh, mẹ đừng mắng cô ấy."

Mẹ Bùi cúi đầu, trong lòng dù đã có đáp án nhưng vẫn hỏi: "Tại sao?"

"Mẹ Bùi.", lần đầu tiên Sơ Húc tỏ vẻ khúm núm như vậy trước mặt bà trên, anh nói: "Vì con yêu cô ấy, con không nỡ để cô ấy bị mắng, không nỡ để cô ấy chịu委屈."

Mẹ Bùi nhớ đến cuộc điện thoại vừa rồi, nhớ đến những chuyện Bùi Tinh nói, lại quay sang nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Sơ Húc lúc này. Bà bỗng hơi hoài nghi, có phải mình quá đáng rồi không? Nhưng rõ ràng là bà chưa làm gì cả, thậm chí còn chưa kịp nói lời tàn nhẫn với Sơ Húc. Bà thu tầm mắt lại, che giấu sự dao động trong mắt, "Thế nên bây giờ con đến đây là để làm gì? Để báo cho mẹ biết là hai đứa đang yêu nhau ư?"

"Không ạ, mẹ Bùi...", Sơ Húc nói: "Con không nói cho cô ấy biết là con đến đây, con sợ tối nay mẹ phản đối sẽ làm cô ấy buồn, thế nên con đến trước, nói thẳng ra thì là con đến để nghe mẹ mắng, để mẹ trút giận."

Mẹ Bùi sửng sốt.

"Nếu mẹ có gì bất mãn về con, mong mẹ nói ra trước, con sẽ sửa. Con không muốn tối nay cô ấy về lại bị khó xử, con muốn cô ấy ngày nào cũng phải thật vui vẻ."

Lần này thì mẹ Bùi đã hiểu, bà hỏi: "Ý của con là, bảo mẹ nói hết những bất mãn với con trước, tối nay hai đứa về đây, mẹ không được nói không đồng ý với con bé đúng không?"

Sơ Húc gật đầu.

"Mẹ Bùi, con muốn cô ấy hạnh phúc bên con.", Sơ Húc càng khúm núm hơn, "Con muốn cô ấy được vui vẻ, không muốn cô ấy vì những chuyện này mà phiền muộn."

Mẹ Bùi: "Con dám chắc chắn là mẹ sẽ đồng ý để cho hai đứa ở bên nhau à?"

"Không phải là chắc chắn ạ.", Sơ Húc ngược mắt lên nhìn mẹ Bùi, giọng nói khàn khàn nhưng lại đầy sự kiên định: "Mà là con không bao giờ từ bỏ Bùi Tinh, bất kể thế nào, con cũng sẽ không từ bỏ cô ấy... Mẹ Bùi, con và cô ấy đã bỏ lỡ tám năm rồi, đó là điều con hối hận nhất trong cuộc đời con, con không muốn bỏ lỡ thêm nữa. Năm nay con hai sáu tuổi, hai sáu năm nay, trừ tám năm kia ra, con với cô ấy gần như ngày nào cũng ở bên nhau. Thế nên con muốn những ngày tháng sau này, con và cô ấy cũng sẽ hạnh phúc bên nhau. Con yêu cô ấy, yêu vô cùng."

Hai mắt mẹ Bùi đỏ hoe, bà không biết nên nói gì với hai đứa nữa, bà đâu có nói sẽ không đồng ý cho hai đứa ở bên nhau, chỉ là không muốn con gái mình sẽ lại đau lòng thêm lần nữa mà thôi. Ngẫm lại những lời Bùi Tinh và Sơ Húc nói, cổ họng bà nghẹn ứ như bị mắc xương, muốn nói một câu "Vậy hai đứa phải thật hạnh phúc nhé!" mà lại không nói nổi, lời đến bên miệng rồi lại đổi thành: "Con về trước đi, để mẹ suy nghĩ lại đã."

"Mẹ Bùi.", Sơ Húc có cảm giác câu nói vừa rồi là biến thể của không đồng ý, giữa việc mất Bùi Tinh và mất đi tự tôn của mình, anh không chút do dự chọn Bùi Tinh, thế nên, anh hạ quyết tâm...

...Anh quỳ xuống.

"Thằng bé này, con làm gì đấy!", mẹ Bùi bỗng hoảng hốt.

"Con thật sự rất yêu cô ấy, mẹ, con không muốn cô ấy buồn.", Sơ Húc quỳ dưới đất, hai hốc mắt thoáng đỏ.

Mẹ Bùi đứng phắt dậy, tóm tay đỡ anh đứng lên, thấy anh không nhúc nhích, bà nói: "Mẹ đâu có không đồng ý, con quỳ xuống làm gì!"

"Mẹ Bùi, con không có nhiều cái tám năm để bỏ lỡ cô ấy nữa.", Sơ Húc cúi đầu, hết như chàng thanh niên làm chuyện có lỗi, "Con không sợ mẹ chê cười, mấy năm nay, con luôn nằm mơ được ở bên cô ấy... Mẹ, từ lúc cô ấy còn bọc tã, con đã biết cô ấy rồi. Lúc còn bé, con từng nắm tay cô ấy chập chững bước đi, cũng từng ôm cô ấy dỗ dành lúc cô ấy khóc, nhìn cô ấy vừa nhố răng vừa sụt sùi, từng nhìn cô ấy trốn trong phòng con trộm đọc tiểu thuyết, từng lấy phận anh trai quát mắng cô ấy, từng bảo bọc cô ấy khỏi bị ảnh hưởng bởi những dụ dỗ xấu khi cô ấy đang tuổi mới lớn. Từ hồi mẫu giáo cho đến lúc thi đại học, con với cô ấy đều một tắc không rời, từng ấy thời gian không hề ít, nhưng tám năm kia, là tám năm con tiếc nuối nhất... Mẹ Bùi, con xin mẹ, cho con một cơ hội để bù lại tám năm đó, dùng cả đời để bù lại nỗi tiếc nuối đó."

Mẹ Bùi vừa khóc vừa rút giấy ăn lau nước mắt, bà cảm thấy chỗ nghẹn ứ trong cổ họng càng đau buốt hơn, lời nói ra chỉ còn câu: "Đối xử tốt với con bé nhé."

Mà trong văn phòng, ngay lúc Sơ Húc đến nhà thì Bùi Tinh đã nhận được điện thoại của mẹ, những lời anh nói, cô nghe được toàn bộ.

Cô gục xuống bàn, khóc nức nở như một đứa trẻ.

VÀNG DƯƠNG ÔM LẤY EM

Tiểu Trang Chu

dtv-ebook.com

Chương 39

Mẹ Bùi không nói mình gọi điện cho Bùi Tinh, mà chính Sơ Húc cũng không biết. Anh cúi đầu rồi nói: "Con cảm ơn mẹ."

Mẹ Bùi nói mà hai mắt đỏ hoe, "Con về đi, tối đưa Tiểu Tinh đến ăn cơm."

Sơ Húc gật đầu, cúi gập người nói câu cảm ơn lần nữa rồi rời đi.

Sơ Húc đi rồi, mẹ Bùi mới lấy giấy ăn lau nước mắt rồi nói với Bùi Tinh ở đầu bên kia, "Con gái à, mẹ sai rồi."

Vốn dĩ bà cho rằng, bà gây khó dễ một chút là Sơ Húc sẽ không kiên định mà từ bỏ, bà còn định cho Bùi Tinh nghe, không ngờ, chẳng những anh không từ bỏ mà còn vứt đi cả tự tôn để quỳ xuống xin bà tác thành cho hai người họ.

"Con nói đúng, thằng bé yêu con."

Mẹ Bùi cảm thấy đời người khó mà gặp được tình yêu đích thực, càng đừng nói có thể gặp được một người yêu mình hơn cả sinh mạng của bản thân.

Trong "cuộc chiến" giữa bố mẹ và con cái này, bà nhận thua.

...

Sơ Húc lái xe đi đâu, chính anh cũng không biết.

Đến khi hoàn hồn, anh mới biết mình đã ngừng xe ở nghĩa trang.

Nơi này cỏ xanh mơn mớn, cây cối tốt tươi, ánh nắng giữa trưa có phần gay gắt, xung quanh yên tĩnh vắng lặng. Anh xuống xe, tìm đến mộ của Viễn Tinh.

Ngôi mộ màu tro đen, trước bia có một bó hoa cúc, nhìn thì có vẻ là được đặt ở đây một thời gian rồi. Trước mộ là bức ảnh cậu thiếu niên với gương mặt đẹp trai, khóe miệng khẽ nhếch lên, nhìn thoáng qua đã thấy vẻ hiền hòa.

Mà cậu thiếu niên hiền hòa này, đến tận khi gần ra đi vẫn không buông tha cho anh.

Rất nhiều đêm, Sơ Húc từng mơ thấy cậu ấy. Trong mơ, Ôn Viễn Tinh vẫn nằm trên giường bệnh, hơi thở thoi thóp nhưng vẫn cố nói với anh, "Sơ Húc, cậu biết không? Người sống đâu không lại người chết."

"Sơ Húc, tôi chỉ sinh sau cậu có một ngày, mà cậu lại là đối tượng được tất cả bọn họ hâm mộ, tôi thì sinh ra đã bị bệnh tim. Tại sao tôi chỉ thua cậu có một ngày mà tất cả những cái tốt không cho tôi?"

"Bọn họ đều gọi cậu là anh, tôi không gọi nổi. Tại sao cái gì tốt cũng thuộc về cậu? Rõ ràng chúng ta chỉ kém nhau một ngày mà sao lại khác biệt nhiều như vậy?"

Làn gió khẽ thổi qua, có người đi tới, cùng với tiếng khóc khe khẽ, quấy phá dòng suy nghĩ của Sơ Húc. Anh thở dài một tiếng, giơ tay gạt phiến lá khô không biết rụng xuống mộ Ôn Viễn Tinh từ lúc nào.

Anh cứ đứng như vậy, mãi một lúc sau mới nhìn vào tấm ảnh trên mộ, rồi giơ bàn tay lên. Trên ngón áp út có một chiếc nhẫn, kiểu dáng gần giống chiếc của Bùi Tinh. Anh liếm môi, nhẹ giọng nói: "Viễn Tinh, cậu xem, tôi vẫn không từ bỏ cô ấy được, tôi và cô ấy đã ở bên nhau rồi."

Không có ai trả lời anh.

Cách đó không xa, tán lá trên ngọn cây bị gió thổi xào xạc. Sơ Húc thoáng đưa mắt nhìn rồi lại thu tầm mắt về, anh nhỏ giọng hỏi: "Cậu có vui không? Hay vẫn giận?"

Mà gương mặt trên bia mộ trước sau vẫn chỉ có nụ cười dịu dàng.

"Tôi coi như là cậu vui nhé, tôi nhận lời chúc phúc của cậu."

Sơ Húc xoay người, giẫm lên thềm đá, chậm rãi đi xuống.

Người trên tấm bia vẫn cười, dịu dàng, ôn hòa, như tấm mình trong gió xuân.

...

Buổi chiều, Bùi Tinh từ bệnh viện đi ra. Sơ Húc đã chờ cô ở ngoài từ lâu, cô nhanh chóng tìm được xe của anh.

Vừa mở cửa xe ra, cô đã thấy Sơ Húc cầm một que kem hươ hươ trước mặt cô.

Là một que Tiểu Pudding*.

Loại trước kia cô thích ăn nhất.

Bùi Tinh cười, giơ tay ra nhận lấy rồi nói, "Cảm ơn anh."

Cô xé bỏ vỏ, cắn một miếng, mùi vị vẫn như trước đây, ngọt ngào, thơm vị sữa.

Bùi Tinh làm như băng quơ hỏi: "Ngày hôm nay anh đi đâu đấy?"

Sơ Húc đáp: "Ở công ty. Vừa đến chỗ Viễn Tinh xong."

"Đi thăm Viên Tinh?"

"Ừ. Bó hoa cúc trước mộ cậu ấy là em mang đến à?"

"Tháng trước, lúc chuẩn bị đi Thang Khê có đến thăm anh ấy."

"Cho anh một miếng.", Sơ Húc bỗng nói.

Bùi Tinh sững sốt, "Hả?" một tiếng rồi chỉ vào que kem, "Cái này á?"

Sơ Húc đáp "ừ".

Bùi Tinh mới ăn được hai miếng nhỏ, cô giơ que kem ra rồi nói, "Thế anh ăn đi, một miếng thôi đấy... Aaaa!"

Bùi Tinh nhìn cái que trụi lủi, gương mặt hiện rõ vẻ khiếp hãi.

Cô còn chưa nói xong mà Sơ Húc đã ăn hết sạch que kem của cô rồi, chừa lại mỗi cái que!

Mỗi cái que...

Bùi Tinh bỗng mếu máo, ầm ỨC nhìn anh. Sơ Húc không nói gì, thông thả nhai rồi nuốt kem xuống, sau đó rút lấy tờ giấy ăn, ung dung lau miệng, còn nhân thể lau giúp cô.

Cô hoàn hồn, tóm chặt tay Sơ Húc rồi hét lên: "Kem của em đâu? Anh trả lại kem cho em!"

Sơ Húc cầm lấy bàn tay cô, nhẹ nhàng véo đầu ngón tay cô rồi hỏi bằng cái giọng chua lèm, "Nếu anh nhớ không nhầm, một que kem có năm tệ, mà một bó hoa cúc, thêm giấy bọc vào cũng phải mấy chục..."

Nghe thấy anh nói thế, Bùi Tinh sững người!

"Sơ Húc, anh có nhầm không đấy, em tặng một bó hoa cúc mà anh cũng ghen?", Bùi Tinh bị vẻ ghen tuông của anh chọc cười.

Cô đang định nói tiếp câu nữa thì Sơ Húc bỗng duỗi tay ra kéo cổ cô lại, Bùi Tinh "a" một tiếng, đôi môi đã bị anh bịt kín lại rồi.

Bùi Tinh giãy giụa trong vô thức, lại cảm giác nụ hôn của anh có chút run rẩy, rất khẽ. Bỗng nhiên nhớ đến cuộc điện thoại lúc trưa, cô bèn giang tay ôm cổ anh, mở miệng ra cuốn lấy đầu lưỡi anh.

Khóe miệng Sơ Húc lẳng lặng cong lên, yết hầu trượt dài một cái, anh dịu dàng đáp lại nụ hôn của cô.

Nụ hôn dài kết thúc, Sơ Húc thì thầm lên trán cô, mà Bùi Tinh thì ra sức thở hổn hển, chọc cho anh phải bật cười. Anh cắn cánh môi hơi sưng đỏ của cô rồi khàn giọng nói: "Đừng tặng hoa cho người đàn ông khác, người đàn ông của em sẽ ghen đấy."

Bùi Tinh bị anh chọc cười, cô cắn lại anh mấy cái rồi mới nói: "Chúa hay ghen."

Sơ Húc vuốt tóc cô, hôn vội mấy cái rồi nói: "Đi thôi, về nhà bố mẹ vợ nào."

Nói xong, anh duỗi cánh tay dài ra, nhường cả người về phía cô. Bùi Tinh nóng mặt, chột dạ nhìn xung quanh rồi khẽ quát: "Làm cái gì thế!"

Sơ Húc buồn cười, cúi đầu nhìn cô, làm bộ như định hôn cô. Bùi Tinh bất giác nhắm mắt lại, ngay sau đó, bên tai vang lên giọng cười trầm thấp của anh, cô bỗng mở mắt, nhìn anh cài dây an toàn cho mình.

Biết mình bị trêu, Bùi Tinh bặm môi, "Có ai chơi như anh không...ừm..."

Còn chưa nói hết đã bị Sơ Húc hôn rồi.

Nụ hôn này, kéo dài đến mấy phút.

Đến khi kết thúc, Bùi Tinh quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, bên tai vẫn còn tiếng trêu chọc của Sơ Húc: "Vừa nãy em mới nói anh thế nào?"

Bùi Tinh: "Hơ, không biết, anh phiền thật đấy."

Sơ Húc véo má cô, giả vờ không phát hiện ra cô đang cười.

...

Sáu giờ, Sơ Húc đánh xe vào sân đại viện. Đại Hoàng hơi lớn tuổi, không phân biệt được xe nên rướn cổ sữa mấy tiếng với xe của Sơ Húc. Bùi Tinh bèn hạ cửa sổ xuống, nói với Đại Hoàng, "Chú Hoàng, tao đây."

Sơ Húc bật cười.

Không biết Đại Hoàng nghe hiểu thật hay vẫn là do quen Bùi Tinh, nó ngừng sữa, ngoan ngoãn ngồi xuống đất phe phẩy cái đuôi.

Bùi Tinh vừa nghĩ đến vụ cài dây an toàn lúc nãy nên cũng định chơi xấu lại, cô quay đầu cười hì hì, "Sơ Húc, không phải như thế này anh cũng ghen đấy chứ?"

Ghen với một con chó?

Sơ Húc đỗ xe xong thì quay sang vuốt tóc cô, trên mặt đậm nét cười, anh đáp: "Không đến mức, dù sao cũng là chú của em, anh cũng nên gọi một tiếng "chú Hoàng" chứ."

Sơ Húc xuống xe, cúi đầu nói với Đại Hoàng: "Mày thấy tao nói chuẩn không? Chú Hoàng."

Đại Hoàng sữa mấy tiếng với anh, cái đuôi vẫy đến sung sướng.

Sơ Húc nhường mày cười với Bùi Tinh rồi nắm tay cô đi vào trong.

...

Bố Bùi đang ở ngoài nhặt rau, thấy hai người cùng đi vào thì chỉ hơi thoáng kinh ngạc, đến lúc nhìn thấy hai bàn tay đan vào nhau, ông khiếp hãi đến nỗi đứng phắt dậy.

"Hai...hai đứa...", ông không nói nổi câu rõ ràng.

Sơ Húc khá hiểu chuyện, biết mẹ Bùi vẫn chưa kể với bố nên anh cúi đầu với bố Bùi, "Bố Bùi."

Bố Bùi sững sốt, mãi đến lúc Bùi Tinh bước lại gần.

"Bố làm gì đấy, người ta đang chào bố kìa."

Rốt cuộc bố Bùi cũng hoàn hồn, vội vàng đón hai người vào nhà.

Sơ Húc vừa ngồi xuống, bố Bùi đã chạy vào bếp tìm mẹ Bùi rồi hỏi: "Này... có phải bà biết trước là Sơ Húc sẽ đến không hả?"

"Ừ."

"Thế bà cũng biết bọn nó...", bố Bùi đan hai bàn tay vào nhau rồi hỏi: "...yêu nhau?"

"Ừ."

"Lúc nào đấy?"

"Tôi cũng mới biết trưa nay, đừng có hỏi nữa, ra nói chuyện với tụi nó đi."

"Ờ, tôi đi đây."

Đồ ăn được dọn đủ lên bàn, sáu món mặn, một món canh.

Vừa rồi bố Bùi trò chuyện với Sơ Húc một lúc thì cũng biết hai người họ làm thế nào mà lại ở bên nhau, khi biết Sơ Húc theo đuổi Bùi Tinh, ông bỗng có cảm giác quả là thế sự luân chuyển.

Trước kia con gái nhà mình thích Sơ Húc đến điên đảo, vậy mà thẳng bẻ lại bỏ đi không nói tiếng nào. Tám năm sau, là Sơ Húc mở lời trước. Thế mới nói, thế sự luân chuyển, không bỏ qua ai.

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng ông cũng không làm khó Sơ Húc, dù sao cũng cùng là đàn ông, nhìn một cái là đã hiểu tâm ý đối phương rồi. Giao Bùi Tinh cho người khác, có lẽ ông sẽ không thật sự yên tâm, nhưng giao cho Sơ Húc, ông hoàn toàn có thể an lòng.

Bữa cơm diễn ra hết sức yên tĩnh, Bùi Tinh cứ liên tục gấp thức ăn cho bố mẹ, rõ ràng có ý lấy lòng, mà Sơ Húc ngồi bên cạnh thì vô cùng tự nhiên gấp thức ăn cho cô.

Cho đến khi trong bát của cô ú ụ đồ ăn, Bùi Tinh không nhịn được nữa phải nghiêng đầu trách Sơ Húc, "Anh gấp cho em nhiều thế này, em ăn hết làm sao được?"

Lời vừa dứt, Sơ Húc còn chưa kịp đáp thì mẹ Bùi đã hờ hững nói lại, "Thế con gấp cho mẹ nhiều thế này, con nghĩ là mẹ có ăn hết không?"

Bùi Tinh: "..."

Bị mất mặt khiến Bùi Tinh có chút khó chịu, cô lẩm bẩm: "Còn chưa làm con rẽ mà mẹ đã bảo vệ anh ấy thế rồi, sau này mà làm con rẽ rồi, chắc là con không bao giờ được lớn tiếng với anh ấy đâu nhỉ?"

"Chứ còn gì nữa.", mẹ Bùi nhìn Sơ Húc, "Sơ Húc à, sau này nếu nó quát con, con về bảo mẹ Bùi, mẹ đánh nó cho con."

Lời này của mẹ Bùi khiến Sơ Húc phải bật cười, anh biết, như thế này nghĩa là đã chấp nhận anh.

Sơ Húc mỉm cười, nắm tay Bùi Tinh rồi nói: "Mẹ Bùi yên tâm, con nhất định sẽ đối xử tốt với cô ấy, không để cho cô ấy chịu khổ." "

Một bàn tay khác của Bùi Tinh nắm chặt đôi đũa, hai mắt đỏ hoe.

...

Ăn đến tận hơn bảy giờ mới xong.

Lúc Bùi Tinh và Sơ Húc đang thu dọn bát đũa thì bỗng có tiếng gõ cửa. Bùi Tinh ngó ra, là mẹ của Ôn Viễn Tinh.

Mấy gia đình hay sang nhà nhau chơi sau bữa ăn, chẳng có gì lạ.

Bùi Tinh ra chào, mẹ Ôn còn cười, "Sao hôm nay lại về nhà ăn cơm thế?"

"Đưa bạn trai về.", mẹ Bùi lãnh đạm nói, nhưng trong mắt lại hiện rõ ý cười.

Mẹ Ôn kinh ngạc hỏi Bùi Tinh, "Tiểu Tinh có bạn trai rồi ư?"

Bùi Tinh gật đầu, mẹ Ôn liền hỏi, "Đâu rồi? Trông thế nào?"

"Đừng hỏi nữa, chị cũng quen mà.", mẹ Bùi nói, "Sơ Húc đấy."

"Sơ... Sơ Húc?!", mẹ Ôn càng kinh ngạc hơn.

Đúng lúc này, Sơ Húc đi ra, thấy mẹ Ôn, anh liền cúi đầu chào, "Mẹ Ôn."

Mẹ Ôn sửng sốt mất một lúc mới hoàn hồn, nói vài câu với mẹ Bùi rồi về nhà luôn.

...

Mẹ Ôn thần thờ về tới nhà, bản tin Thời sự vừa hết, chỉ còn lại nhạc hiệu cuối chương trình. Bà đi vào, nói với bố Ôn: "Trí Nghênh, tôi nhớ là mấy năm trước hình như Viễn Tinh có nhờ tôi gửi một thư cho Tiểu Tinh với Sơ Húc thì phải."

"Đâu có.", bố Ôn im lặng cẩn thận nghĩ, "Mà hình như là có thật, tôi nhớ là hai lá thư thì phải, để tôi đi tìm cho bà."

...

Sơ Húc rửa bát xong thì ra phòng khách chơi cờ với bố Bùi.

Hai người đàn ông im lặng chăm chú nhìn vào bàn cờ, mẹ Bùi thì đang nói chuyện điện thoại với bà ngoại Bùi Tinh, còn cô sau khi nhận được cuộc gọi của mẹ Ôn liền sang bên đó một chuyến.

Bùi Tinh sang tới nhà Ôn Viễn Tinh.

Vẫn là khoảng sân hệt như hồi trước.

Cô đi vào, bố Ôn và mẹ Ôn vô cùng niềm nở, đón cô vào nhà.

Mẹ Ôn dắt tay cô đi vào một căn phòng, là phòng của Ôn Viễn Tinh.

Hình như lâu lắm rồi không có người vào, trong không khí cứ thoang thoang mùi ẩm ướt nồng nồng.

Cô đi loanh quanh trong phòng. Dù đã qua nhiều năm, nhưng con búp bê Barbie và mấy cuốn tiểu thuyết cô thích vẫn còn đó. Trong đầu chợt hiện lên dáng vẻ của Ôn Viễn Tinh, cô bỗng cảm thấy hai mắt cay xè.

Đúng lúc này, mẹ Ôn bước vào, trong tay cầm một cái hộp nhỏ.

"Con với Sơ Húc đã ở bên nhau rồi, mẹ Ôn cũng chẳng có gì cho con.", mẹ Ôn vừa nói vừa mở hộp ra, lấy một cái vòng ngọc trắng trơn bóng rồi cười nói: "Cái này là từ đời trước để lại, mẹ Ôn tặng cho con."

Bùi Tinh hoàn hồn, lập tức nói: "Không được đâu mẹ Ôn, thứ đắt tiền thế này..."

"Con bé này nói luyên thuyên cái gì thế.", mẹ Ôn nhỏ giọng quát khê, "Cái này không đắt, đây là quà mẹ Ôn tặng cho con. Mà không chỉ có quà của mẹ Ôn đâu, Viễn Tinh cũng có thứ này cho con với Sơ Húc."

"Viễn Tinh?", Bùi Tinh nghi hoặc hỏi, "Anh ấy tặng quà cho bọn con ạ?"

"Ừm, tám năm trước, vào cái đêm cuối cùng, nó dặn mẹ, nói là nếu hai đứa con ở bên nhau thì giao hai lá thư này cho hai đứa.", mẹ Ôn vừa nói vừa giao phong bì thư trên tay cho cô, "Chắc là nó đoán hai đứa bọn con thế nào cũng yêu nhau nên trước khi mất mới dặn mẹ, nếu hai đứa yêu nhau thì hãy đưa, còn nếu không thì mãi mãi không được đưa. Mẹ chưa đọc đâu, con mở ra xem đi."

Bùi Tinh nhận lấy, thấp giọng đáp: "Vâng ạ."

VÀNG DƯƠNG ÔM LẤY EM

Tiểu Trang Chu

dtv-ebook.com

Chương 40

Những đứa trẻ ngày nào đều đã trưởng thành, đại viện giờ đây không còn tiếng khóc, tiếng nô đùa, tiếng cãi cọ khi ấy nữa. Vốn dĩ là một khu đại viện náo nhiệt, mà giờ mới qua tám giờ tối đã như vùng nông thôn, cửa đóng, đèn tắt.

Bùi Tinh đi vòng quanh sân, tay nắm chặt hai lá thư.

Cô vốn định về nhà mới đọc nhưng nỗi nhớ Viễn Tinh chợt ứa về, khiến cô không đợi được phải xem ngay bức thư anh viết. Phía xa có một ngọn đèn mờ, chiếu sáng một khoảnh sân, cô đi về phía đó, mở ra bức thư đã in dấu thời gian.

...

Tiểu Tinh.

Anh là Viễn Tinh đây. Còn nhớ anh là ai không?

Hôm nay là mừng 1 tháng 8 năm 2010, trời mưa, anh ở bệnh viện một mình.

Lúc em đọc được lá thư này, là lúc nào, mùa gì nhỉ? Xuân? Hạ? Thu? Hay đông?

Bây giờ em bao nhiêu tuổi rồi, sống có ổn không?

Bố mẹ anh... họ vẫn khỏe chứ?

Còn mấy đứa kia thế nào rồi?

Anh hơi tự luyến, anh cảm thấy, chắc hẳn bọn em đều rất nhớ anh.

Anh không biết lúc nào thì em đọc được lá thư này, có lẽ là ngày đầu tiên sau khi anh chết, cũng có lẽ là sau rất nhiều năm, nhưng anh vừa hi vọng lại vừa không hi vọng em đọc được nó.

Anh hi vọng là vì không muốn em và Sơ Húc bỏ lỡ nhau.

Còn không hi vọng là vì anh ích kỷ, không muốn hai người ở bên nhau.

Anh cũng không biết giờ này anh đang ở đâu nữa, ở thiên đường, hay là mười tám tầng địa ngục chờ bị đánh. Nhưng anh cảm thấy, anh ở đâu, còn phụ thuộc vào việc sau khi đọc xong lá thư này, em có tha thứ cho anh hay không.

Cho phép anh giới thiệu bản thân lại lần nữa, anh là một kẻ ích kỷ, ích kỷ đến giây phút cuối cùng của cuộc đời. Bởi anh nói với Sơ Húc, anh thích Bùi Tinh.

Lúc đó, trông cậu ấy rất đau khổ, rất thương tâm, mà vẻ khó tin còn rõ ràng hơn.

Nhưng anh thì lại rất vui, rất hạnh phúc.

Anh thích em, Bùi Tinh, rất nhiều năm rồi. Rốt cuộc thì anh cũng có thể nói ra.

Từ khi em vẫn còn là một cô bé, anh nhớ, em thích leo đèo theo anh, nhưng càng lớn, em lại càng giữ khoảng cách với anh, mà khi anh phát hiện ra, thì em đã thích Sơ Húc mất rồi.

Lần đầu tiên em nói với anh rằng em thích Sơ Húc, tuy anh cười, nhưng trong lòng đau thế nào chắc chẳng ai biết. Anh nhiều lần ngăn cản em tỏ

tình với cậu ấy, nhưng em lại chẳng nghe anh.

Dần dần, anh không biết từ khi nào, anh bắt đầu ghét Sơ Húc, nhất là khi em nói cậu ấy từ chối em, anh càng ghét cậu ấy hơn.

Sự ghen ghét này kéo dài thật sự rất nhiều năm rồi.

Mùa hè năm 2010, anh biết có lẽ anh không còn sống được lâu nữa, trong phòng bệnh, anh nhìn thấy em ngồi ôn bài cùng cậu ấy, mà anh thì chỉ có thể nằm trên giường thở oxy. Anh lại một lần nữa ghét cậu ấy.

Thế nên, lúc em cầm lá thư tình đến rồi nói với anh, đây là lá thư em viết cho Sơ Húc, anh đã lừa em, anh nói: "Lá thư này không đủ hay, em đổi cái khác đi.". Em tin anh không chút nghi ngờ, anh bảo đợi đến tối viết cho cậu ấy lá khác, mà em hình như thương hại anh nên nghe lời kinh khủng, ngoan ngoãn đồng ý. Lúc nhìn em tiện tay vứt lá thư kia đi, là lúc lòng ghen ghét của anh lên đến đỉnh điểm.

Anh đã nói dối.

Đêm trước kỳ nghỉ hè, anh nói với cậu ấy, lá thư này là em viết cho anh, mà anh cũng thế, anh cũng thích Bùi Tinh từ lâu lắm rồi.

Khi cậu ấy còn đang đau khổ, còn đang ngỡ ngàng, anh lại dễ tiện nói:

"Cậu tin tôi đi, sau khi tôi chết, trong lòng Bùi Tinh, địa vị của tôi vẫn cao hơn rất nhiều một người sống như cậu."

"Sơ Húc, xin cậu, rời bỏ em ấy đi, nhường em ấy cho tôi."

"Sơ Húc, cậu nhớ kỹ, người sống đâu không lại người chết."

Sau những lời này, anh không còn thấy Sơ Húc nữa.

Em vẫn tới thăm anh như mọi ngày, anh biết, Sơ Húc không nói với em chuyện anh nói với cậu ấy.

Điều này không quan trọng, quan trọng là em đọc được lá thư này, đồng nghĩa với việc em và cậu ấy đã ở bên nhau.

Anh vô cùng hối hận vì đã làm tổn thương cậu ấy.

Lúc này cậu ấy có ngồi bên cạnh em không? Nếu có, bảo cậu ấy đừng giận.

Anh xin lỗi, Bùi Tinh.

Bùi Tinh, nếu anh lên tới thiên đường rồi, anh muốn chúc phúc cho em. Ngay cả nếu xuống địa ngục, anh cũng vẫn muốn chúc phúc cho em.

Chúc phúc cho em và cậu ấy.

Không biết lá thư này có là dư thừa hay không, không biết em có hận anh hay không. Nhưng, xin em hãy nhớ anh.

Vì dù sao, Viễn Tinh cũng vô cùng yêu em.

Cả đời này, sinh mệnh của Viễn Tinh thật ngắn ngủi. Nghe thấy bác sĩ nói anh không còn sống được mấy ngày nữa, vậy mà anh lại dùng mấy ngày đó để làm chuyện xấu. Sau khi chết, chắc là anh sẽ xuống địa ngục phải không?

Tiểu Tinh có tha thứ cho anh không?

Có lẽ anh vẫn còn chút không cam lòng, nhưng anh muốn nói với em.

Mùa hè năm mười tám tuổi, sinh mệnh của anh kết thúc.

Mùa hè năm mười tám tuổi, anh yêu một cô bé, suốt trọn một đời.

Bùi Tinh, chuyện khiến anh vui nhất đời này, chính là trong tên có cùng một chữ Tinh với em. Thật đấy, chắc em không thể hiểu được cảm giác này của anh. Giống như em không thể hiểu anh yêu em đến dường nào vậy.

Yêu em là chuyện tốt nhất anh có thể làm được.

Tạm biệt, nguyện kiếp sau có duyên gặp lại nhau.

Anh mong cô bé đọc được lá thư này có thể hạnh phúc.

Chúc Bùi Tinh và Sơ Húc có thể nắm tay đến bạc đầu, con cháu đề huề.

Ôn Viễn Tinh mười tám tuổi thân gửi.

12:10, đêm mừng 1 tháng 8 năm 2010.

...

Sơ Húc đợi hai tiếng mà vẫn chưa thấy Bùi Tinh về, trong lòng có chút bất an nên anh đứng dậy đi ra ngoài.

Đại viện yên tĩnh không chút âm thanh, thỉnh thoảng chỉ có tiếng xào xạc của tán cây ven đường.

Sơ Húc từ nhà Bùi Tinh đi ra, lúc gần tới nhà Ôn Viễn Tinh, anh bỗng nghe thấy tiếng khóc nức nở khe khẽ từ một góc tường vọng tới.

Anh lần theo hướng đó mà đi tới.

Dưới ánh đèn mờ nhạt, cô gái nhỏ ngồi xổm dưới đất, hai tay ôm đầu gối, trên tay còn cầm chặt hai tờ giấy, cô khóc nức nở, nghẹn ngào, khiến người khác nhìn mà xót xa.

Trong đại viện không có người ngoài ở, sáu hộ gia đình quây quần một khu. Cô gái kia rõ ràng là Bùi Tinh, mà tiếng khóc và bộ quần áo đã khẳng

định cho điều đó.

Bùi Tinh không tả được cảm giác sau khi đọc lá thư này, chỉ biết là không dễ chịu chút nào.

Nhưng lại là thương Sơ Húc nhiều hơn.

Cô nhớ trước đây trong lúc vô tình, giáo sư Ôn đã đánh giá về Sơ Húc, nói anh chuyện gì cũng ôm vào mình, lẳng lặng, không lên tiếng, trước mặt người ngoài, lúc nào cũng ung dung tự tại.

Bùi Tinh vừa khóc vừa nghĩ, chẳng phải là như vậy sao?

Chuyện gì anh cũng tự gánh vác, nhưng chẳng bao giờ nói ra.

Nghĩ thế, rồi lại nghĩ đến những khổ sở anh nếm trải suốt mấy năm qua, Bùi Tinh càng khóc càng khó chịu, màng tai như bị phủ một tầng hơi sương, ngăn cách hết mọi âm thanh của thế giới bên ngoài.

Vì thế, Sơ Húc đến cạnh cô lúc nào mà cô cũng không hay.

Cho đến khi anh ôm cô vào lòng, chớp mũi thoang thoảng mùi bạc hà trên người anh, cô mới hoàn hồn.

Sơ Húc đưa bàn tay ấm áp nhẹ nhàng xoa đầu cô, im lặng không nói.

Với Sơ Húc mà nói, cô ít khi khóc nức nở như thế này, vậy nên anh chọn im lặng lắng nghe.

Không hỏi cô vì sao lại khóc.

Cũng không bảo cô đừng khóc nữa.

Đôi mắt ngấn nước của Bùi Tinh nhắm lại, hai hàng nước mắt thi nhau tuôn rơi, đồng thời, giọng nói nghẹn ngào của cô vang lên, "Sơ Húc à..."

Sơ Húc nhẹ nhàng "ừ" một tiếng, "Anh đây."

"Em biết hết rồi.", Bùi Tinh không định giấu anh, cô ghen ngào nói: "Những chuyện Viễn Tinh nói với anh hồi đấy, em biết hết rồi."

Tán cây trong đại viện bỗng xào xạc dữ dội, như thể vừa có một cơn gió mạnh tạt qua.

Thân mình Sơ Húc bỗng cứng đờ, được anh ôm chặt trong lòng, Bùi Tinh có thể cảm nhận được.

Cô hơi nhồm dậ, giang tay ôm anh rồi dè dặt nói: "Em xin lỗi, Sơ Húc."

"Hả?", Sơ Húc lại ôm ghì lấy cô.

"Em vẫn luôn cảm thấy chuyện anh bỏ đi không nói lời nào là nỗi khó chịu em không quên được, nhưng lại chẳng nghĩ tại sao anh bỗng nhiên bỏ đi, cũng không hỏi anh, không suy nghĩ cẩn thận."

"Không có gì, đều qua cả rồi.", Sơ Húc dịu dàng nói, "Ngoan, đừng khóc, còn khóc nữa là anh khó chịu lắm."

"Sơ Húc, em hỏi anh.", Bùi Tinh hít mũi, "Nếu Viễn Tinh không viết lá thư này, có phải anh định không bao giờ nói với em chuyện này đúng không?"

Trong không khí đầy mùi bạc hà trên người anh, bầu trời đêm cũng chỉ chút những vì sao.

Anh im lặng một lúc rồi mới thấp giọng đáp "ừ", "Anh không thể kể xấu cậu ấy khi cậu ấy đã mất rồi, anh không làm được... Vốn dĩ chuyện cậu ấy đi anh đã khó chấp nhận được rồi, qua bao nhiêu năm, anh không muốn vạch vết sẹo này ra, để cho cậu ấy an nghỉ đi.", Sơ Húc nói xong liền tỉu trán lên trán cô rồi nhỏ giọng hỏi: "Em giận à?"

Cô có tư cách gì mà giận chứ, Bùi Tinh tự giấu cười một cái.

"Không phải giận.", Bùi Tinh nói, "Mà là đau lòng."

Bùi Tinh nhìn Sơ Húc, hai mắt đỏ như thỏ con, thêm một tầng sương mù phủ kín, càng khiến người ta xót xa. Cô cầm tay anh đặt lên vị trí trái tim mình, cô nói: "Chỗ này, đau lắm... Em cứ nghĩ đến những lời anh ấy nói là em lại đau lòng, dựa vào cái gì chứ, dựa vào cái gì mà bắt anh phải chịu tất cả, dựa vào cái gì mà trước khi chết anh ấy còn nói với anh những điều đó."

Sơ Húc mỉm cười, cảm thấy nỗi ấm ức giấu kín bao năm bỗng nhiên không còn nữa, sương mù tan bay, chỉ còn thấy ánh mặt trời rạng rỡ. Anh giơ tay ôm cô, "Ngoan nào, để cho cậu ấy yên giấc đi, đừng nói nữa."

Còn có thể nói gì được nữa?

Chẳng có gì cả, dù sao thì mọi hiểu lầm đã được hóa giải.

"Sơ Húc.", Bùi Tinh gọi tên anh.

Sơ Húc đặt cằm lên vai cô, nhẹ nhàng "ừ" một tiếng rồi khẽ nói: "Anh đây."

" Bao nhiêu năm qua, anh vẫn đợi em ...", Bùi Tinh hỏi, "Có phải không?"

"Phải, vẫn luôn đợi em.", Sơ Húc nói, "Lúc mới đi, chưa được hai ngày đã muốn về tìm em, ai ngờ lại bị gọi vào trường luôn, càng không ngờ là, loáng một cái đã sáu năm không về nhà."

"Thế nên...", Bùi Tinh hỏi, "Anh chưa từng có ý nghĩ không cần em?"

"Chưa từng có.", Sơ Húc ôm cô thật chặt, "Em là của anh, chỉ có thể là của anh."

"Ừm, em mãi mãi là của anh, chỉ là của anh."

"Ừm, anh cũng mãi mãi là của em."

Trời đêm đầy sao, ánh trăng tròn hơn hẳn mọi ngày.

Gió nhẹ, trăng sáng, sao đầy trời...

Sơ Húc nắm tay cô đi về nhà, đột nhiên anh hỏi: "Em làm bác sĩ là vì Viễn Tinh à?"

Bùi Tinh đáp: "Không phải, hồi đấy anh nói muốn vào trường quân đội còn gì. Em nghe người ta nói, có hệ quân y, em liền muốn học làm bác sĩ để vào cùng đơn vị với anh."

Đáng tiếc, anh lại bỏ đi không nói lời nào.

Hai người không nói gì nữa, chỉ là hai bàn tay bỗng siết chặt hơn.

"Bà xã.", Sơ Húc gọi cô.

Bùi Tinh nhẹ nhàng "ừ" một tiếng.

Sơ Húc hỏi: "Em còn nhớ bức thư tình không ghi tên ở Thang Khê không?"

Bùi Tinh vẫn nhớ, có hai lá thư, một lá viết rõ tên cô và tên anh, còn một lá không có tên, nhưng chữ viết thì đúng là của cô.

"Bức thư tình đấy là gửi cho anh phải không?", Sơ Húc trầm giọng hỏi.

"Phải.", Bùi Tinh thừa nhận luôn.

Bức thư tình đó đúng là viết cho Sơ Húc, có điều cô sợ mình viết không hay nên tới hỏi ý kiến Ôn Viễn Tinh, không ngờ anh lại nói đó là thư cô viết cho anh.

Thế nên hiểu lầm mới càng sâu.

Nghe thấy đáp án của cô, Sơ Húc cúi đầu mím môi cười.

"Sơ Húc.", Bùi Tinh hỏi, "Anh ghen à?"

Tuy cô hỏi nhưng lại rất chắc chắn.

Hai tai Sơ Húc thoáng đỏ, bàn tay đang nắm tay Bùi Tinh bỗng véo mạnh một cái. Anh nhìn cô như đang trách: Sao biết rõ rồi mà còn cố hỏi làm gì?

Bùi Tinh hiểu, nhoén miệng cười mà không nói gì.

Lúc sắp về đến nhà, cô gọi anh.

"Sơ Húc."

"Ơi?"

Bùi Tinh nhìn anh, "Anh tin em đi, em chỉ yêu mỗi mình anh, với Viễn Tinh, em chỉ coi anh ấy là anh trai mà thôi."

"Được, anh tin em.", Sơ Húc xoa đầu cô.

Anh rất vui, Bùi Tinh có thể cảm nhận được.

...

Về đến nhà, tắm rửa xong cũng đã là hơn mười hai giờ. Bùi Tinh khóc nhiều nên hơi mệt, sau khi được Sơ Húc sấy tóc cho liền nằm xuống ngủ luôn.

Sơ Húc tắm xong, mặc bộ đồ ngủ bước ra.

Thấy cô cuộn chăn lại, anh tăng điều hòa, hôn lên trán cô rồi nhẹ nhàng bước ra phòng khách.

Anh mở tủ lạnh lấy một lon bia, đang định mở nắp thì trong đầu bỗng hiện ra khuôn mặt Bùi Tinh.

Thôi, không uống nữa.

Bằng không cô lại lo lắng cho cổ họng của anh.

Sơ Húc quay đầu lấy một chai nước khoáng rồi đi ra phòng khách ngồi.

Trên mặt bàn còn để hai lá thư, đều là do Ôn Viễn Tinh viết, một lá cho Bùi Tinh, một lá cho anh.

Anh duỗi tay, cầm bức thư gửi cho Bùi Tinh lên đọc lướt qua, rồi anh đặt xuống, cầm bức thư gửi cho mình lên.

...

Húc.

Xin lỗi, đến cuối đời mà tôi vẫn làm chuyện xấu.

Cậu có hận tôi không?

Cứ cho là hận, thì cũng nhớ chăm sóc tốt cho cô ấy nhé.

...

Xin lỗi, anh.

Vô cùng xin lỗi.

- Tân hôn vui vẻ, anh.

Viễn Tinh năm mười tám tuổi là một đứa xấu xa, nhưng trong lòng Viễn Tinh luôn có anh.

Em biết, anh không nói, em cũng biết.

Anh thích Tiểu Tinh từ lâu rồi.

Thế nên, anh à, em chúc phúc cho anh và chị dâu.

Anh, cảm ơn anh đã kèm em viết chữ, kèm em học bài.

Cũng cảm ơn anh, đã đẩy em đi xem phong cảnh đẹp ở biết bao nhiêu nơi.

Anh, cảm ơn anh những năm đó đã làm bạn trong bóng đêm với em.

Ôn Viễn Tinh mười tám tuổi thân gửi.

1:00 ngày 1 tháng 8 năm 2010.

...

Sơ Húc ngửa đầu dựa vào sofa, đôi mắt nhìn chăm chăm ngọn đèn trên trần.

Nếu anh nhớ không lầm, khi còn nằm viện, Ôn Viễn Tinh từng bảo, tiếng "anh" này, cậu ấy không nói được.

Nhưng trong thư lại viết đến mấy chữ "anh".

Đồng hồ điểm một giờ đêm.

Căn phòng trống vắng bỗng vang lên giọng nói trầm thấp của Sơ Húc: "Nếu cậu đã gọi tôi là anh, vậy thì tôi và chị dâu tha thứ cho cậu."

Nói đến đây, hai mắt anh ửng đỏ, nhớ đến gương mặt không chút huyết sắc của Viễn Tinh, lại nghĩ đến bức thư cậu ấy viết cho Bùi Tinh, hỏi họ có ổn không, anh trầm mặc một lát, thì thầm lầm bầm: "Chúng tôi đều rất ổn, nhưng mà rất nhớ cậu."

...

Thời gian như thoi đưa, đảo mắt đã đến tháng Mười hai.

Mùa đông ở thành phố Thanh lạnh hơn những nơi khác rất nhiều, nhất là khi ngoài trời đổ tuyết, khắp nơi trắng xóa, giẫm lên còn nghe rõ tiếng sột soạt.

Bùi Tinh tan ca, lấy khăn và găng tay Sơ Húc chuẩn bị cho rồi đeo vào, trang bị đầy đủ rồi mới đi ra khỏi cửa.

Bằng không, người nào đó thấy cô để tay trần và cổ trống không xuống là lại không vui.

Ra đến nơi, không thấy Sơ Húc đâu, cô bèn gọi điện cho anh thì mới biết anh đang ở trong quán cà phê cạnh bệnh viện.

Cô lấy làm nghi ngờ, người này sao tự dưng lại muốn uống cà phê?

Vừa nghĩ vừa đi vào quán, cô đẩy cửa, bên trên treo một chiếc chuông gió, tiếng "ting ting" vang lên đến vui tai.

Có lẽ do trong quán vốn yên tĩnh, tiếng chuông gió lại đặc biệt, cô vừa vào đã thấy Sơ Húc, mà anh cũng đang nhìn cô, còn vẫy tay gọi cô đến.

Bùi Tinh bước tới, Sơ Húc liền đứng dậy tự nhiên đón lấy khăn, găng tay và khẩu trang cô vừa tháo ra.

Anh hỏi: "Lạnh không?"

"Không.", Bùi Tinh nói: "Trang bị đầy đủ như thế này, lạnh sao được."

Sơ Húc cúi đầu cười, biết cô đang oán mình bắt cô mặc quá nhiều.

"Sao anh lại vào đây uống cà phê?", Bùi Tinh hỏi.

Hơn nữa, bây giờ anh đang ngồi đối diện cô, việc này khiến cô lấy làm lạ. Người này đi ra ngoài ăn thích nhất là ngồi dính sát vào cô, như bình thường thì lúc này anh cũng sẽ ngồi cạnh cô chứ không phải là ở phía đối diện thế này.

Chắc chắn anh có lời muốn nói, Bùi Tinh đoán.

Nhưng không ngờ, còn chưa kịp nghe thấy anh nói gì thì đã thấy người phục vụ quầy gọi lớn tiếng: "Bà Sơ, mời đến lấy cà phê ạ."

Bùi Tinh chớp mắt vài cái, ngây ngốc nhìn Sơ Húc.

Người phục vụ lại hô to hơn: "Bà Sơ có ở đây không ạ? Mời đến lấy cà phê ạ."

Bùi Tinh liếc nhìn, Sơ Húc ngồi đối diện cô, anh không đứng dậy đi lấy hộ cô mà chỉ mở miệng nhắc nhở cô, giọng nói nghe đến cổ quái, "Gọi em đây, bà Sơ."

Đã hiểu, là trò trẻ con anh bày ra, Bùi Tinh nhoen miệng cười.

Cô cầm cốc cà phê đi ra cửa, Sơ Húc đi ngay bên cạnh. Cô ôm tay anh, anh cầm ô. Tuyết rơi trắng trời, anh nghiêng ô về phía cô, còn mình thì bị tuyết đậu đầy vai.

Bùi Tinh nhấp một ngụm cà phê, nụ cười lan đến tận khóe mắt, cô nhẹ giọng nói: "Ông Sơ, cảm ơn cà phê của anh nhé."

Sơ Húc cúi đầu hôn cô một cái, trong mắt chỉ còn một vẻ dịu dàng, "Đừng khách sáo, bà Sơ."

Bùi Tinh và Sơ Húc dựa sát vào nhau, sóng vai mà đi.

...

Xuân ấm hoa sẽ nở, mà em thì vẫn sẽ ở đây.

Từng bỏ lỡ, cũng từng nhớ nhưng mong chờ.

Chờ đợi rõ ràng là điều khó chịu nhất, nhưng chỉ cần nghĩ về nhau, mọi đau khổ đều không đáng để nhắc tới.

Tám năm, mấy ngàn ngày đêm.

Từng tưởng tượng ra tiếng khóc thút thít của em, từng lang thang trong vô định tìm tin tức của anh, từng bỏ mặc bản thân, nhưng chưa từng nghĩ đến chuyện từ bỏ nhau.

Chỉ cần anh và em biết, có người đang đợi mình, bất kể bao lâu, bất cứ lúc nào, bất luận ở đâu.

Chỉ cần gặp lại, chúng ta đều có thể đền bù lại những năm tháng hoài phí khi ấy.

HẾT

Cảm ơn các bạn đã theo dõi và ủng hộ truyện suốt thời gian qua. Hẹn gặp lại trong một thời gian gần. Các bạn có thể theo dõi fanpage Jins để cập nhật nhanh nhất các dự án của mình nhé. Thân!

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)